

Giới thiệu Lại Trầm Luân Lân Nữa

Khác với truyện Đặc Công Hàn Phi, tựa truyện ngôn tình sắc của Hải Ma Phần xoay quanh Cố Noãn Phong sống trong hôn nhân dù được Diệp Thanh Thành vô độ sủng ái vẫn như xưa đối với bạn trai cũ Lâm Hiểu Quân nhomãi không quên, tại thời điểm Diệp Thanh Thành đồng ý ly hôn, Cố Noãn Phong lọt vào báo ứng bị vô lương tâm Lâm Hiểu Quân vứt bỏ lần thứ hai. Mất hết dũng khí, Cố Noãn Phong lựa chọn tự sát, sau khi tỉnh dậy phát hiện trở lại lúc mười tám tuổi mới vừa kết thúc thi tốt nghiệp trung học, đối mặt chuyện được sống lại lần nữa, nàng nghĩ kỹ phải sống thật tốt, thật lòng mà chân trọng người đáng giá được quý trọng... Cùng đến với tựa truyện Lại Trầm Luân Lân Nữa để tiếp tục khám phá câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lại Bắt Đầu Lân Nữa

Người không biết quý trọng hạnh phúc thì sẽ bị báo ứng.

Những lời này nếu như trước hôm nay Cố Noãn Phong nghe thấy sẽ khinh thường, nhưng ngay khi nhảy vào sông Đào Hộ Thành, Cố Noãn Phong hiểu được hạnh phúc của nàng rốt cuộc là do nàng tùy hứng cùng phung phí khiến cho mai một gần như không còn.

Lệ rơi đầy mặt mắt nhảy vào trong dòng sông, trong miệng tràn đầy hương vị khó chịu không chỉ có giảm đi, ngược lại càng nồng nặc làm cho nàng bắt đầu hít thở không thông. Không có trải qua biên giới sinh tử, vĩnh viễn sẽ không biết, khoảng khắc khi đối mặt với tử vong, nội tâm sợ hãi cùng bị thương đến cỡ nào.

Hơi thở ra khiến nước sông rót vào miệng mũi của nàng, liền trong giây phút đó, trước mắt Cố Noãn Phong càng không ngừng hiện lên hình ảnh ba mẹ cùng với Thanh Thành. Thực xin lỗi, về sau mọi người rốt cuộc không cần vì ta tức giận, vì ta phiền não.

Đầy ngập nước sông nhanh chóng tràn qua đỉnh đầu của nàng, khiến người có cảm giác hít thở không thông giống như bàn tay của ác ma bóp tắt đường sống, làm cho tất cả ý thức của nàng đều dừng lại trong nháy mắt khi hắc ám tiến đến, đồng tử phóng đại định dạng gương mặt của Thanh Thành...

Từng ngụm từng ngụm dưỡng khí tươi mát được thổi vào trong miệng, từ từ lưu chuyển trong khoang ngực của Cố Noãn Phong, trước một phút còn ngâm trong nước sông lạnh giá thấu xương, nhưng sao cảm giác lạnh giá thấu xương vẫn còn ở, nhưng Cố Noãn Phong lại có thể cảm giác một luồng hơi thở hỗn hợp nhàn nhạt quen thuộc trong khoang miệng, làm cho nàng không hiểu tâm tình sợ hãi muốn khóc.

Anh xem, ngay cả thành quỷ cũng vẫn có ý thức cùng cảm giác, Cố Noãn Phong theo bản năng lại rơi nước mắt.

Thanh Thành, đây có phải là báo ứng hay không? Em phản bội anh lại bị hấn vứt bỏ, mà thời điểm sắp chết trong lòng nhớ mãi không quên nhưng lại là anh, tựa như giờ phút này ngưng tụ tại trong khoang miệng là hương vị thuộc về anh.

"Thanh Thành - - Thanh Thành - -" Cố Noãn Phong vô ý thức lẩm bẩm nói nhỏ, gọi cái tên của nam nhân mà từ khi đồng ý ly hôn liền cự tuyệt gặp lại nàng.

Thanh Thành, em chết đi, anh sẽ khổ sở sao?

Lại thêm một hớp dưỡng khí lớn tươi mát bị cưỡng chế thổi vào trong miệng, hai mảnh mềm mại vật thể mang theo nhiệt độ nóng hổi bỗng dưng cứng đờ tại trên môi của nàng, dừng lại một lát.

Lúc này Cố Noãn Phong cảm giác được bộ ngực bị đè ép rất đau, bụng cùng lồng ngực co rút khiến phải há to miệng: "Oa - -" phun ra một ngụm nước lớn.

Nàng đột nhiên bị hơi thở dưỡng khí mãnh liệt chui vào trong sắc đến kịch liệt ho khan, cảm giác bộ ngực bị đè ép cũng bỗng nhiên biến mất.

Cảm giác này? Chẳng lẽ có người cứu mình?

"Tốt lắm, nước bị tràn vào lồng ngực được phun ra liền không sao - -"

Người này thanh âm làm sao sẽ quen thuộc như vậy, còn có nàng tựa hồ nghe thấy thanh âm của ba cùng mẹ.

"Làm phiền cậu nha, nếu không... Thật sự là cảm ơn a!..."

...

"Noãn Phong - - con gái, con không cần phải dọa mẹ - -"

Cố Noãn Phong bị sắc đến nước mắt chảy ròng, nàng mở choàng mắt ngồi dậy, nhìn hướng về chỗ phát ra âm thanh quen thuộc kia, đập vào mắt chính là một bóng lưng mờ hồ càng đi càng xa, nàng không tự giác co rút lại đồng tử muốn nhìn thật cẩn thận chút ít, đã bị một vòng tay ấm áp ôm chặt chặn lại tầm mắt:

"Noãn Phong, đứa bé ngoan, con có thể tỉnh..."

"Ba ba? Mẹ?... Con làm sao vậy?" Cố Noãn Phong không biết ba ba cùng mẹ tại sao lại ở chỗ này, còn có dáng vẻ của bọn họ làm sao sẽ đột nhiên trở nên trẻ trung như vậy? Nàng mờ mịt quan sát mọi nơi, tại sao nơi này không phải là bên cạnh sông Đào Hộ Thành? Thoạt nhìn giống như bãi biển Tân Thành.

Mẹ kích động ôm đã được cấp cứu qua Cố Noãn Phong thao thao bất tuyệt: "Noãn Phong, thật may là vừa rồi có một chàng trai học ở Viện y học biết cấp cứu, nếu không thật sự là quá nguy hiểm, con đứa bé này thiếu chút nữa đem mẹ và ba con dọa chết khiếp..."

Thì ra là cả nhà bọn họ đang nghịch nước ở khu nước cạn của bãi biển, ngược lại chính mình lại bị một ngọn sóng nhỏ cuốn suýt chết đuối.

"Mẹ, chúng ta tại sao tới nơi này?"

"Sợ choáng váng đứng không, con không phải là vừa mới thi tốt nghiệp trung học xong sao? Còn chưa kịp đi xa nhà, trước hết chúng ta đến nơi này thả lỏng một chút..."

Cố Noãn Phong nhìn qua ba ba cùng mẹ trẻ tuổi hơn nhiều, nhìn lại một chút bãi biển thanh bình ấm áp, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bãi biển xác thực giống như mấy năm trước, mấy năm gần đây chỗ cái biển cũng không thấy. Không nghĩ tới nàng nhảy vào sông Đào Hộ Thành không ngờ trở lại mùa hè kia lúc mình thi tốt nghiệp trung học kết thúc, nàng mười tám tuổi thời điểm

Chính mình đáng nhẽ phải lọt vào báo ứng thế nhưng đường cùng lại thấy lối, có thể làm cho cuộc sống sai lệch lại trải qua lần nữa, Cố Noãn Phong nhìn xem trong gương khuôn mặt trẻ tuổi tinh thần phấn chấn tung bay, chỉ sợ trước mắt tất cả chỉ là giấc mộng Nam Kha.

(Câu chuyện "Giác Mộng Nam Kha")

中国国际广播电台

Trong tiếng Hán có một câu thành ngữ "Giác mộng Nam Kha", được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết "Tiểu sử Nam Kha Thái Thú" của tác giả Lý Công Tả đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên.

Một người tên Thuần Vu Phân, ngày thường thích uống rượu. Trong sân nhà ông có một cây hòe lớn rễ sâu cành rậm, một đêm giữa hè, trăng tỏ sao thưa, gió thổi hiu hiu, chỗ dưới cây hòe là một chỗ hóng mát tốt.

Vào ngày sinh nhật của Thuần Vu Phân, người thân và bạn bè đều đến chúc thọ, ông vui mừng quá, và uống nhiều ly rượu. Sau khi người thân và bạn bè về nhà, Thuần Vu Phân ngà ngà say hóng mát dưới cây hòe, bất giác ngủ quên.

Trong giấc mơ, nhận lời mời của hai sứ thần, Thuần Vu Phân bước vào một lỗ cây.

Trong lỗ có thời tiết tốt đẹp, là một thế giới riêng biệt, có nước Đại Hòe. Lúc đó, kinh thành đang tổ chức cuộc thi lựa chọn quan chức, ông cũng đi đăng ký. Ông đã thi ba cuộc, viết văn rất suôn sẻ. Khi công bố kết quả cuộc thi, ông đứng đầu bảng. Tiếp theo nhà vua tổ chức thi đỉnh. Nhà vua nhìn thấy Thuần Vu Phân vừa đẹp trai, vừa tài ba lỗi lạc, nên hết sức ưa thích, rồi chọn ông là trạng nguyên, và gả công chúa cho ông. Trạng nguyên trở thành phò mã, nhất thời việc này được truyền thành giai thoại ở kinh đô.

Sau khi lấy nhau, vợ chồng hết sức đầm ấm. Không lâu, Thuần Vu Phân được nhà vua cử đến quận Nam Kha làm thái thú. Thuần Vu Phân cố gắng làm việc và quý mến nhân dân, thường đến địa phận quận Nam Kha điều tra nghiên cứu, kiểm tra công tác của bộ hạ, công tác hành chính ở các địa phương đều rất liêm khiết và có trật tự, nhân dân địa phương hết sức khen ngợi. Ba mươi năm trôi qua, thành tích của Thuần Vu Phân đã nổi tiếng khắp toàn quốc, và ông đã có 7 con, 5 trai 2 gái, cuộc sống rất hạnh phúc. Nhà vua mấy lần muốn điều động Thuần Vu Phân về kinh thành đảm nhiệm chức vụ cao hơn, nhưng sau khi được biết, nhân dân địa phương kéo nhau lên phố, ngăn lại xe ngựa của thái thú, thỉnh cầu ông tiếp tục làm quan thái thú quận Nam Kha. Thuần Vu Phân cảm động trước sự yêu mến của nhân dân, đành phải lưu lại, và trình thư lên nhà vua giải thích rõ tình hình. Nhà vua rất vui mừng trước thành tích công tác chính trị của ông, và ban thưởng cho ông nhiều vàng bạc châu báu.

Một năm, nước Thiện La cử quân đội xâm phạm nước Đại Hòe, các tướng quân nước Đại Hòe thừa lệnh chặn đánh địch, bất ngờ bị đánh bại nhiều lần. Tin thua trận truyền tới kinh thành, nhà vua bị choáng, khẩn cấp triệu tập quan chức văn võ thương lượng cách đối phó. Nghe nói quân đội mình nhiều lần bị đánh bại ở tiền tuyến, địch hết sức mạnh mẽ đã tiến gần kinh thành, các đại thần sợ hãi đến nỗi tái mặt, đại thần này nhìn đại thần kia, đành chịu bó tay.

Nhìn thấy thần sắc của đại thần, nhà vua hết sức tức giận và nói: "Nhà người ngày thường ăn ngon ở nhàn, hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, một khi nhà nước gặp khó khăn, nhà người lại trở thành quả bầu không có mồm, hèn nhát khiếp trận, cần nhà người có tác dụng gì?"

Tể tướng chợt nghĩ tới ông Thuần Vu Phân, thái thú quận Nam Kha có thành tích công tác xuất sắc, bèn giới thiệu với nhà vua. Nhà vua ra lệnh ngay, điều động Thuần Vu Phân điều khiển quân đội tinh nhuệ toàn quốc đánh địch.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của nhà vua, Thuần Vu Phân lập tức dẫn quân xuất chinh. Nhưng ông không biết gì về phép dùng binh, vừa giao chiến với quân địch, đã bị thua liểng xiểng, chiến sĩ và ngựa bị tổn thất nặng nề, ông suýt nữa bị bắt. Được tin này, nhà vua hết sức thất vọng, ra lệnh truất bỏ mọi

chức vụ của ông, giáng xuống làm bình dân, và đưa về quê. Thuận Vu Phân nghĩ tên tuổi anh hùng của mình bị phá hủy hoàn toàn, hết sức xấu hổ và tức giận, kêu một tiếng thật to, ông tỉnh dậy từ giấc mơ. Ông theo côi mộng đi tìm nước Đại Hoè, hóa ra dưới cây hòe có một lỗ con kiến, những kiến đang cư trú ở đó.

"Giấc mơ Nam Kha" có khi cũng chỉ đời người như giấc mơ, phú quý quyền thế đều là hư ảo.)

Không quên được trước khi chính mình mất hết dũng khí nhảy vào sông Đào Hộ Thành, nàng cầm lấy giấy thoả thuận ly hôn có chữ ký của Diệp Thanh Thành đi gặp Lâm Hiếu Quân, hôm nay giữa bọn họ đã không có chướng ngại, có thể quang minh chính đại bên nhau, không cần phải lén lút lút nữa.

Đúng là cầm lấy tờ giấy thoả thuận ly hôn đó, nghĩ đến nét chữ ký tên cứng cáp của Diệp Thanh Thành, trong lòng nàng cũng không thấy được cội gánh nặng, ngược lại dâng lên một hồi khủng hoảng, thật giống như cả đời này thứ trọng yếu nhất sẽ phải theo gió bay đi.

Nàng không hiểu đây là loại cảm giác gì, loại cảm giác bất lực này, làm nàng vốn nên được giải thoát lại cười không nổi. Cầm lấy tờ giấy càng ngày càng trầm trọng này, mở ra cửa chính nhà trọ của Lâm Hiếu Quân.

Quá tập trung vào trong cảm xúc không tên, thế cho nên sau khi mở cửa Cổ Noãn Phong cũng chưa kịp chú ý trong phòng ngủ thanh âm khác thường, nàng đẩy ra cánh cửa phòng ngủ khép hờ: "Hiếu Quân, chúng ta..."

Đằng sau một chữ "Chúng ta" lập tức bị nàng nghẹn lại trong cổ, không thể phát ra thành lời, nghẹn đến chân tay của đột nhiên lạnh buốt, hơi vị mặn của nước mắt cực nhanh lan tràn đến khóe miệng.

Trên giường, nam nhân dừng lại tư thế dây dưa áp đảo nữ nhân, miệng cùng tay

đều sử dụng, đang làm càn ở trên bộ ngực to của nữ nhân, hai cổ thân thể trần truồng giao triền, dưới thân dùng lực mạnh nhún, tiến hành vận động piston từ loài người cổ xưa.

Tiếc rằng cảnh tượng như vậy tiến vào trong mắt Cổ Noãn Phong, nàng xem chỉ muốn nôn mửa.

Sự xuất hiện của nàng làm cho trên giường nữ nhân cả kinh: "A - - Quân, nàng là ai?" Tiếng thét chói tai nung nấu của nữ nhân, pha lẫn tình dục giữa thờ dốt.

"Bảo bối, buông lỏng điểm, kẹp như vậy căng là em muốn mạng của anh sao?."

Nam nhân lời nói dâm đẳng nói, đối với sự xuất hiện của Cổ Noãn Phong không thêm để ý chút nào, không coi ai ra gì quăn quắt nữ nhân xương hồng tiếp tục vận động lên, đại khai đại hợp, kịch liệt phát lực, nhưng lui về sau đi ra.

Cổ Noãn Phong trong đầu ong ong kêu lên, dưới chân như mọc rễ, sững sờ không nhấc được chân ra, nàng thống khổ nhìn trước mắt nam nhân phóng đảng khôngng câu nệ mỉm cười.

Nam nhân tự tiểu phi tiểu mặc quần áo tử tế, chưa hết tinh tố ánh mắt khinh bạc xẹt qua trên người Cổ Noãn Phong: "Cô ta là tiền nhiệm của em".

Hắn đột ngột cười trầm thấp: "Kỳ thật không cần phải nói rõ ràng như vậy, bảo bối em cũng nên biết là có ý gì." Hắn vỗ nhẹ nữ nhân hông, "Em đi trước tắm rửa một chút, anh thích nữ nhân thơm ngào ngạt."

Nữ nhân kiều mị cười, lúc đi bên cạnh Cổ Noãn Phong, cố ý dùng thân thể đụng nàng một chút, "Hừ - -" một tiếng, đi vào phòng tắm.

"Cô đều nhìn thấy, cho nên, Cổ Noãn Phong, chúng ta kết thúc." Nam nhân âm thanh trầm thấp ác liệt, như một thanh đao sắc bén đâm vào tim Cổ Noãn Phong.

Cổ Noãn Phong hít hít mũi, không hiểu tại sao lại bị cùng một người đàn ông vứt bỏ lần thứ hai, chớp mũi đầy đầy hương vị khó ngửi do miết mài trên người tên đàn ông đang đến gần nàng, vẫn đục mùi làm cho cảm giác muốn nôn mửa vừa rồi lại dâng lên.

"Lâm Hiếu Quân, anh thật là một tên khốn kiếp, lần này chia tay thật sự là rất khiến cho tôi có cảm giác mới mẻ." Cổ Noãn Phong cầm trong tay cái chìa khóa hung hăng ném tới hướng khuôn mặt tinh xảo mà ngay cả nữ sinh đều ghen ghét, rồi không quay đầu lại chạy vào thang máy.

Ở trong không gian nhỏ bé không có người nào này, vừa rồi nguy trang phô trương thanh trong chớp mắt đều suy sụp đổ xuống, Cổ Noãn Phong ôm chặt hai tay núp ở trong góc thang máy khóc đến khóc không thành tiếng.

Ông trời phảng phất cũng đang cười nhạo nàng, bầu trời âm u âm cũng bắt đầu rơi xuống mưa, run rẩy mưa thu đánh vào trên người của nàng không bằng trong thâm tâm bị thương tới lạnh giá thấu xương.

Cổ Noãn Phong, đáng đời người, cái kia dè dặt đối đãi giống như bảo vật trân quý nhất, tất cả tình cảm che chở người đều bỏ qua, hiện tại người gặp phải báo ứng..

"Noãn Phong, đều nửa đêm làm sao con còn chưa ngủ?" Mẹ Cổ Noãn Phong trông

thấy trong phòng ngủ vẫn sáng đèn, không yên tâm ở bên ngoài gõ cửa.

Cố Noãn Phong vội vàng xóa đi nước mắt trên mặt, đáp: "Mẹ, con đi ngủ bây giờ đây, mẹ cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Ngày hôm sau Cố Noãn Phong phá lệ không cần đồng hồ báo thức liền tỉnh, nàng chậm rãi mở mắt ra, dè dặt nhìn vòng quanh phòng ngủ. Vẫn không có phòng ngủ lúc trước khi dọn nhà, nàng không khỏi mừng đến phát khóc. Không phải là giấc mộng Nam Kha, nàng thật sự trở lại ban đầu.

Những thứ kia chuyện cũ từng để cho nàng đã từng yêu qua, hận qua, mê man qua đã đi xa, việc nàng phải làm chính là giang hai cánh tay, nghênh đón sắp tới

trương lai rực rỡ bay múa, sáng lạn nhiều vẻ mới tinh.

Nếu đã lần nữa bắt đầu, Cố Noãn Phong, lúc này đây người nhất định phải thật tốt quý trọng tình yêu chân thành tha thiết, cảnh giác cao độ, không cần phải lại bị lừa gạt.

"Ba ba, mẹ, hai người có hay không hỏi tên người ngày hôm qua cứu con?" Lúc ăn điểm tâm, Cố Noãn Phong làm bộ như tùy ý hỏi.

"Chàng trai học Viện y học kia chỉ nói cho chúng ta biết cậu ấy họ Diệp, chúng ta hỏi tên của cậu ấy, nhưng mà cậu ấy không chịu nói."

"Một chàng trai rất anh tuấn, thời điểm cấp cứu rất trấn định, một chút cũng không có luống cuống tay chân, rất ưu tú." Khó được khen ngợi người khác ba ba cũng khen không dứt miệng.

Cố Noãn Phong cắn bánh thông, trong lòng lật quấy nhiễu, thừa dịp lúc bọn họ không chú ý xóa đi khóe mắt kích động nước mắt.

Họ Diệp, Viện y học, kết hợp với hương vị hơi thở hồ cực nhạt quen thuộc ở trong

khoang miệng, quả nhiên là anh ấy.

Lúc này đây là em gặp được anh trước...

Tác giả có lời muốn nói: ủng hộ nhiều hơn, thỉnh sư tâm ta đi! Cảm tạ!

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Em Đang Đợi Anh

Cố Noãn Phong có thể trở lại cuộc sống đã qua của mình xem như là chuyện ngoài ý muốn, ngoại trừ lần đầu suýt chết đuối gặp Diệp Thanh Thành ở ngoài, cuộc sống của nàng chủ yếu vẫn là giống như trước kia mà diễn ra, ví dụ như lúc này Cố ba ba đang cầm trên tay bưu kiện từ nhân viên công ty chuyển phát.

Cố ba ba bắt đầu từ lúc trông thấy trên mặt bưu kiện tên người gửi liền cao hứng phải không ngậm miệng được, nghe nhân viên chuyển phát nói lời chúc mừng. Cố ba ba ký tên biên lai thu nhận phải gọi là rồng bay phượng múa. Mặc dù biết điểm thi của bảo bối nhà mình vượt điểm sàn của đại học Tân Thành, đúng là chuyện đó và chuyện nhận được thư thông báo trúng tuyển cũng không là một chuyện, hiện tại lấy được thư thông báo trúng tuyển làm chỗ nể lo lắng trong lòng ông tan biến hết.

"Bà Thắm, mau đến xem, thông báo trúng tuyển của Noãn Phong đến." Người nho nhã cổ giả như Cố ba ba này, hiện tại không chút nào để ý hình tượng mở cửa liền lớn tiếng hô bạn già, bên này Cố má má đã từ trong phòng bếp nghe thấy được động tĩnh, giọng cũng là không nhỏ: "Ồ chỗ nào vậy lão Cố? Mau mở ra nhìn một chút. Noãn Phong, mau ra đây thư, thông báo đến."

Lúc Cố Noãn Phong đang vào mạng nghe tiếng gọi đi ra đã nhìn thấy ba mẹ cao hứng, trong nụ cười là một loại hạnh phúc cùng tự hào, mũi nàng đau xót, phát hiện thì ra là trong cuộc sống với ba mẹ nàng đã từng bỏ lỡ rất nhiều chuyện cảm động.

"Noãn Phong à, lần này bố mẹ rất yên tâm, Trường đại học luật Tân Thành, nhìn xem, là trường học rất chuyên nghiệp..."

Trước kia tại thời điểm Cố Noãn Phong nhận được thư thông báo trúng tuyển là dương dương tự đắc, nhiều năm học tập đổi lấy được lá thư thông báo trúng tuyển đại học Tân Thành này, cũng được coi là phần nào báo đáp công ơn cha mẹ, nhưng bây giờ Cố Noãn Phong lại được trải nghiệm một lần nữa thì tâm tình lại khác.

Nàng giang hai cánh tay ôm ba mẹ: "Cha, mẹ, cảm ơn hai người! Trong thư thông báo trúng tuyển của con có một nửa công lao là của hai người, không có sự bao bọc cùng bảo vệ của hai người, con sẽ không có ngày hôm nay. Hiện tại con mới thấy rõ thì ra mình là đứa con hạnh phúc như vậy." Có lẽ lời này nghe rất là hoa mỹ, nhưng bạn học Cố Noãn Phong tuyệt đối là hữu cảm nhi phát (có cảm xúc nên phát ra).

"Cái con bé này, nói vớ vẩn cái gì đấy?" Cố ba ba xoa xoa mái tóc suông ngắn ngang vai của Cố Noãn Phong, "Đều sắp thành sinh viên đại học, còn động một

chút là khóc nhè, cũng không biết xấu hổ."

Cố Noãn Phong rung rung nước mắt cười nói: "Mẹ, mẹ xem cha lại bắt nạt con - - "

Nàng làm nũng lập tức khiến cho Cố ba ba cùng Cố má má chỉ biết nhìn nhau cười, con gái bảo bối của bọn họ không có bởi vì trưởng thành mà bất hoà với bọn họ, ngược lại càng thêm thân mật. Con gái cảm thấy hạnh phúc, bọn họ tất nhiên cũng cảm thấy hạnh phúc.

Cố Noãn Phong tiễn ba mẹ lên xe bus của cơ quan du lịch, vẫy tay tạm biệt với bọn họ. Vợ chồng già bắt đầu chuyến du lịch sang Mĩ trong mười lăm ngày tới.

Lần ra nước ngoài này cả nhà đã thương lượng cùng đi từ trước khi Cố Noãn Phong thi tốt nghiệp trung học, đặt chỗ ở cơ quan du lịch và nộp tiền đặt cọc, chờ đến lúc cơ quan du lịch thông báo đi phỏng vấn xin thị thực ở đại sứ quán, Cố Noãn Phong lại bỏ qua lần du lịch này. Nàng cần tận dụng những ngày nghỉ dài đó, bởi vì có rất nhiều chuyện cần phải làm, du lịch thì sau này còn có rất nhiều cơ hội, mà bây giờ nàng muốn học lái xe, học nấu nướng...

Nếu đã có thể làm lại thì tại sao có thể để tình trạng như trước đây diễn ra. Nàng muốn thay đổi, hơn nữa phải đạt được hạnh phúc đã vụt mất.

Vợ chồng già đối với chuyện Cố Noãn Phong trở nên tích cực phấn đấu như vậy thì rất vui mừng, học xe là kỹ năng, học nấu nướng là cuộc sống. Bọn họ nghĩ như vậy liền đều không định đi nữa, con gái lớn như vậy, bọn họ còn chưa từng xa nàng, làm sao có thể yên tâm để nàng ở một mình trong nửa tháng, về phần đã nộp cho cơ quan du lịch tiền đặt cọc muốn trừ liền để cho bọn họ trừ đi thôi.

Cố Noãn Phong đương nhiên nói nhất định không đồng ý, cha mẹ của nàng đều là lão sư trung học bình thường, bởi vì chiều cố nàng mà mỗi lần trường học tổ chức du lịch đều không tham gia, nếu như muốn du lịch thì đều là cả nhà đi loanh quanh trong Tân Thành. Lần du lịch này nói thế nào cũng phải đi, hơn nữa nàng

đã lớn như vậy, cần biết tự lập, đã đến lúc bọn họ nên buông tay.

Tiền ba mẹ đi, Cố Noãn Phong một chút cũng không có nhàn rỗi, mỗi ngày sắp xếp thời gian hết sức kín, buổi sáng đi học lái xe, xế chiều đi học nấu ăn.

Nửa tháng sau du lịch trở về Cố ba ba cùng Cố má má bị Cố Noãn Phong thần bí yêu cầu ngồi ở phòng ăn chờ đợi chứng kiến thời khắc kỳ tích, đến khi năm sáu món ăn lần lượt được mang lên bàn, bọn họ thật sự rất bất ngờ, đây tuyệt đối là kỳ tích, đứa con gái hai tay không dính nước đường xuân (ý là không phải làm việc nhà, nấu nướng bao giờ) của nhà bọn họ lại có thể tay chân lanh lẹ hoạt động vây quanh bếp, tuy nói trước mắt chỉ là mấy món ăn gia đình đơn giản, có thể mùa hè này con gái đã có sự thay đổi rất lớn, bọn họ còn đang lo lắng về sau nàng sẽ không biết sống độc lập như thế nào, bây giờ nhìn lại những chuyện mà họ lo lắng kia đều là dư thừa.

"Noãn Phong, những món ăn này đều rất hợp khẩu vị của chúng ta, chỉ là làm sao con lại gầy và đen đi nhiều như vậy?" Bảo bối của bọn họ đen gầy đi rất nhiều, Cố má má trong lòng đau như cứa, nhai lấy miếng măng mà vành mắt đều đỏ.

Cố Noãn Phong ở trong lòng hạnh phúc hờ dãi, cảm khái thiên hạ cha mẹ đều mong muốn con của mình trắng trẻo mập mạp, kỳ thật nàng học lái xe bị rám đen là rất bình thường, đen thì có đen một chút thật, nhưng mà cân nặng cũng không có giảm bớt a?

Tháng tám, thứ hai tuần cuối cùng, Cố Noãn Phong mang theo thư thông báo trúng tuyển cùng giấy chứng nhận đến Đại học Tân Thành báo danh, nàng đã xong khoá nấu ăn, giặt ủi quần áo, chương trình học trang trí nhà cửa..., học lái xe cũng chỉ còn lại giai đoạn cuối, nàng chuẩn bị vào nghỉ đông sẽ thuận lợi lấy được bằng lái.

Đại học Tân Thành là trăm năm danh giáo, Viện y học cùng Trường luật đặc biệt là nổi danh, thu hút rất nhiều học sinh dự thi trường đại học này, Cố Noãn Phong bản thân chính là người Tân Thành đương nhiên chọn lựa đầu tiên chính là thi vào trường Đại học Tân Thành, cùng với hai chuyên ngành nổi danh này.

Lần nữa bước vào chỗ trống lẹ hùng vĩ lại có trăm năm danh giáo này, nhìn xem mái trường đã từng trải qua bốn năm sinh sống và học tập, Cố Noãn Phong đeo túi xách lẳng lặng đứng ở cửa sân trường, cảm thụ được sân trường nơi chính mình đã từng đi qua, cái tuổi thanh xuân vừa yêu vừa hận kia, chuyện cũ vừa chua xót vừa

vui mừng.

Cửa trường học, nhân viên nghênh đón sinh viên mới của các khoa đều giơ lên biển ghi rõ tên hệ đào tạo, thời gian khoá học..., thân thiện nghênh đón các em khoá dưới, trong chốc lát trong sân trường, trên các con đường mòn người qua lại tấp nập, có vẻ chen chúc mà không loạn, tràn đầy sức sống.

Cố Noãn Phong quen cửa quen nẻo căn bản cũng không cần đi xem, đi hỏi, đã có thể biết rõ ràng sân trường hoa thơm điều ngửi, cây cao bóng cả, còn có các dãy phòng học đan xen hợp lí. Cố Noãn Phong lướt qua đám người, đi tới chỗ tiếp đãi học sinh mới của trường luật. Trở về sân trường, đi ở trên đường lớn bằng phẳng tràn ngập mùi hương cây nhân của sân trường cổ xưa, nhìn xem cảnh đẹp độc nhất vô nhị của nó, nhẹ ngửi mùi thơm hoa cỏ thanh nhã, nàng liền hồi tưởng lại chuyện cũ.

"Em là tân sinh viên trường luật?" Một chàng trai tóc ngắn màu nâu nhạt đứng tựa vào thân cây hương nhĩ, nhìn thấy Cố Noãn Phong ngang qua hỏi.

Giọng nói khiêu gọi xen lẫn một tia mỉa mai hoặc khàn khàn, kích thích xúc cảm ở một nơi nào đó của Cố Noãn Phong, trong lòng nàng trầm xuống, ánh mắt liếc nhanh qua đôi mắt đào hoa chuyên phóng điện của chàng trai kia. Ở nơi giống nhau trông thấy người giống nhau, chỉ là nàng lại không còn tâm tình như vậy. Nàng không muốn cùng hắn lại có chút liên quan nào.

"Nếu như cần giúp đỡ anh rất sẵn lòng bất chấp ánh nắng mặt trời chói chang vì mỹ nữ như em phục vụ."

Cố Noãn Phong đã từng là hội viên cao cấp của hội đơn thuần, đối với nam sinh yêu nghiệt chủ động đến gần ân tình phóng điện như thế, nàng không có sức miễn dịch cảm đầu ngã vào dòng nước xoáy nghiệt duyên, từ đó không thể thoát ra.

Chẳng qua hiện tại nàng đã không còn nổi lên hứng thú, có chăng chỉ là chán ghét như gặp ruồi bọ.

"Học trưởng vẫn là chuyên tâm chờ người anh nên chờ đi, tôi không dám làm phiền anh phải hao tâm tổn trí."

Năm đó Cố Noãn Phong cũng là sau khi hoa khôi khoa luật Trương Tư Khiết đi đến cảnh cáo nàng cách Lâm Hiếu Quân xa một chút mới biết được, ngày đó hắn đứng dựa vào trên thân cây hương nhân không phải là để tiếp đón sinh viên mới, mà là đang chờ hắn đương nhiệm bạn gái Trương Tư Khiết, lúc đó tỏ ra ân cần chẳng qua là hắn trông thấy nàng ngây ngốc tạm thời này lòng tham mà thôi.

Lâm Hiếu Quân trở mắt nhìn Cố Noãn Phong không đếm xỉa đến hắn bỏ đi, mặc dù không hiểu nàng dựa vào cái gì kết luận hắn đang chờ người khác, nhưng mà đây còn là lần đầu tiên có cô gái đối với sự chủ động ân cần của hắn vẫn bất vì sở động (không có hành vi, hành động gì), chưa bao giờ trải qua cảm giác bị thất bại làm cho hắn cảm thấy hành vi của mình rất nhảm chán.

Hắn không khỏi nhớ lại nàng không thêm để ý chút nào chính mình nhìn thoáng qua, đôi mắt lộ ra linh khí kia xán lạn như ngàn ngôi sao, sáng đến làm cho tim hắn không hiểu có chút xao động.

Cố Noãn Phong bởi vì cô họ khải ở đây, là học sinh ngoại trú không cần ký túc xá, cho nên xét duyệt tư cách sinh viên mới rất nhanh liền kết thúc, lúc cầm lấy chứng nhận trình diện rồi đi chỗ tiếp đãi học sinh mới của trường luật, nhìn thấy phía trước không xa hai bóng lưng của một đôi nam nữ thoát nhìn rất xứng đôi đứng cùng nhau, tên nam sinh có tóc ngắn màu nâu nhạt kia đang nghiêng đầu nói gì đó với cô gái ở trong vòng tay, lộ ra nụ cười cuồng dã phóng đảng trên khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ.

Cố Noãn Phong cười lạnh nhạt, thì ra là đối với người nào nụ cười của hắn cũng đều như thế, chỉ là nàng liên tục không có nhìn thấy rõ mà thôi.

Viện y học cùng trường luật ở gần nhau, tập quân sự kết thúc là đến thời gian nghỉ Quốc Khánh, Cố Noãn Phong đeo túi xách chờ ở cửa Viện y học từ sớm, nàng đang chờ người, chờ cái người mà đáng nhẽ phải đến hội hữu ái lễ Nô-en vào cuối năm mới quen biết

-Diệp Thanh Thành. Nàng không kịp đợi lâu như vậy mới được gặp hắn, nếu hắn

đã có thể cứu mình không bị chết đuối lúc ở bãi biển, thì có lý do gì mà mình không thể làm quen với hắn sớm hơn một chút đây?

Không biết là Cố Noãn Phong đứng ở cửa học viện rất đáng chú ý, hay là các bác sĩ tương lai đi qua đi lại cảm thấy nàng rất lạ mặt, thì nhau đưa ánh mắt hiếu kỳ cùng tìm tòi nghiêm cứu chiếu tới nàng.

Cố Noãn Phong bị những đôi mắt này nhìn chăm chú khiến trong lòng chíp bông, không trách được tất cả mọi người đều nói Viện y học ở bên trong đi ra đều là một đám người lý tính, liền ánh mắt kia, thật sự là kính nể các vị, không cần phải dùng ánh mắt quan sát tiêu bản phòng thí nghiệm để quan sát tôi, tôi chính là sinh vật sống có trí năng.

Cố Noãn Phong đang oán thầm trong lòng, lại cảm thấy xung quanh có chút xôn xao dị thường, đôi mắt nhìn về phía trước, trông thấy ba nam nhân cao sần sần nhau đang đi tới hướng cửa chính này, thuần một sắc tuấn lãng bất phàm. Cố Noãn Phong liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đi ở chính giữa là Diệp Thanh Thành, một nam nhân khiến cho ai đã gặp qua là không quên được.

Cố Noãn Phong kiểm lại kích động trong lòng, thật sự là không biết mình trước kia bị làm sao, người nam nhân không chỗ nào là không đáng hoàng mà cao quý cùng ưu nhã này, thế mà mình lại không động lòng, càng muốn thích tên nam nhân cặn bã vô lương đào hoa vô văn kia.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chịu Trách Nhiệm Với Em

Các bác sĩ tương lai từ trong Viện y học lần lượt đi ra kia, lúc trước ánh mắt còn dừng lại nhìn xem Cố Noãn Phong trong khoảnh khắc liền dời đi trận địa, trong đám người bắt đầu có người khe khẽ nói nhỏ, có vài nữ sinh dứt khoát đi chậm lại, chỉ để nhìn thêm vài lần ba nam nhân bất mất này.

Ba nam nhân tuần lãg bắt phãrm này đoãn chừng là thường xuất hiện như vậy, không để ý ánh mắt người khác trò chuyện với nhau, Diệp Thanh Thành tiêu sãi hai tay đủ vào trong túi quần, sắc mặt lạnh nhạt nghiêm túc lãg nghe.

Cố Noãn Phong ngưng mắt nhìn đường cong ưu nhĩ, mặt mày tựa như thủy mặc đỏ xanh loại thanh tú thoát tục của Diệp Thanh Thành, người nam nhân đối với nàng bao dung thậm chí đến mức dung túng này, thậm chí có xúc động muốn bỏ nhào vào trong ngực của hã.

Vừa qua thiên đường, vừa qua địa ngục, Thanh Thành, em sai rồi, thời gian của chúng ta đã đảo lư, thật sự là may mắn cho em khi vẫn còn kịp bắt đầu từ số không.

Chắc do ánh mắt của Cố Noãn Phong quá mức chuyên chú, khiến cho Diệp Thanh Thành phát giác được đưa mắt nhìn qua nữ sinh tóc ngắn thanh xuân dào dạt đứng ở cửa học viện, đôi mắt dường như biết nói kia lãg yên nhìn hã, ánh chiều tà chiếu vào trên người của nàng, cả người nàng trong trang phục T-shirt trắng cùng quần short jean như được toả ánh sáng vàng, đẹp đến mức làm cho tay của hã để tại trong túi quần không khỏi nắm chặt.

"Xin chào Diệp Thanh Thành, em là Cố Noãn Phong học ở trường luật." Cố Noãn Phong cảm giác mình hiện tại rất kỳ quặc, khi nào thì nàng nhìn Diệp Thanh Thành cũng sẽ khã trương đến lòng bàn tay đều toát ra mồ hôi ?

"Wow, Thanh Thành, tên tiểu tử này vận khí thật sự là quá vượng, đúng là một học muội nhiệt tình đáng yêu, làm cho ta khó có thể chống đỡ, để tớ tính hộ cậu, vị này là người thứ mấy trong tháng này rồi?"

Một người nam nhân tiếng nói trong trẻo lên tiếng lại còn huyết sáo, trong giọng nói đều là trêu chọc, ánh mắt của hã nhìn qua nhìn lại giữa Cố Noãn Phong và Diệp Thanh Thành, tuyệt đối tỏ vẻ là đang chờ xem kịch vui. Một người nam nhân khác bên cạnh Diệp Thanh Thành quan sát Cố Noãn Phong một lát, ánh mắt sắc bén xem kỹ, nhưng chỉ mím chặt môi không nói gì.

Hai nam nhân này Cố Noãn Phong đều nhận ra, là bạn thân của Diệp Thanh Thành, ba người học cùng từ tiểu học, cuối cùng học đại học cũng phải là cùng một trường, sau khi tốt nghiệp mở một bệnh viện tư nhân theo hình thức kinh doanh đầu tư cổ phần, bọn họ cùng Diệp Thanh Thành được ca ngợi là Viện y học Tân Thành trước mười năm sau mười năm không người nào vượt qua ba cây đại thụ.

Nhưng mà trong lòng Cố Noãn Phong lúc này chỉ toàn là khinh bỉ, Tần Thương, anh không nói lời nào chẳng lẽ người khác sẽ coi anh là người cầm bán đi sao?

Hai ánh mắt hình viên đạn bắn tới Tần Thương đang muốn xem kịch vui, khiến cho Tần Thương bị sững sờ, tại sao ánh mắt vị học muội này so với Chu Từ Khanh còn sắc bén hơn?

"Thực xin lỗi, anh không nhớ là có biết em." Diệp Thanh Thành khó được dễ tính trả lời, bên cạnh hai nam nhân hai mắt nhìn nhau, hôm nay Diệp Thanh Thành thật giống như đôi tính, sẽ có phản ứng với nữ sinh tự xưng đến "Quấy rầy" hã?

Cố Noãn Phong trong lòng quỳnh lên, chỉ sợ Diệp Thanh Thành tự động đem nàng xếp loại vào hàng ngũ nữ sinh muốn "Thông đồng" với hã, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bước lên vài bước chặn lại hã: "Anh còn nhớ rõ hơn một tháng trước tại bãi biển cứu người nữ sinh suýt bị chết đuối sao? Đó chính là em. Bây giờ em đặc biệt tới đây chờ anh nói lời cảm ơn."

Lúc này Diệp Thanh Thành cũng đã nhận ra nàng, không nghĩ tới nàng cũng là sinh viên Đại học Tân Thành, lúc nàng sắp thức tỉnh lắm bả nói nhỏ khiến hã hoảng hốt một lát, thế cho nên trong một khoảng thời gian rất dài luôn sẽ không tự chủ nhớ lại thứ rung động mềm mại mà lạnh như băng kia. Hoi thờ thanh xuân của nàng khi đến gần khiến cho hai tròng mắt đen huyền của Diệp Thanh Thành dường như loé lên điều gì, rất nhanh lại khôi phục như thường: "Đây là chức trách của bác sĩ."

"Cứu em là chức trách của bác sĩ, em thật lòng cảm kích." Cố Noãn Phong tiến lại gần hơn và nhón chân lên, đôi môi hồng phấn nhỏ nhắn xinh xắn của nàng khó khăn lắm mới tiến đến lỗ tai của hã, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói thầm: "Nhưng mà cướp đi nụ hôn đầu của em, chẳng lẽ cũng là chức trách của bác sĩ sao?"

Trong một tiệm trà sữa cách Đại học Tân Thành không xa, Diệp Thanh Thành bắt đầu nhìn xem nữ sinh cười đến ánh mắt cong cong như vàng trắng khuyết ngồi ở đối diện, đến bây giờ hã vẫn chưa hiểu rõ tại sao mình lại như bị ma xui quỷ khiến cứ như vậy để nàng kéo tới đây, hơn nữa còn ở trước ánh mắt không có hảo ý của hai đồng đảng mà rời đi, chẳng lẽ chính là bị một câu nói của nàng ở bên tai đầu độc .

Tiểu nữ sinh bá đạo này, không chỉ không làm cho hã cảm thấy chán ghét, mà đáy lòng lại còn có chút vui mừng, Diệp Thanh Thành nhìn chăm chú vào Cố Noãn Phong đang uống trà sữa, đáy mắt hiện lên ôn nhu mà ngay cả mình cũng không có phát giác.

"Lúc bác sĩ cấp cứu đều cần phải làm như thế sao?" Cố Noãn Phong giống như chỉ tùy ý hỏi hã.

"Hả?" Diệp Thanh Thành sững sờ, rất nhanh hiểu nàng nói là việc hô hấp nhân tạo, "Ngoại trừ như vậy cũng có thể đem người chết chìm để nằm sắp xuống, đầu cúi thấp, ấn bụng, công trên lưng để ép nước ở trong dạ dày ra..."

Cố Noãn Phong gật gù đầu: "Diệp Thanh Thành, về sau nếu như anh lại gặp người bị chết đuối, sẽ dùng những phương pháp này đi, cái phương pháp dùng với em đó về sau cảm anh được sử dụng với người khác."

Diệp Thanh Thành vừa định gật đầu, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, cái gì với cái gì đây a. Tiểu nữ sinh này dựa vào cái gì can thiệp chuyện của hã a?

"Còn có, anh nói có hay không nên chịu trách nhiệm với em?"

Cũng bởi vì hấn cứu nàng, cho nên hấn sẽ phải chịu trách nhiệm với nàng? Diệp Thanh Thành trên trán nổi lên ba vạch đen. Nếu như ngày đó không phải là mình cứu nàng, có phải hay không nàng cũng sẽ yêu cầu người cứu nàng kia chịu trách nhiệm đây? Trong lòng của hấn mơ hồ có mất mát, tựa như có cái gì nghẹn trong lồng ngực làm hấn buồn bực.

"Nam tử hán dám làm dám chịu, đừng tưởng rằng em hôn mê không biết gì, anh không chỉ có cướp đi nụ hôn đầu của em, còn ăn đậu hủ đem tay đặt tại trên ngực của em, anh..."

Diệp Thanh Thành nghe đến đó thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên, cái tiểu nữ sinh không biết xấu hổ này, như vậy cũng dám mở miệng nói ra, hấn nhanh chóng lấy tay che miệng của nàng lại, trong nháy mắt, hấn lại đột nhiên cảm thấy làm như vậy càng thêm có vẻ mập mờ không thôi, có cái gì đó khác thường thiếu sót trong lòng của hấn.

Diệp Thanh Thành không phải là người thích dùng ngôn ngữ để biểu đạt, đa số thời điểm, làm cho người ta cảm giác không nóng không lạnh, Cố Noãn Phong rất hiểu rõ về hấn, bắt được trong ánh mắt trong suốt của hấn chột lóe lên tia xấu hổ, còn có tuấn nhan có vết đỏ khả nghi, thì ra Thanh Thành cũng là nam nhân biết xấu hổ.

Cố Noãn Phong đặc ý chuyển động đôi mắt đen như hạt lưu ly kia, thanh âm từ trong lòng bàn tay mà hấn che không kỹ truyền tới: "Nếu như ở cổ đại thì anh đã phải cưới em rồi, hiện tại trước tiên cho anh được lợi là làm bạn trai của em đi."

Môi của nàng mấp máy ở trong lòng bàn tay chỗ nhạy cảm trên choker xúc giác của hấn, tê tê đại đại xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền đến trên toàn thân, Diệp Thanh Thành không khỏi tâm thần ngơ ngẩn, trở mắt nhìn xem nàng tung tăng như chim sẽ nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, giống như cơn gió ấm tháng ba thổi vào tim của hấn, chưa bao giờ biết rõ thì ra là một người nụ cười cũng sẽ có ấm đến tâm nhiệt độ.

Hấn không được tự nhiên rút lại bàn tay đang che miệng nàng, như thế nào cũng nói không nên lời cự tuyệt lời đề nghị của nàng.

"Không nói chính là đại biểu đồng ý, đưa điện thoại di động của anh cho em." Cố Noãn Phong dương dương đặc ý ở trong di động của Diệp Thanh Thành lưu số điện thoại của mình, hơn nữa còn ghi là: Noãn Phong của anh. Đồng dạng trong điện thoại di động của mình cũng ghi tên: Thanh Thành của em.

Khi nàng đem tên lưu trên hai cái điện thoại cho Diệp Thanh Thành xem, Diệp Thanh Thành nhìn càng nhiều hơn chính là gương mặt cười đến sáng rõ của Cố Noãn Phong, cảm thấy trong lòng chột như một đêm gió xuân đến, ngàn thụ vạn thụ lê hoa mở.

Một cái bàn cách bọn họ không xa, phía sau có một nam nhân tóc ngắn màu nâu nhạt, hấn nhìn một cách lười biếng đến cực điểm vách ngăn bằng thủy tinh bên người, trên thủy tinh hiện lên rõ ràng hình ảnh khuôn mặt nữ sinh tóc ngắn rậm rờ tươi cười đang giờ di động, hấn dùng tay vuốt ve khuôn mặt nữ sinh trên thủy tinh, trong đôi mắt đen nhánh mịt mờ chớp động.

Cố Noãn Phong, người đầu tiên phát hiện ra em đúng là tôi.

Rời đi quán trà sữa tay Cố Noãn Phong rất tự nhiên liền khoác lên cánh tay Diệp Thanh Thành, đột nhiên xuất hiện tiếp xúc thân mật làm cho thân thể hấn cứng đờ, Cố Noãn Phong phảng phất như không có phát hiện ra, ngược lại thân thể càng gần sát vào hấn, động tác thuần thục giống như một đôi tình nhân đã yêu nhau nhiều năm.

"Hi!, anh nói..."

"Gọi em là Noãn Phong."

Diệp Thanh Thành dừng bước lại, xoay người phi thường nghiêm túc nhìn Cố Noãn Phong: "Được rồi, Noãn Phong, chúng ta cũng không quen biết, nếu như muốn anh chịu trách nhiệm cũng không có khó gì, nhưng yêu thương không phải là đùa giỡn, anh chỉ dùng hôn nhân làm mục đích yêu thương, không chỉ là chịu trách nhiệm đối với mình mà còn là đối với em, cho nên anh cho rằng em cần phải hãy suy nghĩ thêm một chút."

Trước kia luôn cảm thấy tình cảm của người này không nhiều, không có thú vị, hiện tại ngược lại cảm thấy hấn đáng yêu vô cùng, như vậy lại kích khởi trong lòng Cố Noãn Phong một hồi rung động, làm cho nàng cảm động: "Lấy kết hôn làm mục đích, rất tốt a, em phi thường đồng ý."

"Em chưa hiểu rõ ý của anh, anh đề nghị trong kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn lần này em phải suy nghĩ cho kỹ một chút, nếu như sau đó em vẫn giữ ý nghĩ đùa, như vậy chúng ta liền chính thức lui tới đi."

Ai, Diệp Thanh Thành, anh làm sao có thể luôn khéo hiểu lòng người như vậy, em còn cần cân nhắc hay sao? Nếu như còn cần cân nhắc đó mới là bị quỷ nhập.

Nhưng nhìn bộ dạng hấn nghiêm túc mà chân thành tha thiết, Cố Noãn Phong vẫn

là rất thuận theo gật đầu. Còn nhiều thời gian, Diệp Thanh Thành, này đúng là ngày nghỉ độc thân cuối cùng của anh, về sau cuộc sống của anh sẽ có bóng dáng của em ở khắp nơi.

Diệp Thanh Thành đem Cổ Noãn Phong đưa đến cửa vào tàu điện ngầm, nhìn xem bóng dáng Cổ Noãn Phong dần đi khuất, hắn lại có cảm giác cô đơn, bên người ấm áp làm cho hắn lưu luyến. Hắn đối với nàng đã nảy lòng tham.

Cổ Noãn Phong rút đi động trong túi xách ra, ngơ ngác xem hình chụp Diệp Thanh Thành tại quán trà sữa trong di động, lại bị một cái tay từ phía sau đoạt mất di động. Nàng hù dọa vội vàng quay đầu lại, trông thấy không Lâm Hiếu Quân không có ý tốt cầm lấy điện thoại di động của nàng nhìn xem.

"Cổ Noãn Phong, làm người không thể thiên vị như vậy, cùng là học trường, em có phải hay không cũng có thể chụp hình tôi làm lưu niệm một chút?"

Cổ Noãn Phong tức giận trừng mắt khuôn mặt đang cười đến bữa bãi cần ăn đòn của Lâm Hiếu Quân, nàng không biết đó là đào hoa này khi nào thì trở nên vô sỉ như vậy: "Thực xin lỗi, xem ra học trường lắm, anh ấy là bạn trai của tôi, hơn nữa

tôi chỉ biết chụp ảnh bạn trai tôi."

Con người đen của Lâm Hiếu Quân thoáng hiện lên một vẻ tức giận, bất quá nụ cười tinh xảo trên mặt lại càng thêm đường hoàng: "Vậy tôi liền tự động thù là được." Hắn đem camera nhắm ngay mặt của mình, ánh mắt lại liên tục nhìn chăm chăm Cổ Noãn Phong, "Em thoát nhìn tựa hồ rất chán ghét tôi? Đúng là tôi không nhớ rõ có chỗ nào khiến cho em đối với tôi có thành kiến lớn như vậy?"

Cổ Noãn Phong trông thấy hắn chụp liên tiếp vài cái, người này tại sao có thể như vậy, trong ấn tượng Lâm Hiếu Quân mặc dù rất cặn bã, nhưng cũng không phải là bộ dạng lưu manh phổ phàm như vậy, nàng thấy di động vẫn như cũ bị hắn cầm ở trên tay, xem ra chỉ có thể tiếc cho cái di động vừa mua: "Học trường nếu đã thích tự sướng, vậy thì cứ tiếp tục đi, ta liền coi như lúc ngồi xe gặp phải ăn trộm bị mất cắp điện thoại di động."

Lâm Hiếu Quân nhìn xem Cổ Noãn Phong ngay cả điện thoại cũng không cần liền bành trướng tức giận ở trong lòng, bắt chập tàu điện ngầm lối đi người qua người lại, tiến lên giữ chặt vòng eo Cổ Noãn Phong, dùng sức đè nàng trong ngực, cúi đầu, nhanh chóng mà áp môi xuống, gần như đối khát trần trọc mút vào môi của nàng, không đếm xỉa nàng ra sức giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Phi Thường Nguyên Ý

Lâm Hiếu Quân, người tên khốn kiếp này! Cổ Noãn Phong không ngờ rằng hắn sẽ cưỡng hôn mình, eo bị tay của hắn vững vàng khấu chặt không có cách nào thoát ra, môi của hắn thô bạo không quan tâm nàng có nguyện ý hay không mà gặm mút lấy, nàng chỉ có thể lấy tay đâm vào lồng ngực của hắn, phần nộ dùng chân hung hăng đá vào chân hắn.

Lâm Hiếu Quân bị đau nhứt này, đáy mắt thoáng hiện lên tia hồng tà khí, tiện tay ném điện thoại di động đi, lỗ mũi dùng sức bắt lấy hai tay của nàng ấn nàng lên bức tường phía sau, trước nàng một bước, cực nhanh duỗi ra đầu gối chống đỡ tại giữa hai chân dài của nàng, không để cho nàng có không gian nhúc nhích.

Nhìn không ra cái tiểu nha đầu này ngược lại rất không đơn giản, bây giờ nhìn cô còn đáng tội kiêu gì.

Hắn tà tứ nở nụ cười, lồng ngực lạnh lạnh áp chặt thân thể của nàng hơn, miệng liên tục lưu lại trên môi hồng há mở ra, lấy răng nhọn hung hăng cắn môi dưới Cổ Noãn Phong một chút, thừa dịp nàng bị đau khẽ kêu lên sinh ra kẽ hở lưỡi của hắn liền linh hoạt chui vào miệng của nàng, tiến quân thân tột, hung ác cuốn lấy nàng.

Cổ Noãn Phong trong lòng căng thẳng, hơi thở cường hãn của hắn khơi gợi lên trí nhớ trước kia, trừ việc chiếc lưỡi trơn trượt ở trong khoang miệng tới lui tuần tra khiến cho có một cái chớp mắt bị mê loạn, còn lại đều là xấu hổ và giận dữ cùng cảm thấy sỉ nhục. Quá tam ba bận, Lâm Hiếu Quân, anh chẳng lẽ còn nghĩ tới tôi sẽ bị lừa lần thứ ba sao? Dùng sức cắn lưỡi của hắn, lúc hắn khẽ buông ra nàng liền liều mạng tránh thoát hắn.

Cổ Noãn Phong tức giận thở hổn hển, không chút suy nghĩ đưa tay liền cho hắn một cái tát: "Khốn kiếp!" Nàng lấy mu bàn tay lau chùi môi, cầm lên túi xách và điện thoại di động rơi trên mặt đất rồi không quay đầu lại bỏ đi.

"Cổ Noãn Phong, dùng sức lau đi, em có lau thế nào cũng không thể lau sạch đâu. Nhớ kỹ, tôi là Lâm Hiếu Quân." Cái tát mạnh này làm cho gò má Lâm Hiếu Quân đỏ lên, hắn lấy tay đè lên môi của mình, đôi mắt đào hoa đen nhánh càng đen đậm tới mức mực không tan không: "Cổ Noãn Phong, em khiến cho tôi rất có dư vị."

Vội vã đi đến hướng tàu điện ngầm Cổ Noãn Phong rất muốn che đi lời của hắn, có thể lời của hắn phảng phất như có khả năng xuyên thấu vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai, tính cả vị của máu nhân nhọt trong miệng cực đều nhắc nhở đến sự xâm phạm vừa rồi của hắn.

Lúc đoàn tàu đóng cửa, âm thanh "leng keng - - leng keng - -" khiến cho Cổ Noãn Phong mới vừa lên xe giật nảy mình rùng mình một cái, nàng không khỏi nhớ tới năm đó Lâm Hiếu Quân cũng là tại thời điểm cùng nàng chờ xe ở nơi này, lần đầu tiên hôn nàng, đồng dạng cũng là cưỡng ép. Lời nói cũng giống vậy, về sau nhờ tiếng đóng cửa của đoàn tàu khiến cho bản thân đang bị mê hoặc liền thẹn thùng đẩy hắn ra.

Buổi tối hôm nay Cổ Noãn Phong ngủ ở trên giường gặp phải cơn ác mộng không ngừng, trên gương mặt tuần nhả xuất trần của Diệp Thanh Thành giống

như kết một tảng băng, hân lạnh lùng nghiêm nghị chỉ trích nàng: "Cố Noãn Phong, người phụ nữ không có trái tim này, nếu như có một chút yêu tôi, tại sao lại không nhìn thấy nỗi thống khổ của tôi?"

"Không, Thanh Thành, em biết rõ sai rồi, xin anh cho thêm em thêm một cơ hội nữa, lần này em sẽ thật tốt yêu anh." Nàng không chịu nổi chỉ trích của hắn, nhìn thấy gương mặt không có ôn nhu mà lạnh lẽo như băng làm đông cứng lòng của nàng.

"Lại yêu hèn mọn đến mấy cũng có ranh giới cuối cùng, tôi quá mệt mỏi, tôi nghĩ thả cho chính mình một con đường sống, về sau Cố Noãn Phong cô yêu muốn yêu muốn giữ thế nào cũng được, rốt cuộc không còn quan hệ tới tôi, tôi không muốn lại nhìn thấy cô." Hắn không có bởi vì nàng khóc thút thít mà mềm lòng dừng lại bước chân, kiên quyết đi ra khỏi cuộc sống của nàng...

"Đừng đi..." Nàng chỉ có thể tro mắt nhìn bóng dáng của hắn dần dần biến mất, toàn bộ thế giới đều là một mảnh âm đạm, giống như tất cả cảnh sắc đều mất đi màu sắc vốn có.

Lâm Hiếu Quân không biết từ chỗ nào đi ra, trên gương mặt cực hạn hoàn mỹ của hắn đều là sự ghét bỏ sâu sắc đối với nàng: "Cố Noãn Phong, tôi đã chán ghét cô từ lâu, chia tay đi."

"Hiếu Quân, tại sao? Em không muốn phải chia tay, không phải anh đã nói chờ em tốt nghiệp sẽ cưới em sao?"

"Tôi đã từng nói như thế sao? Nếu như thật là tôi nói thì bây giờ tôi rút lại lời ấy, còn có không cần phải ở trước mặt của tôi khóc suốt mướt như thế, không có tác dụng gì đâu, làm như vậy sẽ chỉ khiến cho tôi càng xem thường cô hơn thôi."

Hắn kéo một nữ nhân kiều diễm phong lưu lang thang rồi cười nói với nàng: "Cố Noãn Phong, chúng ta kết thúc."

Tất cả cảnh sắc đều hóa thành hư vô, xung quanh Cố Noãn trong khoảnh khắc trở nên tối đen như mực, nàng bất lực ngã ngửa ở trên mặt đất giá lạnh, trong hai mắt nước mắt tuôn ra như vỡ òa, chảy như thế nào cũng chảy không hết, cuối cùng khóc đến cả hai con mắt đều đau đớn, mí mắt đau rất đến muốn mở cũng không mở ra được.

Có người nhẹ nhàng đến gần nàng, ngón tay thon dài ôn nhu mang theo thương tiếc xóa đi nước mắt của nàng chảy ra, cúi đầu thở dài bất đắc dĩ.

"Thanh Thành, là anh sao?" Nàng không nhìn thấy gì, cánh tay khua khoáng loạn xạ trong bóng tối, rõ ràng hắn ở bên cạnh nhưng lại sờ như thế nào cũng sờ không đến, "Thanh Thành, em biết là anh, đừng rời xa em..."

"Đừng..."

Nửa đêm, Cố Noãn Phong từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, vừa sờ trên mặt còn treo đầy nước mắt chưa chảy hết. Trong mộng tình cảnh vẫn còn ở ngay trước mắt, một cảm giác khủng hoảng mãnh liệt dội vào tim của nàng, khiến lòng nàng nhói đau.

Nàng hiểu trong lòng mình đang sợ hãi cái gì, sẽ không, nếu đã có thể làm lại, như thế nào còn có thể đi theo vết xe đổ của vận mệnh đây? Cho dù tương lai quý giá khó có thể thay đổi, cũng muốn dùng hết sức làm cho nó có chỗ bất đồng. Trong mắt nàng tràn đầy kiên định.

Gió thu ào ào nổi lên, ngẫu nhiên cuốn theo trên mặt đất vài miếng lá rụng khô vàng thất thần theo gió nhảy múa, thoáng bay qua lại rồi thân nhiên rơi trở về mặt đất.

Buổi chiều không có lớp, Cố Noãn Phong thu thập xong sách vở chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị Triệu Tân Nghi gọi lại: "Cố Noãn Phong, Lâm học trưởng tìm cậu nha."

Cố Noãn Phong đoán trước Lâm Hiếu Quân sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, chỉ là không nghĩ đến đến hắn sẽ hiển nhiên như vậy, chạy đến đây tìm nàng: "Làm sao mà cậu biết được?"

"Anh ta đang ở chân cầu thang bộ, trông thấy mình liền hỏi mình bạn đang ở đâu, rồi nhờ mình báo cho bạn biết hắn đang đợi bạn. Oa! Anh ấy thật sự thật là rất đẹp trai lại rất biết phóng điện a, vừa rồi mình thiếu chút nữa không chịu nổi vẻ mãnh liệt sóng điện đó, thực sợ bị chết không toàn thây." Tiểu mạch sắc mặt em bé* Triệu Tân Nghi chớp mắt, khoa trương làm cái vẻ mặt rơi rụng. Khiến cho Cố Noãn Phong cùng trong phòng học vài người còn không có rời đi đều cười ha ha.

* khuôn mặt em bé, màu da lúa mạch.

Lâm Hiếu Quân là tiến sĩ sinh trường luật, nổi danh là tài tử và chủ tịch hội học sinh. Cùng thời điểm năm đó Cố Noãn Phong lần đầu tiên trông thấy Lâm Hiếu Quân đồng dạng, hắn ở buổi lễ tựu trường với tư cách là hội học sinh chủ tịch lên phát biểu, khiến cho một mảng lớn nữ sinh ở dưới đài bị điện giật.

Xưa đâu bằng nay, nếu là trước kia nàng sẽ kích động không kém gì so với Triệu Tân Nghi, hiện tại chỉ muốn hắn đừng tới làm phiền mình. Cố Noãn Phong kéo chặt khoá túi xách, không muốn cùng hắn chính diện gặp mặt, chỉ đành đi vòng đường khác tránh hắn. Từ cuối hành lang đi qua dãy phòng thí nghiệm, lại vòng qua dãy phòng học trường luật, nàng thành công tránh được Lâm Hiếu Quân.

Đi dọc theo hàng cây cọ đến gần khu hiệu bộ Viện y học, Cố Noãn Phong tâm tình thật tốt, đưa mắt nhìn quanh, từng chùm tia sáng như sợi vàng óng ánh chiếu xạ trên bãi cỏ xanh biếc, vo danh hoa cỏ dưới chùm tia sáng diêm dúa nở rộ, đủ mọi màu sắc điểm xuyết thêm trên màu xanh lục. Nhìn xem cảnh đẹp mùa thu như vậy, nàng sáng khoái hô hấp không khí mới mẻ, cảm giác cả người đều trở nên nhẹ nhàng.

"Noãn Phong - - "

Giọng nam thuần hậu khẽ gọi tên nàng làm cho Cố Noãn Phong có cảm giác ngọt ngào từ tâm khảm lan tràn toàn thân, nàng vừa mới chuẩn bị đi đến cửa viện y học chờ hắn, không nghĩ tới liền gặp được ở chỗ này: "Thanh Thành, em cũng đang muốn đi tìm anh, bây giờ anh chuẩn bị đi chỗ đâu vậy?"

"Anh đang đợi em, nghỉ lễ Quốc Khánh đã qua, đã đến lúc anh thực hiện lời hứa." Diệp Thanh Thành đến gần Cố Noãn Phong, ánh mắt của hắn trong suốt như hồ nước, khiến người khác nhìn không được đắm chìm ở trong đó, "Nếu như sau khi em cân nhắc vẫn quyết định muốn anh chịu trách nhiệm, như vậy xin cho anh một tháng, thử cùng anh lui tới, có lẽ em sẽ phát hiện ra anh cũng không tệ lắm."

Diệp Thanh Thành bởi vì khẩn trương, tốc độ nói có điểm dồn dập. Trước mắt nàng

tốt đẹp như nắng ấm, một cái nhún mày một nụ cười của nàng đều làm cho hắn căn bản không cách nào ngủ say, trải qua kỳ Quốc Khánh dài nhất cũng là khó khăn chịu đựng nhất từ trước đến giờ, chỉ sợ một cái không cẩn thận nàng sẽ như ánh sáng giữa ngón tay, khẽ chiếu đến lại vụt mất.

Hắn ôn nhu tỏ tình, giống như âm thanh của tự nhiên khắc chữ vào đồ vật tiến vào đáy lòng Cố Noãn Phong, đôi mắt đen láy ôn nhu như nước, sóng nước nhộn nhạo, tràn đầy nhu tình trong nháy mắt đem nàng bao phủ.

Nước mắt cảm động ướt nhoè cả hốc mắt, người nam nhân này, người tên Thanh Thành này, hắn đã vững vàng đóng quân ở trong lòng nàng, chảy trong máu, cùng thịt xương liền, nàng muốn hắn chịu trách nhiệm, đổ thừa vào hắn cả đời.

Khóc rung rung mang theo cười Cố Noãn Phong nhón chân lên, kéo thấp đầu của hắn, trong khi hắn giật mình hôn lên môi của hắn.

Diệp Thanh Thành ngẩn ngời ngẩn ngơ, lập tức lôi kéo tay của Cố Noãn Phong chạy hướng khu rừng trúc lớn cách đó không xa, rừng trúc lưu động vô số quang ảnh loang lổ, chiếu rọi hai đóa kỳ dị ngon lửa trong đôi mắt long lánh của.

"Noãn Phong, không nói chính là đại biểu cam chịu." Hắn bắt chước Cố Noãn Phong giọng nói, có chứa hơi thở hỗn hển. Ôn nhu như nước cúi người ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chậm rãi dùng tốc độ hành hạ người khác ấn lên môi hồng của nàng. Đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng đặt ở nàng mềm mại môi hồng, dịu dàng mổ lấy, tinh tế nghiền nát, đầu lưỡi men theo môi hồng từ từ vẽ nên các vòng tròn.

"Thanh Thành, em nguyện ý, phi thường nguyện ý." Cố Noãn Phong duỗi ra hay tay ôm chặt lấy hắn, lời nói của nàng mơ hồ không rõ ở giữa hai phiến môi phát ra, hắn lại nghe thấy được, vuốt ve mặt của nàng, khẽ hôn nàng mạnh hơn, cuồng nhiệt sâu hơn nụ hôn này, không còn có hàm súc cùng ôn nhu như vừa rồi.

Cố Noãn Phong nỗ lực đuổi kịp tiết tấu của hắn, cẩn thận duỗi ra đầu lưỡi liếm môi của hắn, hai lưỡi ma sát mang đến dị thường xúc cảm, giống như dòng điện khiến cho bọn họ không thể tự kiềm chế được sợ run. Diệp Thanh Thành nhanh chóng truy đuổi qua đem đầu lưỡi nghịch ngợm của nàng hút vào trong miệng, khẽ cắn nặng mứt, tại trong miệng không ngừng mà quán quýt si mê, lau ra càng nhiều tia lửa.

Giữa tiếng gió nhẹ thổi qua rừng trúc sột soạt, hai người vong tình quán quýt si mê, trầm luân trong đó.

Bên ngoài rừng trúc cách đó không xa, Lâm Hiếu Quân tựa trên thân một gốc cây cây cọ, mặt không thay đổi xem bọn họ, một đôi mắt đen như mực âm thầm âm ngoan, có cỗ lệ khí làm cho hắn cười mỉa mai một tiếng, sau đó vô tình đắm lên sân cỏ non nớt rất nhanh rời đi.

Mie: Cùng một lúc edit 2 bộ lên tốc độ hơi bị chậm. 1 tuần chỉ 3 chương.

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gửi lời cảm ơn Tuyết Hân về bài viết trên: naonao

26.05.2016, 16:11 Tuyết Hân Tổ trưởng Ngày tham gia: 25.05.2016, 10:54

Bài viết: 44

Được thanks: 60 lần

Điểm: 8

Re: [Hiện đại, trùng sinh] Lại trầm luân lần nữa - Hải Ma Phấn - Điểm: 10 Chương 5: Em rất muốn nghe

Cố Noãn Phong luật pháp khoa chính quy phải học bốn năm, mà Diệp Thanh Thành năm nay tính cả học thạc sĩ là năm thứ bảy. Cố Noãn Phong nghĩ đến cuối cùng hai năm chỉ có một mình nàng lưu ở trong sân trường, chưa phát giác ra đang bị môi.

Diệp Thanh Thành từ trong lò vi sóng đem canh xương củ từ đang còn nóng bùng ra, cười nói: "Anh lại thấy thời gian như vậy rất vừa vặn, sau khi tốt nghiệp anh sẽ cố gắng dốc sức làm hai năm, kiếm đủ tiền sau đó chờ em tốt nghiệp cưới em về nhà."

Cố Noãn Phong trước tiên lấy chén sứ nhỏ cho múc cho hắn một chén canh, trong lòng vui mừng đến nở hoa, ngoài miệng lại nói thầm: "Anh nghĩ đến mỹ, chẳng lẽ anh sẽ không sợ em lại học thêm hai năm thạc sĩ?"

(*mỹ: tốt đẹp, như mơ)

"Lại học hai năm?" Hấn trầm ngâm suy nghĩ, "Vây cũng được, nhưng mà chờ sau khi kết hôn hãy học, nếu không cứ như vậy nhìn xem em còn không có chân chính thuộc về anh, khiến cho anh bận tâm ngày ngày phập phồng lo sợ."

Nói với về vân đạm phong khinh*, có thể Cố Noãn Phong vẫn là nghe ra khỏi hần lời nói đang lúc ở ư.

(*: Diễm nhiên, đạm mạc như mây, như gió)

A, đây là Thanh Thành của nàng.

"Đừng chỉ lo đáp lời anh, trong chén món ăn không được để dư lại." Tiếng cười của nàng làm cho Diệp Thanh Thành khẽ đỏ mặt lên, càng không ngừng gấp thức ăn cho nàng.

"Biết rồi, Diệp bác sĩ." Cố Noãn Phong ra vẻ bói thức ăn bên trong chén sứ nhỏ, muỗng inox nhỏ càng không ngừng đụng vào chén sứ phát ra thanh thúy tiếng vang.

Diệp Thanh Thành là một nam nhân có tâm tư tinh tế, hấn nói trong nhà ăn học viện các món ăn có dinh dưỡng không đủ toàn diện, mà Cố Noãn Phong vẫn còn ở trong thời kì trở mã, mỗi bữa trưa không thể cứ ăn qua loa như vậy.

Hấn mặc dù cùng Cố Noãn Phong đồng dạng đều là học ngoại trú, nhưng bởi vì là tiến sĩ sinh, cho nên học viện cấp một gian phòng kí túc xá đơn độc. Mỗi ngày buổi trưa Diệp Thanh Thành chỉ cần không có chuyện gì gấp, hấn cũng sẽ đem Cố Noãn Phong kéo đến kí túc xá của hấn, giống như làm ảo thuật ở trước mặt nàng mang lên năm sáu món ăn khác nhau, mà ngay cả màu sắc đều cân nhắc đến dinh dưỡng thu hút*, liên quan đến hồng, hoàng, xanh lục, hắc, tím chờ bất đồng màu sắc.

(*: ý chỉ nhìn màu sắc món ăn khiến cho thấy ngon miệng hơn)

Cứ cái đà "bồi bổ" như vậy, Cố Noãn Phong thật lòng sợ sau khi tốt nghiệp lấy hấn sẽ béo lên khiến cho không mặc được áo cưới xinh đẹp. Nàng dùng giọng nói nũng nịu nói với hấn: "Thanh Thành, anh xem em đã sớm qua thời kỳ trở mã, hơn nữa em là sinh viên ngoại trú, buổi tối trở về mẹ sẽ làm cho em thêm đồ ăn."

"A? Phải không?" Diệp Thanh Thành như có điều suy nghĩ liếc nhìn người nào đó ngồi ở đối diện đang cố ưỡn cao nơi nào đó, trong con ngươi hắc bạch phân minh lóe ra không tin, một lát sau hấn dùng giọng nói rất nghiêm túc nói: "Trải qua cẩn thận phân biệt, em thuộc vào loại trở mã chậm chạp, hiện tại tiến hành điều trị vẫn còn kíp bổ túc."

Cố Noãn Phong mặt lập tức đỏ lên, dựa vào cái gì hấn kết luận nàng thuộc vào loại trở mã chậm chạp? Còn có, chẳng lẽ hấn nhìn xuyên qua quần áo? Liền ánh mắt kia quả thực chính là một con sắc lang bác sĩ sống động.

Nàng tức giận nhai lấy hoa Zeeland, đem nó coi là Thành sắc lang, tiểu hàm răng cố ý hung dữ nhai "ken két".

"Em là trở mã có chút vấn đề, bất quá ở tuổi này cũng tạm được." Hấn gia về chuyên nghiệp nhìn chăm chăm miệng của nàng quan sát nửa ngày, đưa ra kết quả chẩn đoán bệnh.

"Thanh Thành, anh lại bắt nạt em, em cũng không phải chó. Còn có, anh rõ ràng học chính là chuẩn đoán hình ảnh y học, khi nào thì cũng có nghiên cứu chuẩn đoán qua miệng?"

"Ai, xem ra bạn học Noãn Phong cũng không biết tổ về bạn trai của mình a, ngoại trừ hình ảnh y học anh còn chọn môn học khoang miệng y học được hay không?"

Hấn cố ý nặng nề thờ dài, hai tròng mắt giả vờ như rất bị thương, bộ dạng đáng thương tròng mắt nhìn Cố Noãn Phong.

Hấn thờ dài tựa như một quả chùy nặng nề đánh vào lòng của Cố Noãn Phong, thức ăn trong miệng lập tức trở nên chua xót khó nuốt. Những lời này hấn vốn là vô tâm nói, nàng lại nghe được đến trong lòng hồ thẹn muốn chết. Nếu không phải là bây giờ hấn nói ra, nàng thật sự không biết hấn còn chọn môn học khoang miệng y học, thật sự là uổng cho kiếp trước từ yêu thương đến kết hôn hơn ba năm.

"Thanh Thành, về sau nói chuyện nhiều nhiều hơn về chuyện của anh nha, em rất muốn nghe."

"Làm sao đột nhiên sẽ trở lên quan tâm tới anh như vậy?" Diệp Thanh Thành tâm tình đặc biệt tốt, cố ý đem mặt đưa đến trước mắt của nàng, sống mũi cao thẳng cơ hồ muốn chạm vào nàng, "Em nói anh vì hạnh phúc tương lai của chúng ta, có hay không nên chọn môn học một môn phụ khoa?"

Đôi mắt của Diệp Thanh Thành sáng long lanh nhìn xem trên gương mặt trắng như sứ của Cố Noãn Phong vàng nhuộm ra hai đóa phi sắc đỏ ửng, càng mở càng lớn, tựa như một đóa hoa hồng nở rộ kiều diễm ướt át.

Trong con ngươi của hấn có thần thái khác thường khiến cho trong lòng Cố Noãn

Phong nhận nhạo sóng nước, xấu hổ tức giận mắng: "Diệp Thanh Thành, cái tên quý chán ghét nhà anh - -"

Mà cái tên nam nhân gây chuyện kia đã tuôn ra một chuỗi dài tiếng cười, như gió cuốn mây tan dọn dẹp trên bàn cơm hộp xong liền biến mất vô tung vô ảnh.

Cố Noãn Phong sợ run nhìn xem ngoài cửa trống rỗng, như vậy Diệp Thanh Thành cùng Cố Noãn Phong từng xem nhẹ Diệp Thanh Thành là có khác biệt. Nếu như không có làm lại nàng như thế nào cũng không biết Diệp Thanh Thành ưu nhã lạnh nhạt sau lưng cũng sẽ có một mặt hài hước như vậy.

Tựa như một viên kim cương bị che mất ánh hào quang, lui phải dụng tâm đối với hắn cho nên bỏ qua sự nổi trội độc nhất thuộc về hắn, đoạt hồn nhiếp phách.

Nàng liên tục đều cho rằng hắn là nam nhân thiếu hụt tính thương không có thú vị, ở điểm này nàng lại nhìn lầm rồi.

Kiếp trước nàng là ở năm học thứ tư sau khi cùng Lâm Hiểu Quân chia tay, mới thật sự chú ý tới nhười ở phía sau luôn yên lặng quan tâm nàng như vậy. Không phải là hắn không đủ ưu tú, mà là trong mắt của nàng chỉ nhìn thấy Lâm Hiểu

Quân, rốt cuộc đã không chứa nổi bất luận kẻ nào.

Ngây ngây ngô ngô từ lúc yêu thương đến khi kết hôn hơn ba năm, lòng của nàng tựa hồ liên tục núp ở trong bóng ma từng bị ném bỏ khó có thể khôi phục, đối với chuyện của hắn cũng không có chú ý, hơn nữa chuyện gì cũng đều được hắn an bài thỏa đáng, nàng chỉ cần tiếp nhận là được.

Cho đến chính mình lại được Lâm Hiểu Quân thổ lộ lần nữa rơi vào dòng nước xoáy, giữa đạo đức cùng tình cảm bồi hồi giằng giụa, lúc Diệp Thanh Thành xanh mặt sập cửa rời đi, lúc này nàng tựa hồ mới sợ hãi phát hiện ra là Diệp Thanh Thành cũng sẽ phát hỏa.

Đêm đó Diệp Thanh Thành uống đến sắc mặt tái nhợt không nhận ra người bị Tần Thương bọn họ đưa về nhà, từ trong miệng Tần Thương tức giận quá mà xả ra mới biết một chút chuyện cũ mà nàng cho tới bây giờ không biết.

Hắn mua rất nhiều đĩa phim học nấu nướng, chính là vì cho nàng cải thiện bữa ăn ở trường học, mà hai năm gió mặc gió, mưa mặc mưa kia khi com hộp hắn chỉ là nhàn nhạt nói cho nàng biết là mẹ làm.

Hắn liên tục không có yêu đương, cự tuyệt con gái của đạo sư, làm hại bị đạo sư cố ý gây khó dễ, tốt nghiệp luận văn sửa đi sửa lại.

Cự tuyệt trong nhà sắp xếp đi thân cận, cho nên sau khi tốt nghiệp gây dựng sự nghiệp không có được trong nhà giúp đỡ một phân tiền.

Này chỉ là bởi vì trong hội hữu ái lễ Nô-en ái là một nữ sinh mà hắn không nên yêu.

Tần Thương nói những chuyện đó đều là Diệp Thanh Thành chưa bao giờ nói qua với nàng, yên lặng đem tất cả đều để ở trong lòng. Mẹ của hắn đối với mình tất cả bắt bẻ nàng chưa bao giờ cần quan tâm, bởi vì Diệp Thanh Thành luôn sẽ ngăn cản trước người của nàng, không để cho nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất nào.

Nàng không biết bản thân mình vẫn luôn làm tổn thương hắn, trong thời gian rất dài đều nhìn thấy Diệp Thanh Thành không vui, nàng chỉ là cho rằng đấy là bản tính của hắn.

Tiếng nói trong trẻo của Tần Thương còn ở bên tai vang lên: "Thanh Thành chờ đợi cô nhiều năm như vậy, chúng ta cho là cậu ấy sau khi kết hôn sẽ hạnh phúc, không nghĩ tới ngược lại càng trở nên bất hạnh hơn, bởi vì cô ngay cả chút hi vọng của cậu ấy cũng tước đoạt. Đừng nhìn cậu ấy tỏ ra một bộ rất kiên cường rất tinh táo, kỳ thật cậu ấy rất yếu ớt. Cậu ấy là người có tâm tư rất sâu từ trước đến giờ đều không dễ dàng thổ lộ với người khác, không phải là cậu ấy thái độ khác thường uống đến say khướt, chúng ta thử hỏi dò cậu ấy, còn không biết cô thế nhưng sẽ nhẫn tâm như vậy. Vì cô, cậu ấy đã phải hy sinh quá nhiều. Tôi thật thấy đáng tiếc cho cậu ấy."

Còn có người đã từng nói lời bao hàm thâm ý báo cho chính mình: "Hi vọng cô chớ có phụ lòng anh ấy, có kiên cường thế nào thì trong lòng cũng sẽ có thời điểm yếu ớt." Đúng rồi, đây là lời của Triều Tiên Na sau khi trở thành vị hôn thê của Chu Tử Khanh nói ra.

Một ngày mùa hè, thời điểm nàng cùng bọn họ tới nhà Chu Tử Khanh làm khách, ba đại nam nhân ở trong phòng bếp bận rộn, khi đó mới biết được Triều Tiên Na là con gái đạo sư của Diệp Thanh Thành.

"Tôi yêu thầm Thanh Thành, chuyện này mọi người đều biết, nhưng Thanh Thành làm mỗi một việc đều là nói cho tôi biết, anh ấy chỉ coi tôi như em gái. Tôi biết rõ trong tim của anh ấy có người khác, nhưng không biết là ai. Cho đến khi anh ấy và cô đi chung với nhau, tôi biết rõ anh ấy đã chờ được đến người mà anh ấy vẫn một mực chờ. Đó là cảm giác yêu cực kỳ lâu đến khó có thể bỏ qua, sâu không lường được khiến cho tôi đau lòng yêu say đắm. Tôi không ghen ghét cô, chỉ là rất hâm mộ. Hi vọng cô chớ có phụ lòng anh ấy, có kiên cường thế nào thì trong lòng cũng sẽ có thời điểm yếu ớt."

Triều Tiên Na nhìn xem trên ban công vài bồn cây dâm bụt mà Diệp Thanh Thành thích, ngày mùa hè đúng là mùa nở rộ, dưới nắng gắt mùa hạ đang nở rộ tươi đẹp: "Cô có biết ý nghĩa của hoa dâm bụt không? Ôn nhu kiên trì. Cây dâm bụt hướng mở mộ rồi, sức sống cực mạnh, mỗi một lần héo tàn cũng là vì nghênh đón lần tiếp theo nở rộ càng sáng lạn. Như xuân đi thu đến bốn mùa thay đổi liên tục, càng giống yêu một người, sinh sôi không ngừng..."

...

"Uy, đang suy nghĩ gì nghĩ đến mất hồn như thế? Xế chiều hôm nay em cần phải còn có lớp đi, thời gian đi học sắp tới rồi đó."

"Tại sao không sớm một chút nói cho em biết." Cố Noãn Phong che giấu bộ dạng sắp khóc, rất nhanh cúi đầu chạy ra khỏi kí túc xá.

Diệp Thanh Thành thấy Cố Noãn Phong giống như lửa cháy đến nơi dẫy chạy đi, mặt mày đều là sùng ái vui vẻ.

Cố Noãn Phong đã chạy đến cửa lại giống như một trận gió chạy trở lại, ôm lên eo Diệp Thanh Thành đang không biết nàng muốn làm cái gì: "Thanh Thành, em đã quên nói cho anh biết, em yêu anh!" Mặc dù những lời này đến muộn hơn ba năm.

Em yêu anh!

Ba chữ như một cục đá quăng vào trong lòng Diệp Thanh Thành, lưu lại Diệp Thanh Thành ở trong phòng ngủ, đôi mắt đen kịt lập tức nhấc lên kinh đảo sóng lớn, gương mặt trắng dạt xuất trần mở ra hào quang mừng rỡ dị thường sáng chói.

Nhìn qua Cố Noãn Phong giống như một cơn gió ấm thổi đến tận trong lòng rồi lại bay đi, Diệp Thanh Thành ở trong lòng không tiếng động nói nhỏ: Noãn Phong, anh yêu em! Tình yêu này lớn đến áp đảo tính mạng của anh!

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Em Rất Muốn Nghe

Cố Noãn Phong luật pháp khoa chính quy phải học bốn năm, mà Diệp Thanh Thành năm nay tính cả học thạc sĩ là năm thứ bảy. Cố Noãn Phong nghĩ đến cuối cùng hai năm chỉ có một mình nàng lưu ở trong sân trường, chưa phát giác ra đang bấu môi.

Diệp Thanh Thành từ trong lò vi sóng đem canh xương cừ từ đang còn nóng bùng ra, cười nói: "Anh lại thấy thời gian như vậy rất vừa vặn, sau khi tốt nghiệp anh sẽ cố gắng dốc sức làm hai năm, kiếm đủ tiền sau đó chờ em tốt nghiệp cưới em về nhà."

Cố Noãn Phong trước tiên lấy chén sứ nhỏ cho múc cho hắn một chén canh, trong lòng vui mừng đến nở hoa, ngoài miệng lại nói thầm: "Anh nghĩ đến mỹ, chẳng lẽ anh sẽ không sợ em lại học thêm hai năm thạc sĩ?"

(*mỹ: tốt đẹp, như mơ)

"Lại học hai năm?" Hắn trầm ngâm suy nghĩ, "Vậy cũng được, nhưng mà chờ sau khi kết hôn hãy học, nếu không cứ như vậy nhìn xem em còn không có chân chính thuộc về anh, khiến cho anh bận tâm ngày ngày pháp phòng lo sợ."

Nói với vẻ vân đạm phong khinh*, có thể Cố Noãn Phong vẫn là nghe ra khỏi hắn lời nói đang lúc ở ư.

(*: Điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió)

A, đây là Thanh Thành của nàng.

"Đừng chỉ lo đáp lời anh, trong chén món ăn không được để dư lại." Tiếng cười của nàng làm cho Diệp Thanh Thành khê đỏ mặt lên, càng không ngừng gấp thức ăn cho nàng.

"Biết rồi, Diệp bác sĩ." Cố Noãn Phong ra vẻ bối thức ăn bên trong chén sứ nhỏ, muỗng inox nhỏ càng không ngừng đụng vào chén sứ phát ra thanh thúy tiếng vang.

Diệp Thanh Thành là một nam nhân có tâm tư tinh tế, hắn nói trong nhà ăn học viện các món ăn có dinh dưỡng không đủ toàn diện, mà Cố Noãn Phong vẫn còn ở trong thời kì trở mã, mỗi bữa trưa không thể cứ ăn qua loa như vậy.

Hắn mặc dù cùng Cố Noãn Phong đồng dạng đều là học ngoại trú, nhưng bởi vì là tiến sĩ sinh, cho nên học viện cấp một gian phòng kí túc xá đơn độc. Mỗi ngày buổi trưa Diệp Thanh Thành chỉ cần không có chuyện gì gấp, hắn cũng sẽ đem Cố Noãn Phong kéo đến kí túc xá của hắn, giống như làm ảo thuật ở trước mặt nàng mang lên năm sáu món ăn khác nhau, mà ngay cả màu sắc đều cân nhắc đến dinh dưỡng thu hút*, liên quan đến hồng, hoàng, xanh lục, hắc, tím chờ bất đồng màu sắc.

(*: ý chỉ nhìn màu sắc món ăn khiến cho thấy ngon miệng hơn)

Cứ cái đà "bồi bổ" như vậy, Cố Noãn Phong thật lòng sợ sau khi tốt nghiệp lấy hắn sẽ béo lên khiến cho không mặc được áo cưới xinh đẹp. Nàng dùng giọng nói nũng nịu nói với hắn: "Thanh Thành, anh xem em đã sớm qua thời kỳ trở mã, hơn nữa em là sinh viên ngoại trú, buổi tối trở về mẹ sẽ làm cho em thêm đồ ăn."

"A? Phải không?" Diệp Thanh Thành như có điều suy nghĩ liếc nhìn người nào đó ngồi ở đối diện đang cố ưỡn cao nơi nào đó, trong con ngươi hắc bạch phân minh lóe ra không tin, một lát sau hắn dùng giọng nói rất nghiêm túc nói: "Trải qua cẩn thận phân biệt, em thuộc vào loại trở mã chậm chạp, hiện tại tiến hành điều trị vẫn còn kịp bổ túc."

Cố Noãn Phong mặt lập tức đỏ lên, dựa vào cái gì hắn kết luận nàng thuộc vào loại trở mã chậm chạp? Còn có, chẳng lẽ hắn nhìn xuyên qua quần áo? Liên ánh mắt kia quả thực chính là một con sắc lang bác sĩ sống động.

Nàng tức giận nhai lấy hoa Zeeland, đem nó coi là Thành sắc lang, tiểu hàm răng cố ý hung dữ nhai "ken két".

"Em là trở mã có chút vấn đề, bất quá ở tuổi này cũng tạm được." Hấn gia về chuyên nghiệp nhìn chăm chăm miệng của nàng quan sát nửa ngày, đưa ra kết quả chẩn đoán bệnh.

"Thanh Thành, anh lại bắt nạt em, em cũng không phải chó. Còn có, anh rõ ràng học chính là chuẩn đoán hình ảnh y học, khi nào thì cũng có nghiên cứu chuẩn đoán qua miệng?"

"Ai, xem ra bạn học Noãn Phong cũng không biết tổ về bạn trai của mình a, ngoại trừ hình ảnh y học anh còn chọn môn học khoang miệng y học được hay không?"

Hấn cố ý nặng nề thờ dài, hai tròng mắt giả vờ như rất bị thương, bộ dạng đáng thương trừng mắt nhìn Cố Noãn Phong.

Hấn thờ dài tựa như một quả chùy nặng nề đánh vào lòng của Cố Noãn Phong, thức ăn trong miệng lập tức trở nên chua xót khó nuốt. Những lời này hẳn vốn là vô tâm nói, nàng lại nghe được đến trong lòng hồ thẹn muốn chết. Nếu không phải là bây giờ hấn nói ra, nàng thật sự không biết hấn còn chọn môn học khoang miệng y học, thật sự là uống cho kiếp trước từ yêu thương đến kết hôn hơn ba năm.

"Thanh Thành, về sau nói chuyện nhiều nhiều hơn về chuyện của anh nha, em rất muốn nghe."

"Làm sao đột nhiên sẽ trở lên quan tâm tới anh như vậy?" Diệp Thanh Thành tâm tình đặc biệt tốt, cố ý đem mặt đưa đến trước mắt của nàng, sống mũi cao thẳng cơ hồ muốn chạm vào nàng, "Em nói anh vì hạnh phúc tương lai của chúng ta, có hay không nên chọn môn học một môn phụ khoa?"

Đôi mắt của Diệp Thanh Thành sáng long lanh nhìn xem trên gương mặt trắng như sứ của Cố Noãn Phong vàng nhuộm ra hai đóa phi sắc đỏ ửng, càng mở càng lớn, tựa như một đóa hoa hồng nở rộ kiều diễm ướt át.

Trong con người của hấn có thần thái khác thường khiến cho trong lòng Cố Noãn

Phong nhộn nhạo sóng nước, xấu hổ tức giận mắng: "Diệp Thanh Thành, cái tên quý chán ghét nhà anh - -"

Mà cái tên nam nhân gây chuyện kia đã tuôn ra một chuỗi dài tiếng cười, như gió cuốn mây tan dọn dẹp trên bàn com hộp xong liền biến mất vô tung vô ảnh.

Cố Noãn Phong sợ run nhìn xem ngoài cửa trống rỗng, như vậy Diệp Thanh Thành cùng Cố Noãn Phong từng xem nhẹ Diệp Thanh Thành là có khác biệt. Nếu như không có làm lại nàng như thế nào cũng không biết Diệp Thanh Thành ưu nhã lạnh nhạt sau lưng cũng sẽ có một mặt hải gưốc như vậy.

Tựa như một viên kim cương bị che mất ánh hào quang, lười phải dụng tâm đối với hấn cho nên bỏ qua sự nổi trội độc nhất thuộc về hấn, đoạt hồn nhiếp phách.

Nàng liên tục đều cho rằng hấn là nam nhân thiếu hụt tính thương không có thú vị, ở điểm này nàng lại nhìn lầm rồi.

Kiếp trước nàng là ở năm học thứ tư sau khi cùng Lâm Hiểu Quân chia tay, mới thật sự chú ý tới nhười ở phía sau luôn yên lặng quan tâm nàng như vậy. Không phải là hấn không đủ ưu tú, mà là trong mắt của nàng chỉ nhìn thấy Lâm Hiểu

Quân, rốt cuộc đã không chứa nổi bất luận kẻ nào.

Ngây ngây ngô ngô từ lúc yêu thương đến khi kết hôn hơn ba năm, lòng của nàng tựa hồ liên tục núp ở trong bóng ma từng bị ném bỏ khó có thể khôi phục, đối với chuyện của hấn cũng không có chú ý, hơn nữa chuyện gì cũng đều được hấn an bài thỏa đáng, nàng chỉ cần tiếp nhận là được.

Cho đến chính mình lại được Lâm Hiểu Quân thổ lộ lần nữa rơi vào dòng nước xoáy, giữa đạo đức cùng tình cảm bồi hồi giãy giụa, lúc Diệp Thanh Thành xanh mặt sập cửa rời đi, lúc này nàng tựa hồ mới sợ hãi phát hiện ra là Diệp Thanh Thành cũng sẽ phát hỏa.

Đêm đó Diệp Thanh Thành uống đến sắc mặt tái nhợt không nhận ra người bị Tàn Thương bọn họ đưa về nhà, từ trong miệng Tàn Thương tức giận quá mà xả ra mới biết một chút chuyện cũ mà nàng cho tới bây giờ không biết.

Hấn mua rất nhiều đĩa phim học nấu nướng, chính là vì cho nàng cải thiện bữa ăn ở trường học, mà hai năm gió mặc gió, mưa mặc mưa kia khi com hộp hấn chỉ là nhàn nhạt nói cho nàng biết là mẹ làm.

Hấn liên tục không có yêu đương, cự tuyệt con gái của đạo sư, làm hại bị đạo sư cố ý gây khó dễ, tốt nghiệp luận văn sửa đi sửa lại.

Cự tuyệt trong nhà sắp xếp đi thân cận, cho nên sau khi tốt nghiệp gây dựng sự nghiệp không có được trong nhà giúp đỡ một phần tiền.

Này chỉ là bởi vì trong hội hứa ái lễ Nô-en ái là một nữ sinh mà hấn không nên yêu.

Tàn Thương nói những chuyện đó đều là Diệp Thanh Thành chưa bao giờ nói qua với nàng, yên lặng đem tất cả đều để ở trong lòng. Mẹ của hấn đối với mình tất cả bắt bẻ nàng chưa bao giờ cần quan tâm, bởi vì Diệp Thanh Thành luôn sẽ ngăn cản trước người của nàng, không để cho nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất nào.

Nàng không biết bản thân mình vẫn luôn làm tổn thương hấn, trong thời gian rất dài đều nhìn thấy Diệp Thanh Thành không vui, nàng chỉ là cho rằng đây

là bản tính của hắn.

Tiếng nói trong trẻo của Tần Thương còn ở bên tai vang lên: "Thanh Thành chờ đợi cô nhiều năm như vậy, chúng ta cho là cậu ấy sau khi kết hôn sẽ hạnh phúc, không nghĩ tới ngược lại càng trở nên bất hạnh hơn, bởi vì cô ngay cả chút hi vọng của cậu ấy cũng tước đoạt. Đừng nhìn cậu ấy tỏ ra một bộ rất kiên cường rất tinh táo, kỳ thật cậu ấy rất yếu ớt. Cậu ấy là người có tâm tư rất sâu từ trước đến giờ đều không dễ dàng thổ lộ với người khác, không phải là cậu ấy thái độ khác thường uống đến say khướt, chúng ta thử hỏi dò cậu ấy, còn không biết cô thế nhưng sẽ nhẫn tâm như vậy. Vì cô, cậu ấy đã phải hy sinh quá nhiều. Tôi thật thấy đáng tiếc cho cậu ấy."

Còn có người đã từng nói lời bao hàm thâm ý báo cho chính mình: "Hi vọng cô chớ có phụ lòng anh ấy, có kiên cường thế nào thì trong lòng cũng sẽ có thời điểm yếu ớt." Đúng rồi, đây là lời của Triều Tiên Na sau khi trở thành vị hôn thê của Chu Tử Khanh nói ra.

Một ngày mùa hè, thời điểm nàng cùng bọn họ tới nhà Chu Tử Khanh làm khách, ba đại nam nhân ở trong phòng bếp bận rộn, khi đó mới biết được Triều Tiên Na là con gái đạo sư của Diệp Thanh Thành.

"Tôi yêu thầm Thanh Thành, chuyện này mọi người đều biết, nhưng Thanh Thành làm mỗi một việc đều là nói cho tôi biết, anh ấy chỉ coi tôi như em gái. Tôi biết rõ trong tim của anh ấy có người khác, nhưng không biết là ai. Cho đến khi anh ấy và cô đi chung với nhau, tôi biết rõ anh ấy đã chờ được đến người mà anh ấy vẫn một mực chờ. Đó là cảm giác yêu cực kỳ lâu đến khó có thể bỏ qua, sâu không lường được khiến cho tôi đau lòng yêu say đắm. Tôi không ghen ghét cô, chỉ là rất hâm mộ. Hi vọng cô chớ có phụ lòng anh ấy, có kiên cường thế nào thì trong lòng cũng sẽ có thời điểm yếu ớt."

Triều Tiên Na nhìn xem trên ban công vài bồn cây dâm bụt mà Diệp Thanh Thành thích, ngày mùa hè đúng là mùa nở rộ, dưới nắng gắt mùa hạ đang nở rộ tươi đẹp: "Cô có biết ý nghĩa của hoa dâm bụt không? Ôn nhu kiên trì. Cây dâm bụt hướng mở mộ rồi, sức sống cực mạnh, mỗi một lần héo tàn cũng là vì nghênh đón lần tiếp theo nở rộ càng sáng lạ. Như xuân đi thu đến bốn mùa thay đổi liên tục, càng giống yêu một người, sinh sôi không ngừng..."

...

"Uy, đang suy nghĩ gì nghĩ đến mất hồn như thế? Xế chiều hôm nay em cần phải còn có lớp đi, thời gian đi học sắp tới rồi đó."

"Tại sao không sớm một chút nói cho em biết." Cố Noãn Phong che giấu bộ dạng sắp khóc, rất nhanh cúi đầu chạy ra khỏi kí túc xá.

Diệp Thanh Thành thấy Cố Noãn Phong giống như lửa cháy đến nơi dấy chạy đi, mặt mày đều là sùng ái vui vẻ.

Cố Noãn Phong đã chạy đến cửa lại giống như một trận gió chạy trở lại, ôm lên eo Diệp Thanh Thành đang không biết nàng muốn làm cái gì: "Thanh Thành, em đã quên nói cho anh biết, em yêu anh!" Mặc dù những lời này đến muộn hơn ba năm

Em yêu anh!

Ba chữ như một cục đá quăng vào trong lòng Diệp Thanh Thành, lưu lại Diệp Thanh Thành ở trong phòng ngủ, đôi mắt đen láy lập tức nhấc lên kinh đào sóng lớn, gương mặt trắng dật xuất trần mở ra hào quang mừng rỡ dị thường sáng chói.

Nhìn qua Cố Noãn Phong giống như một cơn gió ấm thổi đến tận trong lòng rồi lại bay đi, Diệp Thanh Thành ở trong lòng không tiếng động nói nhỏ: Noãn Phong, anh yêu em! Tình yêu này lớn đến áp đảo tính mạng của anh!

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mau Nhanh Lớn Lên

Lâm Hiếu Quân xanh mặt nhìn xem Cố Noãn Phong đi ra từ khu kí túc xá của tiến sĩ sinh viện y học.

Chiếc áo lam bằng sợi tổng hợp cùng màu với chiếc quần, đơn giản lại thuần phác đến cực điểm. Da thịt trắng nõn dưới ánh chiều tà, giống như trứng gà mới vừa bóc vỏ, tinh xảo tròn bóng phản xạ ánh nắng nhu hòa, đôi mắt lóe ra mờ hồ lệ quang trên khuôn mặt đang nở nụ cười nhẹ nhàng lại có cảm giác mâu thuẫn lực hấp dẫn.

Đôi mắt đào hoa của Lâm Hiếu Quân sáng mắt ẩn tình khẽ nheo lại. Cũng không hiểu gần đây bị làm sao, chính là muốn nhìn nhiều vài lần người nữ sinh mà giữa bảy nữ sinh năm nhất của đại học Tân Thành này cũng không phải là đặc biệt xuất sắc, nhưng mà nàng lại có thể mấy lần chạy trốn ở dưới mí mắt của hắn như một cá con cá trơn trượt.

Có lẽ chính là vì vậy nên ngược lại khiến cho hắn sinh ra hứng thú, đôi mắt sáng khiến cho hắn động tâm kia thường xuyên chẳng phân biệt được thời gian chẳng phân biệt được địa điểm ở trước mắt hắn thoáng hiện lên, có lẽ đây chính là thứ cảm giác gọi là thích đi. Yêu, cái chữ này đối với hắn quá xa xôi, nhưng mà, chỉ cần là thích đối với hắn mà nói cũng đã đến một cực hạn nào đó, cho nên hắn muốn tùy tính mà làm, chinh phục cái nữ sinh khó được làm cho hắn thích này.

Cố Noãn Phong dùng đầu ngón tay lau đi ngấn lệ ở khóe mắt, đem lời nói đến muộn hơn ba năm nói ra, trong lòng nàng thoải mái nhiều hơn. Vừa rồi vội

vã rời đi là sợ bị Thanh Thành nhìn thấy đáy mắt nàng có lệ quang, không kịp nhìn kỹ về mặt Thanh Thành sau khi nghe được lời nói ấy, trong lòng tưởng tượng đến bộ dáng của hắn lúc này, Cố Noãn Phong chưa phát giác ra nhoen miệng cười.

Đại học Tân Thành mỗi một con đường đi đều rất đặc biệt, muốn lạc đường cũng khó khăn. Bởi vì mỗi con đường lại trồng một loại cây khác nhau, có đường cây hương nhãn, đường cây cọ, tuyết buong, ngô đồng cùng với cây bạch quả, cây phong, cây long trảo hộc các loại bất đồng đường lớn, Cố Noãn Phong hiện tại chỉ cần đi qua đường cây cọ tiến vào đường cây hương nhãn là đến khoa luật.

Ánh mặt trời ngày thu chiếu rọi xuống hàng cây tạo ra một khoảng bóng râm ở trước mắt Cố Noãn Phong.

"Cố Noãn Phong." Âm thanh trầm thấp từ tính vang lên, "Tôi tìm em mấy lần, vì sao em cứ trốn tránh tôi?"

Cố Noãn Phong âm thầm khinh bỉ, cái gì gọi là âm hồn bất tán, chính là đây.

Đường rất rộng, tôi vòng qua ánh mà đi là được. Cố Noãn Phong cúi đầu bước qua "âm hồn" kia, không đếm xỉa đi về phía trước.

Nhìn xem Cố Noãn Phong cố ý tránh qua hắn, Lâm Hiểu Quân không khỏi dâng lên cảm giác thất bại vô lực, biết rất rõ nàng sẽ không để ý tới chính mình, nhưng chính là dù bị coi thường cũng vẫn muốn thử xem, hắn bước vài bước tới liền bắt được một bên cánh tay Cố Noãn Phong, "Không cần đi, em nói thử xem, em muốn thế nào mới có thể cho tôi một cơ hội?"

Ngẫu nhiên có sinh viên đi qua cũng dừng lại xem bọn họ, Lâm Hiểu Quân là nhân vật phong vân ở đại học Tân Thành, nhìn thấy hắn đeo đuôi nữ sinh cũng là chuyện thấy nhưng không thể trách. Các nam sinh thì chỉ cười một tiếng trong lòng, nữ sinh thì đỏ mặt đáy mắt lộ ra thẹn thùng cùng ghen ghét.

"Thực xin lỗi, học trưởng, lời nói của anh tôi nghe không hiểu, còn có xin anh bỏ tay ra." Cố Noãn Phong khinh bỉ nhìn xem bàn tay của hắn đang cầm cánh tay của nàng, vẫn là giống như trong trí nhớ thon dài khớp xương, chỉ là trong lòng lại có cảm giác chán ghét tăng vọt, thật không rõ Lâm Hiểu Quân lại nổi cơn điên gì.

Có lẽ do ánh mắt của Cố Noãn Phong quá chính khí, khiến cho Lâm Hiểu Quân

ngược lại rất nhanh buông tay nàng ra.

"Vì cái gì em lại không cho tôi một cơ hội? Không phải là bởi vì nghe nói qua chuyện xấu của tôi, liền thoảng cái loại bỏ tôi? Cố Noãn Phong, nếu như tôi thật lòng thích một người, em nói xem tôi vì cái gì còn phải không ngừng đòi bạn gái đây? Hơn nữa các nàng đều là chủ động tìm tôi, cái này chẳng lẽ cũng là sai lầm của tôi? Nếu như em đáp ứng cho tôi một cơ hội công bình, tôi bảo đảm về sau chỉ có một mình em."

Cố Noãn Phong nhìn xem khoác áo da đen Lâm Hiểu Quân, lời nói động kinh như vậy anh tốt hơn là giữ lại nói với người khác đi, Cố Noãn Phong tôi đã chẳng muốn nghe nữa: "Học trưởng, tôi không có hứng thú tìm hiểu xem anh là người như thế nào, tôi đã có bạn trai, hơn nữa tôi đang vội."

Kiếp này chỉ vì tôi không muốn dính dáng gì đến anh, từ tế cũng được ti tiện cũng được, đã không còn bất kỳ quan hệ gì với tôi. Tôi đã có Thanh Thành của tôi.

"Hắn thì có tốt như vậy?" Lâm Hiểu Quân rất không thích loại cảm giác bị người lần nữa bỏ qua này, cảm giác trống đầu trong lòng làm cho hắn rất không thoải mái. Nhíu mày nhìn Cố Noãn Phong đi mất, trong đôi mắt đen như mực lưu chuyển ra gọn sóng ủ dột. Chẳng lẽ mình liền bị thast bại do có danh tiếng xấu loang lổ ?

"Không cần nhìn nữa, người đã đi xa. Thì ra là anh muốn chia tay với em, chính là vì coi trọng cô ta?" Mềm mại giọng nữ hơi mang bén nhọn ghen ghét, thân mật khoác lên cánh tay Lâm Hiểu Quân, "Em lại rất muốn biết một chút vị học muội đáng giá Lâm đại học trưởng của chúng ta than thở khóc lóc tới tình này, có chỗ nào hơn người."

"Trương Tư Khiết, cảnh cáo cô cách xa cô ấy ra." Lâm Hiểu Quân lôi cánh tay đang khoác lên hắn xuống, trong tròng mắt đen trước kia gọn sóng ủ dột đều biến mất hoàn toàn, vền vẹn giữ lại không thêm che giấu là sự chán ghét nồng đậm.

Trương Tư Khiết không thể không biết lúng túng, co mắt dính lông mi giả của cô ta

diêm dúa chớp động, nửa thật nửa giả nói: "Nếu như em đến gần cô ta, chẳng lẽ anh sẽ ăn thịt em sao?"

Hừ! Cảnh cáo nếu như có hiệu quả, còn cần cảnh sát làm cái gì? Lâm Hiểu Quân, anh càng như vậy, tôi lại càng là muốn nhìn một chút cô ta cùng tôi có cái gì khác nhau.

Diệp Thanh Thành làm người an phận, không thích khoa trương, nhưng hắn vẫn tuyệt không kiêng kỵ cùng Cố Noãn Phong yêu đương, đến đâu cũng đều là cùng nàng mười ngón tay đan xen, khiến cho Tân Thương cùng Chu Tử Khanh nhìn mãi cũng quen. Bọn họ mặc dù không có nói gì với Cố Noãn Phong, thế nhưng bộ dáng bất mãn rõ ràng là đang trách Diệp Thanh Thành bởi vì Cố Noãn Phong trọng sắc khinh bạn, Cố Noãn Phong từ trên trời giáng xuống này phá vỡ bọn họ gắn bó nhiều năm thiết lập ra tổ hợp Tam Giác, xem ra lạc đơn (người cô đơn, không có nhóm, cặp) bọn họ cũng lúc phải tự tìm bạn gái.

Đạo sư dạy tiến sĩ học kỳ này của Diệp Thanh Thành họ Triều, Cố Noãn Phong nghĩ đến chuyện về sau bởi vì Thanh Thành cự tuyệt nữ nhi của ông ta là Triều Tiên Na nên bị ông cố ý gây khó dễ, hiện tại nàng cùng Thanh Thành đã xác định quan hệ yêu thương, không biết Triều Tiên Na có biết hay không,

có thể còn thích Thanh Thành hay không.

Sau khi tan học Cố Noãn Phong ngồi trên xe Diệp Thanh Thành, lúc hần thắt giây nịt an toàn cho nàng liền hỏi: "Thanh Thành, đạo sư của anh đối với anh có tốt không?"

"Cũng được, dù sao ông ấy hướng dẫn không ít học sinh, với lại thời gian anh theo học ông ấy chưa lâu."

"Nghe nói nữ nhi của ông ấy rất xinh xắn, cũng học ở viện y học."

Diệp Thanh Thành đang chuẩn bị khởi động xe hơi thấy thế cười nói: "Chắc hỏi câu này của em mới là trọng điểm đi, làm sao lại nghe thấy có vị chua đây?"

"Nói mau là em xinh đẹp hay là cô ấy xinh đẹp?" Cố Noãn Phong cố ý hơi ngẩng đầu bĩu môi.

"Đòi hôn thành công." Hần mặt mày hớn hở một chút môi hồng của nàng, thỏa mãn chép chép miệng.

"Chán ghét quý, nói mau."

"Người còn không có nhìn thấy thì đánh giá như thế nào? Còn có ánh mắt thắm mỹ của mỗi người bất đồng, đối với anh mà nói thì không có ai sẽ so với em càng xinh đẹp hơn."

"Ba hoa." Triều Tiên Na là nữ sinh có nhân phẩm rất tốt, khi biết rõ Diệp Thanh Thành đã có bạn gái dưới, nàng hẳn là không sẽ chủ động dán vào, Cố Noãn Phong buông xuống lo lắng, "Diệp bác sĩ, anh cần phải thời khắc nhớ kỹ mình là hoa đã có chủ, nếu không, hắc hắc." Nàng cố ý vung mạnh quả đấm nhỏ thành tú.

"Tuân lệnh lão bà đại nhân." Diệp Thanh Thành đáp trôi chảy, vuốt vuốt mái tóc ngắn của Cố Noãn Phong, sau đó khởi động xe hơi.

"Bây giờ là đi chỗ nào?" Cố Noãn Phong phát hiện không phải là đường về nhà.

"Anh dẫn em đi gặp một người."

"Bây giờ em chưa thể gặp mẹ của anh." Cố Noãn Phong có chút tâm lý e sợ, tài nấu nướng của nàng còn chưa có thuần thục, hơn nữa nàng còn không có chuẩn bị tâm lý thật tốt, nàng muốn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để cho mẹ của hần lưu lại ấn tượng tốt, dù sao luôn làm cho Thanh Thành kẹ ở giữa cũng không được.

Diệp Thanh Thành trông thấy nàng phản ứng lớn như vậy chỉ cho là đang thẹn thùng, bất quá chính hần cũng biết rõ mẹ hần thật là người hay bắt bẻ: "Không phải là mẹ của anh, anh bảo đảm."

Đến khi Cố Noãn Phong cùng người đàn ông trung niên kia có nụ cười tươi tắn ấm áp cùng ngồi đối mặt ăn bữa tối, nàng len lén tại trên đùi Diệp Thanh Thành nheo một cái, hần bảo đảm không gặp mẹ, nhưng cũng không cần lôi kéo nàng gặp ba của hần nha?

Diệp Thanh Thành dùng khẩu âm nói: "Noãn Phong, không cần phải lo lắng."

Đổi lại là tới thử xem! Cố Noãn Phong e ngại ở trước mặt trường bối, tươi cười rạng rỡ nhìn xem Diệp Thanh Thành.

Diệp Thanh Thành cười tuyệt đối là ôn nhu như nước, đã sớm muốn đem nàng giới thiệu cho cha mẹ, vốn là hôm nay mẹ cũng đến, lại bị trong cục thông báo họp cho nên mới không tới được, hần định để lần sau, nhưng ba ba nói nếu đã hẹn rồi cũng đừng có sửa lại. Mỗi tội địa điểm gặp mặt từ trong nhà đổi đến khách sạn.

Xem vẻ mặt ba ba rất là hài lòng, quả nhiên thấy hần cười gật đầu với Diệp Thanh Thành. Diệp Thanh Thành thật cao hứng, tuy nói cha mẹ không thể thay đổi quyết định hần và Cố Noãn Phong cùng một chỗ, nhưng có thể có được cha mẹ công nhận sẽ càng thêm hoàn mỹ.

"Noãn Phong, hôm nay bởi vì mẹ Thanh Thành tạm thời có việc gấp, nếu không đã hẹn cháu ở nhà, về sau có rảnh liền tới nhà chơi một chút. Bây giờ bác cũng không quấy rầy thanh niên các cháu ước hẹn nữa."

"Thúc thúc, bác đi thông thả." Cố Noãn Phong trông thấy Diệp Thanh Thành ba ba phải đi, vội vàng đứng lên, chờ đến lúc trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, nàng lập tức làm bộ như không thèm để ý tới Diệp Thanh Thành.

"Tức giận? Nếu không, bây giờ em liền dẫn anh đi gặp bố mẹ của em, anh không ngại."

"Chán ghét quý, cũng không nhắc nhở một tiếng, anh xem em chẳng có chuẩn bị gì cả."

"Chuẩn bị cái gì, nhiều như vậy bản sắc, em không thấy bộ dáng hài lòng của cha anh, ông đang khen ngợi con trai của mình thật tình mất đây."

"Ra về." Cố Noãn Phong giả bộ tức giận trừng mắt liếc hần một cái, gò má không tự chủ được lại hiện ra hai đóa rặng mây đỏ, xinh đẹp khiến cho tim của Diệp Thanh Thành bang bang gia tốc đập lên, khiến cho hần bị hấp dẫn không thể kim lòng được liền lấy hai tay ôm gương mặt của nàng, như đối đãi một món trân ái bảo vật vô giá mà động tình nhìn chăm chú.

Môi mòng hơi lạnh bao trùm xuống, nụ hôn rậm rạp chẳng chịt phủ thiên cái địa (ừ ừ kéo tới, trút xuống mọi nơi) đem Cổ Noãn Phong thôn tính, đầu lưỡi chậm rãi ven theo môi hồng tí mỉ phác hoạ, triển miển cọ xát gây cảm giác ngứa một chút làm cho Cổ Noãn Phong mềm mại ra như một đồng vải bông.

Trong đôi mắt như hắc diệu thạch (một loại đá quý màu đen) của Diệp Thanh Thành lóe ánh sáng sâu kín, hôn vạn phần say mê, lưu luyến trong đôi môi hàm hương mê người không kềm chế được.

"Thanh Thành - -" Cổ Noãn Phong mơ hồ không rõ hô tên của hắn, khẽ mở ra cánh môi làm cho lưỡi của hắn thừa cơ từ khe hở luồn vào, linh hoạt chui vào trong miệng nàng, dùng sức hút, thăm dò mỗi một tấc không gian, qua lại truy đuổi.

Diệp Thanh Thành hô hấp càng thêm dồn dập khó nhịn, hắn kim nén lưu luyến rút đầu lưỡi ra, quyến luyến trên môi hồng: "Noãn Phong, em khiến cho anh có cảm giác rất hạnh phúc, nhanh lên lớn lên, tốt nghiệp anh liền cưới em" (Đọc câu này lại nhớ truy tìm ký ức "chờ em tốt nghiệp liền kết hôn...")

Mia: ngồi nơi đồng người edit khó tập trung quá. Chắc sẽ có nhiều sạn ở chương này đây

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hương Vị Của Em

Cổ Noãn Phong giống như một con mèo nhỏ nhu thuận ngồi nghiêng dựa vào trong lòng Diệp Thanh Thành, hơi thở thanh mát của hắn bao phủ nàng, phần yêu chiều bộc lộ ra một cách tự nhiên kia, làm cho trong hơi thở của nàng ngay cả không khí hít vào đều mang hương vị ngọt ngào.

Ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt ái mộ quan sát gương mặt có đường nét rõ ràng ở gần kề, lông mi thật dài khẽ rung động, hai tròng mắt hơi nheo lại như chất chứa ngọn lửa nhiệt tình, sống mũi thẳng tắp với độ cong đẹp mắt, khi hôn nàng thỉnh thoảng lại ma sát qua chớp mũi của nàng.

Cổ Noãn Phong nhin không được xoa lên khuôn mặt của hắn, nghịch ngợm lấy ngón tay vuốt ve vành tai cùng mái tóc đen nhánh của hắn. A, cái người nam nhân có thể khiến cho ai đã gặp qua là không quên được này, qua vài năm nữa sẽ thay đổi đến càng thêm thành thực cùng ưu nhã, mà hắn là thuộc về của nàng.

Cổ Noãn Phong môi hồng phấn nước nhuận ướt át, như cánh hoa hồng vừa nở rộ trong sự quyến luyến của Diệp Thanh Thành tỏa ra hương thơm ngọt ngào, Diệp Thanh Thành ở trên cánh môi chà xát, thân thể ở nơi sâu thẳm dâng lên nhiệt lực làm cho trong con người của hắn nhiệt tình càng ngày càng nghiêm trọng. Tay của nàng mềm mại không xương, vuốt ve gây cảm giác tê dại dị thường làm cho thân thể hắn cứng đờ, bỗng dưng trái lương tâm dù không lở vẫn đành đẩy nàng ra: "Đi, anh đưa em về nhà."

Nếu như vẫn ở đây, Diệp Thanh Thành thực sợ sẽ bởi vì tiếp tục hôn nàng mà không khống chế được xúc động cuồng nhiệt của mình, nơi nào đó chặt vật làm cho hắn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt mê ly lộ ra hơi nước của Cổ Noãn Phong, kéo tay của nàng lên, Diệp Thanh Thành từ trong phòng ăn chạy trốn chết.

Bên ngoài khách sạn có gió thổi lất phất, nhanh chóng thổi đi luồng nhiệt lực ở trong cơ thể của Diệp Thanh Thành, ngay cả đôi mắt nhiễm tình sắc cũng đã khôi phục tỉnh táo lại.

Cổ Noãn Phong với Diệp Thanh Thành tay trong tay cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe, nàng làm sao có thể không phát hiện được biến hóa của hắn, đã từng cùng giường chung gối gần hai năm, nàng quen thuộc mỗi một rung động của hắn, cảm giác đột nhiên dâng lên dục niệm này nàng lại làm sao không có, không tự chủ được liền kéo cánh tay của hắn xấu hổ nói: "Thanh Thành, vì cái gì nhất định phải chờ em tốt nghiệp anh mới có thể cưới em đây? Sang năm học thứ ba là em liền đến tuổi kết hôn hợp pháp rồi mà."

"Noãn Phong, anh muốn trong hai năm cố gắng hết sức mình xây dựng cho em một mái nhà yên ổn, quá qua loa, anh sợ sẽ khiến em bị ủy khuất."

"Vậy đến lúc đó anh chuẩn bị dùng cái gì đến để cưới em?" Cổ Noãn Phong làm nũng tựa đầu vào trong ngực của hắn, nín thở hỏi.

Diệp Thanh Thành giang hai cánh tay sít sao đem nàng ôm vào trong ngực, phần lực đạo (sức lực) kia phảng phất như muốn đem Cổ Noãn Phong hoàn toàn khảm vào trong mình cốt nhục của mình.

"Dùng tấm lòng của anh."

Diệp Thanh Thành bởi vì đề tài nghiên cứu nên thời gian ở lại phòng thí nghiệm càng ngày càng nhiều, buổi trưa rất nhiều lần đều là vội vã chăm sóc tốt cho Cổ Noãn Phong xong, bữa cơm trưa của mình lại chỉ ăn được vài miếng liền vội vàng đi.

Cổ Noãn Phong không muốn hắn trong tình trạng vất vả khổ cực như vậy còn phải bận tâm đến cơm trưa của mình, kỳ thật thức ăn trong nhà ăn của học viện cũng rất được. Nàng năn nỉ nhiều lần, thậm chí giả vờ cùng hắn tức giận, yêu cầu hắn không cần phải mỗi ngày buổi trưa đều chỉ nhớ kỹ chiều

cố nằng mà bỏ quên chính mình.

Nhưng Diệp Thanh Thành chỉ nhàn nhạt bỏ xuống một câu: "Thời gian tựa như bọt biển trong nước, chỉ cần cố gắng chen lấn, luôn sẽ có. Noãn Phong, nếu như buổi trưa không nhìn thấy em, anh sợ chính mình sẽ điên mất. Sau khi gặp em tâm tình của anh mới tốt, đến lúc nghiên cứu đề tài mới có động lực tiến hành."

Cố Noãn Phong đành ngoan ngoãn tiếp nhận. Sợ hấn sẽ đói bụng là hại thân thể, chỉ cần buổi chiều không có lớp nằng sẽ mang sữa cùng bánh bích quy tự làm cho Diệp Thanh Thành.

Đương nhiên đa số thời điểm, Diệp Thanh Thành phải ở trong phòng thí nghiệm nên không có cách nào ăn được.

Đến khi Diệp Thanh Thành hơi mệt mới đi ra khỏi phòng thí nghiệm, những cái bánh bích quy này đã sớm bị Tần Thương bọn họ cướp bóc sạch sẽ. Hấn nhìn xem bộ dáng ủy khuất của Cố Noãn Phong, luôn chỉ cười nắm chặt tay của nằng nói: "Noãn Phong, chỉ cần trông thấy em, anh đã rất hạnh phúc rồi."

Lời của hấn đương nhiên sẽ rước lấy từng hồi âm thanh nôn mửa, đám người Tần Thương tuyệt đối không thể ngờ tới Diệp Thanh Thành cũng có thiên phú tuyệt hảo như vậy.

Về sau Cố Noãn Phong cũng thông minh ra, làm bánh bích quy nhiều hơn, tính cả phần của đạo sư và những người khác trong phòng thí nghiệm, cứ như vậy, tự nhiên là không ngừng trải qua trà chiều hấp dẫn, đạo sư liền đồng ý cho mọi người mười phút đồng hồ nghỉ giải lao.

Bên ngoài phòng thí nghiệm, Diệp Thanh Thành nhẹ nhàng cầm lên một miếng bánh bích quy, tỉ mỉ nhai kỹ, nhàn nhạt mùi sữa luôn có thể nhai ra hương vị ngọt ngào nồng đậm, hấn lười biếng mỉm cười, dư vị hương vị ngọt đến trong lòng.

"Cảm ơn em Noãn Phong, anh sợ em sẽ làm hư anh."

Hấn tại sao có thể đoạt lời kịch mà mình mới là người phải nói ra, đáng nhẽ phải nói người sẽ bị cung chiều sinh hư là chính mình mới đúng.

"Noãn Phong, em làm bánh bích quy càng ngày càng ăn ngon."

"Ai bảo là em làm?" Cố Noãn Phong vẫn luôn nói là mẹ làm, nằng chỉ là chịu trách nhiệm hỗ trợ.

"Anh biết là em làm, bởi vì ở trong đó có hương vị của em."

Lời này nghe thế nào cũng thấy mập mờ, Cố Noãn Phong mặt không khỏi ửng hồng lên, khiến cho Diệp Thanh Thành nhìn liền chỉ ngây ngốc đắm chìm ở trong đó. Đương nhiên tiếp theo luôn có người phá hư phong cảnh, đem người nào đó còn đang ngẩn người lôi vào phòng thí nghiệm.

Có mấy lần, Cố Noãn Phong chờ ở ngoài phòng thí nghiệm gặp được Triều Tiên Na cao gầy thanh tú, nghe nói đang trong giai đoạn mất đi mây lại cùng Chu Tử Khanh, đương nhiên lời nói không có dinh dưỡng như vậy chỉ có thể đến từ Tần Thương miệng rộng.

Đương nhiên Tần Thương miệng rộng là sẽ không quên trêu chọc Cố Noãn Phong, tặng nằng biệt hiệu Bánh muối muối kết nghĩa, từ đó ở viện y học cơ hồ là người người đều biết đến Bánh muối muối kết nghĩa.

Cố Noãn Phong thật muốn xé cái miệng rộng kia của Tần Thương.

Đầu hành lang học viện trường luật, khuôn mặt tuần dặt lạnh nhạt của Chu Tử Khanh khó được có chút vui vẻ, hấn cầm trên tay hộp com đưa cho Cố Noãn Phong: "Thanh Thành hôm nay bị đạo sư gọi đi có việc, đây là cậu ấy nhờ anh đưa tới. Cầm lấy đi."

"Cảm ơn!" Cố Noãn Phong mới vừa đưa tay nhận lấy, đột nhiên lại bị người đằng sau dùng sức đẩy một chút, tay chưa cầm chắc làm cho hộp com rơi xuống đất.

"Ai da, thật ngại quá." Trương Tư Khiết đắc ý liếc mắt nhìn hộp com trên mặt đất, nhưng khi nhìn thấy com hộp được đóng gói rất kín giúp cho thức ăn bên trong không bị đổ ra, liền sững sờ, "Thật không nghĩ tới còn không bị rơi vỡ tan tành."

Người sáng suốt vừa nhìn liền biết Trương Tư Khiết là cố ý gây chuyện.

Chu Tử Khanh đưa ánh mắt sắc bén nhìn Trương Tư Khiết, lạnh lùng nói với cô ta: "Nhặt lên."

Trương Tư Khiết không vui liếc mắt nhìn Chu Tử Khanh, hình như người đàn ông có bộ dáng không chỗ nào chê này rất quen mắt, trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra ở nơi nào gặp qua, bất quá cho dù bộ dạng khá tốt, đúng là dựa vào cái gì bắt nằng nhặt lên? Không có nghĩ đến Cố Noãn Phong này nhìn thì bình thường, lại rất có duyên với đàn ông.

Trương Tư Khiết tức giận trừng mắt nhìn Cố Noãn Phong, đập giày cao gót định bỏ đi.

"Nhặt lên." Chu Tử Khanh đưa tay ngăn lại Trương Tư Khiết không cho đi.

Cố Noãn Phong không muốn lớn chuyện, xoay người lại nhặt com hộp trên mặt đất.

"Là cô ta làm rơi, phải để tự cô ta nhặt lên." Chu Tử Khanh thanh âm lạnh nhạt như băng. Cố Noãn Phong biết rõ Chu Tử Khanh là người mặt lạnh ít lời, nhưng âm thanh đánh thép lạnh lẽo như vậy thì chưa từng nghe qua.

"Anh bắt tôi phải nhặt lên? Không phải là lỗi tại tôi có vấn đề nghe nhầm đấy chứ?" Trương Tư Khiết cảm thấy Chu Tử Khanh như là đang nói chuyện cười, không chỉ không định nhặt lên, ngược lại còn cố ý lấy chân đá hộp com một chút.

"Được lắm." Ánh mắt sắc bén của Chu Tử Khanh bên trong chứa hơi thở bén nhọn, hất rút di động trong túi quần ra, bấm số sau đó từng chữ từng câu nói: "Mã hiệu trường, nếu như ông có rảnh hãy tới khu năm nhất trường luật một chuyến."

Trong khi Trương Tư Khiết cùng mấy người đang vây xem giặt mình, Chu Tử Khanh dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người, ưu nhã khép lại điện thoại di động.

Mà lúc này trong đám người đã có người nhận ra hắn, một trong ba cây đại thụ nổi tiếng của viện y học đại học Tân Thành- Chu Tử Khanh, đại công tử của Thị trường Tân Thành. rơng tiếng hút không khí, Trương Tư Khiết còn chưa kịp đợi Mã hiệu trường đến cả người liền tròn mắt.

Đây là lần đầu tiên cũng là một lần duy nhất Cố Noãn Phong trông thấy Chu Tử Khanh "Ỗ thế hiếp người".

Tình trạng Trương Tư Khiết về sau có chút thảm hại, xử phạt với lỗi lớn, trong hồ sơ có một vết nhơ vĩnh viễn lau không đi. Về phần cô ta phải nhặt hộp com lên và hướng Cố Noãn Phong xin lỗi một chút ngược lại đều là chuyện nhỏ.

Cuối tuần, Trương Tư Khiết sau khi tạm biệt mấy người bạn gái thân thiết, gần về đến nhà thì bị Lâm Hiểu Quân chặn lại.

Trương Tư Khiết lúc đầu nhìn thấy Lâm Hiểu Quân thì còn mừng rỡ, bởi vì hắn đi ra ngoài nghiên cứu thực tế, nàng đã thật lâu không có gặp hắn ở trường: "Hiểu Quân, anh đã đi nghiên cứu thực tế xong rồi sao?"

"Nếu như chưa xong, tôi còn không biết chuyện tốt mà cô đã làm. Không phải là bảo cô cách xa cô ấy ra sao? Tại sao không nghe lời đây?" Lâm Hiểu Quân không chút thương hương tiếc ngọc nào nắm lấy mái tóc dài của Trương Tư Khiết, "Chuyện giữa tôi và cô không liên quan gì đến cô ấy cả."

"Thả tôi ra, đau." Lâm Hiểu Quân lực tay rất lớn, khiến cho Trương Tư Khiết đau đến nhủu mày.

"Đau là để cho cô nhớ lâu một chút." Trong mắt Lâm Hiểu Quân toàn là lương bạc âm ngoan.

"Anh cho rằng làm như vậy cô ta sẽ cảm kích sao? Trong mắt của cô ta căn bản không có anh." Trương Tư Khiết ghen ghét phản kích.

"Đây là chuyện của tôi." Trong mắt của cô ấy không có mình, nhưng trong mắt của tôi có cô ấy.

Trương Tư Khiết xoa chỗ da đầu sưng nứa bị kéo rách ra, phần hận oán độc nhìn bóng lưng của Lâm Hiểu Quân. Tôi sẽ khiến cho các người phải hối hận.

"Cố Noãn Phong, đã lâu không gặp, đôi mắt koe sáng, sắc mặt hồng hào, xem ra dạo này em sống khá tốt." Lâm Hiểu Quân cầm trên tay một cành hoa hồng, vô cùng yêu nghiệt nhìn chăm chú vào Cố Noãn Phong.

"Rất muốn tặng cho nữ sinh mình thích một bó hoa hồng to, nhưng là bây giờ tiền phụ cấp đạo sư phát cho có hạn, anh lại không muốn dùng tiền trong nhà. Cho nên trước tiên chỉ có thể tặng em một cành hồng, toàn tâm toàn ý, chờ dạo này nếu em thích, anh sẽ ngày ngày tặng em một bó." Trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hắn chứa đựng nụ cười tà mị, con ngươi đen sáng lấp lờ kinh tâm động phách.

"Học trường, đem hoa tặng cho người anh nên tặng đi, tôi đã có bạn trai." Cố Noãn Phong từ chối hoa hồng hắn tặng.

"Anh biết rõ, nhưng em không thể ngăn cấm anh thích em, cũng giống như anh không thể ngăn cản em chán ghét anh. Hơn nữa em chưa gả anh chưa cưới, tương lai còn dài, ai cũng không thể nói trước điều gì không phải sao." Lâm Hiểu Quân không cho nàng cự tuyệt mà đem hoa cổ nhét vào trên tay của nàng.

"Hoa cũng đã tặng, vậy thì gặp lại sau. Noãn Phong, kỳ thật chán ghét cũng là một loại tình cảm."

Cố Noãn Phong để mặc hoa hồng rơi là tà trên mặt đất, lời nói chói tai của hắn lọt vào trong tai.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Vì Em Ca Hát

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Tựa như giờ phút này rơi trên mặt đất hoa hồng đang run rẩy lay động trong cơn gió cuối thu, cánh hoa đỏ tươi như máu nhìn thấy mà giật mình.

Cố Noãn Phong vốn định cất bước dõng dạc đi bỗng dừng lại, nhìn xem cánh hoa rung rinh kia, tư vị khổ sở của kiếp trước lờ mờ ở trong đầu, mặc dù đã là chuyện xa xăm, nhưng nàng vẫn không có biện pháp xóa bỏ hoàn toàn sạch sẽ.

Trùng sinh, chỉ là cho nàng thêm một cơ hội làm lại lần nữa, nhưng mà những chuyện cũ đó lại như trở thành ản ký, dù đã qua, nhưng dấu vết lưu lại vẫn còn đang ở chỗ đó, có lẽ sẽ theo năm tháng trôi qua từ từ phai nhạt đi, nhưng nhìn kỹ, nó vẫn sẽ còn lưu lại cái bóng mờ mờ.

Không có vô duyên vô cớ mà yêu, cũng không có vô duyên vô cớ mà hận. Cố Noãn Phong không khỏi bắt đầu chán ghét bản thân, nàng không thể thật sự coi thường Lâm Hiểu Quân, coi hắn như người xa lạ.

Càng biểu hiện ra sự hận thù kịch liệt, càng chứng minh hắn vẫn giữ ảnh hưởng rất lớn đối với nàng, chỉ có khi hoàn toàn để xuống chuyện xảy ra ở kiếp trước, nàng mới thật sự được giải thoát, thật sự được trọng sinh.

Cố Noãn Phong khom lưng đem hoa hồng từ trên mặt đất nhặt lên, cầm ở trên tay ngắm một lát, cuối cùng nàng bình tĩnh đem nó ném vào thùng rác trong sân trường.

Những bông tuyết trong suốt óng ánh bay đầy trời, không cần dùng lời đã lặng lẽ báo cho mọi người mùa đông đến rồi.

Cả sân trường theo đó cũng bắt đầu có vẻ vui tươi lên, bởi vì sắp diễn ra hội hữu ái lễ Nô-en náo nhiệt nhất của Đại học Tân Thành hàng năm. Hội hữu ái không chỉ là một hội cuồng hoan (điên cuồng vui vẻ), một hội thể hiện tài năng, nói trắng ra trên hết là một hội săn tìm cái đẹp hay hội thân cận (xem mắt, hẹn hò), vô số tuổi nam nữ thông qua đó quen biết nhau, phát triển thành một đoạn tình ái đó là lại chuyện hết sức bình thường.

Hội hữu ái lễ Nô-en của Đại học Tân Thành hàng năm đều là do các học viên tự tổ chức, mà trong đó nổi danh nhất viện y học cùng trường luật vì đạt tới tài nguyên cùng hưởng (giống như hoa thơm cùng hương), nên đã cùng nhau hợp tác tổ chức được mười năm, nghe nói đã thúc đẩy được rất nhiều cặp đôi ưu tú, nhất thời thành truyền kỳ của hai học viện thậm chí của cả Đại học Tân Thành.

Năm nay viện y học cùng trường luật tổ chức lễ Giáng Sinh còn trên danh nghĩa kỷ niệm mười năm hợp tác, hai học viện vì thế còn đặc biệt thành lập một tổ nhỏ tổ chức liên hoan chào mừng.

Những sinh viên học viện khác vì để được tham gia hội hữu ái này, đang phải vận dụng hết tất cả các mối quan hệ có thể vận dụng được để nghĩ biện pháp gia nhập, nhưng mà năm nay tổ phụ trách liên hoan chào mừng của hội hữu ái vì phòng ngừa thành viên chọt tăng lên, xin miễn hết thầy "Nhân tạp nhân dật" (người không có phận sự, ở đây chỉ những người không thuộc hai học viện). Không chỉ phải mang theo thẻ học sinh để vào cửa, còn cần phải đưa ra thư mời đặc biệt của tổ phụ trách hội hữu ái. Chuyện này kinh động đến toàn trường, những ai còn không muốn bỏ cuộc đều đang lén lút hỏi thăm có người nào không muốn tham gia, thậm chí nguyện ý ra giá cao để mua lại thiệp mời.

Trước đêm bình an một ngày, Cố Noãn Phong nhận được thư mời, khéo léo tình xảo, mặt sau còn in lịch trình và lời chúc mừng của hội hữu ái. Triệu Tân Nghi thân bí hệ hề đến gần nàng, chỉ vào thư mời nói: "Hi!, mình nghe một học trưởng trong tổ quan hệ hữu nghị nói, mã số ghi ở trên thiệp mời đến lúc đó sẽ có tác dụng đặc biệt."

"Rút thăm trúng thưởng sao?" Cố Noãn Phong trông thấy ở trên mặt thư mời quả nhiên có in một dãy số nổi thiếp vàng. Rất nhiều khách sạn, hội sở trong quá trình tiến hành hoạt động nào đó đều thích tổ chức rút thăm trúng thưởng ở cuối chương trình.

"Cụ thể là gì thì người học trưởng kia không chịu tiết lộ, còn nói thượng cấp bắt bọn họ giữ miệng, ai tiết lộ tin tức sẽ bị đánh tập thể." Triệu Tân Nghi lấy tay làm động tác lấy dao cắt cổ, rất lưu loát, lúc đầu nghiêng trong miệng còn phối hợp phát ra âm thanh "Ặc - -"

Bọn họ cho rằng vào cơ quan tình báo hay là giới giải trí à? Cố Noãn Phong bị Triệu Tân Nghi chọc cười, phối hợp với nàng ra vẻ thần bí, đem thanh âm hạ xuống thấp nhất có thể: "Người học trưởng kia chắc không phải là bạn trai của cậu đi? Thần bí như vậy, cậu cần phải chú ý để tâm nhiều hơn nha."

"Vì sao?"

"Hắc hắc, thừa dịp hội hữu ái là đại thời cơ tốt này, nhất cử bất lưỡng đắc người nào đó, cuối cùng cho vào bụng ăn ngay cả xương vụn cũng không để lại."

Trên gương mặt như em bé của Triệu Tân Nghi lập tức hiện lên vẻ kiên định chói lọi như tìm thấy chính Đảng, cất cao tiếng nói đối với Cố Noãn Phong nêu ra lý tưởng hào hùng: "Cố Noãn Phong, mượn lời chúc lành hôm nay của cậu, hôm đó nhất định mình phải tắm thật sạch, toàn thân thơm ngào ngát, tổ hết sức quyến rũ ra để thu phục học trưởng."

A? Hóa ra là cô nàng muốn thu phục anh chàng học trưởng kia? Cố Noãn Phong thiếu chút nữa bị bạn học Triệu Tân Nghi hoa lệ lôi đến (lôi là sét đánh). Triệu Tân Nghi tiêu sái khoa tay múa chân bày ra tư thế chiến thắng: "Sau khi thành công bắt được học trưởng, mình sẽ mời cậu ăn cơm. Chờ đây."

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Diệp Thanh Thành từ phía sau ôm Cổ Noãn Phong đang chờ hân ở ngoài phòng thí nghiệm, đôi môi ấm áp như lông vũ nghịch trên viên tai nhạy cảm của nàng, trong hơi thở đều đặn phảng phất hương thơm nhàn nhạt của nàng.

"Là cái này." Cổ Noãn Phong từ trong túi xách lôi ra thiệp mời của hội hữu ái, "Ngày mai nếu như anh không đến hội hữu ái, không bằng chúng ta sẽ đem nó đưa cho người khác đi."

"Tại sao không đến? Anh còn muốn mời em khiêu vũ đây." Diệp Thanh Thành mặt mày sinh động nhìn Cổ Noãn Phong bị áo lông màu trắng bao lấy giống như một bạch tinh linh (tinh linh màu trắng), "Hơn nữa nói không chừng em sẽ nhận được ngạc nhiên mừng rỡ."

Ngạc nhiên mừng rỡ? Không phải là Diệp Thanh Thành muốn lợi dụng ưu thế mình là thành viên của hội học sinh, dựa vào mã số tạo ra lễ vật cho mình đi? Nhưng mà hân lại không phải là người thích chiêm tiện nghi của người khác như vậy: "Cái gì ngạc nhiên mừng rỡ? Mau nói cho em biết."

Ngón tay thon dài của Diệp Thanh Thành vuốt trán, bày ra trạng thái suy tư, đúng lúc Cổ Noãn Phong cho là hân sẽ nói, tuấn nhan* lại thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt: "Tạm thời giữ bí mật."

(* nhan sắc tuấn tú)

Đêm bình an, bắt đầu từ buổi trưa, nhà đa chức năng đã được thấp đèn sáng chói, tiếng đàn dương cầm du dương vang dội trong cả hội trường rộng lớn trang trí đầy hoạ tiết đặc sắc tượng trưng cho lễ Nô- en.

Khi Diệp Thanh Thành cùng Cổ Noãn Phong tới đã không còn chỗ ngồi, Chu Tử Khanh ở phía trước vẫy tay gọi bọn họ, chờ bọn họ đi tới mới ngồi xuống ghế, ngọn đèn trong cả đại sảnh nhà đa năng liền tối mờ đi. Thay vào đó là nhiều dải ánh sáng đan xen nhấp nháy làm cho trong sảnh trở lên long lanh huyền ảo.

Ghế ngồi đều sắp xếp ở xung quanh sàn nhảy, dù ngồi ở chỗ nào cũng không bị che khuất tầm mắt nhìn lên sân khấu. Ban nhạc ta sức làm hâm nóng bầu không khí bằng cách chơi nhạc sôi động thay thế tiếng tiếng đàn dương cầm du dương, ngọn đèn ngũ quang thập sắc tia laser (quả cầu đèn nhiều màu) hoà nhịp theo âm nhạc làm cả gian đại sảnh sôi sục, khi nhạc hip-hop vang lên, nam nữ từ bên ngoài sàn nhảy liền bắt đầu nhảy các bước nhảy của đường phố, vừa chạy vừa nhảy đến giữa sàn nhảy, giữa ánh sáng phản chiếu của ánh đèn màu, bốn phía nhảy múa, hội hữu ái chính thức bắt đầu.

Diệp Thanh Thành dán vào bên tai Cổ Noãn Phong nói cho nàng biết, bình thường những sinh viên độc thân sẽ ngồi ở khu vực đối diện với bọn họ, cho nên đêm nay ở đó sẽ thúc đẩy không ít đôi tình nhân ra đời.

"Vậy mấy năm trước anh đều ngồi ở đằng kia sao?" Cổ Noãn Phong đem cốc nước chanh mới uống một nửa đặt lên cái bàn tròn nhỏ ở phía trước, đôi mắt cười đến cong cong lên, thanh âm nhu hòa thậm chí còn có chút ngọt ngào, nhìn như đang thương thức mấy bạn học biểu diễn điệu Tăng-gô trong sàn nhảy, tay thì lại đang xoa nắn bên hông Diệp Thanh Thành.

"Không có bạn gái, đương nhiên ngồi ở đằng kia, đời sống sân trường độc thân thật là rất tịch mịch."

"Anh thật sự là thành thực nha." Cổ Noãn Phong bàn tay đang xoa nắn đột nhiên khẽ dùng sức, "Vậy anh đã thành công lần nào chưa?"

Cái người thích ăn dấm chua này, vừa rồi còn đang hưởng thụ bàn tay nhỏ bé non mềm không xương của nàng mang đến cảm giác thân mật, đảo mắt liền hung ác hạ độc thủ, eo đúng là điểm yếu của hân, sợ nhột.

"Nếu như em xuất hiện sớm vài năm thì nhất định đã thành công, anh liền nói tại sao lại cô đơn một mình nhiều năm như vậy, liên tục không có tìm được ai vừa mắt, thì ra là anh đang đợi em." Diệp Thanh Thành chuyên chú đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong hai tròng mắt tựa như Hắc Diệu Thạch chứa sự ôn nhu như nước, mơ hồ nhận nhận cuộn sóng, tràn đầy nhu tình cơ hồ muốn bao phủ toàn thân Cổ Noãn Phong.

Trong khi người chủ trì giới thiệu chương trình và mấy màn biểu diễn sau đó, Cổ Noãn Phong đều hoảng hốt say mê tại trong nhu tình của Diệp Thanh Thành.

"Noãn Phong, anh đi ra đâu một lát." Diệp Thanh Thành đem sợi tóc mai trên gò má Cổ Noãn Phong vén ra sau tai, thần bí cười một tiếng với nàng.

Chậm rãi đứng trước đàn dương cầm, nam nhân mặc áo vét mỏng ngồi xuống bên dương cầm, ngón tay thon dài tại trên phím đàn tung bay lên. Dưới ánh đèn, mái tóc ngắn gọn gàng, mặt mày thanh tú như vẽ, khóe môi lười biếng khẽ nhếch, lộ ra khí chất cao quý khiến cho không người nào có thể bỏ qua.

Hân quay đầu nhìn về phía nữ sinh tràn đầy thanh xuân, nhovn miệng ưu nhã cười với nàng, chống lại đôi mắt đen như lưu ly đang khiếp sợ của nàng, nụ cười của hân càng thêm tươi sáng mê người.

Hân vừa đàn vừa dùng âm thanh thuần hậu thâm tình cất lên tiếng ca say lòng người:

Anh chờ em

Trông trông tư thủ

(Thương nhớ đậm đà" hay "Nhớ quá chừng chừng")

Anh lại chờ đợi

Sau khi rời đi mỗi ngày nhớ em

Trong mộng càng mê mỵ (mộng đẹp mà mê lương)

Như không có cách nào nói với ông trời

Nhưng anh vẫn tin

Sẽ ở giữa trời đất mệnh mông có lúc được gặp lại em

I'll see you again

(Anh sẽ gặp lại em)

Rõ ràng là đã yêu

Nhưng vận mạng thành kiến

(Cái ý nghĩ có sẵn về một sự việc gì, ở đây ý chỉ vận mạng đã định sẵn)

Khổ đợi hao tổn thì giờ

(Đau khổ chờ đợi tốn thời gian)

We'll have a chance

Có lẽ chờ một ngày

Chờ một năm

Có thể chờ cả đời

Nhân sinh khổ đoán

(Tạm dịch: đời người khổ ngắn, ý chỉ con người sinh ra đều phải chịu khổ)

Đáng tiếc anh với em

Chuyện trần thế không thể không quan tâm

Không có cách nào có thể bỏ mặc

Như không có cách nào nói với ông trời

Nhưng anh vẫn tin

Sẽ ở giữa trời đất mệnh mông có lúc được gặp lại em

I'll see you again

Có lẽ chờ một ngày

Chờ một năm

Có thể chờ cả đời

Anh chờ em

Thời gian trôi mau

Sẽ đến lúc có hồi kết

Dù kết quả ra sao

Tụ tán cũng mê mỵ

(Hợp hay tan đều mê mỵ)

Như không có cách nào nói với ông trời

Nhưng anh vẫn tin

Sẽ ở giữa trời đất mệnh mông có lúc được gặp lại em

...

Có lẽ chờ một ngày

Chờ một năm

Có thể chờ cả đời

Lại một năm

Chờ hết cả đời

Lại một năm

Đều sâu yêu em

Chờ cả đời

...

Tiếng hát của hân như tiếng sấm xuyên thấu sâu vào trong linh hồn của nàng, đây là ngạc nhiên mừng rỡ hân tặng cho nàng.

Trên gương mặt Cố Noãn Phong cảm động chảy đầy lệ nóng, hạnh phúc như thủy triều ập tới, hai mắt nhắm lệ nhìn vào nam nhân vì nàng đánh đàn ca hát dưới ánh đèn.

Thanh Thành, cảm ơn anh!

Trong một góc của đại sảnh, nam nhân tóc ngắn màu nâu nhạt, theo tiếng hát, đôi mắt đen láy từ từ âm thầm đi, hân tự giấu chứa đựng nụ cười tiêu điều, quay sang nói với người bên cạnh: "Có phải hay không đến rút thăm mã số màn kịch hay rồi?"

"Học trưởng, tôi sẽ đi thông báo bọn họ chuẩn bị ngay bây giờ."

Lâm Hiếu Quân dùng ánh mắt phức tạp nhìn xem nữ sinh đang rơi lệ kia, trong lòng nảy sinh sự ghen tức như cỏ dại mọc tràn lan xé rách lòng của hân, làm cho hân có loại xúc động, nghĩ bất chấp hết thảy hậu quả đem nàng ôm vào trong lòng ngực của mình, cứ như vậy cho đến vĩnh viễn.

Mia: Không ngờ edit lời bài hát lại đau đầu như thế, nhiều câu chữ hiểu j phải dịch bừa. Khổ dân khối A như mình quá.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tin Tưởng Lẫn Nhau

Chảy vào trong miệng nước mát là ngọt, như mật tràn đầy trái tim Cố Noãn Phong, lúc này lòng của nàng đã bị Diệp Thanh Thành toàn bộ chiếm cứ, hai tròng mắt nhìn hân không chớp mắt, lại không thể đưa mắt dời đi được nữa.

Kiếp trước Diệp Thanh Thành cũng là ngồi ở đằng kia đánh đàn Piano, nhưng mà người đứng ca hát lại là Tần Thương. Cố Noãn Phong đã quên mất đó là bài hát gì.

Bởi vì khi còn bé nàng học qua đàn điện tử một thời gian, trong lòng đặc biệt thích đánh đàn Piano, thích ngón tay linh động tại trên phím đàn tung bay, cái loại thưởng thức cao nhã đó chỉ có thể tự lĩnh hội không thể nói nói thành lời, cho nên lúc đó không khỏi nhìn nhiều hai mắt người đánh đàn Piano, người nam nhân có mái tóc ngắn gọn gàng kia.

Lúc hân đánh đàn phát giác được ánh mắt nhìn chăm chú của nàng, khoé mắt lơ đãng liếc nàng một cái. Đây là nàng cùng Thanh Thành lần đầu tiên gặp mặt.

Vang lên tiếng đàn Piano hoàn mỹ, còn có từng tiếng "anh chờ em - -" tiếng hát thâm tình hơi chuy thương cảm kia, rất nhanh chinh phục những ai trong

lòng đã có người yêu mến ở đây.

Tại trong dư âm lượn lờ của âm cuối bài hát, Diệp Thanh Thành đánh hết một chuỗi âm phù cuối cùng, hân hoan cúi xuống người lên bước ra giữa sân khấu.

Mọi người lập tức hoan hô, có nữ sinh đi lên tặng hoa cho hắn, còn có người kêu to: "Học trường lại thêm một khúc nữa!" "Một khúc không đã ghiền, lại thêm một khúc!"

Diệp Thanh Thành hai tròng mắt trong trẻo, âm thanh thuần hậu xuyên thấu qua micro truyền đến rõ ràng: "Mượn cơ hội này, tôi muốn đem bài hát này tặng cho cô gái trường tương tư thủ của tôi (cô gái yêu thương nồng đậm ở trong lòng), cũng tặng nó cho những ai giống như tôi trong lòng có người yêu mến. Tại thời khắc tốt đẹp như vậy, tôi muốn mời cô gái của tôi cùng nhảy một điệu, cũng mời các bạn không cần phải chờ, hãy mời cô gái của mình cùng nhau nhảy đi."

Lời của hắn trong nhảy mắt làm cho dưới đài sôi trào lên như pháo nổ, rất nhiều đôi tình nữ đang trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt hoặc là vừa mới bắt đầu làm quen đều ríu rít cùng nhau nắm tay đi lên sân khấu, trong nhịp điệu mơ mộng triền miên nhẹ nhàng, tạo ra điệu nhảy đặc biệt thuộc về thời thanh xuân tươi đẹp.

Diệp Thanh Thành đi đến trước mặt Cố Noãn Phong, rất thân ái vươn tay cúi người xuống với nàng: "Xin chào, anh có thể hân hạnh được cùng em nhảy một điệu với không?"

Cố Noãn Phong kích động che miệng lại, đem tay giao cho hắn. Trước kia trong đại sảnh nhà đa năng này, hắn cũng đã từng khom người nho nhã lễ độ hỏi thăm nàng như vậy, nhưng mà khi đó tay của nàng bị Lâm Hiểu Quân nắm chặt lại, liền hô một tiếng xin lỗi cũng chưa kịp nói đã bị kéo vào sân nhảy.

Diệp Thanh Thành nắm vòng eo Cố Noãn Phong, dẫn theo nàng từ từ xoay tròn, động tác giơ tay nhấc chân cao nhả làm cho Cố Noãn Phong phân tâm nhiều lần suýt ngã lên chân của hắn.

"Không cần khẩn trương, em chỉ cần bước theo anh là được." Ánh mắt Diệp Thanh Thành trong suốt vô cùng tựa hồ có thể bao dung hết thảy khiến cho trong sâu tận đáy lòng Cố Noãn Phong phát ra từng vòng ám áp rung động, nàng tự ti nhận thấy, chính mình không xứng với người nam nhân này.

Ngày cảnh có nhiều nam sinh kéo nguyệt ngừng nữ sinh gia nhập cái đội ngũ càng ngày càng khổng lồ này, trong sân nhảy tràn ngập mờ mịt, không khí hội hữu ái được đẩy lên cao trào.

Diệp Thanh Thành ân tình lặng yên ngưng mắt nhìn Cố Noãn Phong đang trong khuỷu tay cùng hắn nhảy múa, môi mông âm áp ngậm chặt lấy vành tai đáng yêu của nàng, đầu lưỡi linh xảo dao động theo viên tai, xúc cảm tê dại thật giống như dòng điện, liên tục không ngừng mà truyền vào trong tâm khảm hai người.

"Làm sao bây giờ? Noãn Phong, anh thật sự rất muốn hôn em." Âm thanh thuần hậu dễ nghe của Diệp Thanh Thành nhẹ nhàng vang lên bên tai Cố Noãn Phong, mang theo nụ cười thân thiện, còn có vài tiếng thở dài không thể nghe thấy.

Cố Noãn Phong gò má ửng đỏ lên nhùn giống như một quả táo căng mọng tươi ngon mê người, Diệp Thanh Thành trong mắt nhúc nhích hai đóa ngọn lửa kỳ dị, giữa điệu nhảy triền miên, bọn họ nhảy đến chỗ sâu trong đám người, ở một góc đại sảnh tương đối vắng vẻ đó, hắn cực nhanh cúi người nhắm ngay vào môi hồng của nàng nặng nề hôn một cái, lúc ngẩng đầu nhìn nàng giữa lòng mây hắn đều là thỏa mãn vui vẻ.

Trên cái bàn tròn nhỏ trước người Cố Noãn Phong có nhiều hạt cười và hạt dưa mà Diệp Thanh Thành đã bóc vỏ, thấy thế Tần Thương liền lắc đầu: "Ài, bánh muối muối kết nghĩa, Thanh Thành gặp phải em xem như hoàn toàn hết thuốc chữa. Bọn anh chơi với nhau nhiều như vậy năm cũng chưa bao giờ được nghe hắn hát, giờ thì trái lại, vì em không tiếc xuất đầu lộ diện đi ra mắt mặt."

Tần Thương vừa nói vừa thuận tiện lấy tay bóc nhân hạt trên bàn, chờ đến lúc Diệp Thanh Thành đập vào tay của hắn, hắn sớm đã đoạt trước một bước nhét hết vào trong miệng. "Hi!, huynh đệ, thỉnh chiều cổ một chút ta đây cái người bao lâu nay vẫn chưa có bạn gái thương yêu."

Bọn họ nói chuyện ở bên dưới, người dẫn chương trình tại trên sân khấu giới thiệu cực diễn cảm "Khoảng cách tiếng chuông gõ vang lúc 0h còn có một tiếng đồng hồ, tại thời khắc tiếng chuông gõ vang chính là đêm bình an 0 giờ đại cuồng hoan. Đêm nay trong tay mỗi người đều có thư mời, mọi người lúc đến trường cũng đều được thông báo muốn giữ gìn nó thật kỹ, bởi vì, đêm nay màn kịch hay của chúng ta chính là bóc thăm từ trong 100 mã số của mọi người ghép thành 50 cặp đôi tương xứng, vì các bạn tìm người hữu duyên trong đêm bình an."

Người dẫn chương trình hướng mọi người giới thiệu một cái hòm thủy tinh ở góc sân khấu: "Trong cái hòm thủy tinh này chính là các mã số tương ứng với mã số trên thiệp mời của mỗi bạn ngồi ở đây, không biết các vị mỹ nam mỹ nữ có hay không chú ý tới mã số trên thiệp mời, chúng ta sử dụng phương pháp đánh số là giống như trong thẻ căn cước, mỹ nam tất cả đều là số lẻ, mỹ nữ còn lại là số chẵn. Đêm nay những cặp đôi tương ứng nhất định phải cùng nhảy một điệu với nhau ở trong hội trường này, các mỹ nam còn có đặc quyền hôn lên má của mỹ nữ. Đương nhiên điểm này nhất định phải trung cầu mỹ nữ đồng ý mới được thực hiện, ta tin tưởng các vị mỹ nam ở đây đều là người là phi thường thân sĩ. Cuối cùng chúng ta sẽ ở bầu chọn ra ba cặp đôi đẹp nhất trong 50 cặp đôi này, tặng quà Nô-en cùng với quà kỷ niệm mười năm hợp tác tổ chức."

Không khí bắt đầu nhộn nhịp lên, nhiều người kích động cao giọng hét : "Mau chóng bắt đầu đi - -"

"Trước lúc tiến hành 0 giờ cuồng hoan, thỉnh mọi người tiếp tục thưởng thức các tiết mục. Chúng ta xin mời Đào học trường vì mọi người mang đến một

tiết mục ảo thuật."

Một nam sinh đội mũ dạ màu đen, mặc áo bành tô vẩy tay đi đến giữa sân khấu: "Tôi muốn mời người dẫn chương trình giúp tôi bóc thăm ra một bạn hữu duyên để làm trợ thủ của tôi đêm nay."

Người dẫn chương trình từ trong hòm thủy tinh trong suốt nhanh chóng chọn ra một cái mã số: "Xem đuôi số là số chẵn, chúng ta xin mời vị này được rút trúng mã số may mắn mỹ nữ bước lên, giúp mọi người cùng chứng kiến thế giới ma thuật thần kỳ." Người dẫn chương báo ra mã số trên tay vừa bóc được, dưới đài các nữ sinh đều nhìn xem mã số của mình, nhưng mà người dẫn chương trình thông báo đến mấy lần vẫn không thấy có người bước lên.

"Thình tất cả các mỹ nữ ở đây đều nhìn kỹ lại một chút mã số trên thiệp mời trong tay mình, chúng tôi mong đợi sự xuất hiện của bạn."

Cố Noãn Phong đem thiệp mời trên bàn cầm lên vừa nhìn, nàng thế nhưng chính là người sở hữu mã số kia. Nhưng mà nàng thực sự không muốn đi lên làm cái gì mà người may mắn, chứng kiến cái gì thần kỳ. Cẩn mời, nàng chần chờ.

Diệp Thanh Thành cầm lấy thiệp mời của nàng, đáy mắt thoáng hiện lên điều gì: "Noãn Phong, hiện tại đến lượt em bóc hạt dưa cho anh, không cho phép lười biếng, chờ anh trở lại." Cố Noãn Phong sững sờ, hẳn muốn thay thế nàng đi lên sao?

Diệp Thanh Thành đứng người lên trải qua Chu Tử Khanh bên cạnh thời điểm, Chu Tử Khanh không vui nói: "Có thể không cần phải để ý tới."

Diệp Thanh Thành trong mắt xẹt qua tia sắc bén: "Mình muốn xem một chút hẳn rốt cuộc định giờ trò gì."

Trên sân nhảy vị Đào học trưởng kia từ lối ra từ bên cạnh một tấm thảm đỏ vừa mở rộng ra vừa nói: "Đêm nay, tôi sẽ vì mọi người biểu diễn tiết mục người sống biến mất."

Chờ đến lúc Diệp Thanh Thành đi lên sân khấu, hẳn và người dẫn chương trình đều giật mình. Người dẫn chương trình vừa định mở miệng, Diệp Thanh Thành liền lạnh lùng nói khẽ với hắn câu gì đó, người dẫn chương trình sắc mặt có điểm trắng bệch đứng qua một bên.

Người ở dưới đài chứng kiến may mắn mỹ nữ đổi thành một trong ba cây đại thụ không ai có thể vượt qua của viện y học Tân Thành Diệp Thanh Thành, mặc dù có điểm kỳ quái, nhưng cũng không có ai ồn ào gây chuyện.

Làm ảo thuật Đào học trưởng mắt tự nhiên cười, giờ tấm thảm đỏ ra rung rung vài cái, nhanh chóng sẽ đem Diệp Thanh Thành che kín, lại kéo mở ra, Diệp Thanh Thành thật sự từ biến mất khỏi sân khấu.

Người ở dưới đài đều nín thở nhìn xem, cảm thấy tiết mục ảo thuật thật sự cũng rất thần kỳ, mặc dù đều biết là giả, nhưng hiện giờ không có nhìn ra chút sơ hở nào.

Cố Noãn Phong chăm chỉ giống như con ong mật nhỏ vùi đầu càng không ngừng bóc vỏ hạt dưa, ngược lại không xem tiết mục ảo thuật trên sân khấu, dù sao đều là giả, xem nó còn không bằng vội vàng bóc thêm một chút hạt dưa, Thanh Thành trở lại muốn ăn.

Hậu trường, Diệp Thanh Thành căng mím môi, ánh mắt thâm trầm nhìn Lâm Hiếu Quân, phui phui bụi ở trên tay áo bị bám vào khi đi từ trong đường hầm bhor ra lúc vừa rồi.

Trong con người đen của Lâm Hiếu Quân rất nhanh khôi phục lại sự trấn định: "Anh tại sao lại biết được."

"Có người đã làm, dĩ nhiên là sẽ có người biết. Tôi không muốn còn có lần sau nữa."

"Cô ấy không phải là vật sở hữu riêng của ai, chỉ cần một ngày cô ấy còn chưa lập gia đình, như vậy ai cũng có cơ hội. Diệp Thanh Thành, chẳng lẽ anh sợ sao?"

Diệp Thanh Thành khoe miệng lưỡi biếng giương cao, như cười như không nói: "Bởi vì quan tâm nên đương nhiên là tôi sẽ sợ, nhưng là cơ hội không phải do vậy mà tới, Lâm Hiếu Quân, từ trên điểm này anh liền thua."

"A, như vậy chúng ta liền thử xem, càng là khó khăn lại càng là có thể đủ rồi kích khởi ý chí chiến đấu của tôi, không đến lúc cuối cùng ai có thể biết trước kết quả đây."

Người dẫn chương trình hưng phấn bắt đầu rút ra 100 cái mã số, mã số của Cố Noãn Phong lại một lần nữa bị rút được.

Lần này mỗi một cái mã số được rút ra đều sẽ có nhân viên làm việc đi thăm tra đối chiếu sau đó lại mời người đó bước lên sân khấu. Cố Noãn Phong mím môi: "Thanh Thành, chúng ta vừa rồi nên chuẩn bị mới đúng." Lần này Diệp Thanh Thành là thay thế không được nàng.

Diệp Thanh Thành ăn hạt dưa, khích lệ thuyết: "Lên đi, mặc dù anh sẽ ghen ghét, nhưng bình thường xã giao luôn không thể tránh được. Anh sẽ ngồi ở đây đợi em."

"Thanh Thành, làm sao cậu cũng không lo lắng gì vậy, đây chắc chắn lại là Lâm Hiếu Quân giờ trò quỷ, mặc kệ bánh muối muối kết nghĩa bụ ghép với mã số là gì, khẳng định xuất hiện đều là Lâm Hiếu Quân." Nhìn xem Cố Noãn Phong đi theo nhân viên làm việc lên đài, Tân Thương có điểm nóng nảy.

"Mình cũng không vội các cậu gấp cái gì? Giữa nam nữ dù sao cũng cần giao tiếp bình thường? Bạn gái có người theo đuổi, điều này có thể chứng minh ảnh hưởng của mình rất tốt, mình là bạn trai của cô ấy cần phải cảm thấy kiêu ngạo không phải sao? Hơn nữa mình tin tưởng cô ấy."

Đôi mắt như Hắc Diệu Thạch của Diệp Thanh Thành thật sâu nhìn xem trên đài Cổ Noãn Phong: "Bởi vì tình yêu, cũng không phải là sự cho đi của một bên, một bên chỉ tiếp nhận. Mà là song phương cam tâm tình nguyện cùng trầm luân, bao dung lẫn nhau, thấu hiểu lẫn nhau, tín nhiệm lẫn nhau."

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Nghe thấy lời Diệp Thanh Thành nói làm cho Chu Tử Khanh đang uống hăng say vừa định lên tiếng, khỏe mắt đột nhiên liếc thấy Triệu Tiên Na đi sau nhân viên làm việc lên sân khấu, đôi mắt sắc bén của cô không khỏi trầm xuống, không vui nặng nề đặt lon bia trên tay xuống.

"Có người dẫm lên Tử Khanh địa lôi." Tần Thương vừa nhai kẹo cao su vừa cười trên nỗi đau của người khác, cười hắc hắc xấu xa, "Cái đêm bình an này xem ra rất không yên ổn đây."

Người dẫn chương trình liên tục rút ra các mã số, Chu Tử Khanh cảm thấy mọi chuyện, lúc đứng dậy gõ gõ cái bàn trước người Diệp Thanh Thành: "Đến số của mình rồi, thuận tiện đi xem một chút Triệu Tiên Na tương ứng mã số là ai."

Tần Thương vỗ mạnh một cái Chu Tử Khanh: "Đi đi, huynh đệ, Thanh Thành tiểu bánh bích quy đã nướng đến nửa chín không quá lo lắng, có thể người vẫn còn bay ở khắp thế giới đây."

"Hừ, hai người các cậu liền ở dưới đài mà xem, không cần biết hắn là ai, mã số này hôm nay mình đổi là nhất định rồi." Chu Tử Khanh bị Tần Thương cố ý trêu chọc khiến cho bộ mặt tuấn tú có chút mất tự nhiên đỏ ửng lên, áo jacket tùy ý một phát cởi ra, vắt lên gương mặt tuấn tú đang cười sảng sặc của Tần Thương, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ô bên trong áo len dạ, không đợi nhân viên làm việc đến kiểm tra mã số liền đi lên rồi.

Tình yêu thật là có khả năng khiến người ta điên cuồng, Tần Thương rung đùi đắc ý với bóng lưng đang đi lên sân khấu của Chu Tử Khanh, trong miệng kẹo cao su nhai phai là càng nhiệt tình hơn: "Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, các cậu nay người nào cũng rơi vào lưới, từ đó là khó mà được tiêu dao một hồi a, thật đáng thương, đáng tiếc."

Diệp Thanh Thành chẳng nói đúng sai cầm lấy một lon cola đưa cho Tần Thương: "Cậu không bằng ở lại trường đi, với tài ăn nói này về sau làm cái giáo sư khẳng định so với bác sĩ thích hợp nhiều hơn."

Tần Thương lấy tờ giấy lau mặt từ trên bàn để phun kẹo cao su ra, rất nhã nhặn uống cola tiếp tục xem náo nhiệt.

Phía sau một cái góc nhỏ của đại sảnh nhà đa năng, hàng mi giả thật dài của Trương Tư Khiết tạo ra một bóng ma hắc ám ở trên mặt, nàng ta hất hất mái tóc xoắn dài gọn sóng lớn, bọc mình ở trong tiền sảnh nhìn chung quanh.

"Chị, chúng ta đều là học luật pháp, em cứ nói trước, chuyện phạm pháp là em không làm." Một tên nam sinh cao ráo liên tục cau mày.

"Ai muốn cậu làm chuyện trái pháp luật, chỉ là giúp tôi ngắt công tắc nguồn điện mà thôi."

"Vạn nhất bị ai trông thấy, thì phiền toái."

"Chỗ công tắc nguồn điện vừa rồi cậu cũng đã nhìn thấy, cái chỗ kia ngay cả bóng ma cũng không có, bây giờ mọi người đang vui đùa ầm ĩ sẽ càng không có người đi tới nơi đó, phiền toái cái gì?"

"Kỳ thật có cần thiết không? Lâm Hiểu Quân là người như thế nào thì chị cũng không phải ngày đầu tiên biết, anh ta căn bản cũng không phải là người chung tình, hơn nữa nhà bọn họ không là người như chúng ta..."

"Câm miệng, tôi là chị họ của cậu, cậu thấy tôi bị người khi dễ chẳng lẽ không cần phải tức giận sao? Hỏi lại cậu lần cuối, rốt cuộc có giúp hay không?" Phản ánh khí này ứ ở trong lòng làm cho Trương Tư Khiết liên tục không thoải mái, một cái người mới xuất hiện không bao lâu cũng dám cùng nàng tranh đoạt nam nhân, còn có mối thù lần đó, nàng không có cách nào động vào Chu Tử Khanh, nhưng không có nghĩa là không làm gì được Cổ Noãn Phong.

"Được, ngắt công tắc nguồn điện xong em liền đi, chị xem chuyện cũng mau chóng trở về ký túc xá. Nhắc nhở một câu, chị đã bị ghi tội một lần trong học bạ rồi đây." Trương Tư Khiết mang bản mặt có phần giống Trương Tư Khiết bỏ đi về hướng cửa thoát hiểm.

Cổ Noãn Phong, chờ lát nữa tôi muốn nhìn một chút bộ dáng ti tiện khi cô toàn thân bị hâm nóng đến mức lông lợ cời hết quần áo ra, nơi này nhiều người như vậy, tôi chúc người một thoát thành danh. (ý bà này là cởi quần áo ra một phát là nổi tiếng)

Không lâu sau Chu Tử Khanh quả thật cùng Triều Tiên Na thành một đôi, chỉ là vẻ mặt nghiêm túc kia khiến người không biết còn tưởng rằng hắn đến rất bị miễn cưỡng dường như, bất quá dưới đài Diệp Thanh Thành bọn họ tuyệt đối nhìn ra được trong lòng tiểu tử này đã sớm sướng phát điên.

Diệp Thanh Thành ôn nhu đưa mắt nhìn Cố Noãn Phong, Ở trên sân khấu, nàng đứng giữa đám người sinh động nhộn nhịp kia có vẻ có chút yên lặng nhu thuận, hắn tặng cho nàng một ánh mắt đầy khích lệ, đồng thời giờ ngón tay cái lên, Cố Noãn Phong lập tức nhẹ nhàng cười sáng rỡ với hắn

Trên gương mặt trắng trẻo non mịn toả ra nụ cười trong sáng ngọt ngào, mái tóc mềm mại ngang vai nổi bật lên giữa chiếc áo bông màu hồng, càng thêm động lòng người.

Diệp Thanh Thành đang thấy trong lòng nóng lên, đã bị một người chặn lại tầm mắt, người nọ tính liền đưa có gai thẳng tắp bắn về phía hắn.

Lâm Hiếu Quân rất là rêu rao đứng ở phía trước Cố Noãn Phong, vừa vận ngón cách hai người liếc mắt đưa tình, hắn không có hảo ý* quay về phía Diệp Thanh Thành cười mỉa mai khiêu khích.

(*ý tốt)

Lập tức tầm mắt của hai người chạm vào nhau giữa không chung, giương cung bạt kiếm, sát khí tràn ngập.

Trong mắt Diệp Thanh Thành giống như kết một tảng hàn băng, hơi thở lạnh thấu xương toả ra khiến ngay cả Tần Thương ở bên cạnh cũng cảm thấy, theo Diệp Thanh Thành tầm mắt hắn cũng nhìn thấy Lâm Hiếu Quân, mày rậm anh tuấn chán ghét vận thành chữ sông (ba vạch đen), khoa tay múa chân với Lâm Hiếu Quân, giờ hai nắm đấm lên: "Thanh Thành, tên tiểu tử Lâm Hiếu Quân này thật lớn lối, lợi dụng đặc quyền công việc nghĩ ra ám chiêu như vậy, mình thật muốn đập vỡ cái gương mặt khó ưa kia."

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lâm Hiếu Quân chậm rãi nở ra nụ cười tà khí, hắn lấy từ trong túi áo khoác ra một đoá hoa hồng đỏ rực như lửa, ánh mắt đa tình nhìn chăm chăm vào Cố Noãn Phong, nhẹ nhàng hôn lên bông hoa hồng.

Lâm Hiếu Quân rõ ràng là đang khiêu khích, kết hợp với cử chỉ khinh bạc vừa rồi, làm cho Diệp Thanh Thành tiến đến giành giật ả nham, dù là được nuôi dạy tốt cũng vẫn chống lên tay ghế mà bật ngay dậy. Lâm Hiếu Quân đã chạm đến hân ranh giới cuối cùng của hắn, cử chỉ khinh bạc Cố Noãn Phong này khiến hắn khinh nhờn.

Trên sân khấu, Lâm Hiếu Quân đang xoay người đối với Cố Noãn Phong nói gì đó, Diệp Thanh Thành không chút do dự đi về phía trên sân khấu.

Đột nhiên đại sảnh trở thành một mảnh tối đen, mọi người kêu la loạn thành một đoàn, trong loa phóng thanh rất nhanh truyền đến nhân viên làm việc giọng đầy áy náy cùng trấn an nhắc nhở: "Tất cả bạn học đều không nên kinh hoảng, bởi vì mạch điện tạm thời phát sinh một chút vấn đề, hiện tại đang kiểm tra, xin mọi người không cần chạy loạn, liền đứng yên tại chỗ."

Lại nói đến Cố Noãn Phong bị nhân viên làm việc dẫn đến trên sân khấu, không biết tại sao bọn họ cũng không có lập tức giới thiệu cho nàng nam sinh được ghép đôi đêm nay. Biết rõ đây chỉ là một hoạt động giải trí của hội hữu ái lần này, nàng liền yên lặng đứng qua một bên.

Trên sân nhảy ngon đèn lúc này được điều chỉnh rất sáng, Cố Noãn Phong mới vừa rồi còn trông thấy khuôn mặt tươi cười cùng cử chỉ khích lệ của Diệp Thanh Thành, bây giờ ở dưới đài bắt đầu trở lên mờ hồ, nàng chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng của hắn ngồi ở đằng kia, trong lòng chưa phát giác ra có điểm hoang mang hoảng loạn.

Thậm chí có người đi đến chắn trước mặt Cố Noãn Phong, hoàn toàn chặn mất tầm mắt của nàng nhìn về phía Diệp Thanh Thành, lúc này Cố Noãn Phong cảm thấy cái bóng lưng này có chút quen thuộc. Người đó xoay người lại, nở nụ cười tà mị đầy thâm ý với nàng, cầm trên tay một cành hồng tặng cho nàng.

Lâm Hiếu Quân? ! Cố Noãn Phong vô ý thức lui về phía sau một bước.

"Đóa hoa hồng này xin nhận lấy, đêm nay anh chính là người hữu duyên trong đêm bình an của em, Noãn Phong, duyên phận của chúng ta bắt đầu rồi." Lâm Hiếu Quân trầm giọng nói cảm tính mỉa mai, trong ánh mắt đào hoa mừng rỡ giấu giếm một tia quỷ dị.

Hơi thở của Lâm Hiếu Quân áp bách hướng về phía Cố Noãn Phong, Cố Noãn Phong rất đăm đăm làm ra một cái làm động tác khiến hắn dừng bước: "Học trưởng, xin anh tự trọng."

Tất cả ngọn đèn trong nhảy mắt đều bị dập tắt, cả vùng sân khấu liền bị hoảng loạn thành một đoàn.

Cố Noãn Phong lúc này chân chính bị hoảng sợ, cảm giác khủng hoảng ập vào lòng, nàng cái gì cũng không nhìn thấy, mà người ở gần nàng lại là Lâm Hiếu Quân.

Cố Noãn Phong tiếp tục lui về phía sau, không được vài bước liền đụng phải người khác, mọi người không tự chủ được xô đẩy nhau, mặc dù nhân viên làm việc dùng loa phóng thanh an ủi mọi người, đúng là tự động bị chìm vào bóng tối luôn khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Lúc này lại có người bắt lấy tay Cố Noãn Phong, thanh âm gần liền ở bên tai: "Không phải sợ, nhất định không được đi linh tinh, vạn nhất bị người đẩy

ngã sẽ bị thương. Chỉ cần đứng ở chỗ này chờ đợi là được." Là Lâm Hiếu Quân, thanh âm của hắn vẫn đầy cảm tính như cũ, nhưng nhiều hơn một tia đứng đắn.

Cố Noãn Phong biết rõ hắn nói rất đúng, nàng đã nghe thấy tiếng thống khổ rên rỉ của người bị xô đẩy mà ngã xuống. Nhưng là hắn nắm chặt tay của nàng, nàng mấy lần muốn tránh thoát, đúng là hắn tựa hồ dùng hết sức, khổng chế lực đạo vô cùng tốt, vừa không để cho nàng tránh thoát lại không đến mức làm cho nàng đau đớn, Cố Noãn Phong cầu nguyện cho ánh sáng mau chóng khôi phục, nàng không thích tiếp xúc như vậy.

Người duy nhất không hi vọng điện khôi phục lại khả năng chỉ có Lâm Hiếu Quân.

Đều nói lúc một người mà đôi mắt không nhìn thấy gì, các giác quan khác sẽ đặc biệt nhạy cảm, giờ phút này Lâm Hiếu Quân thậm chí có thể cảm giác được thân thể Cố Noãn Phong truyền tới nhiệt độ, cùng với hương thơm thoang thoảng trên người nàng. Yết hầu của hắn nhấp nhô, cổ họng khô khốc nuốt nước một một cái, cho dù hiện tại cái gì cũng không làm, chỉ là lời kéo bàn tay mềm yếu như không có xương của nàng, hắn thậm chí có cảm giác yên bình không nói lên lời.

Diệp Thanh Thành lòng nóng như lửa đốt, dựa vào trực giác đã lần mò đi tới biên giới sân khấu, nhưng mà do cả đại sảnh quá tối, căn bản không biết Cố Noãn Phong ở chỗ nào, nghĩ đến cái tên Lâm Hiếu Quân kia, hắn hối hận vì đã để cho Cố Noãn Phong lên đây, nếu như ích kỷ một chút, như vậy hiện tại trong bóng đêm ít nhất hắn có thể thủ hộ ở bên cạnh nàng.

Nghĩ đến nàng hiện tại sẽ sợ, có thể sẽ bị người đẩy ngã bị thương, Diệp Thanh Thành liền tự trách không thôi, ở trong đám người chen chúc khó khăn đi về phía trước, dưới chân cảm giác dẫm lên bậc thang, hắn biết rõ đã chạy tới gần sân khấu, lập tức kêu tên Cố Noãn Phong: "Noãn Phong, Cố Noãn Phong, em ở chỗ nào?"

Là âm thanh của Thanh Thành, anh ấy đến tìm mình, Cố Noãn Phong trong lòng vui mừng như điên, cảm thấy giọng nói của Diệp Thanh Thành ngày càng ở gần nàng, nàng vội vàng đáp lời: "Thanh Thành, Thanh Thành, em ở chỗ này - -"

Vừa lúc đó, ngọn đèn đột nhiên sáng choang, Diệp Thanh Thành rốt cục nhìn thấy Cố Noãn Phong cách đó không xa, sai bước về phía trước kích động ôm chặt nàng: "Noãn Phong, thực xin lỗi, anh đã tới chậm."

Lâm Hiếu Quân tay vẫn như xưa nắm chặt lấy Cố Noãn Phong, xem hai người bọn họ không coi ai ra gì ôm nhau, đâm vào mắt khiến tim đau thót lại, con người đen trong khoảnh khắc phai nhạt xuống.

Cố Noãn Phong tựa ở trong ngực Diệp Thanh Thành tỏ ra rất thành ý cảm tạ Lâm Hiếu Quân: "Cảm ơn học trưởng." Nàng dùng sức rút về tay của mình.

Cố Noãn Phong tận lực bảo trì khoảng cách cùng lạnh nhạt làm cho trong lòng Lâm Hiếu Quân lạnh xuống, tay cũng liền buông lỏng ra, vừa rồi phần an bình hư ảo kia tựa như trong mơ, sớm đã cách hắn đi xa.

Hắn tự giễu nhếch lên miệng mạnh khỏe môi, trên tay hoa hồng trở thành một loại châm chọc, trong lòng hắn tựa như đè nặng một tảng đá lớn, khiến bước chân của hắn có chút hấp tấp đi về phía dưới sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kỳ Nhân Chi Đạo*

Có lẽ do sắc mặt Lâm Hiếu Quân quá ảm đạm nhìn thật đáng sợ, người dẫn chương trình đang chuẩn bị tiến lên cùng hắn nói chuyện liền do dự, cuối cùng vẫn là lui về phía sau vài bước, tùy ý hắn đi xuống đài, biến mất sau cửa thoát hiểm.

Quý tha ma bắt, Lâm Hiếu Quân thấp giọng nguyên rủa, loại tư vị không được người khác chào đón này, còn có bọn họ không coi ai ra gì ôm nhau, cái loại thân mật đó kích thích khiến hắn phải ghen ghét nghĩ đem bọn họ tách ra, càng nghĩ càng làm cho trái tim đau nhức, đè nén đến hô hấp cũng khó khăn, giây vò lấy Lâm Hiếu Quân khiến hắn bắt đầu hoài nghi trái tim mình có phải hay không xảy ra vấn đề gì.

Tựa như kiếp trước có thù oán với hắn vậy, Cố Noãn Phong này ngay từ lúc bắt đầu đều chưa bao giờ cho hắn sắc mặt tốt, nếu như nàng đã sớm cùng Diệp Thanh Thành là tình nhân thì đã đành, đằng này bọn họ cũng chỉ tại Cố Noãn Phong sau khi vào Đại học Tân Thành mới bắt đầu yêu thương. Kỳ thật vừa rồi thật không nên làm cái chính nhân quân tử làm gì, trong bóng tối nên hung hăng đi hôn nàng, làm cho nàng nhớ kỹ hắn, mà không phải như cái khúc gỗ chỉ biết là lời kéo tay của nàng.

"... Cuối cùng là không có đánh nhau, Lâm Hiếu Quân đoán chừng là đổi sang ăn chay, thế nhưng không có chiếm tiện nghi* của cô ta."

Từ chỗ cửa thoát hiểm bên kia truyền đến tiếng nói chuyện điện thoại, bởi vì bên trong có nhắc đến tên của hắn, Lâm Hiếu Quân cảnh giác căng thẳng thần kinh.

(*chiếm tiện nghi tương tự câu ăn đậu hũ, sàm sỡ.)

Giọng nói của nữ nhân này rất quen thuộc, hẳn nghiêng người thăm dò nhìn sang, là Trương Tư Khiết đang nằm sấp ở trên bệ cửa sổ gọi điện thoại. Đỉnh chân mày của Lâm Hiểu Quân vặn lại, đã có thông báo mỗi vị tới tham gia hội hữu ái đều không được mang theo điện thoại di động, Trương Tư Khiết này tại sao lại đem di động mang vào?

"... Không cần phải khuyên chị nữa, bây giờ chị cũng sẽ không đi, đợi lát nữa còn muốn xem nàng cởi quần áo trò hay đây." Trong giọng nói của Trương Tư Khiết tràn đầy hương vị đặc ý, một cái tay không ngừng lắc lắc chai nước chanh trên tay.

Qua cuộc hội thoại của Trương Tư Khiết, Lâm Hiểu Quân rất nhanh đoán được sự tình, xem ra cô ta cũng không có đem cảnh cáo của hắn coi thành chuyện gì to tát, hai tay rủ xuống tại bên người bất giác nắm chặt lại, trong mắt tuôn ra kinh người lệ khí, lát sau hắn lại lặng lẽ quay trở về.

Hội hữu ái xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, có vài người mất hứng chuẩn bị ra về. Ngồi dưới đài thì không có việc gì, nghe nói trên sân khấu còn có hai nữ sinh bởi vì ngã xuống mà tay bị trầy xước rách da, còn may là không quá nghiêm trọng.

Người dẫn chương trình nhanh chóng đứng ở giữa sân khấu nhiệt liệt tuyên bố: "Thỉnh mọi người bình tĩnh một chút chớ nóng vội, yên lặng nghe tôi nói vài câu. Kỳ thật vừa rồi là có người đùa dai dập công tắc nguồn điện xuống, liền vì muốn cho các vị nam sinh, nữ sinh đang yêu thầm mà chưa dám thổ lộ ở đây chế tạo ra một chút cơ hội thân cận ngoài ý muốn. Không biết vừa rồi mọi người được tận hưởng sao?"

Lời của hắn rất nhanh được một vài nam sinh hưởng ứng, huyết sáo cao vút kêu lên: "Tận hưởng - - "

"Thời gian không đủ a - - "

"Như vậy xin mời mọi người tiếp tục đem bình an cuồng hoan, làm cho nhân sinh* có thêm một lần dư vị tình cờ gặp gỡ. Vì để cho mỗi một vị sinh viên viện y học cùng trường luật được vui vẻ ở đây trong đêm nay, tiểu tổ quan hệ hữu nghị tạm thời quyết định đêm nay người người đều nhận được lễ vật, người người đều nhận được may mắn."

(*nhân sinh: cuộc đời, đời người)

Lập tức trong sảnh xôn xao một mảnh, tiếng thét chói tai cùng tiếng huyết sáo đan xen thành một khối.

"Âm nhạc xin mời vang lên, để cho chúng ta tận tình cuồng hoan!"

Sau lời giới thiệu tuyệt hảo của người dẫn chương trình, Cố Noãn Phong lập tức hiểu vì sao lúc ngọn đèn mới vừa sáng lại, rất nhiều người đều ôm nhau, nữ sinh đỏ mặt, nam sinh nổi một người đều như mèo trộm thịt, ánh mắt lóe sáng.

Diệp Thanh Thành cúi đầu đối với Cố Noãn Phong đang tựa sát vào hắn cười nói: "Chúng ta phải chăng đã bỏ qua cái gì?" Đôi mắt hắn sáng lên xinh đẹp, ý nghĩa ám chỉ trong đó làm cho mặt Cố Noãn Phong lập tức đỏ lên.

Diệp Thanh Thành khắc chế xúc động hôn lên môi nàng, nắm tay Cố Noãn Phong đi trở về chỗ ngồi ban đầu. Lúc này Cố Noãn Phong mắt sắc nhìn thấy Triệu Tân Nghi, Triệu Tân Nghi cùng một cái nam sinh nhìn có vẻ rất văn nghệ đang ôm nhau, khuôn mặt hai người cơ hồ dán vào một chỗ, không biết là do nàng đêm nay có ý mặc bộ váy liền áo bằng lông dê, hay là do gương mặt em bé non mịn đỏ ửng lên, Triệu Tân Nghi toát ra sự quyến rũ của nữ nhân hơn so với bình thường.

Triệu Tân Nghi cũng nhìn thấy Cố Noãn Phong, nàng hào phóng đối với Cố Noãn Phong chớp mắt khoa tay múa chân tạo ra động tác chiến thắng. Cố Noãn Phong cũng hướng nàng vẫy vẫy tay, xem ra Triệu Tân Nghi thành công xử lý xong vị học trưởng kia.

"Vừa rồi lúc mất điện không biết là ai cầm di động chiếu đến chiếu đi, trước khi đi còn dẫm lên chân mình một phát, thật sự là xúi quẩy, rõ ràng thông báo đã nói không được mang điện thoại di động vào." Tần Thương toét miệng xoa chân, trông thấy Diệp Thanh Thành và Cố Noãn Phong trở về, thói quen trêu chọc vẫn như cũ: "Rốt cục cậu vẫn phải đem bánh bích quy đoạt lại."

Diệp Thanh Thành thấy trên mũi giày da của hắn rõ ràng có in một dấu giày: "Gót giày rất nhỏ, là nữ nhân giẫm a, không phải là vừa rồi thừa dịp tối đen chiếm tiện nghi của vị học muội nào, người ta không vui nên cho cậu một cái đập đấy chứ."

"Thiên Địa làm chứng, lúc đó cái gì mình cũng không nhìn thấy, muốn không thành thật cũng khó khăn, còn nói gì đến chuyện chiếm tiện nghi của người khác?" Gương mặt tuấn tú của Tần Thương ra vẻ đáng thương, "Nếu không, cậu xoa xoa cho mình một chút?"

"Đi chết đi, đừng vớ làm mình buồn nôn."

"Ngay cả Chu Tử Khanh cũng muốn bắt đầu có đôi có cặp, xem ra mình cũng không thể là người cô đơn, nếu không ngay cả một người đau lòng cho mình cũng không có."

Cố Noãn Phong vui vẻ xem Tần Thương đùa giỡn lăm mồm, khó được Diệp Thanh Thành cũng như vậy hài hước, nàng vừa mở nắp chai nước chanh trên bàn ra định uống uống, liền có một cánh tay dùng tốc độ chớp nhoáng cướp đi chai nước trên tay nàng.

Cố Noãn Phong còn chưa kịp nói cái gì, Lâm Hiểu Quân đã đem cái bình đưa cho Diệp Thanh Thành đang chuẩn bị nổi đóa: "Anh mở ra xem một chút có dị thường sao?"

Con người đen của Diệp Thanh Thành co rụt lại, người thông minh như hắn rất nhanh hiểu ý tứ của Lâm Hiểu Quân, cầm lấy miếng cam ở trong đĩa trái cây, đổ một chút nước chanh lên trên.

Trong đĩa trái cây, sau khi nước chanh lắng đọng xuống, ngoại trừ tép quýt, còn có ít bột màu trắng nhỏ vụn chưa bị tan hết.

Diệp Thanh Thành cùng Tần Thương trên mặt đều là trầm xuống, rõ ràng chai nước chanh này có vấn đề.

"Là ai?" Diệp Thanh Thành tức giận hỏi Lâm Hiểu Quân, đầy trời phần nộ làm cho ngón tay thon dài của hắn thật sâu bóp chặt lấy chai nước, đốt ngón tay cũng trắng bệch ra.

"Kỳ nhân chi đạo, trả lại cho người, đợi lát nữa xem ai bị mất mặt thì biết." Lâm Hiểu Quân nhìn bột phấn trong chai, nheo mắt lại, dấu đi sự thị huyết * tại đáy mắt.

(*thị huyết: khát máu, tàn bạo)

Trương Tư Khiết cầm chai nước chanh trên tay ném ra tạo thành một đường vòng cung, giống như ném bóng rổ quăng nó vào góc thùng rác.

"Bốp bốp bốp - -" trong hành lối thoát hiểm trống rỗng vang lên tiếng vỗ tay thanh thúy, một người nam nhân lười biếng dựa vào trên vách tường cạnh cửa thoát hiểm, diêm dúa lơ không kèm chế được cười nói: "Ba điểm."

"Hiếu quân?" Tim của Trương Tư Khiết thỉnh thoảng nhảy dựng lên, như thế nào cũng không nghĩ ra sẽ là Lâm Hiểu Quân, biết rất rõ người nam nhân này tựa như anh tíc, không nên lại gần, nhưng mà năng đã không thể tự thoát ra được.

"Đêm nay anh đang nghĩ tại sao không có nhìn thấy em, thì ra là em trốn ở chỗ này." Lâm Hiểu Quân đứng thẳng lên, mở nắp chai làm bộ muốn uống, đôi mắt đào hoa kéo lê một dải sóng không rõ ý tứ hàm xúc, "Tư khiết, em có khát không?"

Trương Tư Khiết sớm đã bị Lâm Hiểu Quân mê hoặc đầu óc choáng váng, nháy mắt với hắn, không chút suy nghĩ nhận lấy cái chai trên tay hắn: "Vừa đúng lúc miệng em bị khô."

"Ai u, thiếu chút nữa quên mất, chai này vừa rồi anh đã uống vài ngụm." Lâm Hiểu Quân giờ tay ra vẻ chuẩn bị thu hồi lại, trong cái chai kia thật sự chỉ còn hơn phân nửa.

Trương Tư Khiết nghe hắn nói như vậy, lại càng lờ đem cái chai trả lại cho hắn, cảm giác mập mờ như vậy, giống như cùng hắn gián tiếp hôn môi, cô ta gần như đối khát từng ngụm từng ngụm uống nước chanh.

Trong đôi mắt đào hoa đen nhánh giống như một cái động không đáy của Lâm Hiểu Quân gọn lên từng cơn sóng lớn, nhìn cô ta nhanh chóng đem nước chanh uống hết gần một nửa.

"Hiếu quân, để cho em ở cùng anh được không?" Trương Tư Khiết cả gan đến gần Lâm Hiểu Quân, dùng phần cực kỳ đầy đặn khiêu khích mà sát lồng ngực của hắn, kể từ khi hắn coi trọng con nha đầu chết tiệt kia, sẽ không thấy có bao giờ đi tìm cô ta nữa, nhớ lại những hình ảnh họ từng dây dưa trong nhà khách làm cho cô ta cảm thấy thân thể hâm nóng thêm vài phần, nơi nào đó cảm thấy hư không đang chậm rãi chảy xuống phía dưới cái gì.

"Bên trong còn chưa kết thúc, đi vào nhảy một điệu trước."

Hắn mặc dù không có đồng ý, nhưng cũng không có cự tuyệt, Trương Tư Khiết hưng phấn mà kéo Lâm Hiểu Quân cánh tay, đi lên sân khấu.

Trên sân nhảy, người người đều lắc lư theo điệu nhạc nóng bỏng sôi động, Trương Tư Khiết vừa nhảy vừa cười đắc ý, nhìn thấy Cố Noãn Phong ở bên dưới đài, cô ta nghĩ đến không lâu sau có thể chứng kiến nàng bị xấu mặt, cười đến sắp thành điên.

Có nguồn sóng nhiệt lạ thường ở trong thân thể cuộn cuộn lên, Trương Tư Khiết mặt cũng bắt đầu nóng bừng, cô ta đối với sóng nhiệt càng ngày càng dâng lên trong lòng không biết làm sao, quay ra nói với Lâm Hiểu Quân đang nhảy ở phía đối diện cô ta: "Hiếu Quân, em nóng quá a, hay là chúng ta không nhảy nữa, em có chút khó chịu."

"Khó chịu sao? Có phải hay không rất nóng?"

Trương Tư Khiết gạt đầu liên tục, không biết tại sao, trong mắt Lâm Hiểu Quân hiện lên quang mang đen sẫm giống như muốn xé rách cô ta, phải chăng cô ta bị hoa mắt?

"Đồ do cô chuẩn bị, sao mà đặc biệt, không chỉ có khó chịu, hơn nữa sẽ còn nóng lên."

"Anh..." Toàn thân xao động vô cùng, cô ta mãnh liệt tự thân mình, bàn tay không tự điều khiển được bắt đầu cởi quần áo trên người ra, lý trí còn sót lại biết rất rõ rằng trong hoàn cảnh này không thể làm như vậy, nhưng khi lý trí cũng bị xao động nuốt hết thì cô ta đã gạt ra áo khoác ngoài, "Hiếu Quân, dẫn em rời đi nơi này, cầu xin anh."

"Có câu nói rất hay, chính mình cất quả đắng chính mình nhắm nháp. Trương Tư Khiết, cô cứ từ từ mà thoát đi."

Hắn sẽ không thần thông quảng đại đến mức biết rõ cô ta định làm cái gì đi? Trương Tư Khiết không biết hắn làm sao mà biết được, muốn gọi lại Lâm Hiếu Quân đang rời đi, nhưng ý thức bắt đầu tan rã, cô ta càng không ngừng giãy dụa thân thể, từng cái từng cái cởi quần áo ra.

Bắt đầu mọi người thấy Trương Tư Khiết làm như thế còn tưởng rằng cô ta chỉ là hưng phấn quá mà thôi, về sau thấy cô ta như phát điên, quần áo trên người đã bị cô ta sắp cởi ra hết, mới biết được có điều bất thường. Có người cố gắng dùng quần áo bao lại cô ta, nhưng cô ta lại liều mạng tránh ra, vẫn nhiệt tình cởi như cũ.

Diệp Thanh Thành bọn họ khi nhìn thấy Lâm Hiếu Quân cùng Trương Tư Khiết xuất hiện, liền biết là Trương Tư Khiết làm, chờ đến lúc trông thấy cô ta bắt đầu phát điên cởi quần áo, Diệp Thanh Thành liền dẫn theo Cố Noãn Phong ly khai, còn về khoản nợ này, hắn sẽ đòi trở về sau.

Lâm Hiếu Quân đuổi theo bọn họ, hắn đứng ở trước mặt Cố Noãn Phong, thật sâu nhìn xem Cố Noãn Phong, trông mắt đen nhánh đậm tới mức như không hoà tan được mực, không có ký chút nào bên cạnh còn có Diệp Thanh Thành liền nói: "Chuyện này bởi vì tôi mà gây nên, cho nên tôi sẽ tự dọn dẹp sạch sẽ. Noãn Phong, lễ Giáng Sinh vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thật Sự Yêu

Đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khó có thể tưởng tượng, Lâm Hiếu Quân biểu hiện ra sự thần si hiếm có, mặc kệ hắn làm sao lại biết được nước chanh có vấn đề, thời điểm mấu chốt vẫn là nhờ hắn mà tránh khỏi bị xấu mặt.

Cố Noãn Phong trong lòng thật sự cảm kích Lâm Hiếu Quân, tựa như lúc khó khăn gặp được người ra tay giúp đỡ mình, lúc mới vừa gặp lại hắn chỉ thấy phần hận cùng chán ghét, nhưng khi tình yêu của nàng đối với Diệp Thanh Thành ngày càng nhiều hơn thì dần dần không còn cảm giác gì, hiện giờ Lâm Hiếu Quân chỉ là người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, chỉ là học trưởng của nàng mà thôi.

Nghĩ đến lúc rời khỏi đại sảnh nhà đa năng, trên sàn nhảy, về mặt của Trương Tư Khiết gần như bị động kinh cởi quần áo, Cố Noãn Phong đối với chuyện Trương Tư Khiết ghen ghét nàng, trả thù nàng là rất không biết nói gì, nếu như nói là vì Diệp Thanh Thành còn coa thể chấp nhận được, nhưng lại là vì Lâm Hiếu Quân thì nàng thật sự cảm thấy Trương Tư Khiết trả thù sai người rồi.

Cố Noãn Phong không phải là thiếu nữ ngây thơ không rành thế sự, là người đã trải qua hai đời, nhìn thấu được tất cả nguyên nhân gây ra sự việc, ở kiếp trước Trương Tư Khiết đã từng cảnh cáo nàng cách Lâm Hiếu Quân xa một chút, còn ở ký ức xá của học viện cố ý đụng vào nàng làm canh nóng giội đến trên người nàng, về sau chuyện này vì Trương Tư Khiết chuyển trường nên không giải quyết được gì.

Nếu như dự liệu không sai, sau đêm bình an, nàng cũng sẽ không còn gặp lại Trương Tư Khiết ở trường, tựa như vận mệnh kiếp trước, như một mạng lưới vô hình vẫn dần dần tích tụ trong bóng tối.

Bởi vì là đêm bình an, tại ban đêm rét lạnh này, bên lề đường vẫn như cũ có thể trông thấy nhiều đôi tình ngọt ngào cùng nhau nắm tay đi dạo, gió Bắc lạnh thấu xương gào thét cũng không ngăn được những trái tim ước mơ một tương lai tốt đẹp của họ. Cố Noãn Phong ngồi trên xe có chút hăng hái đếm lấy: "... 19 đôi, 20 đôi, 21 đôi..."

"Noãn Phong, đếm tới cuối cùng đừng quên trên xe còn ngồi một đôi đấy nhé."

"Chán ghét, nên biết đôi đầu tiên em đếm tất nhiên phải là hai chúng ta." Cố Noãn Phong quay đầu sang Diệp Thanh Thành đang lái xe giả làm cái mặt quỷ.

Nếu như người thật lòng thích một người, sẽ thấy ngay cả bộ dáng nhe răng trợn mắt này cũng cảm thấy đáng yêu vô cùng, Diệp Thanh Thành nếu không phải là đang lái xe, thực muốn giơ tay ra xoa đầu của nàng, vò rối tóc của nàng, đương nhiên, nếu như có thể hôn một cái vậy thì không thể tốt hơn.

"Thanh Thành, anh hát thật là dễ nghe, em chỉ biết anh đánh đàn rất giỏi, không nghĩ tới ca hát cũng hay như vậy, lần đầu tiên em được nghe anh ca hát đấy." Nói lời này xong tại sao lại có cảm giác như nhối trong lòng? Ài, chỉ đồ thừa kiếp trước nhân phẩm của mình quá kém, Diệp Thanh Thành chưa từng vì nàng ca hát bao giờ.

Diệp Thanh Thành đàn Piano rất chuyên nghiệp, về sau biết rõ nàng thích đàn, còn chuyên môn dạy nàng một khoảng thời gian. Nhưng mà về sau Cố Noãn Phong sợ hãi nghe thấy tiếng đàn, bởi vì trong thời kỳ quan hệ bọn họ trở nên tràn ngập nguy cơ, Diệp Thanh Thành luôn ở một mình trong phòng đàn không ngừng đánh đàn, từng chuỗi âm phù ưu tư kia, luôn sẽ khiến cho nàng cảm thấy như có vật trọng yếu nào đó ở trong thân thể nàng đang từ từ biến mất.

"Làm sao em biết anh đánh đàn tốt?" Diệp Thanh Thành không nhớ rõ đã nói với nàng chuyện mình biết chơi Piano.

Nguy rồi, nói lỡ miệng. Dưới tình thế cấp bách Cố Noãn Phong vội vàng lôi Tần Thương ra làm bìa đỡ đạn: "Là Tần Thương nói cho em biết."

Diệp Thanh Thành cho Cố Noãn Phong một cái vè mặt "anh biết ngay mà", Cố Noãn Phong lập tức ha ha ngốc nghếch cười rộ lên, thật may là có Tần Thương cái tên miệng rộng này, nếu không đồ thừa cho Chu Tử Khanh, đừng bảo là Thanh Thành không tin, liền chính nàng cũng không tin.

"Thanh Thành, đêm nay em cũng tặng anh một ca khúc được không, nhưng mà em hát không dễ nghe nha."

"Hát mới biết được có dễ nghe hay không, có điều anh đề nghị không cần phải quá dễ nghe hoặc là quá chói tai, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chuyện anh lái xe."

Cố Noãn Phong cười mắng một tiếng, suy nghĩ một chút, một bài hát có nhịp điệu êm tai phù hợp với không khí đêm Nô-en rất nhanh liền vang lên ở trong xe.

...

Dấu chân tuyết trắng là dấu vết anh rời đi đêm qua,

Suốt cả đêm không xóa đi, nó rõ ràng là lạc ấn thật sâu.

Đó ~ là dấu chân thật dài kia của anh,

Giải thích rõ cả mùa đông ngọt ngào này

Đó là anh tuyết trắng, áo lông tuyết trắng, bóng lưng tuyết trắng của anh.

Nhớ anh tuyết trắng, đôi mắt tuyết trắng, hô hấp tuyết trắng dấu chân cùng anh

Trái tim tuyết trắng mỗi một lần gặp nhau

Không thể tưởng tượng nổi từng chút một dưới đáy lòng

Như rừng rậm phủ đầy tuyết trắng luôn ngạc nhiên mừng rỡ lòng của em

(Mia: chả hiểu cái bài hát này nói gì???)

...

Thanh âm của nàng thanh thúy êm tai, những bức bối lẩn khuất ở trong lòng Diệp Thanh Thành tối nay cũng nhạt đi không ít: "Noãn Phong, em khiến cho anh vô cùng kính hi (ngạc nhiên mừng rỡ), về sau mỗi khi anh mệt mỏi, em liền ca hát cho anh nghe đi."

"Được, vậy lúc em mệt mỏi anh cũng hát cho em nghe nha."

"Một lời đã định."

"Một lời đã định, ăn vạ là con chó con."

Cố Noãn Phong dựa ở trên ghế da tiếp tục ngân nga bài hát, dần dần mí mắt lại thấy trầm trọng, thanh âm càng hát càng bé, không ý thức được liền đã ngủ thiếp đi.

Diệp Thanh Thành bỗng không nghe thấy tiếng hát của nàng, đang buồn bức đây, nhưng lúc nhìn sang đã thấy Cố Noãn Phong cộc lốc ngủ được ui a! Khò khè. Hắn không khỏi nhin không được cười lên, vội vàng đem xe ngừng ở ven đường, điều thấp ghé da, cỡi xuống áo gió mỏng trên người đắp lên cho nàng.

Diệp Thanh Thành không phải người là nông cạn đến mức hoài nghi đêm nay phát sinh đây hết thảy đều là Lâm Hiểu Quân dự mưu bày ra.

Nam nhân càng thêm hiểu rõ nam nhân, Lâm Hiểu Quân trong mắt toát ra tình cảm với Cố Noãn Phong là không cho phép có người làm hại tới nàng, cũng chính bởi vì hắn hiểu được, cho nên hắn mới tránh không khỏi khổ sở mà bức bối trong tim. Hắn rất không thích việc bạn gái của mình còn cần đến người khác tới bảo vệ, Diệp Thanh Thành hắn tuyệt đối có năng lực chăm sóc cho người yêu vô cùng tốt.

Hắn dịu dàng lấy ngón tay đem tóc mai bị rũ xuống bên má Cố Noãn Phong vén sang một bên, đặt một nụ hôn sâu lên vầng trán thanh tú của nàng.

"Noãn Phong, anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt."

Diệp Thanh Thành đã lái xe đến đầu ngõ khu nhà của Cố Noãn Phong, thấy nàng vẫn ngủ say sưa như cũ, trong lòng mâu thuẫn không biết có nên đánh thức nàng bây giờ hay không.

Oa! Kem a. Trước mắt Cố Noãn Phong đứng đưa một hộp kem Haagen Dazs lớn, nàng vội vã ôm lấy, dùng cái thìa xúc một khối lớn, vui vẻ dùng đầu lưỡi mút lấy, thật lạnh buốt, hương vị mê người làm cho nàng càng dùng sức nuốt kem trên cái thìa.

Kỳ quái, đây là vị gì? Không phải là vị vani sữa hạnh nhân và trà xanh mà nàng thích nhất, lần này chẳng lẽ Thanh Thành lại mua vị macadamia? Hay vị

chocolate Bì? Hoặc là vị Tiramisu? Cũng không như, vào cửa cảm giác càng giống là tươi mát bạc hà, thậm chí hương địa quăn quanh lấy nàng gai vị giác lưỡi.

(Mia: mấy vị đầu tiên trong cv là sữa thái phi, bột trà, hương thảo thì mình nghĩ là vị vani sữa hạnh nhân, trà xanh vs macadamia, kem

Haagen Dazs chỉ có mấy vị này là phù hợp, chả biết phải không nữa)

Từ khi nào mà kem Haagen Dazs sản xuất thêm hương vị này? Hương vị đó tràn đầy khoang miệng, ở giữa môi miệng lại đi không được. Vì cái gì nàng ăn kem lại có cảm giác tim đập rộn lên? Giống như hương vị thuộc về Thanh Thành, tràn ngập thoang thoang, hơi thở thơm mát của nam nhân kia cứ quăn quýt ở trong khoang miệng, kích động triền miên lưu luyến không thôi.

"Thanh Thành - -" vào thời khắc này nàng cảm thấy dường như trở lại giai đoạn tân hôn, hẳn gây cho nàng vô số những vui sướng cuồng nhiệt đến cực hạn. Nàng khẽ ní non, chậm rãi mở mắt ra.

A! Gương mặt tuấn tú của Diệp Thanh Thành ở ngay trước mắt của nàng, đôi mắt sáng trong giống như những ngôi sao trên bầu trời. Mà nàng lại đang ôm lấy cổ hắn, mút lấy đôi môi của hắn không tha.

Diệp Thanh Thành nhắm mắt lâm vào trong nhu tình nhộn nhạo, Cố Noãn Phong vừa có biến hoá hắn đã lập tức mở mắt ra: "Noãn Phong, em đã tỉnh rồi?" Nhìn vào đôi mắt nhộn nhạo mờ màng ngập nước kia của nàng, toát ra đáng yêu xinh đẹp ngọt ngào khiến cho hắn khó kìm lòng nổi nâng cái ót của nàng lên mà hôn sâu hơn nữa.

Thì ra là Thanh Thành cũng sẽ giờ trò đánh lén, Cố Noãn Phong cười trộm, hưởng thụ môi cùng môi mà sát mạng đến vui sướng.

Diệp Thanh Thành dị thường dịu dàng, tại giữa đầu lưỡi cùng khoe môi của nàng lưu luyến an ủi, tỉ mỉ nhắm nháp mút lấy, nhu tình tựa thủy làm cho Cố Noãn Phong vừa tỉnh lại toàn thân đã nóng lên, ôm sát hắn dán chặt vào mình, khẽ mở ra đôi môi bắt đầu nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn.

Cố Noãn Phong đáp lại, khiến cho Diệp Thanh Thành không cách nào ức chế cảm xúc mừng như điên, linh xảo đầu lưỡi cực nhanh chui vào khoang miệng mềm mịn ngọt ngào như mật của nàng, men theo hàm răng trắng bóng đều đặn mà tò mò thăm dò, không thể kiềm chế được dây dưa lưỡi của nàng, không ngừng tham luyến nhắm nháp mà sát, cùng đầu lưỡi quăn quýt nhảy múa.

Nụ hôn của hắn càng ngày càng kịch liệt cùng triền miên, như bị đói khát ở giữa môi miệng nàng lúc nặng lúc nhẹ gặm nuốt, càn quét trong miệng nàng mỗi một tấc không gian, lưu lại ấn ký của tình yêu ở mỗi nơi đi qua, tựa như ngọn lửa nóng rực bùng lên lan tràn ra khắp mọi góc ngách trong thân thể hai con người đang ôm hôn nồng nàn.

Trong vòng mắt đen lay của Diệp Thanh Thành lập lòe hai ngọn lửa, cùng Cố Noãn Phong hô hấp giao hoà, bàn tay của hắn kìm lòng không đành vuốt ve mái tóc rồi đến gương mặt của nàng, xúc cảm mềm mại dưới những ngón tay làm sôi trào dục vọng của hắn, hai tay của hắn bồi hồi vuốt ve tại giữa chiếc cổ trắng mịn cùng xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp của nàng.

Sâu trong thân thể khát vọng cùng cảm giác tê dại làm cho Cố Noãn Phong không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, thanh âm này khiến cho Diệp Thanh Thành lay lại được một tia lý trí, hắn thực sợ sẽ mất khống chế mà bùng cháy, làm thương tổn nàng.

Lưu luyến hôn lên má nàng, Diệp Thanh Thành trên mặt vẫn còn lưu lại vết đỏ khả nghi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng, hắn cất giọng khàn khàn: "Ngoan ngoan, đã về đến nhà em."

Từ ghế ngồi phía sau lấy ra một con thú nhồi bông cực lớn: "Noãn Phong, chúc em lễ Giáng Sinh vui vẻ!"

"Cảm ơn!" Cố Noãn Phong vui vẻ ôm thú nhồi bông, kỳ thật nàng rất muốn nói cho hắn biết, nàng cần không phải là thú nhồi bông mà là hắn. Nhưng mà tốt hơn hết là không nên làm cho hắn hoài nghi mình là một sắc nữ, ở trên mặt Diệp Thanh Thành hôn một cái, "Đây là quà giáng sinh em tặng cho anh."

Diệp Thanh Thành nhướng mi nở nụ cười, kéo nàng vào ngực: "Noãn Phong, để cho anh bảo vệ em cả đời, ngàn vạn không cần rời xa anh."

Hắn không phải là đang lo lắng Lâm Hiếu Quân đi? Cố Noãn Phong từ trong lồng ngực của hắn ngẩng đầu lên nhìn lại, thật sự từ trong ánh mắt của hắn đọc được cất dấu sầu lo.

Thanh Thành, em đã thật sự yêu anh, không phải là bởi vì tham luyến anh cho em sự sủng ái, mà em muốn lấy lại cuộc hôn nhân hạnh phúc của chúng ta. Bởi vì yêu, cho nên muốn vĩnh viễn cùng anh cùng một chỗ, làm người vợ tốt của anh. Anh cần bản không cần phải lo lắng, không có điều gì có thể khiến em rời khỏi anh cả.

"Thanh Thành, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, bởi vì em yêu anh mà." Vòng ôm của hắn làm cho nàng an tâm, Cố Noãn Phong lẳng lẳng lắng nghe tiếng tim đập cuồng loạn không quy luật của hắn.

"Noãn Phong, anh xem gặp phải em đều sắp biến thành giấc rồi, chúng ta yêu nhau không phải sao?" Khói mù qua đi chính là trời quang mây tạnh, hạnh phúc thông qua mọi kinh mạch trong thân thể nhanh chóng lan ra toàn thân, Diệp Thanh Thành chôn đầu ở giữa mái tóc nàng, ngửi ngửi hương thơm thuộc về nàng.

"Noãn Phong, em tựa như một luồng gió ấm thấm vào trong lòng anh, xâm nhập vào cuộc sống vốn đơn điệu mà quy luật của anh, khiến cho anh cảm thấy ấm áp. Trước khi gặp được em anh chưa bao giờ biết rõ cuộc sống thì ra là còn có thể tốt đẹp như vậy, nhận lời anh, vĩnh viễn phải ở bên cạnh anh."

Lời của hắn luôn có thể khiến cho Cố Noãn Phong xúc động, kiều nhan trôi nổi một tầng nhàn nhạt đỏ bừng, càng quyến rũ mê người, đôi môi bị hôn đến có chút hơi sưng đỏ hoặc lấy Diệp Thanh Thành, khiến hắn lại bắt đầu hoài niệm tư vị hôn lên đôi môi củnà.

"Hôn em - -" Cố Noãn Phong thấu hiểu tiếng lòng hắn, ngọt ngào ra lệnh.

Sự ấm áp của hắn, hơi thở của hắn, còn có những chiếc hôn lưu luyến nồng nặc, Cố Noãn Phong giống như bơ, yếu mềm tại trong ngực của hắn.

Đây quả thực là một đêm bình an hoàn mỹ.

...

Mia: đạo này bạn quá không có thời gian edit.Chương 12: Thật sự yêu

Đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khó có thể tưởng tượng, Lâm Hiếu Quân biểu hiện ra sự thân sĩ hiếm có, mặc kệ hắn làm sao lại biết được nước chanh có vấn đề, thời điểm mấu chốt vẫn là nhờ hắn mà tránh khỏi bị xấu mặt.

Cố Noãn Phong trong lòng thật sự cảm kích Lâm Hiếu Quân, tựa như lúc khó khăn gặp được người ra tay giúp đỡ mình, lúc mới vừa gặp lại hắn chỉ thấy phần hận cùng chán ghét, nhưng khi tình yêu của nàng đối với Diệp Thanh Thành ngày càng nhiều hơn thì dần dần không còn cảm giác gì, hiện giờ Lâm Hiếu Quân chỉ là người qua đường Giáp Ất Bính Đình, chỉ là học trưởng của nàng mà thôi.

Nghĩ đến lúc rời khỏi đại sảnh nhà đa năng, trên sàn nhảy, về mặt của Trương Tư Khiết gần như bị động kinh cời quần áo, Cố Noãn Phong đối với chuyện Trương Tư Khiết ghen ghét nàng, trả thù nàng là rất không biết nói gì, nếu như nói là vì Diệp Thanh Thành còn coa thể chấp nhận được, nhưng lại là vì Lâm Hiếu Quân thì nàng thật sự cảm thấy Trương Tư Khiết trả thù sai người rồi.

Cố Noãn Phong không phải là thiếu nữ ngây thơ không rành thế sự, là người đã trải qua hai đời, nhìn thấu được tất cả nguyên nhân gây ra sự việc, ở kiếp trước Trương Tư Khiết đã từng cảnh cáo nàng cách Lâm Hiếu Quân xa một chút, còn ở kí túc xá của học viện cố ý đụng vào nàng làm canh nóng giội đến trên người nàng, về sau chuyện này vì Trương Tư Khiết chuyển trường nên không giải quyết được gì.

Nếu như dự liệu không sai, sau đêm bình an, nàng cũng sẽ không còn gặp lại Trương Tư Khiết ở trường, tựa như vận mệnh kiếp trước, như một mạng lưới vô hình vẫn dẫn dắt quỹ tích trong bóng tối.

Bởi vì là đêm bình an, tại ban đêm rét lạnh này, bên lề đường vẫn như cũ có thể trông thấy nhiều đôi tình ngọt ngào cùng nhau nắm tay đi dạo, gió Bắc lạnh thấu xương gào thét cũng không ngăn được những trái tim ước mơ một tương lai tốt đẹp của họ. Cố Noãn Phong ngồi trên xe có chút hăng hái đếm lấy: "... 19 đôi, 20 đôi, 21 đôi..."

"Noãn Phong, đếm tới cuối cùng đừng quên trên xe còn ngồi một đôi đấy nhé."

"Chán ghét, nên biết đôi đầu tiên em đếm tất nhiên phải là hai chúng ta." Cố Noãn Phong quay đầu sang Diệp Thanh Thành đang lái xe giả làm cái mặt quỷ.

Nếu như người thật lòng thích một người, sẽ thấy ngay cả bộ dáng nhe răng trợn mắt này cũng cảm thấy đáng yêu vô cùng, Diệp Thanh Thành nếu không phải là đang lái xe, thực muốn giơ tay ra xoa đầu của nàng, vò rối tóc của nàng, đương nhiên, nếu như có thể hôn một cái vậy thì không thể tốt hơn.

"Thanh Thành, anh hát thật là dễ nghe, em chỉ biết anh đánh đàn rất giỏi, không nghĩ tới ca hát cũng hay như vậy, lần đầu tiên em được nghe anh ca hát đấy." Nói lời này xong tại sao lại có cảm giác như nhối trong lòng? Ài, chỉ đồ thừa kiếp trước nhân phẩm của mình quá kém, Diệp Thanh Thành chưa từng vì nàng ca hát bao giờ.

Diệp Thanh Thành đàn Piano rất chuyên nghiệp, về sau biết rõ nàng thích đàn, còn chuyên môn dạy nàng một khoảng thời gian. Nhưng mà về sau Cố Noãn Phong sợ hãi nghe thấy tiếng đàn, bởi vì trong thời kỳ quan hệ bọn họ trở nên tràn ngập nguy cơ, Diệp Thanh Thành luôn ở một mình trong phòng đàn không ngừng đánh đàn, từng chuỗi âm phù ưu tư kia, luôn sẽ khiến cho nàng cảm thấy như có vật trọng yếu nào đó ở trong thân thể nàng đang từ từ biến mất.

"Làm sao em biết anh đánh đàn tốt?" Diệp Thanh Thành không nhớ rõ đã nói với nàng chuyện mình biết chơi Piano.

Nguy rồi, nói lỡ miệng. Dưới tình thế cấp bách Cố Noãn Phong vội vàng lời Tần Thương ra làm bia đỡ đạn: "Là Tần Thương nói cho em biết."

Diệp Thanh Thành cho Cố Noãn Phong một cái vẻ mặt "anh biết ngay mà", Cố Noãn Phong lập tức ha ha ngớ ngẩn cười rộ lên, thật may là có Tần Thương cái tên miệng rộng này, nếu không đồ thừa cho Chu Tử Khanh, đừng bảo là Thanh Thành không tin, liền chính nàng cũng không tin.

"Thanh Thành, đêm nay em cũng tặng anh một ca khúc được không, nhưng mà em hát không dễ nghe nha."

"Hát mới biết được có dễ nghe hay không, có điều anh đề nghị không cần phải quá dễ nghe hoặc là quá chói tai, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chuyện anh lái xe."

Cố Noãn Phong cười mắng một tiếng, suy nghĩ một chút, một bài hát có nhịp điệu êm tai phù hợp với không khí đêm Nô-en rất nhanh liền vang lên ở trong xe.

...

Dấu chân tuyết trắng là dấu vết anh rời đi đêm qua,

Suốt cả đêm không xoá đi, nó rõ ràng là lạc ấn thật sâu.

Đó ~~~ là dấu chân thật dài kia của anh,

Giải thích rõ cả mùa đông ngọt ngào này

Đó là anh tuyết trắng, áo lông tuyết trắng, bóng lưng tuyết trắng của anh.

Nhớ anh tuyết trắng, đôi mắt tuyết trắng, hô hấp tuyết trắng dấu chân cùng anh

Trái tim tuyết trắng mỗi một lần gặp nhau

Không thể tưởng tượng nổi từng chút một dưới đáy lòng

Như rừng rậm phủ đầy tuyết trắng luôn ngạc nhiên mừng rỡ lòng của em

(Mia: chả hiểu cái bài hát này nói gì???)

...

Thanh âm của nàng thanh thúy êm tai, những bức bối lẩn quẩn ở trong lòng Diệp Thanh Thành tối nay cũng nhạt đi không ít: "Noãn Phong, em khiến cho anh vô cùng kinh hi (ngạc nhiên mừng rỡ), về sau mỗi khi anh mệt mỏi, em liền ca hát cho anh nghe đi."

"Được, vậy lúc em mệt mỏi anh cũng hát cho em nghe nha."

"Một lời đã định."

"Một lời đã định, ăn vạ là con chó con."

Cố Noãn Phong dựa ở trên ghế da tiếp tục ngân nga bài hát, dần dần mí mắt lại thấy trầm trọng, thanh âm càng hát càng bé, không ý thức được liền đã ngủ thiếp đi.

Diệp Thanh Thành bỗng không nghe thấy tiếng hát của nàng, đang buồn bức đây, nhưng lúc nhìn sang đã thấy Cố Noãn Phong cộc lốc ngủ được ui a! Khò khè. Hắn không khỏi nhin không được cười lên, vội vàng đem xe ngừng ở ven đường, điều thấp ghế da, cời xuống áo gió mỏng trên người đắp lên cho nàng.

Diệp Thanh Thành không phải người là nông cạn đến mức hoài nghi đêm nay phát sinh đây hết thảy đều là Lâm Hiếu Quân dự mưu bày ra.

Nam nhân càng thêm hiểu rõ nam nhân, Lâm Hiếu Quân trong mắt toát ra tình cảm với Cố Noãn Phong là không cho phép có người làm hại tới nàng, cũng chính bởi vì hắn hiểu được, cho nên hắn mới tránh không khỏi khổ sở mà bức bối trong tim. Hắn rất không thích việc bạn gái của mình còn cần đến người khác tới bảo vệ, Diệp Thanh Thành hẳn tuyệt đối có năng lực chăm sóc cho người yêu vô cùng tốt.

Hắn dịu dàng lấy ngón tay đem tóc mai bị rũ xuống bên má Cố Noãn Phong vén sang một bên, đặt một nụ hôn sâu lên vầng trán thanh tú của nàng.

"Noãn Phong, anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt."

Diệp Thanh Thành đã lái xe đến đầu ngõ khu nhà của Cố Noãn Phong, thấy nàng vẫn ngủ say sưa như cũ, trong lòng mâu thuẫn không biết có nên đánh thức nàng bây giờ hay không.

Oa! Kem a. Trước mắt Cố Noãn Phong đứng đưa một hộp kem Haagen Dazs lớn, nàng vội vã ôm lấy, dùng cái thìa xúc một khối lớn, vui vẻ dùng đầu lưỡi mút lấy, thật lạnh buốt, hương vị mê người làm cho nàng càng dùng sức nuốt kem trên cái thìa.

Kỳ quái, đây là vị gì? Không phải là vị vani sữa hạnh nhân và trà xanh mà nàng thích nhất, lần này chẳng lẽ Thanh Thành lại mua vị macadamia? Hay vị chocolate Bỉ? Hoặc là vị Tiramisu? Cũng không như, vào cửa cảm giác càng giống là tươi mát bạc hà, thẩm lương địa quần quanh lấy nàng gai vị giác lưỡi.

(Mia: mấy vị đầu tiên trong cv là sữa thái phi, bột trà, hương thảo thì mình nghĩ là vị vani sữa hạnh nhân, trà xanh vs macadamia, kem

Haagen Dazs chỉ có mấy vị này là phù hợp, chả biết phải không nữa)

Từ khi nào mà kem Haagen Dazs sản xuất thêm hương vị này? Hương vị đó tràn đầy khoang miệng, ở giữa môi miệng lái đi không được. Vì cái gì nàng ăn kem lại có cảm giác tim đập rộn lên? Giống như hương vị thuộc về Thanh Thành, tràn ngập thoang thoang, hơi thở thơm mát của nam nhân kia cứ quần quýt ở trong khoang miệng, kích động triền miên lưu luyến không thôi.

"Thanh Thành - -" vào thời khắc này nàng cảm thấy dường như trở lại giai đoạn tân hôn, hẳn gây cho nàng vô số những vui sướng cuồng nhiệt đến cực hạn. Nàng khẽ níu non, chậm rãi mở mắt ra.

A! Gương mặt tuấn tú của Diệp Thanh Thành ở ngay trước mắt của nàng, đôi mắt sáng trong giống như những ngôi sao trên bầu trời. Mà nàng lại đang ôm lấy cổ hắn, mút lấy đôi môi của hắn không tha.

Diệp Thanh Thành nhắm mắt lâm vào trong nhu tình nhộn nhạo, Cổ Noãn Phong vừa có biến hoá hắn đã lập tức mở mắt ra: "Noãn Phong, em đã tỉnh rồi?" Nhìn vào đôi mắt nhộn nhạo mờ màng ngập nước kia của nàng, toát ra đáng yêu xinh đẹp ngọt ngào khiến cho hắn khó kìm lòng nổi nâng cái ót của nàng lên mà hôn sâu hơn nữa.

Thì ra là Thanh Thành cũng sẽ giờ trò đánh lén, Cổ Noãn Phong cười trộm, hưởng thụ môi cùng môi mà sát mạng đến vui sướng.

Diệp Thanh Thành dị thường dịu dàng, tại giữa đầu lưỡi cùng khoe môi của nàng lưu luyến an ủi, tỉ mỉ nhắm nháp mút lấy, nhu tình tựa thủy làm cho Cổ Noãn Phong vừa tỉnh lại toàn thân đã nóng lên, ôm sát hắn dán chặt vào mình, khẽ mở ra đôi môi bắt đầu nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn.

Cổ Noãn Phong đáp lại, khiến cho Diệp Thanh Thành không cách nào ức chế cảm xúc mừng như điên, linh xảo đầu lưỡi cực nhanh chui vào khoang miệng mềm mịn ngọt ngào như mật của nàng, men theo hàm răng trắng bóng đều đặn mà tò mò thăm dò, không thể kiềm chế được dây dưa lưỡi của nàng, không ngừng tham luyến nhắm nháp mà sát, cùng đầu lưỡi quấn quýt nhảy múa.

Nụ hôn của hắn càng ngày càng kịch liệt cùng triền miên, như bị đói khát ở giữa môi miệng nàng lúc nặng lúc nhẹ gặm nuốt, càn quét trong miệng nàng mỗi một tấc không gian, lưu lại ấn kí của tình yêu ở mỗi nơi đi qua, tựa như ngọn lửa nóng rực bùng lên lan tràn ra khắp mọi ngóc ngách trong thân thể hai con người đang ôm hôn nồng nàn.

Trong tròng mắt đen lay của Diệp Thanh Thành lập lòe hai ngọn lửa, cùng Cổ Noãn Phong hô hấp giao hoà, bàn tay của hắn kìm lòng không đành vuốt ve mái tóc rồi đến gương mặt của nàng, xúc cảm mềm mại dưới những ngón tay làm sôi trào dục vọng của hắn, hai tay của hắn bồi hồi vuốt ve tại giữa chiếc cổ trắng mịn cùng xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp của nàng.

Sâu trong thân thể khát vọng cùng cảm giác tê dại làm cho Cổ Noãn Phong không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, thanh âm này khiến cho Diệp Thanh Thành lay lại được một tia lý trí, hắn thực sợ sẽ mất khống chế mà bùng cháy, làm thương tổn nàng.

Lưu luyến hôn lên má nàng, Diệp Thanh Thành trên mặt vẫn còn lưu lại vết đỏ khả nghi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng, hắn cất giọng khàn khàn: "Ngoan ngoãn, đã về đến nhà em."

Từ ghế ngồi phía sau lấy ra một con thú nhồi bông cực lớn: "Noãn Phong, chúc em lễ Giáng Sinh vui vẻ!"

"Cảm ơn!" Cổ Noãn Phong vui vẻ ôm thú nhồi bông, kỳ thật nàng rất muốn nói cho hắn biết, nàng cần không phải là thú nhồi bông mà là hắn. Nhưng mà tốt hơn hết là không nên làm cho hắn hoài nghi mình là một sắc nữ, ở trên mặt Diệp Thanh Thành hôn một cái, "Đây là quà giáng sinh em tặng cho anh."

Diệp Thanh Thành nhướng mi nở nụ cười, kéo nàng vào ngực: "Noãn Phong, để cho anh bảo vệ em cả đời, ngàn vạn không cần rời xa anh."

Hắn không phải là đang lo lắng Lâm Hiếu Quân đi? Cổ Noãn Phong từ trong lồng ngực của hắn ngẩng đầu lên nhìn lại, thật sự từ trong ánh mắt của hắn đọc được cất dấu sâu lo.

Thanh Thành, em đã thật sự yêu anh, không phải là bởi vì tham luyến anh cho em sự sủng ái, mà em muốn lấy lại cuộc hôn nhân hạnh phúc của chúng ta. Bởi vì yêu, cho nên muốn vĩnh viễn cùng anh cùng một chỗ, làm người vợ tốt của anh. Anh cần bản không cần phải lo lắng, không có điều gì có thể khiến em rời khỏi anh cả.

"Thanh Thành, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, bởi vì em yêu anh mà." Vòng ôm của hắn làm cho nàng an tâm, Cổ Noãn Phong lẳng lẳng nghe tiếng tim đập cuồng loạn không quy luật của hắn.

"Noãn Phong, anh xem gặp phải em đều sắp biến thành ngọc rồi, chúng ta yêu nhau không phải sao?" Khói mù qua đi chính là trời quang mây tạnh, hạnh phúc thông qua mọi kinh mạch trong thân thể nhanh chóng lan ra toàn thân, Diệp Thanh Thành chôn đầu ở giữa mái tóc nàng, ngửi ngửi hương thơm thuộc về nàng.

"Noãn Phong, em tựa như một luồng gió ấm thấm vào trong lòng anh, xâm nhập vào cuộc sống vốn đơn điệu mà quy luật của anh, khiến cho anh cảm thấy ấm áp. Trước khi gặp được em anh chưa bao giờ biết rõ cuộc sống thì ra là còn có thể tốt đẹp như vậy, nhận lời anh, vĩnh viễn phải ở bên cạnh anh."

Lời của hắn luôn có thể khiến cho Cổ Noãn Phong xúc động, kiêu nhàn trôi nổi một tầng nhàn nhạt đỏ bừng, càng quyến rũ mê người, đôi môi bị hôn đến có chút hơi sưng đỏ hoặc lấy Diệp Thanh Thành, khiến hắn lại bắt đầu hoài niệm tư vị hôn lên đôi môi củ nàng.

"Hôn em - -" Cổ Noãn Phong thấu hiểu tiếng lòng hắn, ngọt ngào ra lệnh.

Sự ấm áp của hắn, hơi thở của hắn, còn có những chiếc hôn lưu luyến nồng nặc, Cổ Noãn Phong giống như bơ, yếu mềm tại trong ngực của hắn.

Đây quả thực là một đêm bình an hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Buổi Ra Mắt Vui Vẻ

Quả nhiên từ sau đêm bình an đó, Cố Noãn Phong ở trong sân trường liền chưa bao giờ gặp lại Trương Tư Khiết. Có người nói rằng ta bởi vì nguyên nhân sức khỏe nên xin nghỉ học, cũng có người nói là đã chuyển trường.

Lâm Hiểu Quân vẫn tiếp tục duy trì phong độ thân sĩ đặc biệt đối với Cố Noãn Phong như đêm đó, hơn nữa loại "Phong độ" này liên tục duy trì đến tận lúc hán tốt nghiệp rồi đi đại học Tân thành mới dừng lại.

Mỗi tuần Lâm Hiểu Quân cũng sẽ vào sáng thứ hai, thứ ba xuất hiện ở đầu hành lang khu năm nhất trường luật, nhìn vẻ mặt như lưỡi biếng nghiêng dựa vào trên vách tường hàng hiên, mặc dù không có rêu rao, nhưng vẫn dẫn tới một đám người vây quanh hán, người như hán muốn "Tịch tịch" một chút e rằng cũng rất khó.

Lúc nhìn thấy Cố Noãn Phong đi qua hành lang, ánh mắt của Lâm Hiểu Quân sẽ trở nên mờ mờ khó hiểu, đôi mắt đen như mực sâu không lường được, xuyên qua đám người tầng tầng lớp lớp quay chung quanh ở bên cạnh, hán bắt động thanh sắc* xa xa ngưng mắt nhìn nàng chăm chú.

(* không có biểu hiện gì)

Nếu như lúc này Cố Noãn Phong ngẫu nhiên cùng hán đối mặt, hán sẽ rất vừa vặn cười với nàng, trong động tác giơ tay nhấc chân đều tỏ ra vẻ nho nhã lễ độ, bất tri bất giác lông mi dài híp một nửa lại, cất giấu trong đó là sự nóng bỏng như lửa không muốn làm cho người khác dòm ngó.

Lâm Hiểu Quân cứ như xa như gần như vậy xuất hiện ở xung quanh Cố Noãn Phong, nhưng không có đi quấy rầy cuộc sống của nàng.

Đây thường xuân xanh um tươi tốt quanh năm, đan xem với những chiếc lá Hoàng Dương to bao quanh một cái nõa biệt thự, đầu mùa xuân gió nhẹ phát phơ, trong không khí phiêu đảng hương thơm thoang thoảng. Giữa khu phố naoa nhiệt là một chung cư yên tĩnh, phóng mắt nhìn thấy bao quanh là sân cỏ được tu bổ chỉnh tề, nối liền với hồ nhân tạo của chung cư, cảnh đẹp rực rỡ uyển chuyển hàm xúc như một bức hoạ thanh bình hiện ra ở trước mắt Cố Noãn Phong.

Nhưng mà hiện tại nàng không rảnh mà thường thức, cứ trừ trừ* đi ở sau lưng Diệp Thanh Thành, đối với chuyện lập tức phải gặp cha mẹ hán trong lòng rất thấp thòm lo lắng, đặc biệt là vị "Mẹ chồng" mà ở kiếp trước vẫn luôn bất hoà kia.

(*trừ trừ: ở trạng thái còn e ngại, do dự, chưa đủ quyết tâm để quyết định ngay)

Diệp Thanh Thành quay đầu lại, cái nha đầu to gan từng yêu cầu hán phải chịu trách nhiệm này hôm nay lại cứ nhăn nhăn nhỏ nhỏ, buồn cười đi qua đem tay của nàng siết sao nắm ở trong tay: "Noãn Phong, bọn họ không có ba đầu sáu tay, hơn nữa lần trước em cũng đã gặp qua ba của anh, ông ấy có ấn tượng rất tốt với em."

Diệp Thanh Thành lòng bàn tay ấm áp khô ráo, nhiệt độ xuyên thấu qua lòng bàn tay phần nào hóa giải được sự khản trương của Cố Noãn Phong: "Không phải là còn chưa từng gặp qua mẹ anh sao." Mười cái ba anh cũng không khó trị bằng một cái mẹ anh, Cố Noãn Phong dù cũng muốn cười một cái với hán, nhưng vẫn là buồn đến một khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn.

Diệp Thanh Thành đem hai bàn tay Cố Noãn Phong hợp vào một chỗ đều nắm trong lòng bàn tay mình, rất nghiêm túc nhìn nàng nói: "Noãn Phong, không phải sợ, mọi chuyện đều đã có anh, gặp trường bối chi là thể hiện lễ phép, còn chuyện của chúng ta là do tự chúng ta quyết định. Nếu như em thật sự rất lo lắng, vậy thì chúng ta hôm nay sẽ không gặp họ nữa."

"Thanh Thành, xấu nàng dâu sớm muộn gì cũng phải gặp cha mẹ chồng, huống chi em lại cũng không xấu đúng không." Đây là chuyện sớm hay muộn sẽ phải xảy ra, Cố Noãn Phong biết rõ cần phải qua cửa ải này, nàng hiện tại quan tâm nhất là có thể hay không làm cho bọn họ yêu quý mình, xử lý tốt quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

"Noãn Phong, chúng ta lại gặp mặt." Cửa thứ nhất là ba của Diệp Thanh Thành, khuôn mặt nở nụ cười ấm áp, mặc dù ông là chủ tịch ngân hàng, nhưng làm người không ra vẻ, rất bình dị gần gũi. Lần trước ông đã gặp qua Cố Noãn Phong, ấn tượng đối với nàng không tồi.

Diệp Thanh Thành có vẻ ngoài giống mẹ của hán hơn, lúc này Diệp má má vẫn như trong trí nhớ kiếp trước để kiểu tóc ngắn, cử chỉ ưu nhã khôn khéo, ánh mắt sắc bén, Cố Noãn Phong cho dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi đối mặt với má Diệp vẫn có phần khiếp đảm.

"Noãn Phong, lần trước ba Thanh Thành gặp được cháu, trở về luôn mồm khen cháu tốt như thế nào, a di còn không dám tin đây, hôm nay vừa nhìn quả nhiên ông ấy không có khuyếch đại lên, đích xác là đáng về người gặp người thích. Ai, nếu như không phải là bỗng nhiên bị trong cục thông báo hợp, chúng ta cũng sẽ không phải trì hoãn đến bây giờ mới gặp mặt nhau."

Mẹ của Diệp Thanh Thành là phó cục trưởng cục thống kê, tính tình vốn có cộng thêm nghề nghiệp nguyên nhân khiến cho bà trở thành người khôn khéo

kĩ tính. Không nói đầu xa, ngay như chuyện trong nhà mời người giúp việc tính đến nay đều đã thay đổi mười người, cuối cùng bà dứt khoát ngoài việc mời một người quét dọn làm theo giờ, chuyện cơm nước của một nhà ba người liền đặt định kì ở hai khách sạn khác nhau, ở trong điện thoại đặt sẵn thực đơn, sau đó để cho đầu bếp của khách sạn làm xong rồi mang đến nhà.

Diệp má má đã bao giờ tươi cười nói chuyện nhiều như vậy với Cố Noãn Phong đâu, đây tuyệt đối là Cố Noãn Phong cùng má Diệp lần đầu tiên thân mật ở chung. Kiếp trước đã bị nhiều lần quở trách, mặc dù sớm đã đề phòng chuẩn bị tốt bổ túc - nghỉ hè vừa rồi học làm việc nhà, nhưng khi chính thức đối mặt với bà vẫn không thể dễ dàng thả lỏng ngay.

Lúc này Cố Noãn Phong ngoại trừ việc nhu thuận gật đầu, nàng thật sự không biết nên nói cái gì, trong lòng đã quyết định chủ ý, ấn tượng đầu tiên nhất định phải tốt, nếu không về sau sẽ làm Thanh Thành bị khó xử khi kẹt ở giữa hai người.

"Nghe Thanh Thành nói cha mẹ của cháu đều là lão sư dạy trung học, tại sao lúc thi đại học lại không có chọn nghề sư phạm này vậy? Là ý của cha mẹ sao?" Một cô gái rất quyến rũ, nhưng vẫn có cảm giác là một tiểu cô nương trẻ tuổi, nếu kết hôn, Thanh Thành chắc sẽ phải chịu khổ một hồi.

"Khi còn trung học cháu đã cảm thấy trong thời đại tin tức biến hoá khôn lường này, nếu như không hiểu pháp luật khẳng định không ổn, gặp phải vấn đề gì lại tìm người cố vấn còn không bằng tự mình hiểu lấy, vừa vận thi tốt nghiệp trung học điểm số lại đạt tới điểm sàn của trường luật, cho nên khi điền phiếu nguyện vọng liền cùng cha mẹ thương lượng, bọn họ cũng rất tán thành, cho nên cháu liền đăng kí." Kiếp trước hai người gặp mặt nhau lần đầu là vào buổi tối trước hôm đám cưới, dường như không có hỏi qua này vấn đề, tốt hơn hết vẫn nên trả lời theo thực tế đi.

"Bác cũng cảm thấy phụ nữ có hiểu biết về pháp luật là rất tốt, làm người dù sao cũng phải có một chuẩn mực, mà pháp luật chính là cơ sở, thước đo để thực hiện cái chuẩn mực này. Thời điểm mấu chốt còn có thể dùng pháp luật để bảo vệ quyền lợi của mình. Sự lựa chọn của cháu không tồi." Đánh bậy đánh bạ, xem ra làm cho Diệp má má đối với ngành học của nàng không bài xích nữa.

Cái đề tài này làm cho hai người nói chuyện rơi vào cảnh đẹp, có vẻ càng tán gẫu càng sôi nổi, Diệp Thanh Thành cùng Diệp ba ba đều cười nghe.

Diệp ba ba xem đồng hồ quả lắc trong phòng khách, thời gian không còn sớm, liền nói với Diệp Thanh Thành: "Thanh Thành, con đi mang thực đơn của quán cơm lấy ra, ba với mẹ con mặc dù đã đặt trước trước vài món ăn, nhưng không biết Noãn Phong thích ăn gì, đưa cho con bé xem thử xem."

"Thật là, thời gian cũng không còn sớm, Noãn Phong cháu xem, bác với cháu tán gẫu hăng say đến nỗi quên cả chuyện ăn cơm." Cô bé này cũng không tệ lắm, khó được Thanh Thành lại đề ở trong lòng, chỉ cần sau này có thể chịu khó một chút, sau khi kết hôn chăm sóc tốt cho Thanh Thành, bà cũng sẽ không có gì là không hài lòng.

Diệp Thanh Thành tâm tình vui vẻ đem thực đơn đưa cho Cố Noãn Phong, không cần hỏi cũng nhìn ra được ấn tượng của mẹ với Noãn Phong không tồi. Ban đầu, với tính tình hay bắt bẻ của mẹ hẳn vẫn còn có chút lo lắng, dù sao ai cũng muốn người mình thích cũng có thể được cha mẹ tiếp nhận, lấy được chúc phúc mới là lựa chọn tốt nhất.

Hai bản thực đơn khác nhau, Cố Noãn Phong nâng niu trong tay, lật xem vài trang. Sau khi Diệp Thanh Thành hẹn ước đến nhà hẳn, nàng đã liên tục nhiều ngày ở nhà luyện tập nấu nướng, hôm nay buổi gặp mặt này có không khí không tồi, vậy nàng nên xuất thủ, làm cho vị "Mẹ chồng" này hoàn toàn thích mình.

Kiếp trước thấy bất mãn và hay bắt bẻ nàng chủ yếu là do bà phát giác nàng cái gì cũng không biết, lại còn muốn con trai của bà phải chiều cổ mình, cộng thêm về sau cảm giác tâm tư của nàng đặt ở trên người con trai bà, nói cho cùng sự bất mãn và bắt bẻ ấy, nguyên nhân chủ yếu nhất là do bản thân nàng.

"Bác trai, bác gái, hôm nay không bằng đừng gọi đồ ăn, để cháu nấu vài món ăn gia đình cho các bác nếm thử được không."

"Cháu (em) biết nấu cơm?" Ba giọng nói khác nhau, bao gồm cả Diệp Thanh Thành, hẳn khiếp sợ nhìn Cố Noãn Phong, không biết nhìn nàng nũng nịu như vậy mà cũng biết nấu nướng.

Hay là vị thống kê viên này đủ tinh táo: "Nhưng mà trong nhà ngoại trừ trái cây, trứng gà cùng mì ăn liền thì không còn nguyên liệu gì khác để có thể nấu ăn rồi?"

"Vừa rồi trên đường tới đây cháu trông thấy bên ngoài tiểu khu này có một siêu thị nông sản, đi mua về là có thể làm ạ."

Ớt xanh khoai tây thái sợi, gà xào cay, thịt băm hương cá, muối tiêu om tôm, canh bắp nấu xương. Bốn món một canh, đơn giản chất phác món ăn gia đình. Ăn nhiều thức ăn nhiều dầu mỡ của khách sạn, bây giờ được nhắm nháp món ăn do Cố Noãn Phong, cả nhà họ Diệp ngạc nhiên không thua gì lúc ba mẹ Cố Noãn Phong đi du lịch từ nước Mỹ trở về, đều là không thể tin được.

Khó được a, ba Diệp cùng má Diệp đến đây thì là thật sự thích cô gái xuất thân từ gia đình thư hương này. Bây giờ cô gái biết nấu nướng thì càng ngày càng ít.

Má Diệp trong lòng cảm khái, ngay như bà cũng không biết làm, trước khi lập gia đình thì ba mẹ không nhờ làm cho nàng học, gả đi thì lại bận công việc không có thời gian đi học. Liền nhìn vài món ăn đơn giản như thế này cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được, hiện tại nàng thật sự cảm thấy ánh mắt của con trai không tồi. Con trai thật là có phúc.

Cố Noãn Phong ở Diệp gia phô bày thành quả học tập trong thời gian nghỉ hè ở nhà, làm cho buổi ra mắt trở nên thật vui vẻ.

Xem ra, nàng thành công.

Sau khi ăn xong, tại trong thư phòng của Diệp Thanh Thành, Cố Noãn Phong đang xem album ảnh của hắn, Diệp Thanh Thành nhốt chặt nàng từ phía sau, cái cằm dựa vào đầu của nàng, cố ý cọ sát mái tóc mềm mại của nàng.

"Noãn Phong, sức quyến rũ của em thật ghê gớm. Ba mẹ anh đều rất thích em, xem ra em đã lo lắng vô ích rồi."

Đây còn không phải là bởi vì biết rõ là "Mẹ chồng" tương lai thích nàng dâu nhu thuận, đảm đang, nàng chỉ là nỗ lực nghĩ biện pháp sao cho bản thân phù hợp với những tiêu chuẩn này.

"Noãn Phong, về sau tốt hơn hết là em ít vào bếp thôi."

Tài nấu nướng của Cố Noãn Phong khiến Diệp Thanh Thành vừa rất bất ngờ vừa tán thưởng, hôm nay là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô gái như một con bướm bướm nhẹ nhàng nhảy múa ở trong phòng bếp nhà hắn, bay qua bay lại, dùng từng luồng hương thơm chinh phục dạ dày của hắn. Thì ra là nấu ăn ở trong phòng bếp cũng có thể tạo ra cảnh tượng xinh đẹp cho thị giác như thế.

"Vì sao?" Cố Noãn Phong xoay người lại ôm eo của hắn, hơi thở nam nhân trên người hắn thật sự rất dễ ngửi.

"Bởi vì anh không muốn người em bị dính vào khói dầu, không muốn tay em trở nên thô ráp, anh không nỡ."

Kiếp trước Diệp Thanh Thành chưa bao giờ chịu để cho nàng vào phòng bếp, mà ngay cả nói đều nhẹ nhàng, nhưng mà hắn không biết nếu như bạn thật sự yêu một người thì cũng đồng dạng không nỡ để người kia vất vả.

"Thanh Thành, em đã từng đọc được ở trong một quyển sách, nữ nhân sở dĩ học nấu ăn, là vì cô ấy thật lòng yêu một người nam nhân, cho nên mới phải bất chấp để hai bàn tay non mềm của mình ngâm ở trong nước lạnh, khiến cho làn da nhẵn nhụi bị hun trong khói dầu, tất cả chỉ là vì có thể làm cho người mình yêu ăn được món ăn do mình tự tay làm, nhìn nụ cười thỏa mãn khi người đó thưởng thức món ăn. Em yêu anh, cho nên em tự nguyện làm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Dục Niệm Của Hắn

Trong lòng thấy cảm động phút chốc trào ra như một dòng suối, thấm vào tim Diệp Thanh Thành. Bình thường trong thời khắc cảm động như vậy, khả năng ngôn ngữ luôn chậm chạp hơn so với bình thường rất nhiều, hắn mấp máy môi, lông mi thật dài chớp chớp liên hồi, trong đôi mắt như Hắc Diệu Thạch toả ra ánh sáng rực rỡ.

Không biết nên biểu đạt cảm xúc trong lòng với Cố Noãn Phong như thế nào, Diệp Thanh Thành chỉ có thể ôm nàng chặt hơn, sau một lúc lâu, hắn mới dùng môi vuốt ve đỉnh đầu của nàng, hôn mái tóc của nàng: "Noãn Phong, vậy thì một tháng vì nấu cơm cho anh một lần đi, những lúc khác thì để cho anh làm."

Cố Noãn Phong dán vào trong ngực của hắn, cười khanh khách cọ cọ lồng ngực to lớn của hắn, trong mắt có cảm giác tràn ngập mừng rỡ. Yêu hắn, đồng dạng cũng được hắn yêu, quả thật là một chuyện thật hạnh phúc.

"Thanh Thành, hình như anh có nói dối em một chuyện nha, anh còn dám gạt em nói những thức ăn kia là a di nấu cho, thành thật khai báo, rõ ràng là mình làm tại sao lại không nói thật? Còn nữa, anh chắc chắn là đã len lén đi học đúng không, thức ăn a di có vẻ như là không biết anh biết nấu nha."

Khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo của Diệp Thanh Thành khẽ đỏ lên, nhìn như xấu hổ găm một chút má của Cố Noãn Phong: "Đúng vậy, là anh len lén học, không nói thật là vì sợ nói ra em sẽ càng không muốn ăn, có người không phải là không nỡ để anh vất vả sao."

"Nói dối còn tìm lý do đây, hiện tại bị bắt được còn bắt nạt người ta." Cố Noãn Phong xoa xoa nơi bị hắn găm, giả bộ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nàng còn biết là hắn học qua đĩa, nhưng mà đó là bí mật của nàng.

Cố Noãn Phong không trừng thì không sao, nhưng khi đôi mắt đen tựa như lưu lưu kia trừng lên liền toát ra sự phong tình mê hoặc, chớp mắt ôm lấy trái tim của Diệp Thanh Thành, cảm giác mềm mại trong ngực làm cho huyết khí phương cương* như hắn, đôi mắt một chút liền tối đi: "Vậy nói một chút anh bắt nạt em như thế nào."

(*huyết khí phương cương: dồi dào khí huyết (hơi thở và máu), tinh lực)

"Anh găm mặt của em - -" Cố Noãn Phong làm nũng, lúc này giọng nói thanh thúy trở lên mềm mại phảng phất như có thể nhéo ra nước.

"Là thế này phải không?" Bàn tay của Diệp Thanh Thành giữ lấy cái ót của nàng, ở trên gương mặt của nàng tiếp tục dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, lực đạo của hắn dần dần vừa vặn, hơi ngứa ngáy nhưng sẽ không làm cho nàng cảm thấy đau đớn.

"Chán ghét."

"Chẳng lẽ còn chưa đúng? Hay là như vậy?" Diệp Thanh Thành cố ý xuyên tạc ý tứ của Cố Noãn Phong, hàm răng xệt qua gò má, bồi hồi ở trên vành tai của, môi nhẹ nhàng mút lấy vành tai của nàng, dùng hàm răng gặm cắn, "Lần này đúng rồi sao? Là bắt nạt như thế này à?"

Giọng nói trầm ấm của Diệp Thanh Thành thì thầm hòa với hô hấp ấm áp của hắn phả vào tai nàng, như một dòng điện rất nhỏ chạy vào viền tai mang đến cảm giác ngứa ngáy tê dại, Cố Noãn Phong không chịu nổi cổ co rụt người lại, như con đà điều tránh né chui vào trong ngực của hắn.

Hành động này không nghi ngờ là lừa cháy đồ thêm dầu, Cố Noãn Phong chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ bỗng đã bị hắn ôm lấy vòng eo ôm cách mặt đất, xoay tròn một cái, cả người đã bị mang ngồi vào trên đùi của hắn.

Đôi môi của Diệp Thanh Thành tình chuẩn đặt lên nàng, nhiệt tình giàu có sức dẫn dọc theo nàng bởi vì kinh hô vi mà hé mở cánh môi, tiến quân thần tốc, lưỡi dễ dàng thuận lợi dọc theo khoang miệng một đường tàn sát bừa bãi quấy, cuồng nhiệt cố gắng trong môi nàng cam lộ, lưỡi cùng lưỡi lưu luyến dây dưa, liều chết triển miên...

Ngồi ở trên đùi Diệp Thanh Thành, Cố Noãn Phong có thể cảm giác được rõ ràng nơi nào đó của hắn đang cương cứng tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng dọa người chống đỡ dưới móng của nàng, cảm giác nóng như lửa tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, thiêu đốt lòng của nàng.

"A... Thanh Thành..." Thân thể của nàng bỗng dưng cứng đờ, tràn ra âm thanh giống như vô lực rên rỉ, không biết nàng muốn chạy trốn hay là muốn tiếp tục trầm luân trong thế giới dục vọng này.

"Noãn Phong, anh liền chỉ muốn bắt nạt em." Trong giọng nói của Diệp Thanh Thành chứa đựng dục niệm ám ảnh, "Noãn Phong, Noãn Phong - -" làm bầm hô tên của nàng, quyến luyến vô cùng lưu luyến tại đôi môi hồng hồng hương thơm ngọt ngào không thể tự thoát ra được.

"Thanh Thành - -" Cố Noãn Phong thả lỏng mang theo giọng mũi hô lên một tiếng kéo dài, lúc ngón tay xuyên qua mái tóc ngắn gọn gàng của hắn, liền chủ động đưa thân thể nghiêng hướng hắn.

Giữa tình nhân rất nhỏ tứ chi ngôn ngữ, mang theo không tiếng động mời gọi, Diệp Thanh Thành trong nháy mắt liền nhận ra, con mắt sắc toát ra dục niệm đã thành đỏ hồng, dây cung lý trí bị sự chủ động của nàng làm đứt, hắn thấp thỏm gấp, thân thể phóng đảng đề ngã nàng ở trên bàn sách trước người.

Nghiêng người mà lên, môi càng không ngừng hôn nàng ầu trôn đáng yêu cái cảm, tí mỉ cổ, tình nỡ xương quai xanh, thân thể mềm mại của nàng có một lực hấp dẫn Diệp Thanh Thành mê muội mà đi thăm dò khám phá, bàn tay nóng bỏng khó nhịn từ vạt áo chỗ eo luồn vào không ngừng hường lên trên dao động, theo eo của nàng vuốt ve vào phần dưới bụng.

Quần áo chưa phát giác ra đã bị đẩy đi lên, hiện ra mảng lớn da thịt trắng nõn ónh trạch, xúc cảm da thịt trắng mịn ở đầu ngón tay khiến cho thân thể Diệp Thanh Thành khẽ run lên, trong thế giới mơ ước đã lâu lưu luyến quên về.

Hô hấp hâm nóng của hắn phả vào cần cổ của nàng, vuốt ve quen thuộc mà lại đã lâu, còn có nhiệt độ lòng bàn tay tựa như mang theo từng ngọn lửa, tại Cố Noãn Phong trên người dấy lên nhiều bó tia lửa động tình.

"Ừm - - Thanh Thành - -" Cố Noãn Phong gò má kiều diễm như lửa, trong mắt gọn sóng thu thủy mệnh mệnh, thân thể mềm mại hướng lên giật giật, cọ xát làm cho nút áo lỏng bị tuột ra, bên trong áo lót đăng-ten màu trắng như ẩn như hiện.

Diệp Thanh Thành sa vào trong xúc cảm sợ run, Cố Noãn Phong ưỡn người lên vừa vặn đem khéo léo tron mềm đầy đà đưa đến trong tầm tay hắn, bàn tay vừa vặn che kín đi lên, một hồi giống như điện giật vui thích dòng nước xiết nhanh chóng kích thích toàn thân, trong lúc nàng kiều mị thờ dốc, hắn cảm thấy mình sắp phát điên mất rồi.

Không bỏ được dời đi phân nửa, cách mỏng manh vải vóc cảm lấy khéo léo tron mềm đầy đà của nàng, ôn nhu phù lên, cảm lấy, nhu, bóp...

Dây dưa tạo ra rung động sung sướng như ở trên mây, cảm giác có chút phiêu lãng tay, Cố Noãn Phong chui vào trong quần áo của hắn, lục lọi da thịt trên lồng ngực to lớn của Diệp Thanh Thành, trêu chọc chút thanh tình cuối cùng của hắn.

Đầu ngón tay linh động thực sự cời nút áo lót đăng-ten ra, làm chonụ hoa chớm nở không còn che lấp lờ ngay trước mắt hắn. Trắng như tuyết kích thích thị giác khiến cho đầu hắn nổ ầm ầm thật giống như muốn muốn nổ tung lên, thật sâu hít một hơi, tuần tú khuôn mặt chôn ở nơi tron mềm khéo léo của nàng...

Tình triều tựa như mãnh thú được giải phóng, một khi thả ra liền hung mãnh khó ngăn cản, nơi nào đó của Diệp Thanh Thành căng thẳng trường đau đỉnh tại giữa hai chân của nàng, hắn mất khống chế xoa nắn phần da thịt lộ ra của nàng, giữa phân vân: "Noãn Phong, ôm chặt anh, cầu xin em ôm chặt lấy anh."

Tình triều chậm rãi thối lui, mặc lại quần áo cho Cố Noãn Phong, Diệp Thanh Thành đem nàng yêu như bảo vật quý giá từ trên bàn viết ôm vào trong ngực, đôi mắt còn chưa hoàn toàn biến mất động tình lướt qua tia hồi hận, mang tiếng là học y thể nhưng lại bị mất tinh táo, loại xúc động tình sắc này làm cho Diệp Thanh Thành xấu hổ.

Lần này thiếu chút nữa lau súng cướp cò, vài ngày sau Diệp Thanh Thành đều cổ cổ quái quái, Cố Noãn Phong nhìn ra được hắn không được tự nhiên, trong lòng trộm vui sướng cũng không vạch trần hắn.

Xoay xoay vắn vắn Diệp Thanh Thành tại vài ngày sau dùng thân phận con rể tương lai đến thăm bãi phòng Cổ Noãn Phong cha mẹ.

Có lẽ là ngày đó ảnh hưởng quá lớn tới hắn, hắn thế nhưng lại tránh né tứ chi tiếp xúc thân mật, tựa như lúc này đã đến ngoài cửa chống trộm nhà Cổ Noãn Phong, tương lai lão bà tại trên mặt của đưa lên một cái môi thom đẽ khích lệ, khuôn mặt trắng nõn của hắn lại hoa lệ lệ đột nhiên đỏ lên, hai tay đỏ mỏ hôi kéo nàng đến bên cạnh thang lầu khúc quanh.

"Noãn Phong, anh..." Diệp Thanh Thành trong lòng nghẹn một mối lửa, không biết biểu đạt kiểu gì, nghẹn nói không nên lời.

"Anh làm sao vậy? Ngoan ngoãn, Thanh Thành nhà của chúng ta không phải sợ."

"Sợ? Anh sợ mà còn đợi không được đến lúc em tốt nghiệp đã muốn ăn em như vậy - -" thanh âm của hắn vội vàng xen lẫn hung dữ nghiêng răng nghiêng lợi, đáy mắt thoáng hiện lên một tia chật vật. Trời mới biết, hắn phải nhìn vất vả đến cỡ nào, đã thế nàng còn luôn tại lúc hắn thật vất vả mới bình ổn được một chút lại khơi gợi lên dục niệm của hắn, dù chưa bao giờ có kinh nghiệm trải qua hắn cũng biết cứ nghẹn như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bùng phát.

"Nghĩ ăn thì ăn đi, em liên tục chờ chi sợ anh không động miệng đây." Cổ Noãn Phong tuyệt đối là không kiêng nể gì cả, thả một mối lửa sau cười đến run rẩy hết cả người vội vàng tránh đi.

"Em - -" nhìn xem bóng lưng xinh đẹp phiêu nhiên bay đi kia, Diệp Thanh Thành trong lòng thề, tiếp theo hắn tuyệt sẽ không nhân từ nương tay, hắn muốn ăn nàng.

Ba Cổ cùng má Cổ nào là

mời uống nước, nào là gọt trái cây bận trước bận sau, ánh mắt lại liên tục vây quanh nữ nhi bảo bối dẫn trở về tiểu tử chuyển chuyển.

Mặc dù đã nghe nữ nhi bảo bối N lần miêu tả qua Diệp Thanh Thành, có thể khi gặp được chân nhân thì cảm thụ vẫn là không giống như vậy, thì ra chính là cái tên tiểu tử trắng nõn anh tuấn tên Diệp Thanh Thành này.

Má Cổ quan sát tường tận Diệp Thanh Thành, luôn cảm thấy bạn trai của con gái đã gặp qua ở đâu đó, rất quen thuộc.

Vẫn là mắt ba Cổ tinh hơn: "Thanh Thành, vừa rồi lúc cháu tiến vào bác đã thấy nhìn quen mắt, với lại không phải cháu còn nói tốt nghiệp ở trường Trung học Thập Nhị nữa sao, hiện tại rốt cục bác cũng nghĩ tới, cháu chính là chàng trai học viện y học cứu Noãn Phong nhà chúng tôi khỏi bị chết đuối hồi nghỉ hè năm ngoái."

"Ai nha, lão Cổ, tôi cũng vẫn nhớ chuyện này, đây quả thật là rất có duyên đó."

Bởi vậy, không khí lần đầu gặp mặt rất nhanh liền náo nhiệt lên, ba Cổ cùng má Cổ đối với Diệp Thanh Thành thật sự là càng xem càng thích, ngăn ngui trong chốc lát, đã tại trong lòng tự động nhét hắn vào hàng ngũ con rể.

Ba Cổ cùng má Cổ nhiệt tình giữ Diệp Thanh Thành ở lại ăn cơm tối, Diệp Thanh Thành rất thích không khí ấm áp của Cổ gia.

Lúc Cổ Noãn Phong tiễn Diệp Thanh Thành đi ra ngoài, đèn đường của khu chung cư ôn nhu mềm mại chiếu rọi, chiếu lên khuôn mặt tuấn dật của hắn, tại trên mặt hắn mở ra một mảnh ôn nhu: "Noãn Phong, có phải hay không anh đã đạt tiêu chuẩn rồi?"

"Không chỉ là đạt tiêu chuẩn, là ưu tú tuyệt đối. Diệp bác sĩ chúc mừng anh nha."

"Đúng rồi Noãn Phong, anh vẫn luôn muốn hỏi em, làm sao em lại biết là anh cứu em?" Ba mẹ Cổ Noãn Phong đều là vừa mới biết được, lúc đó Cổ Noãn Phong còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mặc dù hắn nói hắn học viện y học, họ Diệp, nhưng mà cũng không có nói là cái viện y học nào, hơn nữa họ Diệp cũng không phải chỉ có một mình hắn.

"Hắc hắc, đây là bí mật."

Cổ Noãn Phong làm sao sẽ nói cho Diệp Thanh Thành là hơi thở độc nhất quen thuộc của hắn nhắc nhở nàng? Là nàng được trọng sinh? Cho dù nói, bác sĩ không theo chủ nghĩa duy tâm như hắn làm sao sẽ tin tưởng đây? Có khi còn tưởng rằng nàng đang trêu cợt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Không Kịp Đợi

Diệp Thanh Thành bị bộ dáng có làm ra vẻ thần bí của Cổ Noãn Phong chọc cười: "Trở về đi, nếu như cho...anh nữa, đến lúc đó lại cần phải đưa em trở

về, đi đi về về ba mẹ em lại cho là anh dụ dỗ em chạy trốn."

"Vây anh lái xe chậm một chút, đi đường cẩn thận." Nàng tựa như người vợ nhỏ cầu nhàu dăn dò chồng mình lúc chuẩn bị ra cửa, Diệp Thanh Thành dùng sức gật đầu: "Anh sẽ, còn chưa chờ lão bà sinh con cho, cái mệnh này của anh còn quý báu lắm."

"Có mấy lời không nên nói lung tung." Cố Noãn Phong không thích hần nói những thứ này, vội vàng lấy tay che miệng của hần, mùi thơm nhàn nhạt cứ như vậy tràn ngập vào trong miệng mũi của Diệp Thanh Thành.

Hần hôn một chút vào trong lòng tay Cố Noãn Phong, khoe môi tựa tiểu phi tiểu* giương cao: "Noãn Phong của anh cũng bắt đầu biết đau lòng người khác, xem ra lần sau đến nhất định phải cùng nhạc phụ nhạc mẫu thương lượng xem cần bao nhiêu tiền để đôi lấy em."

(*tựa tiểu phi tiểu*: cười như không cười)

"Anh mơ tưởng, em trị giá trên trời, anh đưa ra đủ được sao?" Diệp Thanh Thành thật là càng ngày càng hay lái nha, Cố Noãn Phong khinh bỉ hần một cái.

Nhìn xem người yêu thanh tú động lòng người đứng ngay trước mắt, trong lòng Diệp Thanh Thành kêu gào muốn ôm lấy nàng yêu cầu hôn tạm biệt buổi tối, nhưng mà, cuối cùng hần vẫn là gần kề giữ chặt tay của nàng, ánh mắt chuyên chú làm lòng người đau: "Ngày mai gặp - -"

Chứng kiến Diệp Thanh Thành tận lực duy trì khoảng cách, trong lòng Cố Noãn Phong vẫn có chút mất mát, xem ra tìm bạn trai quá nghiêm chỉnh cũng là một chuyện gầy vò. Ai da phi phi! Nhìn cái đầu óc mang sắc (H đó^^) này của nàng đều đang suy nghĩ lộn xộn cái gì đây, bên gò má nàng nóng lên, chạy chậm chậm trốn đi.

"Noãn Phong - - Cố Noãn Phong!" Hình như có người đang gọi tên của nàng, Cố Noãn Phong nghi hoặc xoay người, nam nhân tóc ngắn màu nâu nhạt một tay cầm trong túi quần, một tay vẫy vẫy với nàng.

Hần đứng ngược hướng chiếu sáng của đèn đường, mặt mày bị bóng tối che mắt không thấy rõ lắm, lờ mờ cảm thấy hần đang cười.

Lâm Hiếu Quân? Làm sao hần lại sẽ xuất hiện ở trong khu nhà này? Cái tiểu khu này trước kia từng là khu ký túc xá trường Trung học Thập Nhị, về sau cải cách nhà ở lại bán đi một phần cho người bên ngoài trường học, nhưng đại đa số hộ gia đình Cố Noãn Phong đều nhận ra.

"Đã lâu không gặp, em có khỏe không?" Lâm Hiếu Quân lợi dụng ưu thế phản quang, tình huống nhìn xem nàng một cách rõ ràng, để sau này khắc cốt ghi tâm nhớ lại, muốn quên cũng không thể nào quên được, hần gần như tham lam dùng ánh mắt miêu tả nụ cười cùng ngũ quan của nàng, trong lòng ngũ vị trần tạp.

"Lâm học trưởng, đúng là đã lâu không gặp, tôi rất khỏe." Cố Noãn Phong lễ phép đáp lời, "Hẹn gặp lại sau."

"Cho anh một phút, anh nói xong sẽ đi." Lâm Hiếu Quân cũng không có bước về phía trước, hần vẫn như cũ đứng nguyên tại chỗ. Âm thanh trầm thấp cảm tính run tun, tiết lộ sự sợ hãi của hần, hần sợ nàng cự tuyệt. Kỳ thật hần căn bản không cần thiết làm bộ làm tịch làm thân sĩ, lôi kéo nàng không để cho nàng cự tuyệt là được, nhưng mà hần biết rõ làm như vậy chỉ khiến cho nàng càng xa hơn.

Bởi vì Lâm Hiếu Quân sau khi tốt nghiệp lại lặng yên không một tiếng động rời đi đại học Tân Thành đã rất lâu rồi nên trong thế giới của Cố Noãn Phong đã xem Lâm Hiếu Quân như người bị quên lãng. Nàng tự nhiên sẽ không ngờ đến mức nghĩ đây là một lần ngẫu nhiên gặp, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nếu như thân cây của chính mình đủ vững chắc thì gió có lớn hơn nữa cũng có làm sao? Trong lòng không có địch ý cùng hận thù với hần nữa, cũng sẽ không cần để ý hần nói cái gì: "Lâm học trưởng có điều gì thì cứ nói đi."

"Noãn Phong, để cho anh vô xe dự phòng của hần đi, nếu như về sau cuộc sống hạnh phúc cũng đừng có nhớ lại anh, nếu như...em hãy nhớ rõ là còn có Lâm Hiếu Quân anh, anh sẽ liên tục chờ em."

Cố Noãn Phong ngược lại bị lời của hần khiến cho bối rối, lời này do người cao ngạo như Lâm Hiếu Quân nói ra thật quá bất ngờ: "Lâm học trưởng, về sau anh sẽ gặp được một cô gái tốt, lúc quay đầu lại, anh sẽ phát hiện kỳ thật chỉ là trong lòng anh không cam lòng mà thôi. Hơn nữa cuộc đời của em không cần vô xe dự phòng."

Lâm Hiếu Quân đứng thật lâu ở dưới đèn đường, bóng dáng tác động đến hần ở con đường phía trước đã sớm biến mất vô ảnh vô tung, hần từ trong túi lôi ra một gói thuốc lá, lấy ra một điếu hút, giữa khói mù lượn lờ, ánh lửa từ tàn thuốc chiếu lên mặt của hần, lúc sáng lúc tối, đôi mắt đen tuyền như mực che kín sự tiêu điều âm trầm.

Cố Noãn Phong, em nghĩ rằng tôi muốn yêu em sao? Nhưng mà không biết sao lại yêu, hiện tại lại càng không biết như thế nào bỏ xuống.

"Quân thiếu gia, điện thoại của phu nhân tựa hồ có chuyện khẩn cấp, bảo ngài đi suốt đêm trở về." Một tên đầu trọc ẩn núp ở chỗ toà nhà không xa chạy bộ đi đến.

Ánh mắt tiêu điều âm trầm của Lâm Hiếu Quân liền thay thế bằng sự hung ác ngoan lệ khiến người khác kinh hãi: "Người nói cho bà ta biết, có phải hay không nếu tôi chết đi, bà ta sẽ không tranh giành ép buộc nữa? Đại Lư, cậu nói, tôi hiện tại ngoại trừ cái mạng này, tôi còn có cái gì? Tiền liền thật sự quan trọng hơn tình thân sao?"

Đại Lư ngoại trừ việc mãnh liệt lau mồ hôi trên cái đầu trọc, hần còn có thể trả lời cái gì?

Diệp Thanh Thành mặc kệ bạn như thế nào, chỉ cần Cố Noãn Phong buổi chiều có tiết học, buổi trưa hôm đó hẳn chắc chắn sẽ chuẩn bị một bữa cơm cho nàng. Hiện tại hẳn đang cùng Tần Thương, Chu Tử Khanh chuẩn bị mua một bệnh viện mới giải toả ở Tân thành, trong giai đoạn bận rộn này, hẳn vẫn như xưa mặc gió mặc mưa đúng giờ lái xe đến bãi đậu xe của đại học Tân Thành chờ Cố Noãn Phong.

Trong tiệm cơm nhỏ, ngoại trừ gọi mấy món ăn nhẹ, hẳn sẽ mang ra thêm mấy món ăn dinh dưỡng đã chuẩn bị sẵn cho nàng đựng ở trong hộp giữ nhiệt, cùng nhau ăn cơm trưa. Theo như lời của hẳn nói, bận rộn nữa cũng không thể không chăm sóc cho vợ tương lai, hơn nữa nhìn dáng vẻ lão bà ăn ngon cười ngọt ngào, hẳn sẽ càng có thêm động lực làm việc.

Diệp Thanh Thành dùng phương thức của hẳn, như suối chảy đá mòn tí mĩ tình tế yếu Cố Noãn Phong, một ngăn lẽ một phần yếu say đắm cùng cảm động xây lên tình yêu của Cố Noãn Phong đối với Diệp Thanh Thành. Yêu kỳ thật không cần sinh lý từ biệt, yêu liền nảy sinh từ những chuyện nhỏ nhặt trong sinh hoạt, bởi vì cuộc sống sao có thể có nhiều chuyện có thể dùng để khảo nghiệm tình yêu nồng nặc như thế, cùng với sinh lý từ biệt nhận ra chân tình?

Cố Noãn Phong từ trong ngăn kéo lôi ra sổ tiết kiệm của nàng, đầu là tiền tiêu vặt nàng bắt đầu tiết kiệm từ tiểu học năm thứ ba (chắc là lớp 3), cộng thêm tiền mừng tuổi cùng với học bổng.

Nàng đối với tiền không có khái niệm gì, từ nhỏ đã sống trong gia đình có hoàn cảnh thuộc bậc trung lớn lên, cuộc sống tuy không có giàu sang nhưng cũng không cần vì tiền mà phiền não bao giờ, về sau gả cho Diệp Thanh Thành mặc dù không tính là nhà giàu có, nhưng muốn mua gì đó Diệp Thanh Thành đều sẽ không quên, đưa cho nàng thẻ không giới hạn để chi tiêu, mặc dù nàng rất ít dùng thẻ đó.

Khi đó nàng chỉ biết là thuận lý thành chương nhận lấy mọi thứ Diệp Thanh Thành cho, không có suy nghĩ sâu xa xem vì sao trên khuôn mặt của hẳn thường xuyên xuất hiện một nỗi, căn bản đã quên còn cần phải hỏi báo lại. Nàng hiện tại muốn vì hẳn làm một chút gì đó, có, ít nhất vẫn còn hơn là không.

Cố Noãn Phong đứng dưới cửa khu chung cư kiên nhẫn chờ Diệp Thanh Thành, bởi vì có một số phòng bệnh cùng thiết bị chữa bệnh trong bệnh viện cần đổi mới, trong thời gian gần đây Diệp Thanh Thành mỗi ngày đều sẽ bận đến rất khuya, khi từ bệnh viện về nhà cũng vẫn lái xe đi vòng qua ngoài khu chung cư nhà Cố Noãn Phong, vài tiếng đồng hồ không có nhìn thấy, hai người sẽ ngồi trên xe nói chuyện một lát, sau đó hẳn lại lái xe về nhà.

"Noãn Phong - - không phải nói chờ điện thoại của anh sao." Diệp Thanh Thành mở cửa xe để cho Cố Noãn Phong đi lên, tay xoa lên mặt của nàng: "Em xem đều lạnh buốt cả rồi."

"Thanh Thành, cái này cho anh." Cố Noãn Phong không biết lúc đem sổ tiết kiệm cho Diệp Thanh Thành sẽ nói cái gì, liền dùng phong thư bao lại.

Diệp Thanh Thành nhận lấy phong thư, không nặng, nhưng sờ thấy cứng rắn, hẳn không biết bên trong phong thư chứa cái gì, sẽ không phải là Noãn Phong viết thư tình bày tỏ tình ý triền miên cho hẳn đi đi: "Có phải hay không có mấy lời quá buồn nôn nói không nên lời, dùng thư tình để biểu đạt nóng bỏng yêu say đắm với anh đây?"

Thấy hẳn chuẩn bị mở ra, Cố Noãn Phong vội vàng nắm tay của hẳn: "Anh đúng là mơ mộng viễn vông, cái này chờ sau khi về nhà anh mới có thể mở ra."

Chờ Diệp Thanh Thành sau khi tắm xong nằm ở trên giường chuẩn bị "Bóc tem" thư tình của Cố Noãn Phong, cầm lấy còn tưởng rằng là tấm thiệp viết thư tình, trên mặt hẳn có ngăn ngại cùng cảm động khó nói lên lời, ngây ngốc, ngờ ngác nhìn xem tên của Cố Noãn Phong ghi ở trên bìa sổ. Một lát sau, vội vã thay đổi quần áo như gió cuốn mây trôi, ngay đêm đó hẳn lại lái xe lần nữa chạy tới cửa chung cư nhà Cố Noãn Phong.

Cố Noãn Phong đã sắp ngủ lại bị Diệp Thanh Thành điện thoại gọi xuống lầu dưới, nàng mới vừa ra đến đầu hành lang, liền bị Diệp Thanh Thành chờ ở đó ôm lấy hôn môi thắm thiết một trận, hơi thở đốt người cùng với cảm xúc kích động hẳn nói: "Noãn Phong, em muốn anh cảm động chết hay sao?"

Toàn thân Diệp Thanh Thành đều mang theo tình yêu, tình yêu kia như hồng thủy tràn đê, từ đáy mắt đến đuôi lông mày, từ trong mỗi khối da thịt của hẳn tràn ra đến.

"Cô chú hiện tại đã ngủ chưa?"

Cố Noãn Phong bị Diệp Thanh Thành cường thế hôn nóng bỏng, thiếu chút nữa muốn thiếu đường ngắt. Một chút tiền tiết kiệm nho nhỏ để liền khiến Diệp Thanh Thành cảm động như vậy, nàng rất có cảm giác thành tựu. Nhưng mà về sau, Cố Noãn Phong tuyệt đối rất là túng quẫn, số tiền ít ỏi kia của nàng, ngay cả mua máy móc rửa răng cũng không đủ. Đương nhiên đó đều là nói sau. Diệp Thanh Thành quan tâm tiền của nàng sao? Hẳn quan tâm chính là tấm lòng quan tâm hẳn của nàng.

"Bọn họ đã đi tham gia hội thảo của trường học, tuần này đều không ở nhà."

Nghĩ đến hôm nay thật đúng là ngày tốt lành, thiên thời địa lợi nhân hoà đều cho chiếm toàn bộ, là vì muốn thành toàn cho hẳn sao? Diệp Thanh Thành đem thân thể mềm đến mức khiến cho hẳn nổi điên ôm vào trong ngực, hẳn không muốn nhin nữa, trong thân thể của hẳn mỗi tế bào đều kêu gào lên, điên cuồng gào thét, hẳn muốn nàng.

"Anh dẫn em đến một nơi." Diệp Thanh Thành ôm nàng đi, Cố Noãn Phong then thùng vùi mặt vào trong ngực của hẳn, bị người quen trông thấy còn không mặc cỡ chết, nhưng mà giờ là ban đêm khuya khoắt, ai lại không có chuyện gì ở bên ngoài nhàn rỗi đi bộ, nàng đứng là quan tâm vô ích.

Xe hơi rẽ qua vài con đường cái, Diệp Thanh Thành lái xe tiến vào bãi đỗ xe ngầm của một khu chung cư mới.

"Thanh Thành, anh dẫn em đi đâu vậy?"

Diệp Thanh Thành ấn nút tầng 15, ôm Cố Noãn Phong nói: "Dẫn em về nhà."

Đây là một căn hộ mới trang hoàng, đơn giản chưa có nhiều đồ đạc gì: "Sau khi kết hôn nơi này chính là nhà của chúng ta, thích không?"

Diệp Thanh Thành cố ý tại chỗ không xa nhà Cố Noãn Phong mua một căn hộ, đôi mắt trông mong ngóng trông Cố Noãn Phong tốt nghiệp, vốn là nghĩ qua một thời gian nữa mới cho nàng biết niềm vui này, đúng là hấn xem ra bây giờ không thể chờ đợi được nữa.

"Thích, rất thích." Ai, mặc kệ lúc nào Diệp Thanh Thành cũng đều làm chuẩn bị rồi mới nói.

"Có bạn thương sao?" Diệp Thanh Thành dán chặt lấy Cố Noãn Phong, ngưng mắt nhìn cặp mắt càng chuyên chú càng mơ màng kia của nàng, trong đó dường như có lấp lánh nhiều bó ngọn lửa nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trở Thành Chồng

Trong đôi mắt đen láy của

Diệp Thanh Thành dấy lên từng ngọn lửa nhỏ, nhiệt lực nóng bỏng cộng thêm những nụ hôn mạnh mẽ, cứ như vậy phổ thiên cái địa* bao phủ Cố Noãn Phong. Hấn hấn không thể đem nàng hoà vào trong thân thể của hấn, hơi thở cường thế kéo đến hung hăng ma sát mút lấy môi của nàng, chiếc lưỡi linh xảo thăm dò vào trong khoang miệng của nàng, kịch liệt triển miến quấn lấy lưỡi của nàng không tha, lưu luyến quên về, quuyến rũ ra một hồi sung sướng khó nói lên lời.

(*phổ thiên cái địa: ùn ùn kéo đến, bao phủ khắp đất trời/mọi nơi)

Cố Noãn Phong mở miệng đáp lại nụ hôn của hấn, lưỡi lập tức bị hấn cuốn đi, đói khát như điên trần trọc mút vào, cắn nuốt nàng.

Một cuốn sổ tiết kiệm nhẹ bằng thành công dẫn dắt tình triều tích lũy bao lâu nay trong thân và tâm Diệp Thanh Thành bộc phát ra như thủy triều trào dâng, chờ đến lúc Cố Noãn Phong bị hôn đến mơ hồ lấy lại được tinh thần thì đã bị hấn đè ở trên ghế sofa trong phòng khách.

Diệp Thanh Thành hôn dọc theo chiếc cổ tròn mịn của nàng, tinh tế bẽ bẽ hôn, bàn tay chui vào trong nội y màu trắng của nàng, không ngừng di chuyển, linh hoạt dán vào da thịt vuốt ve say đắm, khoái cảm như dòng điện từ nơi hấn chạm vào nhanh chóng chảy qua kinh mạch, đánh thẳng vào trái tim.

Đẩy áo ngực của nàng ra, Diệp Thanh Thành đặt tay lên, Cố Noãn Phong cảm giác được chỗ nào đó của hấn cách quần áo dán vào đùi nàng dần dần có biến hoá, nàng níu gọi tên Diệp Thanh Thành, sờ lên lồng ngực rắn chắc của hấn, muốn hóa giải xao động bất an và nhiệt lưu ở trong thân thể.

"Noãn Phong, anh không kịp đợi, anh nghĩ muốn em." Hô hấp nồng đậm của Diệp Thanh Thành trên choker chỗ viền tai khéo léo của Cố Noãn Phong, lại phải nhin nữa, hấn đoán chừng sẽ bị bắt lực cả đời.

"Thanh Thành, em là của anh, vĩnh viễn đều là." Được rồi, kỳ thật nàng cũng nhận được rất vất vả, Thanh Thành, yêu ta đi. (Mia: đôi này ngộ ghê, nữ9 mà nói ra cả câu sau chắc bác sĩ Diệp của chúng ta xỉu luôn mất^^)

Đêm còn rất dài dang dặc, trăng sáng thẹn thùng trốn vào tầng mây, những vì sao ở trên trời buông bình nháy mắt, trong căn hộ tia lửa bắn ra bốn phía, từng chút một tăng nhiệt độ lên.

Diệp Thanh Thành dè dặt cởi bỏ quần áo trên người Cố Noãn Phong ra, ôm đến trên giường nhẹ nhàng đặt nàng xuống, giống như là đang đối đãi với trân bảo quý báu nhất thế gian mà dè dặt, che chở muôn phần.

Chống hai tay bên người nàng, từ bên trên Diệp Thanh Thành cứng bái nhìn xuống. Nàng nằm ở trên giường đơn màu lam nhìn như một nụ hoa bách hợp chớm nở, làn da như sứ trắng phủ lên một lớp sữa sáng bóng, một đôi gò bồng tinh mỹ non mềm, đôi chân cân xứng, còn có nơi u cổ thần bí kia, không tự chủ được xem đến ngây dại, nàng thể nhưng lại có thể đẹp kinh tâm động phách* như vậy.

(*kinh tâm động phách: rung động lòng người)

Cố Noãn Phong thẹn thùng tránh đi ánh mắt đốt người của Diệp Thanh Thành, lại không cẩn thận nhìn thấy chỗ kia của hấn càng trường đại thêm, trái tim không không chế được đập cuồng loạn, bụng co rút lại, mơ hồ có một dòng nhiệt lưu chuyển động trong cơ thể.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt mê ly, Diệp Thanh Thành như si mê xoa lên nơi mềm mại khéo léo của nàng, trong lúc xoa nhẹ nặng nề, ngọn lửa dục vọng nhảy mất bùng phát, hừng hực thiêu đốt. Cúi đầu hôn đỉnh đôi môi hồng, môi miệng cuồng dã tiến công, vây quanh nụ hoa màu hồng phấn nở rộ, một vòng lại một vòng liếm, hôn, khi nặng khi nhẹ.

Bàn tay vuốt ve vùng bụng oánh nhuận như mỡ đông, một đường đi xuống tìm kiếm, thăm dò cảm địa thần bí còn chưa bao giờ bị chạm qua của nàng, vén ra cỏ thơm, ngón tay run rẩy sờ lên trọng yếu trên châu, nhẹ xoa, chậm rãi chui vào trung tâm, bắt đầu nông nông sâu sâu ra vào.

"Thanh Thành - -" vui sướng kịch liệt bay lên, Cố Noãn Phong không khỏi uốn éo, bám lên người hắn.

Nghe được Cố Noãn Phong động tình kêu gọi, Diệp Thanh Thành ngẩng đầu nhìn gương mặt nổi lên một tầng nhàn nhạt đỏ ửng của nàng, đáng vẻ quyến rũ khiến cho nơi nào đó của hắn rốt cuộc không chịu nổi sắp nổ tung, đeo Durex vừa mua ở tiệm thuốc trên đường đến nhà Cố Noãn Phong vào xong, nín thở dùng phần thân cọ sát vào nàng.

Sẽ không làm kỳ thật cũng rất rồi ren, hắn giãy vò chính mình đồng dạng cũng giãy vò nàng, trước sau liếm mài, mãi cho tới khi nơi đó dần dần ướt át.

"Noãn Phong, nếu thấy đau, liền nói cho anh biết."

Diệp Thanh Thành, cảm thấy nơi non mềm kia đã đủ ướt át, nâng chân Cố Noãn Phong gấp lên, nhanh chóng mà dùng lực một cái, đem phần thân hướng chỗ u cốc của nàng mà thẳng tiến vào, chiếm cứ toàn bộ của nàng..

"Thanh Thành, đau nhức!" Cảm giác bị xé nứt đau nhức làm cho Cố Noãn Phong không chịu nổi nhũ mày thờ nhẹ, thân thể cũng tùy theo cứng lại, làm cho lối vào u cốc càng trở nên chật hẹp, phần thân bị vùi lấp ở nửa đường tiến thoái lưỡng nan. Trên chuyện này nàng rất bị thua thiệt, hai đời đều phải trải qua hai lần như vậy, mặc dù Thanh Thành làm đã rất tốt, nhưng mà ở mặt này hắn lại không có chút kinh nghiệm cùng kỹ xảo nào.

An ủi hôn khẽ môi Cố Noãn Phong, trên mặt Diệp Thanh Thành toàn là mồ hôi, cố nén dục niệm muốn động. Hắn quá gấp gáp, nàng còn chưa kịp thích ứng, trong lòng nghĩ chờ đợi đến khi nàng hoàn toàn có thể thích ứng, nhưng mà thân thể của hắn lại không kiềm chế được xúc động, vừa vào nàng mặt đạo đã cảm nhận được tư vị bị sát sao bao vây, tầng tầng lớp lớp mềm trơn vọt tới, hắn đã không thể dừng lại nóng bỏng tại nơi u cốc ấm áp khít khao của nàng tăng tốc độ rút ra, đưa vào...

Cố Noãn Phong pháp phòng liên miên trong biển ái tình, u mật bị dị vật xô xuyên vào khiến cho đau nhức rất nhanh bị cảm giác tê dại lan tràn thay thế, nàng vô lực bám vào vòng eo rắn chắc của Diệp Thanh Thành, để hắn tùy ý ở giữa hai chân của nàng tà mị cuồng tình tiến công, thừa nhận sự dâng trào như con sóng thần vĩnh viễn không ngừng cố gắng..

Cảm giác trong vách tường càng thêm ướt át, biết nàng đang cố gắng diêm dúa vì hắn mà nở rộ, Diệp Thanh Thành gầm nhẹ, nắm lên mông của nàng, bắt đầu ra vào cuồng mãnh một cách mất không chế, tốc độ vật nong bóng càng lúc càng nhanh, biên độ cũng càng ngày càng mãnh liệt, lực đạo thật mạnh không ngừng va chạm vào xương mu của nàng, khiến cho nàng khéo léo kịch liệt lay động, phát ra âm thanh bành bạch dâm mỹ mà xấu hổ muốn chết.

Cố gắng ân ái phăng phát như không có cuối cùng, Diệp Thanh Thành lần đầu tiên ném đến ngon ngọt, không biết thỏa mãn muốn nàng một lần lại một lần, mềm mại ướt ấm con đường u tối sát sao bao vây hắn, hắn rốt cuộc cảm nhận được một mặt khác của tình yêu khiến máu nóng sục sôi này, tà tử giữ lấy vòng eo của nàng cuồng mãnh tiến ra đưa vào thật nhanh, không thể tự thoát ra được.

Cố Noãn Phong trong con sóng thần mãnh liệt mệnh mông chìm chìm nổi nổi, phá kén hóa bướm, tại đỉnh điểm cơ cuồng triều cùng hắn cùng nhau xông lên đám mây, chia xé sự sung sướng cực hạn chỉ thuộc về bọn họ...

Sau nửa đêm Diệp Thanh Thành tỉnh lại, hắn nhìn Cố Noãn Phong ngủ ở bên cạnh, thấy nàng hô hấp nhẹ nhàng nhu hòa, khuôn mặt đỏ au au, thật giống như một trái táo tươi ngon mê người, nhớ lại những hình ảnh trước khi ngủ làm cho hắn có chút không tin mọi chuyện này đều là thật, hạnh phúc này tới quá lành liệt. Cho đến khi sát sao mà đem nàng vòng vào trong ngực, da thịt thân mật dán vào nhau, hắn mới cảm thấy chân thật trở lại một chút.

Cô gái ngay lần đầu tiên nhìn liền không hiểu động tâm này, rốt cuộc đã trở thành một thứ quan trọng trong cuộc đời hắn, là một bộ phận không thể tách rời, hắn sẽ dùng tương lai nắm chắc chờ thật, yêu nàng thật nhiều.

Tại những năm tháng an nhàn lại hạnh phúc như vậy, thời gian luôn như trôi qua nhanh như nước chảy, lại qua vài lần thay đổi bốn mùa, Cố Noãn Phong sắp tốt nghiệp trường luật.

Bên cạnh đó Diệp Thanh Thành đã cùng Tần Thương, Chu Tử Khanh dùng mỗi người 33% cổ phần, với hình thức đầu tư cổ phần hình thức kinh doanh một bệnh viện Tư nhân, làm ăn rất tốt, bệnh viện từ loại hai sao ban đầu biến thành ba sao

Ba gốc cây đại thụ của viện y học trường Đại học Tân thành này, tùy tiện đi ra làm việc ở bất kỳ nơi nào cũng chính là làm chiều bài, bệnh viện không chỉ có nghiệp vụ khai triển hừng hực khí thế, nghe nói còn hấp dẫn rất nhiều người hâm mộ tiếng tăm đến chạy chữa, mũ nữ xin việc như mây.

Kỳ nghỉ đông năm thứ tư, trong khi mọi người chung quanh tất cả đều bận rộn tìm văn phòng luật, ngân hàng hoặc là công ty chứng khoán để thực tập, vội vàng xây dựng cuộc sống mới, Cố Noãn Phong lại thoải mái mà chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, chuẩn bị gả cho Diệp Thanh Thành.

Phòng cưới ở chung cư Kim Đình Hoa được Diệp Thanh Thành mời công ty xây dựng hỗ trợ thiết kế lại lần nữa, tiến hành sửa chữa nhiều nơi. Nơi trở

này thành địa điểm ước hẹn của hai người, Diệp Thanh Thành cứ có cơ hội sẽ tham lam quần quít lấy Cổ Noãn Phong yêu cầu phúc lợi của lão công tương lai.

Hôm đó, Diệp Thanh Thành hẹn Cổ Noãn Phong đi xem xích đu lớp mua trên sân thượng, nàng thử mấy lần, cảm giác cũng không tồi.

Còn chưa kịp rời đi sân thượng, đã bị Diệp Thanh Thành từ phía sau ôm lấy eo thon, triền triền miên miên hôn chiếc cổ non mềm trắng nõn: "Noãn Phong, anh nhớ em."

Người này, đây không phải là ngày ngày đều gặp mặt sao? Nhiệt khí phả vào trên cằm cổ, môi của hắn phất qua viên tai nhạy cảm, mang đến từng trận tê dại yếu mềm, Cổ Noãn Phong chấn động toàn thân.

"Nhanh lên gả cho anh đi, anh muốn ngày ngày cùng em ở một chỗ, mỗi sáng sớm mở mắt ra là có thể nhìn thấy em." Có mấy lần kinh nghiệm cùng giường cuống gối, điều Diệp Thanh Thành hiện tại muốn nhất là ôm nàng ngủ, lại ôm nàng tỉnh dậy.

Tay thuần thục chui vào bên trong, cởi bỏ khuy áo lót: "Thật may là anh phòng ngừa chu đáo, điều trị bổ tức kịp thời, em ăn những thực phẩm giúp ngực phát triển kia xem ra có hiệu quả, nơi này đích xác là lớn lên không ít."

"Anh chỉ biết nói hươu nói vượn, khi đó anh nhìn ra sẽ chuẩn đoán sao? Em vốn dĩ đã lớn như vậy được hay không, anh không phải sẽ nói rằng trước kia của em không khác gì quả anh đào đi?"

Thật sự là đánh đúng điểm yếu, Cổ Noãn Phong sau khi nói ra trên mặt liền bốc lên đỏ ửng, lại càng diễm lệ hơn mấy phần, Diệp Thanh Thành xười xấu xa, lấy ngón tay véo một cái trên đôi nhũ phong phần hồng: "Là đang nói các nàng sao?" Thân thể to lớn rắn chắc áp vào, môi mỏng hung hăng mút lấy đỉnh nhọn trắng mịn anh đào.

Cảm giác mãnh liệt bao trùm toàn thân Cổ Noãn Phong, hai chân nàng mềm yếu vô lực dựa vào Diệp Thanh Thành, tùy ý bàn tay to của hắn thăm dò vào trong làn váy, dán lên bên đùi non mềm bóng loáng chậm rãi vuốt ve lên xuống, một đường đi tới biên giới quần lót của nàng, nhẹ nhàng đụng một cái vào u mềm thần bí: "Noãn Phong, anh muốn ăn em - -"

Có mấy lần kinh nghiệm, Diệp Thanh Thành ngộ tính rất cao, hôm nay hắn đã có năng lực khống chế vui thích không tồi, dè dặt cởi bỏ từng món quần áo của nàng, cả người thỉnh thoảng sẽ khó nhịn khẽ run lên, trong ánh trắng, hương thơm trên người nàng khiến cho hắn bị mê muội không nói lên lời, nụ hôn của hắn tinh tế dày đặc, trên mỗi tác da thịt của nàng lưu lại dấu vết của ái ân..

Tà mị mà lại thân mật chậm rãi lấp đầy vùng đào nguyên nhỏ hẹp mới khai khẩn của nàng, "Noãn Phong - -" nàng quá mức xinh đẹp mê người, dục vọng ần ần trong khoảnh khắc cuồng dã bùng phát, hắn nhanh chóng mà thật sâu vùi sâu vào nàng, cố gắng, yêu say đắm..

Diệp Thanh Thành hẹn Cổ Noãn Phong xế chiều đi bãi biển bơi lội.

Cổ Noãn Phong chính là một con vịt lên cạn, trong đại học cũng có khoá học bơi lội, nhưng nàng chính là không biết bơi, cùng Diệp Thanh Thành đi bơi lội đều muốn mất mặt một cái phao.

Diệp Thanh Thành muốn Cổ Noãn Phong học biết bơi, đây là cần phải phải học được để tự cứu lấy mình, lần đó tại ven biển suýt chết đuối, nếu như không có người cứu, thật là rất nguy hiểm.

Cổ Noãn Phong vẫn như cũ chui trong cái phao tròn, đùa nghịch trong nước biển, nhìn xem Diệp Thanh Thành có dáng người trắng kiện, như một con cá đang dạo chơi, nàng rất tự hào.

Người nam nhân ưu tú này sắp trở thành chồng của nàng, trong những năm tháng về sau, bọn họ sẽ cùng nhau hạnh phúc vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Lần Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Lại Một Lần Nữa Trở Về

"Wow, Thanh Thành, anh rất đẹp trai a!" Cổ Noãn Phong lấy tay làm thành hình cái loa trên bờ môi, háng giọng háo sắc hô lên với Diệp Thanh Thành đang tiêu sái bơi qua bơi lại giữa mặt nước sóng biếc nhộn nhạo.

Diệp Thanh Thành nghe thấy được, quay người lại cười đưa một nụ hôn gió cho Cổ Noãn Phong, trong mắt thoáng hiện lên vẻ trên cột giáo hoạt, nhanh chóng dùng cách bơi bướm vọt tới hướng Cổ Noãn Phong mặc áo tắm liền mảnh màu cam.

"Uy, làm gì vậy, chán ghét - -"

Khi Diệp Thanh Thành gần đến bên cạnh Cố Noãn Phong lại bỗng nhiên lặn xuống nước, lên vào đáy nước, trong lúc Cố Noãn Phong không biết người này đã trốn đi đến nơi nào, đang dùng mắt tìm kiếm, hần lại thừa dịp bất ngờ vuốt ve bắp đùi cùng hông dưới thân nàng, sờ soạng linh tinh.

Cố Noãn Phong xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, cái tên vô lại này, cũng không nhìn một chút bên cạnh còn có người khác, chuẩn bị đưa tay đi đánh Diệp Thanh Thành, hần lại cảnh giác văng lên một hồi bọt sóng, như con lươn trơn trượt, chầm mót sau lại vọt đi.

"Có bản lĩnh thì theo đuổi anh đi?"

"Diệp Thanh Thành, cái tên bại hoại này - -" Cố Noãn Phong nghe tiếng cười đắc ý của Diệp Thanh Thành, xem hần bơi ra chỉ có thể cười mắng.

"Ai da, Thanh Thành - -" đột nhiên chân trái Cố Noãn Phong bị chuột rút, đầu đến mức thân thể mất cân bằng ngã sang một bên, cả người thoáng cái trượt ra khỏi cái phao, đang khi nàng cố với để bám vào chiếc phao thủ đột nhiên có một con sóng hướng nàng đánh tới, nàng lại bị cuốn vào trong nước.

"Noãn Phong, Noãn Phong - -" bên tai Cố Noãn Phong lờ mờ nghe thấy Diệp Thanh Thành hô lên thất thanh, cảm giác thân thể được cánh tay rắn chắc hữu lực ôm vào trong lòng, hơi thở quen thuộc tựa như nước biển vừa rồi nuốt hết nàng bao quanh nàng.

Cảm thụ được là hần, thần kinh căng thẳng lập tức liền thả lỏng ra, Cố Noãn Phong ở trong lòng an tâm thở phào một cái, Thanh Thành bơi thật giỏi, nhanh như vậy đã đến chỗ nàng, cho dù sắc nước cũng không sợ, hần là bác sĩ. Chỉ là hần ở bên tai nàng không ngừng kêu gọi, tại sao trong giọng nói lại có thể có sự thống khổ rung động lòng người, nàng nghĩ mãi mà không ra.

Đang lúc hỗn loạn, Cố Noãn Phong cảm thấy như đang trôi lơ lửng ở trong một vòng xoáy nước âm áp, từng đợt sóng dịu dàng thoải mái ập đến, không ngừng vỗ vào da thịt của nàng, nàng không nhận được bất đầu buồn ngủ mông lung.

Cố Noãn Phong ngồi ở trên giường cau mày, đây không phải là cái giường thoải mái trong nhà nàng, cũng không phải là cái giường hạnh phúc trong căn hộ ở chung cư Kim Đình Hoa, nó không có trong ký ức, trước mắt là một mảnh ảnh sáng màu trắng, vách tường màu trắng, chăn mền trắng tinh, còn có trên người bộ y phục kẻ sọc này, nàng không biết đây là chỗ nào

Mặc bộ quần áo này? Gian phòng này? Đột nhiên, Cố Noãn Phong hiểu đây là nơi nào, đây là bệnh viện.

Chẳng lẽ lần đuối nước này tình huống của nàng nghiêm trọng đến mức ngay cả Diệp Thanh Thành cũng không thể cứu nàng, phải đưa đến bệnh viện? Xem ra lần này thật sự là tai họa lớn. Lần sau tốt hơn hết là tránh xa nước.

Đúng rồi Thanh Thành đâu? Trong phòng bệnh đơn này vắng ngắt, Cố Noãn Phong cảm thấy rất khó chịu.

Một y tá trẻ tuổi tiến vào, nàng thấy Cố Noãn Phong ngồi ở trên giường, mặt lộ nụ cười nghề nghiệp: "Chị đã tỉnh? Có thấy không thoải mái ở đâu hay không?"

"Tôi rất khỏe, Diệp Thanh Thành ở đâu vậy?" Cố Noãn Phong nhìn thấy thẻ tên trên ngực và đồng phục trên người y tá, là người ở bệnh viện Thanh Thành, nhưng mà người đâu?

"Chị muốn tìm Diệp viện trưởng sao? Chị yên tâm, Diệp viện trưởng vì chị sắp xếp toàn bác sĩ tốt nhất của bệnh viện Nhân Khang chúng tôi, chị tạm thời cứ nằm xuống, tôi đi kêu bác sĩ kiểm tra lại cho chị một chút." Lúc cô y tá kia nghe Cố Noãn Phong nhắc tới Diệp Thanh Thành, vẻ mặt có chút cổ quái.

Hôm nay Thanh Thành nghỉ phép, hơn nữa nàng suýt bị chết đuối, nếu đã đưa nàng đến bệnh viện, vậy dù sao cũng sẽ ở bên cạnh nàng nha. Nghỉ vẫn trong lòng Cố Noãn Phong càng ngày càng lớn, còn có cảm giác ứ khuất trong đáy lòng.

Thôi, tốt hơn là không nên suy nghĩ bậy bạ, Thanh Thành có lẽ là có chuyện gì đó cần phải xử lý gấp, hần đối xử với nàng rất tốt như thế nào thì nói mấy ngày cũng nói không hết.

Trong chốc lát, cửa bị đẩy ra lần nữa, Cố Noãn Phong trong lòng vui mừng, nhìn ra cửa, không phải là Diệp Thanh Thành nàng muốn nhìn thấy, một vị bác sĩ nam có gương mặt thon dài cùng y tá vừa nãy tới, lần này Cố Noãn Phong cái gì cũng không có hỏi, trong lòng có chút mất mát.

Sau khi đo huyết áp và nhịp tim, bác sĩ rất vui mừng nói: "Yên tâm đi, đã không sao, CT cho thấy não bộ cũng bình thường. Tình huống của chị tùy thời có thể xuất viện."

"Vật phẩm riêng tư của chị đã được giặt khô để ở chỗ này." Y tá chỉ chỉ một cái tủ đứng ở đối diện.

"Tôi bị hôn mê đã bao lâu rồi?"

Vị y tá kia tiếp lời nói: "Không đến bốn giờ."

"Khâu bác sĩ, tôi chụp CT não cũng là do anh giúp tôi làm sao?" Cố Noãn Phong thấy được bảng tên trên ngực hần.

"Đúng vậy, tôi là chủ nhiệm khoa não của bệnh viện. Sau khi chị bị sặc nước hôn mê, Diệp viện trưởng sợ chị vì não bộ bị thiếu đường khí dẫn tới hôn mê bất tỉnh, cho nên để cho tôi theo vào cùng, vừa rồi lúc tôi xem CT chụp não của chị, không phát hiện thấy bất kỳ vấn đề gì, liền bảo tiểu Tôn ghé thăm chị một chút xem đã tỉnh hay chưa."

"Vậy bây giờ Diệp viện trưởng đang ở bệnh viện sao?"

"Tôi mới vừa cùng anh ấy nói chuyện điện thoại nội bộ, chắc vẫn còn ở đây."

"Cảm ơn!"

Diệp Thanh Thành học chính là hình ảnh y học, theo cá tính của hắn chụp CT não bộ sẽ phải để tự mình làm giúp nàng, Cố Noãn Phong không biết chuyện gì xảy ra, tại sao lại có cảm giác bất thường đây?

Quần áo nàng cũng không kịp thay, liền vội vã đẩy cửa đi ra ngoài, nàng muốn đi tìm Diệp Thanh Thành, cho hắn một kinh hi, nàng đã tỉnh lại. Còn có lên án một chút chuyện hắn không ở bên cạnh nàng.

Ra khỏi hành lang yên tĩnh, hồ nghi và bất an trong lòng Cố Noãn Phong càng lớn, bệnh viện Nhân Khang mới đang trong quá trình trùng tu, phòng khám sao lại đã đi vào hoạt động, không phải tuần trước vẫn còn đang xây dựng sao? Còn có bãi đậu xe của khách, còn có...

Cố Noãn Phong dưới chân bước ngày càng chậm lại, một ý niệm bỗng xuất hiện trong đầu nàng, làm cho nàng kinh hoàng rung mình một cái, đáng nhẽ quang cảnh phải là muôn cây xanh lá khí hậu mát mẻ của tháng năm, tại sao lại thành lá Phong rụng rơi lá tả như cuối mùa thu đây?

Trên bảng giới thiệu thông tin của bệnh viện, giữa từng dãy người mặc áo Blue trắng giống nhau, Cố Noãn Phong không cần tìm liền thấy được Diệp Thanh Thành, mặt mày khí chất thoát tục ưu nhã, đôi mắt đen như hắc diệu thạch lạnh nhạt tĩnh táo.

Từ kính phía trên là bảng quảng cáo điện tử đang chạy phụ đề, thời gian rõ ràng hiện lên: ngày 6 tháng 10 năm 20xx.

Cố Noãn Phong rốt cuộc không thể nhắc nổi bước chân nữa, trên đùi như đeo chì nặng. Không thể nào, tại sao lại vì một con sóng mà khiến cho nàng trở lại đây? Trò đùa này của ông trời thật sự là mở quá lớn, không chơi bịp bợm như vậy chứ, cảm giác lúc mọi chuyện đều kết thúc sẽ bắt đầu đạt được hạnh phúc, lại đưa nàng đi trở về thời điểm hai mươi bốn tuổi.

Nàng dựa vào tủ kính, choáng váng một hồi. Không ngừng nhắm mắt lại mở mắt, trước mắt vẫn là cảnh tượng đó, nàng vẫn đứng chống vào tủ kính thủy tinh. Đây chắc chắn là lúc nàng nhảy sông Đào Hộ Thành bị suýt chết đuối, rồi được cứu, được đưa đến bệnh viện của Thanh Thành, mà thời gian tốt đẹp hơn ba năm qua lại chỉ là hơn ba giờ nàng bị hôn mê.

Không trách được Diệp Thanh Thành không đến gặp nàng, bởi vì hắn căn bản cũng không nghĩ lại nhìn thấy nàng.

Khu vườn hoa đằng sau tủ kính, Cố Noãn Phong ngồi ở trên ghế đá, cúi đầu không ngừng xoa bóp ngón tay, bây giờ nên làm gì đây? Nàng không thể trở về nữa, nghĩ đến thực tế sẽ phải đối mặt, nàng không biết cần phải xử lý như thế nào, những vấn đề cần phải đi đối mặt kia, muốn tránh cũng tránh không được, nhưng mà nàng thực sự không muốn ly hôn, không muốn rời xa Thanh Thành. Nàng làm sao để cứu vãn cuộc hôn nhân này đây?

Càng nghĩ càng đau đầu, nàng ôm lấy đầu. Vài y tá đi tới phía này, các cô không có nhìn thấy Cố Noãn Phong ngồi phía sau, tụ lại một chỗ buồn chuyện. Họ nói chuyện từng chữ đều lọt vào lỗ tai của nàng.

"Này, mấy cậu có nghe nói không, nữ bệnh nhân bị viêm phổi nằm ở phòng bệnh cao cấp kia có gian tình với Diệp viện trưởng đấy."

"Diệp viện trưởng? Không thể nào? Diệp viện trưởng luôn là người rất đúng đắn, chẳng phải anh ấy đã kết hôn rồi sao?"

"Người tiểu Lý nói mình cũng nhìn thấy vài lần ở chỗ phòng bệnh cao cấp, không phải là cảm lạnh dẫn tới viêm phổi, có nghiêm trọng gì đâu, vậy mà anh ấy một ngày phải đi qua đó xem mấy lần, nữ nhân kia rất xinh đẹp thoát nhìn lại rất có thủ đoạn, ngoại trừ Diệp viện trưởng còn có mấy nam nhân khác cũng đến."

"Ai, không nghĩ tới Diệp viện trưởng cũng không ngoại lệ a."

"Anh ấy sắp cùng lão bà ly hôn, tìm người khác cũng rất bình thường."

"Cậu nghe ai nói vậy, không phải anh ấy mới kết hôn vài năm sao?"

"Là cô lao công nghe thấy mấy người Tàn viện trưởng nói chuyện ở phòng viện trưởng, hơn nữa, trong khoảng thời gian này Diệp viện trưởng đều ở tại bệnh viện, bọn họ ở riêng. Nghe nói vợ của hắn căn bản cũng không thích hắn, các cậu chắc cũng chưa có người nào gặp qua nàng tới bệnh viện đây thôi, loại vợ không biết quan tâm đến người khác này ly hôn cũng tốt, với điều kiện của Diệp viện trưởng như thế khẳng định có thể tìm được người tốt hơn cô ta."

"Được rồi, được rồi, chúng ta tóta hơn hết không nên ở đây nói lung tung nữa, không quan tâm chuyện đó là thật hay giả, thời buổi này kết hôn ly hôn còn đơn giản hơn nhiều so với đi chợ mua rau."

Lập tức một loạt tiếng giày cao gót dần dần đi xa, Cố Noãn Phong như du hồn bước ra, bước chân của nàng có vẻ lơ lửng, nàng nghĩ co lại vào trong quần áo để chống lạnh, không biết là lạnh ở trong lòng, hay là lạnh trên người, nàng có chút run rẩy.

Phòng bệnh cao cấp của Cố Noãn Phong ở phía sau khu phòng khám, có 5 tầng, trước sau đều là vườn hoa, cực kỳ giống khu nghỉ dưỡng.

Một đường đi bộ tới, Cố Noãn Phong nhìn thấy Diệp Thanh Thành.

Hắn mặc áo khoác trắng ngồi quay lưng lại phía cửa ở bên cạnh giường bệnh, giọng nói rất nhẹ, vừa giống như đang hỏi thăm tình hình bệnh nhân vừa giống như đang nói chuyện phiếm, giọng nói của hắn cùng trong trí nhớ giống nhau đều ôn nhu, chỉ là lúc này không phải nói với nàng.

Cố Noãn Phong nhìn xuyên thấu qua cửa sổ kéo rèm che một nửa, ở góc độ này dễ dàng nhìn thấy nữ nhân trên giường bệnh, khuôn mặt có chút bệnh tật rất xinh đẹp, hai tròng mắt yếu kiều như sóng nước nhìn Diệp Thanh Thành. Trái tim Cố Noãn Phong như bị ai bóp chặt lấy, cảm giác hít thở không thông, nàng bắt lực muốn khóc.

Lúc đi trở về gặp vài người y tá, các nàng đều hiếu kỳ nhìn Cố Noãn Phong mặt không còn chút máu, có lẽ là kỳ quái người bệnh này sắc mặt rất tồi tệ, mà ngay cả đôi môi cũng trắng bệch kinh người.

Không có ai biết Cố Noãn Phong là vợ Diệp viện trưởng, bởi vì Cố Noãn Phong xác thực giống như những người kia nói, nàng chưa từng đến bệnh viện Nhân Khang lần nào, có hai lần đưa tài liệu Diệp Thanh Thành quên ở nhà, cũng chỉ là chờ ở bên ngoài bệnh viện.

Những người ở đây nàng không biết, đồng dạng bọn họ cũng không biết Cố Noãn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hắn Xem Không Hiểu

Nước mắt đọng tròn mắt muốn chảy xuống, nhưng khô sở lại chảy ngược vào trong lòng, tư vị khô sở vô hạn, làm cho Cố Noãn Phong đau khổ đến chân tay lạnh như băng, ngay cả chuyện làm sao có thể đi trở về phòng bệnh cũng không biết.

Đóng cửa lại, nàng bắt lực ôm chặt hai chân cuộn cong thân thể lại, như bị rút đi tất cả ấm áp, nàng chỉ có thể vô lực núp ở cửa phòng bệnh sau đó ngăn không được phát run.

Ông trời thực thích đùa dai, khi nàng thật sự yêu Diệp Thanh Thành, lại bị đuổi về đến điểm xuất phát, nhắm nháp quả đắng do tự mình gieo trồng. Nàng là gieo gió thì phải gặt bão đi, nghĩ đến đã từng tùy hứng cùng không biết quý trọng, còn có hành động làm mất đi hắn, ngũ tạng lục phủ đau nhức trải rộng khắp cơ thể.

Nàng biết vậy chẳng làm, thì ra là trong vô thức đã yêu hắn sâu như vậy.

Trời làm vậy thì còn đường sống, người làm vậy thì không thể sống, cảm giác bắt lực như dòng nước xoáy càng ngày càng lớn, như một cái động không đáy từng chút một thôn tính lấy nàng đang tuyệt vọng.

Trong phòng bệnh cao cấp, Diệp Thanh Thành cùng Diệp Nam đang nói chuyện thay đổi của Tân Thành mấy năm gần đây.

"Cháu trai ngoan, ăn trái bưởi rồi hãy đi." Nam nhân bện tóc dài đuôi nhìn rất có phong cách nghệ thuật gia cột nhà nói với Diệp Thanh Thành, hắn bùng ra một đĩa bưởi đào đã lột vỏ hết từ bên trong phòng bếp nhỏ, có ý quơ quơ trước mắt Diệp Thanh Thành.

Trong giọng điệu của hắn nồng nặc hương vị chế nhạo, đặc biệt câu cháu trai ngoan.

"Tôi thấy hay là thôi đi, nhìn ra được đây không phải là chuẩn bị cho tôi, tôi vẫn nên biết thức thời rồi đi sớm một chút thôi." Diệp Thanh Thành cười trả lời, "Cậu cùng tiểu di (em gái của bố nhưng ít tuổi) mới vừa về nước, để bị không hợp thủy thổ, trong thời gian này đề nghị không cần phải ăn lung tung nhiều thứ."

"Uy, tiểu từ thú, ý cậu là trái bưởi này không thể ăn sao?" Nam nhân bện tóc thoát nhìn tuổi xấp xỉ với Diệp Thanh Thành, nhưng mà tính tình có vẻ xốc nổi, giờ đang tức giận tới mức giờ chân.

"Tiểu di, đi xem năng lực lý giải của tiểu dưỡng (chồng của di nhỏ) có phải có chút vấn đề không? Hiện tại cháu thực hối hận giới thiệu đi cho hắn."

"Tiểu từ thú, cậu nói vậy bực gì đó, tôi với tiểu di của cậu đúng là mai trúc mã thân thiết, cần cậu giới thiệu cái gì? Bác sĩ là có quyền uy sao?"

"Hai người này thiệt là, từ nhỏ đã thích đấu võ mồm, tách ra mấy năm này thì đấu trong video, hiện tại gặp mặt lại tiếp tục đấu, có phải hay không cho rằng mình vẫn còn là trẻ con mười tuổi?" Diệp Nam nằm ở trên giường bệnh xem bọn họ đùa giỡn, rất bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tiểu Nam, lần này đúng là do hấn chọc anh trước." Nam nhân có bím tóc cườ quền rũ giờ đĩa hoa quả lên, bữu môi với Diệp Thanh Thành.

"Thanh Thành, đi nghe ba cháu nói, cháu thật sự dự định ly hôn sao?" Diệp Nam không quên lúc Diệp Thanh Thành báo tin sẽ kết hôn vui vẻ đến cỡ nào, giờ mới chưa đến hai năm làm sao lại muốn ly hôn đây? Nàng lần này trở còn đặc biệt mang theo lễ vật cho cháu dâu chưa từng mặt mặt nữa.

"Tiểu di, có một số việc không phải là do cháu định đoạt, kỳ thật cháu... Thôi, chuyện này để cháu nói cho di nghe sau đi." Diệp Thanh Thành hai vai suy sụp rũ xuống, đáng về giả vờ thoải mái vừa rồi lại trở thành chán nản.

"Nếu như không thể sống tiếp cùng nhau, hành hạ lẫn nhau, còn không bằng sớm ngày ly hôn, dượng có thể giới thiệu cho cháu rất nhiều nữ nhân xinh đẹp."

"Trình Quang Hạo!" Diệp Thanh Thành rống lên một câu với hấn, mặt đen lại, không nói thêm câu gì bỏ đi.

Ngược lại khiến cho Diệp Nam và Trình Quang Hạo ở trong phòng bệnh sợ hết hồn, đặc biệt là Trình Quang Hạo, không biết đã bao nhiêu năm chưa từng nghe thấy Diệp Thanh Thành gọi cả tên lẫn họ của hấn, hơn nữa còn là rống lên, người này, lại quên bối phận, còn tưởng rằng bây giờ vẫn là năm đó cùng nhau đi học à?

Diệp Thanh Thành rất chuyên nghiệp thuần thực xử lý hai cái răng sâu cho bệnh nhân đã hẹn trước, lấy tủy răng rồi hàn vào, hấn đưa cái cốc duy nhất trên tay trợ lý đưa cho người bệnh: "Qua một tuần lễ anh hãy đến tái khám, nhớ nhất định phải hẹn trước. Có vấn đề gì không rõ có thể hỏi trợ lý của tôi."

"Thật sự là rất cảm ơn Diệp viện trưởng, tôi cũng là nhờ nghe bằng hữu giới thiệu y thuật của anh rất tài cao nên tìm tới, quả thật là không đau nhiều nữa."

Diệp Thanh Thành cời găng tay ra, khẽ mỉm cười với người bệnh: "Không cần khách khí."

Trong bệnh viện Diệp Thanh Thành, Tàn Thương cùng Chu Tử Khanh ba người bọn họ ngoại trừ cụ thể phân công bệnh viện thường vụ công tác ra, mỗi người còn căn cứ vào chuyên môn khám bệnh cho bệnh nhân hẹn trước, Diệp Thanh Thành vừa phụ trách y học hình ảnh vừa phụ trách khoa răng hàm mặt.

Hôm nay trạng thái của Diệp Thanh Thành không tốt, cho nên ngoại trừ bệnh này là do một người bạn giới thiệu đến không tiện từ chối, những người bệnh còn lại đều bảo trợ lý sắp xếp vào thời gian khác, hoặc là chuyển giao cho bác sĩ khác.

Diệp Thanh Thành trở lại gian phòng nghỉ tạm thời thu xếp ra, ở trong không gian chỉ có một mình hấn này, hấn không che dấu chút nào vẻ mệt mỏi trên mặt, một ít quần áo ướt sũng tắm thay ra còn đặt ở trong phòng tắm, hấn đi tới, mâu quang âm đạm nhìn xem.

Hôm nay lúc rạng sáng Diệp Thanh Thành liên tỉnh, hấn suy nghĩ rất nhiều. Từ khi rời nhà ra ngoài ở hơn một tháng này, hấn mỗi ngày đều đang hy vọng Cố Noãn Phong có thể xuất hiện ở trước mặt của hấn, như vậy hấn sẽ không chút do dự cùng nàng trở về, nhưng mà nàng lại không tới, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có gọi cho hấn.

Kiên trì lâu như vậy chỉ có thể làm cho hấn càng thấy nản lòng thoái chí, thay vì kéo dài tới cuối cùng khiến cả ba người đều đau khổ, còn không bằng buông tay nàng ra, hấn rút lui, thành toàn cho bọn họ. Chỉ là không biết hành động thành toàn như vậy, có thể khiến cho nàng thỉnh thoảng sẽ nhớ đến hấn hay không.

Sau khi đem giấy thỏa thuận ly hôn đã ký xong gửi chuyển phát cho Cố Noãn Phong, Diệp Thanh Thành cũng không biết tại sao sẽ như hồn bay phách lạc quay về chung cư Kim Đình Hoa. Hấn đem xe dừng ở trên đường đối diện chung cư, gần đến buổi trưa thấy xe đưa thư của công ty chuyển phát EMS lái vào khu chung cư, rồi liền thấy Cố Noãn Phong cầm lấy giấy ly hôn hấn đã ký chạy ra khỏi nhà.

Biết rất rõ ràng sẽ có kết quả như vậy, cũng biết rất rõ ràng nàng sẽ đi tìm Lâm Hiếu Quân, vậy mà vẫn cảm giác như bị đao cắt, đau đến không muốn sống, nữ nhân này mình che chở lâu như vậy lại không thể chờ đợi được muốn đi ra khỏi cuộc sống của hấn, chẳng lẽ cùng hấn sống chung thống khổ như vậy sao?

Đi theo Cố Noãn Phong đã ngồi trên xe taxi, thấy nàng vào chung cư chỗ Lâm Hiếu Quân ở, dạ dày Diệp Thanh Thành quặn thắt đau đớn đến mức cả người nằm sấp ở trên tay lái, chờ cảm giác như bị bỏng ở dạ dày hòa hoãn chút ít, chuẩn bị khởi động xe hơi rời đi, hấn lại thấy nàng khóc chạy ra.

Diệp Thanh Thành không biết chuyện gì xảy ra, tại sao nàng sẽ thương tâm như vậy, biết rất rõ nàng không phải vì hấn mà chảy lệ, nhưng nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng liền không chế không nổi vì nàng đau lòng.

Cái đồ ngốc này, trông thấy trời mưa cũng không biết trú một lát rồi mới đi sao? Mùa thu bị dính nước mưa dễ bị cảm. Diệp Thanh Thành nghĩ cũng không có nghĩ nhiều liền từ trên xe cầm lấy cái ô chuẩn bị đưa cho nàng, nhưng mà lại không biết giải thích tại sao hấn xuất hiện ở đây, hơn nữa bây giờ chắc nàng cũng không muốn nhìn thấy hấn đâu.

Cố Noãn Phong đi đến bên cạnh sông Đào Hộ Thành rồi đứng im, một khắc kia Diệp Thanh Thành dự cảm thấy có chuyện xấu sẽ xảy ra, khi nàng nhảy xuống trong nháy mắt đó, Diệp Thanh Thành cảm thấy trái tim của hấn tan vỡ.

Cho đến khi vớt được thân thể của Cố Noãn Phong ở trong nước, lúc kéo nàng đưa lên bờ, đáy lòng Diệp Thanh Thành tuôn ra đầy trời phần nộ dường như muốn đem hấn bao phủ, cường chế ý muốn hủy diệt tất cả, hấn vò nát tờ giấy ly hôn ướt sũng trôi lơ lửng ở trên mặt nước. Cố Noãn Phong, em thật là ác độc, chuyện gì lại khiến em thà rằng lựa chọn buông tha cho sinh mạng của mình? Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới trên thế giới này còn có người và

thứ gì đó đáng giá lưu luyến sao?

Trên xe cứu thương, Cố Noãn Phong liên tục nắm lấy tay Diệp Thanh Thành không buông, lẩm bẩm: "Diệp Thanh Thành, cái tên xấu xa này - -"

Diệp Thanh Thành ngồi xổm ở bên cạnh nàng không biết nên cười hay nên khóc, cười vì nàng không bị làm đau, mặc dù bị hôn mê nhưng vẫn còn có ý thức? Khóc vì nàng chán ghét hắn, ngay cả lúc hôn mê cũng chỉ nhớ rõ hắn không tốt ra sao?

Vừa rồi lúc Khâu bác sĩ ở trong điện thoại có nói Cố Noãn Phong đã tỉnh, thân thể cùng trạng thái tinh thần cũng không tệ, Diệp Thanh Thành liền nhin không có đi gặp nàng. Nhưng đến thời điểm an tĩnh lại, cái cảm giác muốn gặp nàng càng ngày càng mãnh liệt, hắn cắn răng, cuối cùng vẫn vội vàng bước về phía khu phòng bệnh mà đi.

Đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, Diệp Thanh Thành chỉ trần trừ trong chốc lát, hắn lấy hết can đảm gõ cửa, đợi nửa ngày đều không nghe thấy Cố Noãn Phong ở bên trong lên tiếng, hơn nữa cửa cũng khóa lại từ bên trong. Chẳng lẽ nàng đi rồi? Không phải là đã báo cho chỗ thanh toán chi phí, khi nàng xuất viện tính tiền phải thông báo cho hắn sao?

Diệp Thanh Thành nhú mày trầm ngâm, bất chợt trong đầu hắn xẹt qua cái gì đó, thân thể liền rung mình, sẽ không phải nàng lại luẩn quẩn trong lòng đấy chứ? Nhất định không được lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chết tiệt! Không phải là mỗi lần đều may mắn có hắn đi theo bảo vệ nàng như vậy. Hắn khê nguyên rủa, không chút suy nghĩ liền mở cửa sổ ra, nhảy vào.

"Noãn Phong!" Trên giường quả thật không có người, giọng nói của Diệp Thanh Thành không khỏi mang theo sợ hãi mà rung rẩy.

"Thanh Thành?!"

Diệp Thanh Thành theo hướng thanh âm phát ra xoay người lại, liền nhìn thấy Cố Noãn Phong ôm chặt hai chân cuộn cong lại thân thể dựa ở phía sau cửa, hai mắt nàng nhắm lệ nhìn xem hắn, trong mắt ngoại trừ kinh ngạc còn có sự mừng rỡ mà hắn xem không hiểu.

Cố Noãn Phong đắm chìm trong tâm tình cực độ bi thương, nghe thấy tiếng kêu gọi quen thuộc ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Diệp Thanh Thành từ trên trời giáng xuống, mặc dù không biết hắn vào bằng cách nào, nhưng nàng thật sự rất vui vẻ, hắn đến thăm mình, có phải hay không tỏ rõ, hắn còn để ý nàng?

Diệp Thanh Thành không ngờ rằng sau khi đi vào sẽ là tình cảnh như vậy, lúng túng vung vung tay: "Không nhìn thấy em, anh tưởng rằng..."

Cố Noãn Phong rất nhanh liền hiểu ý tứ của hắn, hắn nhất định cho rằng nàng lại luẩn quẩn trong lòng, nàng giãy giụa muốn đứng lên, nhưng bởi vì ngồi quá lâu nên chân có chút tê dại.

Nhìn xem Diệp Thanh Thành còn đứng sừng sững bất động ở tại chỗ, Cố Noãn Phong vươn tay hướng hắn xin giúp đỡ, trong thanh âm dẫn theo sự ngại thẹn một cách tự nhiên: "Thanh Thành, em không đứng dậy nổi."

Giọng nói mềm mại nũng nịu như vậy, còn có bàn tay đang duỗi về phía hắn xin giúp đỡ, Diệp Thanh Thành hành động như điên rồi bước nhanh về phía trước, cúi người xuống bế Cố Noãn Phong lên. Mùi thơm cơ thể thoang thoảng trên người nàng làm cho đầu óc của hắn khê choáng váng, đột nhiên như bị ai đánh thức, hắn như đang tránh né đợi nàng đứng vững liền vội vàng thả tay ra.

Ngôn ngữ cơ thể của Diệp Thanh Thành, làm cho lòng Cố Noãn Phong cứng lại, trước mắt không phải là gương mặt trẻ trung như vài tiếng đồng hồ trước, hiện tại hắn toát ra sự thành thục lạnh nhạt.

Ánh mắt của nàng khiến cho Diệp Thanh Thành rất không được tự nhiên, hắn nuốt một cái trong cổ họng khô khốc: "Anh đến là muốn xem thân thể em đã tốt hơn chút nào không?"

"Em không tốt, thật sự rất không tốt, cho nên, Thanh Thành, em muốn anh đưa em về nhà." Âm thanh ảm đạm mang theo uý khuất, còn có bàn tay nhỏ bé sợ hãi lôi kéo ống tay áo của hắn, Diệp Thanh Thành lại bắt đầu có cử chỉ điên rồ.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Làn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Không Thể Bỏ Mặc Em

"Thanh Thành?" Cố Noãn Phong trông thấy trong ánh mắt thâm thúy của Diệp Thanh Thành có ẩn giấu cảm xúc sâu xa khó hiểu, lôi kéo ống tay áo của hắn thử dò xét lại gọi một tiếng.

Hí vọng nhỏ nhoi như đốm lửa nhen nhóm trong lòng Cố Noãn Phong, từ phía phòng bệnh trừ cửa chính thì chỉ còn cửa sổ có thể chui vào, hắn sợ nàng sẽ xảy ra chuyện nên mới gấp gấp như treo cửa sổ vào như thế, điều đó chứng tỏ ở trong lòng của nàng vẫn rất quan trọng. Có hí vọng, nàng đối với tương lai của bọn họ tràn đầy lòng tin, nếu hai bên đã yêu nhau, chỉ cần giải trừ khúc mắc, nhất định có thể hạnh phúc dắt tay nhau cả đời.

Diệp Thanh Thành nhẹ nhàng khụy một tiếng, gãi vờ trán định. Có lẽ hắn bị ảo giác, Cố Noãn Phong lại nhút nhát e lệ lôi kéo hắn, trong đôi mắt rung rung nước mắt, đang thoáng hiện lên sự ủy khuất nhìn xem hắn, con người ngập nước thật giống như sóng nước mùa thu mênh mông, mờ mịt mà mềm mại, mang theo một tia nói không nên lời nhu tình.

Nàng chưa bao giờ dùng giọng điệu gần như tại đang làm nũng nói với hắn như vậy, nàng luôn thuận theo mà lạnh nhạt, chuyện gì nàng cũng đều không để trong lòng, tựa như khi người không ngừng ném đá xuống hồ nước, hồ nuốt chửng cục đá, lại kích khởi không nổi một chút rung động nào.

Có lẽ vì hôm nay nàng đã bị đá kích quá lớn, cho nên mới có chút khác thường, nàng không muốn nói cho hắn biết chuyện gì xảy ra, như vậy hắn cũng liền không hỏi, nhưng hắn không cho phép nàng lại xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

Rất nhanh Diệp Thanh Thành liền thoát ra khỏi cảm xúc bất định, ngữ điệu bình tĩnh lại có chứa sự nghiêm khắc không để cho Cố Noãn Phong xem nhẹ: "Chuyện về nhà, chúng ta đợi tí nữa bàn lại. Sự tình hôm nay, cha mẹ em bên kia sau khi cân nhắc anh không thông báo cho bọn họ, chủ yếu là sợ bọn họ lo lắng. Tính mạng của em không phải là của một mình em, cha mẹ ban cho em sinh mạng, cho nên khi em muốn làm điều đại dột, trước tiên hãy hỏi ý kiến cha mẹ xem có đồng ý hay không được không?"

Diệp Thanh Thành nói có phần nặng nề, lông mày nhíu lại: "Có lẽ em sẽ được giải thoát, nhưng có biết hay không hành vi vô trách nhiệm như thế khiến cho những người quan tâm em, yêu em còn sống trên đời sẽ Bi thương đến cỡ nào?"

Đến bây giờ, hắn đều cảm thấy trong tim khó chịu, cảm giác tan nát cõi lòng trong nháy mắt đó hắn không có khả năng thừa nhận lần thứ hai.

Sự nghiêm khắc của hắn ở trong nhận thức của Cố Noãn Phong chính là biểu hiện quan tâm, nàng sẽ không lại làm cho những người yêu quý nàng thất vọng cùng khổ đau, hít hít mũi, nàng đáng thương ngửa đầu nhìn hắn nói: "Thanh Thành, sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không, anh nhất định phải tin tưởng em."

"Muốn người khác tin tưởng mình, trước tiên em phải làm cho bản thân tin tưởng vào chính mình. Được rồi, anh đưa em về nhà, nhưng mà, trước tiên em có thể đi rửa mặt một chút được không?"

Cố Noãn Phong lúc rửa mặt nhìn thấy nữ nhân trong gương hai mắt sưng đỏ giống như hạch đào, nước mắt nước mũi tèm lem, lập tức tung quần, liền cái bộ dạng như quý này mà vừa rồi còn có ý đối với hắn làm nũng bán manh, thật sự là mất hết cả mặt mũi.

Lúc trở về vừa vặn vào thời điểm đường phố rực rỡ lên đèn, từng chùm ánh sáng chiếu lên cửa kính xe hoa mỹ lóa ra, khiến cho mặt Diệp Thanh Thành lúc sáng lúc tối, hắn trầm mặc, mà tâm trạng của Cố Noãn Phong từ lúc đầu nhìn thấy hắn mừng rỡ dần dần bị lo lắng thay thế, nàng nhìn như ngồi yên lặng, trong lòng lại sớm đã bách chuyển thiên hồi, nàng muốn tích cực cứu vãn hôn nhân cùng tình yêu của bọn họ.

Xe chậm rãi ngừng lại, Diệp Thanh Thành đưa mắt nhìn Cố Noãn Phong cúi đầu không ngừng xoa bóp ngón tay, động tác này hắn rất quen thuộc, mỗi khi nàng khẩn trương sẽ vô ý thức làm động tác này. Nàng hiện đang khẩn trương cái gì đây?

Cố Noãn Phong còn đang vui lấp ở trong suy nghĩ, mơ màng nhìn Diệp Thanh Thành.

"Đến."

Đưa mắt theo ánh nhìn của Diệp Thanh Thành ra ngoài cửa sổ, hoá ra đã tới cửa chung cư Kim Đình Hoa, Cố Noãn Phong nhìn ra được hắn không có ý định đi xuống, nhưng lại không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, "Anh không đi lên sao?"

"Bệnh viện còn có việc."

"Nhưng mà đầu của em rất nhức nhối khó chịu, Thanh Thành, anh đã đồng ý đưa em về nhà." Có ý chớp chớp mắt với hắn, vừa lừa vừa gạt, xem anh có mắc câu hay không.

Diệp Thanh Thành hơn một tháng thật vất vả xây dựng lên sự tin tưởng bị ánh mắt của nàng đánh tan đến sụp đổ, trong lòng lại giận lại hờn nàng, nhưng chính là không nỡ bỏ mặc nàng. Vừa vào trong nhà liền bắt Cố Noãn Phong lên giường nằm "Có thể do não bộ bị thiếu ôxi, hiện tại hãy ngủ một giấc, có việc gì em phải gọi vào điện thoại di động của anh." Đắp chăn lên cho nàng, hắn chuẩn bị rời đi.

"Nhưng mà em chưa được ăn cơm chiều, đói bụng không ngủ được." Tại sao có thể như vậy liền đi, còn không có đạt tới mục tiêu nàng dự định đâu.

Diệp Thanh Thành thật sâu nhìn nàng một cái, cũng không nói gì đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại.

Dựng thẳng lỗ tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, chỉ lát sau Cố Noãn Phong liền nghe thấy tiếng cửa chính đóng lại.

Hắn vẫn bỏ đi, xem ra lần này hắn thật sự sẽ không để ý tới nàng nữa, Cố Noãn Phong cảm thấy khắp nơi trong phòng trống rỗng mà lạnh lùng, nỗi bi thương lập tức ngóc đầu trở lại, những giọt nước mắt dành dụm bấy lâu tựa như ngọn núi lửa phun trào tuôn ra, nàng vùi đầu ở trong chăn, khóc đến khi trời đất tối đen.

Bên này Cố Noãn Phong trốn ở trong chăn khóc đến thương tâm, Diệp Thanh Thành thì đang trong siêu thị đẩy xe chứa đồ tràn đầy hàng hoá đi đến quầy thu ngân tính tiền. Phòng bếp liền giống như bị người cướp bóc qua, trong tủ lạnh cái gì cũng không có, trong tủ đồ cũng vậy, ngay cả gói mì ăn liền thậm chí trái cây đều không nhìn thấy. Không biết trong một tháng này đến nàng sống như thế nào? Buổi trưa có thể ăn ở nhà ăn, còn bữa sáng với bữa tối thì sao? Còn có mấy ngày cuối tuần nữa?

Tựa như một loại bản năng, có một lát hần cơ hồ đã quên chuyện bọn họ muốn ly hôn, lại vẫn giống như mấy trăm ngày trước đây, tự nhiên đi tới siêu thị mua đồ cho nàng.

Biết rõ nàng sẽ không biết nấu nướng, mua cơ bản đều là thức ăn nhanh, chỉ cần dựa theo hướng dẫn dùng lò vi sóng hâm nóng lên là có thể ăn, cũng không biết nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tâm tình thay đổi lớn như vậy, hi vọng sau này trong cuộc sống Lâm Hiếu Quân có thể thật tốt chăm sóc cho nàng.

Từ mấy thứ thức ăn nhanh mua về, Diệp Thanh Thành làm cho nàng một phần com cà ri đậu nành thịt bò, râm một đĩa tôm khô chưng trứng, rồi đem thức ăn vừa mua chất đầy tủ lạnh.

Lúc vào phòng ngủ nói cho nàng biết có thể ra ăn com, trên giường người nào đó vừa rồi khóc đến trời đất đen kịt đã ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn vui một nửa ở trong chăn, nước mắt làm ướt chăn mền cùng gối đầu.

Diệp Thanh Thành không nghĩ tới nàng đã ngủ thiếp đi, cẩn thận đem chăn kéo đến dưới cổ của nàng. Lúc này hần mới thật sự bắt đầu không kiên nhẫn gì cả tưởng tận quan sát nàng, hơn một tháng, tiểu nữ nhân không có lương tâm này căn bản cũng không biết hần đã bị dày vò biết bao.

Mí mắt, mũi đều hồng hồng, tại sao lại khóc đây? Giặt một chiếc khăn lông bằng nước ấm đi đến ti mi lau sạch sẽ nước mắt đọng lại trên mặt nàng, nhất định là Lâm Hiếu Quân lại làm cho nàng thương tâm, kì thật có đáng giá vì hần mà lựa chọn buông tha cho sinh mạng không?

Ý nghĩ ghen ghét như vậy khiến dạ dày Diệp Thanh Thành lại bắt đầu bị bông rớt, hần hít một hơi thật sâu cho đến khi giảm bớt cảm giác đau nhức ở dạ dày, Noãn Phong lựa chọn buông tay em là muốn thành toàn cho em được hạnh phúc hằng mong muốn, nếu như em luôn thương tâm như vậy, cũng không biết tự chăm sóc cho mình thật tốt, như vậy có phải anh đã làm sai rồi hay không? Hay là anh nên tiếp tục giả vờ như cái gì cũng không biết, ít nhất anh có thể làm cho em không bị rơi lệ.

Trong lúc ngủ mơ Cố Noãn Phong mơ tới Diệp Thanh Thành chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon cho nàng, còn có một nồi móng heo hầm cách thủy với táo đỏ củ từ, hần tự tiểu phi tiểu* cong lên khoe miệng, chỉ vào nồi nói với nàng: "Noãn Phong, đây chính là thuốc bổ giúp cho bộ ngực lớn, bổ huyết còn có thể dưỡng nhan nha."

Cái tên xấu xa này chỉ biết bắt nạt nàng, Cố Noãn Phong cười đi véo hần: "Thanh Thành, cái tên xấu xa này, chỉ biết bắt nạt người ta - -"

Trong lúc ngủ mơ Cố Noãn Phong cười duyên, tay cũng quờ quạng, Diệp Thanh Thành cảm lấy khăn lông chuẩn bị đứng lên liền ngăn ngại đứng nguyên tại chỗ, mấy câu cười nịnh của Cố Noãn Phong làm cho hần bắt đầu ảo tưởng, trong lòng của nàng cũng không phải là hoàn toàn không có hần, chỉ là không quan trọng bằng người kia mà thôi.

Khi trời tờ mờ sáng, Cố Noãn Phong đã bị bụng réo ầm ỉ đánh thức, trong dạ dày trống trơn, rất đói bụng, nhưng mà nàng nằm không muốn động đây, bởi vì động cũng không có ích gì, trong nhà không có gì cả, muốn pha tô mì cũng là hy vọng xa vời.

Sau khi Diệp Thanh Thành tức giận sập cửa rời nhà đi, nàng đem đồ ăn trong nhà nhà có thể đều ăn hết rồi, sau đó mỗi buổi sáng đều ở phòng làm việc trong cục uống một túi sữa đậu nành, ăn hai miếng bánh bích quy, buổi trưa ăn ở nhà ăn, tối muộn lúc đi làm trở về thì ăn một bát mì sợi hoặc là com chiên ở quán ăn nhỏ, một ngày ba bữa cứ như vậy là xong.

Ngày nghỉ cuối tuần, Lâm Hiếu Quân sẽ mang nàng ra ngoài ăn com, nhưng mà bọn họ đều là một trước một sau đến, lén lén lút lút, còn có áp lực và đạo đức ở trong lòng, nàng căn bản không có khẩu vị gì.

Khi lấy được giấy thoả thuận ly hôn của Diệp Thanh Thành, nàng cũng không cảm thấy như đã cởi được gánh nặng, ngược lại trào dâng sự khủng hoảng, cái cảm giác sắp bị mất đi thứ trọng yếu nhất đó, khiến cho nàng nhận ra nguyên lai sống giữa sự thâm tình của hần, nàng đã vô thức yêu hần.

Hôm nay, thái độ của Diệp Thanh Thành với nàng, Cố Noãn Phong biết rõ không thể gấp gáp, băng dày ba thước không phải chỉ trong một ngày lạnh mà kết thành, nàng phải dùng thời gian dài để hòa tan băng giá giữa bọn họ, mặc kệ hần đối với nàng cỡ nào lạnh lùng, nhưng thật lòng yêu một người, phần tình cảm này không phải cứ muốn biến mất là có thể biến mất.

Cho nên, Thanh Thành, anh hãy chờ đây, em nhất định phải đoạt lại anh. Cố Noãn Phong! Người phải cố gắng lên! Cố Noãn Phong siết chặt quả đấm bày tỏ quyết tâm của mình.

"Ọc ọc ọc", đang khi cảm xúc dâng trào, cái bụng của nàng lại vô dụng kêu lên, bất kể kế hoạch đoạt lại lão công thế nào, bây giờ lấp đầy bụng mới là đại sự hàng đầu, nếu không giữ được cái mạng nhỏ này, thì còn nói gì đến tiến hành đại kế.

Nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, 6h10', thời gian này phía dưới chung cư chắc đã có cửa hàng bán đồ ăn sáng mở cửa.

Nhìn vào trong gương đã thấy đôi mắt không còn đoá người như tối hôm qua nữa, chỉ có hơi chút sưng đỏ, cào cào mái tóc, nghĩ đến nữ nhân nhìn thấy ở phòng bệnh cao cấp ngày hôm qua kia, yêu kiều mềm mại xinh đẹp động lòng người, đợi tí nữa nàng muốn thay đổi kiểu tóc, từ đi học đến bây giờ đều là kiểu tóc ngang đến bả vai canh suông mi sợi, thiếu một chút nữ tính, vẻ ngoài của nữ nhân đã kết hôn rất quan trọng, ngàn vạn không thể bị nữ nhân kia vượt mặt.

Thay một bộ quần áo ở nhà thoát nhìn rất có tinh thần, Cố Noãn Phong mở cửa phòng ngủ ra, nàng dường như ngửi được hương vị của cà ri ở trong không khí. Ai, người bị đói sắp bất tỉnh, khả năng tưởng tượng luôn phong phú hơn người thường một chút, trong nhà lấy đâu ra cà ri.

Trên bàn trà ở phòng khách có một đĩa trái cây, trong đó có cam, quýt, táo, lựu, nằng rất nhanh ý thức được chuyện gì xảy ra, chạy nhanh vào bếp, quả nhiên trong tủ lạnh bị nhét phải tràn đầy, còn có một nồi thủy tinh đựng cơm cà ri đậu nành thịt bò đã nấu xong.

Thì ra là, tối hôm qua tiếng đóng cửa kia, không phải là hấn bỏ đi, mà là hấn đi mua đồ cho nằng, nằng Thanh Thành, quả thật là không nỡ bỏ mặc nằng.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Âm Đến Trong Tâm Khảm

Lấy cơm cà ri đậu nành thịt bò từ trong lò vi sóng ra, mở nắp, hương vị cơm theo một làn sương mù hơi nóng lượn lờ bốc lên, Cố Noãn Phong mặc cho sương mù mỏng manh từ từ thấm ướt hốc mắt nằng.

Tia nắng ban mai xuyên thấu qua cửa chớp của phòng ăn, lóng lánh ảm áp lan tới sáng bóng, Cố Noãn Phong mang theo nước mắt cảm động, nghiền ngẫm hương vị cà ri nồng đậm đầy tràn giữa răng môi, tựa như tình yêu thâm trầm trước sau như một của hấn đối với nằng, xuyên thấu qua gai vị giác của lưỡi, xuyên qua khí quản, âm đến trong tâm khảm.

Phòng viện trưởng bệnh viện Nhân Khang.

Diệp Thanh Thành sau khi vào cửa, Tần Thương thấy sắc mặt của hấn đen tối liền khuyên nhủ: "Thanh Thành, gần đây sắc mặt của cậu không tốt, nếu không đi nghỉ phép đi, thư giãn một chút, không cần phải luôn đề tâm vào mấy chuyện linh tinh."

"Hấn là do ngủ không được ngon giấc, không có việc gì, buổi trưa nghỉ ngơi một chút là tốt rồi."

"Cậu ấy, không phải là mình muốn nói cậu, căn nhà ở Kim Đình Hoa rõ ràng là do cậu mua, dựa vào cái gì tặng cho cô ta ở? Lỗi lại không phải ở chỗ cậu, hơn nữa bây giờ còn không phải là chưa ly hôn sao, cậu cứ dọn về ở, ngày ngày đừng đưa ở trước mặt cô ấy, nếu không phải là làm cho tức mà đi, thì chính là chinh phục hoàn toàn."

"Nói cái gì vậy? Cậu cho rằng đây là đang thuận phục yêu tình à? Chuyện này có thể được chia ra ai đúng ai sai sao?" Chu Tử Khanh cười khê, dùng ánh mắt nhắc nhở Tần Thương không nên nói nữa.

"Hôm nay mình nhất định phải nói, Tử Khanh, cậu nhìn một chút cậu ta xem, còn có dáng vẻ của một đại nam nhân sao?" Tần Thương không chỉ có không dừng lại mà còn nói càng hăng say, "Đây đều là do cậu ta tự chuốc lấy phiền, khi đó mình đã khuyên hấn chờ đi động vào người phụ nữ kia, hãy tìm một người mình mà yêu đương rồi kết hôn, mới có thể hạnh phúc, cậu ta không nghe lại còn cứ đâm đầu vào."

"Cái tên miệng rộng này, sáng sớm tinh mơ không thể bớt tranh cãi một chút sao." Chu Tử Khanh nhìn xem sắc mặt của Diệp Thanh Thành càng ngày càng âm trầm, đem một chồng báo chí đưa đến trên tay Tần Thương: "Hiện tại cậu hãy đọc báo cho tôi."

"Không có việc gì, tiểu Thương cũng là quan tâm mình. Buổi sáng còn có bệnh nhân hẹn trước, mình đi trước đây." Lời của Tần Thương, như từng cây châm nhỏ đâm vào trong lòng Diệp Thanh Thành, đau đớn nhức nhối.

Chu Tử Khanh chờ đến khi Diệp Thanh Thành ra khỏi phòng viện trưởng, ngón tay chỉ vào Tần Thương tức giận nói: "Cậu thật là, nếu như nói hai ba câu mà có thể khuyên bảo cho cậu ấy hiểu, vậy thì người đó còn là cậu ta sao? Hơn nữa chuyện vợ chồng nhà người ta, cậu đừng tham gia vào, dân gian còn có câu tục ngữ, thà phá mười ngôi miếu, chứ không hủy một hi sự."

"Ngẫm lại vẫn thấy không đáng giá hộ Thanh Thành, người cứ như là bị ma quỷ ám ảnh. Cậu ở đây một mình mà tiếp tục đợi đi, mình đi ra ngoài đi dạo một lát, thuận tiện giáng xuống cơn tức." Tần Thương như motor tràn đầy nguyên liệu, mang theo bực tức dùng sức mở cửa ra chuẩn bị đi, ngẩng đầu lại nhìn thấy Cố Noãn Phong cầm túi đồ ăn sáng tới.

Hấn sững sờ, nheo mắt nhìn kỹ, lập tức khoe miệng quyến rũ ra một cái độ cong trào phúng: "Khách ít đến à nha, xem ra sáng sớm quả thật là không thể nói sau lưng người khác, người vài chưa từng gặp qua ở nơi này vậy mà sáng nay lại hiện thân."

Cái miệng của Tần Thương luôn luôn như vậy, Cố Noãn Phong cũng không để ý, cười nói: "Sớm a, Thanh Thành có ở bên trong hay không."

"Cô vào xem một chút chẳng phải sẽ biết." Tần Thương hai tay đút ở trong túi áo blue, gặp được chính chủ, chằm chọc một chút, con tức ngược lại giảm đi không ít, huyệt sáo lung la lung lay bỏ đi.

"Noãn Phong? Thanh Thành buổi sáng có bệnh nhân hẹn trước, em vào đây đợi một lát đi." Còn may Chu Tử Khanh thuộc loại hình mặt tê cứng, có kinh ngạc cũng khiến cho mặt của hấn có bao nhiêu biến hoá. Ba người bọn họ vì đề tiện bàn bạc công việc, đều làm việc cùng một chỗ, có khi nào trông thấy Cố Noãn Phong tới đây đâu. Lần này không phải là đặc biệt đi đến để buộc Thanh Thành đồng ý ly hôn đâu chứ?

Cố Noãn Phong tiến vào liền nhìn thấy Chu Tử Khanh ngồi ở đằng kia xem báo, mặc dù lạnh nhạt, lại cũng không có trào phúng như Tàn Thương. Trước khi nàng tới đây đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu đổi lại vị trí mà suy nghĩ, nếu đó là bạn của nàng, không chừng còn trực tiếp đuổi đi ra ngoài, bọn họ thế là đã rất có phong độ rồi.

Nàng mở túi lấy ra một cốc sữa đậu nành còn nóng cho hắn: "Tử Khanh, đến đây uống cốc sữa đậu nành đi, bánh quẩy cùng bánh rán anh muốn ăn thứ gì?"

Chu Tử Khanh vốn đang giả vờ xem báo, cho nên liên tục không nói thêm gì, khó được Cố Noãn Phong sẽ chủ động nói chuyện với hắn, còn hỏi hắn có ăn sáng hay không, cảm giác nàng có chút khác biệt so với trong ấn tượng trước kia. Nhưng mà hắn thật sự chưa có ăn sáng, định lát nữa đến căng tin mua bát cháo cùng bánh bao: "Vậy thì không khách sáo, cho anh bánh rán đi."

Cẩn hai miếng, trông thấy Cố Noãn Phong rất nhã nhặn lịch sự ngồi ở đằng kia đánh giá phòng làm việc, hắn không biết khi Thanh Thành nhìn thấy nàng tới sẽ nghĩ như thế nào: "Nếu không để anh hỏi hắn một chút xem còn bao lâu nữa sẽ trở lại?"

"Em chỉ đưa đồ ăn sáng đến, cũng không có chuyện gì khác, đừng làm ảnh hưởng chuyện anh ấy khám bệnh. Tử Khanh, vậy em đi trước đây, có thời gian cùng Lệ Na đến nhà chơi nha."

"Đợi chút." Ấn tượng của Chu Tử Khanh đối với Cố Noãn Phong chính là người có tính tình lạnh nhạt, nếu như Thanh Thành đã quan tâm nàng như vậy, bọn họ có thể không ly hôn nữa thì tốt rồi, "Anh không biết em cùng Thanh Thành xảy ra chuyện gì, thấy cậu ấy sống ở tại bệnh viện hơn nửa rất không vui, anh là bạn của cậu ấy, thực sự rất lo lắng cho cậu ấy. Nếu như em còn quan tâm đến cậu ta, vậy thì đừng để cho cậu ấy phải đau khổ như vậy."

Bình thường Chu Tử Khanh nói rất ít, hôm nay khó được nói với nàng nhiều như vậy, Cố Noãn Phong rất nghiêm túc lắng nghe, chỉ gật đầu: "Cảm ơn anh Tử Khanh, em muốn cảm ơn các anh những người bạn này vẫn luôn bên cạnh quan tâm đến anh ấy, em lại xem nhẹ anh ấy quá nhiều, anh cứ yên tâm đi, về sau em sẽ chăm sóc cho anh ấy thật tốt."

Cố Noãn Phong chân trước vừa rời đi, Diệp Thanh Thành liền trở lại.

Tàn Thương tựa ở trên khung cửa phòng khám và chữa bệnh nha khoa âm dương quái khí nói có người ở trong phòng viện trưởng chờ hắn, hỏi là ai, hắn chỉ cười quái dị nhất định không nói. Bệnh nhân hẹn trước thời gian khám là mười giờ, hắn đi đến sớm cũng chính là muốn trốn Tàn Thương, kỳ thật Tàn Thương nói không có sai, cũng chỉ là vì tốt cho hắn, nhưng nghe vậy chỉ khiến cho trong lòng hắn đậm đậm đau đớn đến khó chịu.

Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, hắn liền trở lại. Bước chân vội vàng, hắn có chút chờ mong.

"Trở về vừa đúng lúc, bánh quẩy còn chưa bị nguội hẳn, sữa đậu nành cũng vẫn còn nóng." Chu Tử Khanh nhìn thấy Diệp Thanh Thành liền chỉ chỉ túi đồ ăn sáng to trên bàn.

Trong phòng viện trưởng ngoại trừ Chu Tử Khanh thì không có ai khác, chẳng lẽ là Tàn Thương giả trò đùa dai? Hoặc là vì để cho hắn trở lại ăn sáng?

"Mau thừa dịp còn nóng ăn đi, đây chính là bữa sáng tình yêu có người đặc biệt ngăn dấm xa xôi mưa mang tới."

Sữa đậu nành mới vừa hút một chút vào trong miệng, lời nói của Chu Tử Khanh liền làm cho Diệp Thanh Thành bị sặc, kịch liệt ho khan.

"Cô ấy vừa đi, chờ cậu liên lạc với cô ấy đấy."

Diệp Thanh Thành ho khan sừng sốt nửa ngày không có ngừng, Chu Tử Khanh cảm thấy không còn gì để nói liền tiếp tục đọc báo, chỉ là kể tiếp hắn không thể đọc được bất kỳ một cái chữ nào nữa.

Trong tiệm cắt tóc, nhà tạo mẫu tóc tư vấn cho Cố Noãn Phong: "Tôi bảo đảm chất tóc của bạn sau khi bị uốn nóng không những không bị ảnh hưởng, mà còn có thể xoăn một cách tự nhiên, bên cạnh đó còn có độ sáng bóng và co giãn tốt."

"Sau khi uốn xoăn nhất định phải nhìn như phụ nữ trưởng thành, khí chất ôn nhu, phải có hiệu quả như vậy." Khi nhà tạo mẫu tóc đưa quyển mẫu tóc, Cố Noãn Phong chỉ vào một bức tranh trong đó và nói.

"Kỳ thật bạn không cần nhất định phải chọn kiểu phụ nữ trưởng thành, đây là vấn đề tuổi tác, bạn là thuộc vào loại có khí chất ngọt ngào, người ta đề nghị bạn chọn kiểu tóc này mới càng phù hợp hơn." Nhà tạo mẫu tóc chỉ vào một bức ảnh khác.

(Mia: Mình đoán nhà tạo mẫu tóc này là một anh chàng gay)

Cố Noãn Phong nhất thời không biết nên quyết định làm sao.

"Nếu không bạn có thể hỏi bạn bè của mình một chút, hoặc là đồng nghiệp gì đó cũng được."

Cố Noãn Phong cũng hiểu nhà tạo mẫu tóc nói có lý, nhưng trong đầu vừa nghĩ tới cảnh Diệp Thanh Thành ôn nhu đối với người phụ nữ xinh đẹp kia, trong lòng liền cứng lại, xem ra cái loại phụ nữ thành thực đó không phải chỉ nhờ kiểu tóc là có thể bắt chước cho giống được, thôi, tôta hơn hết vẫn là làm chính mình đi.

"Được, nghe theo lời đề nghị của người ta, liền kiểu này đó nha."

Điện thoại di động vang lên, là Thanh Thành.

"Là anh."

"Thanh Thành, anh ăn sáng chưa? Có bị ngội mắt hay không?" Nghe thấy giọng nói của hấn Cố Noãn Phong liền kìm không nổi cười đến vui vẻ.

Diệp Thanh Thành nghe thanh âm Cố Noãn Phong bên kia có vẻ âm ỉ, mơ hồ còn có âm nhạc vang lên, nhưng mà nàng nói đủ lớn, nghe được ra tâm tình không tệ: "Không có lạnh, anh mới vừa ăn xong."

"Ăn là tốt rồi, bữa sáng rất quan trọng, đây chính là anh nói cho em biết nha, vậy em cúp máy trước, gặp lại sau nha." Chỉ sợ Diệp Thanh Thành hỏi nàng hiện tại đang ở đâu, nàng làm xong kiểu tóc mới, rồi bịa ra lý do nào đó lừa gạt hấn về nhà, sau đó quỵn rũ hấn một chút.

"Được." Diệp Thanh Thành có chuta ảo não nhìn chằm chằm di động, có làm cho chính mình tỉnh táo nửa ngày, mới gọi điện thoại di động cho nàng, không nghĩ tới nói mấy câu liền cúp máy.

Nhà tạo mẫu tóc chỉnh sửa lại lần cuối, càng làm tăng lên sự hài hoà của mái tóc xoăn, trong gương Cố Noãn Phong lúc này quả thật ngọt ngào mà linh động.

Lừa gạt hấn về nhà, dù sao vẫn phải chuẩn bị cơm tối, trong không khí ấm áp, lưu kéo lại trái tim của hấn. Cơm tối lại không thể quá phức tạp, Thanh Thành hỏi tối mới có thể giải thích nói là học qua video trên internet.

Cố Noãn Phong, người quả thực là thiên tài! Ở trong lòng nhỏ nhỏ tán thưởng bản thân mình một chút, trong đầu đã nghĩ thực đơn buổi tối, bách hợp chè hạt sen, cây dẻ mộc nhĩ gà, rau củ xào nấm hương. (Để nguyên văn thôi. Mình không giỏi nấu nướng ngại chỉnh tên món ăn vì chả biết thế nào mới chính xác^^)

Khi đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, đến quầy bán hoa quả liền nghe thấy tiếng một nam nhân có bện đuôi tóc dài đang hỏi nhân viên hướng dẫn: "Xin hỏi, bách hợp ngoại trừ hầm cách thủy cùng tảo đỏ ngâm nhĩ thành súp, còn có thể chế biến món gì nữa?"

Nhân viên hướng dẫn kia nhất thời cũng không trả lời được, áp a áp ứng nửa ngày: "Không phải chỉ hầm cách thủy, khi nấu các loại súp cũng có thể cho một ít vào, tóm lại không có gì xấu."

Sau khi nhân viên hướng dẫn tránh đi, người nam nhân có bím tóc dài kia cầm lấy túi bách hợp to nhỏ giọng nói thầm: "Nói thế với chưa nói có gì khác nhau?"

"Xin hỏi anh là chuẩn bị thuốc bổ bình thường cho mùa thu, hay là vì người bệnh?"

"Bệnh nhân bị viêm phổi." Có lẽ do dáng vẻ của Cố Noãn Phong nhìn còn rất trẻ tuổi, bím tóc nam chỉ tùy ý trả lời.

"Nếu như là bệnh nhân viêm phổi, trên phương diện ẩm thực cần ăn chủ yếu là thức ăn thanh đạm, ăn nhiều một chút thức ăn bổ phổi, chẳng hạn như đường phèn tuyết lê có tác dụng giải nhiệt, không nên thức ăn nhiều dầu mỡ cùng gia vị có tính cay nóng."

"Vậy em có thể nói cụ thể một chút được không." Vừa rồi cái thím kia nhìn có vẻ rất có kinh nghiệm về chuyện nấu nướng còn không nói được rõ ràng, cô gái trẻ tuổi này thì biết cái gì?

"Món chính có thể lựa chọn là cháo, súp rau quả, mì, nếu dùng bách hợp có thể hầm cách thủy bách hợp canh xương và cháo bách hợp. Trái cây có thể chọn lê hoặc quýt."

Bím tóc nam lúc này mới bắt đầu ngưng mắt quan sát Cố Noãn Phong, trên gương mặt phong cách cực kỳ nghệ thuật đều là tán thành: "Không nghĩ tới em còn trẻ tuổi lại hiểu biết rất nhiều. Em là chuyên gia dinh dưỡng sao?"

"Không phải, thật ra em cũng chỉ là biết một chút. Em hiểu rõ ba loại thuốc bổ chuyên môn dùng cho bệnh nhân bị viêm phổi, có thể hỗ trợ trị liệu. Thịt heo quay hạt dẻ, súp chim cút bách hợp và súp thịt nạc cải trắng đều có thể áp dụng cho bệnh nhân viêm phổi mạn tính."

"Em có thể nói chậm một chút để anh ghi nhớ không?" Hấn vội vã lấy điện thoại di động ra.

"Thôi để em viết ra giấy cho anh thì hơn." Trong túi xách vừa vặn có giấy nhớ và bút, Cố Noãn Phong liền viết phương pháp và nguyên liệu để chế biến mấy loại thuốc bổ đó xuống.

"Thật sự là rất cảm ơn em!"

Bím tóc nam luôn miệng nói cảm ơn, Cố Noãn Phong nghĩ thầm, lớp học nấu ăn không học vô ích.

Cố Noãn Phong không ngừng xem thời gian trên mặt đồng hồ treo tường, Diệp Thanh Thành cũng nên đến, nàng hồi hộp ngồi ở trên ghế sofa bóp ngón tay, cháo đang hâm nóng ở trong nồi com, các món ăn mặc dù có đầy lông bàn, nhưng nàng vẫn lo lắng nguội lạnh sẽ ăn không ngon, càng lo lắng hơn là nếu như hân không đến thì làm sao bây giờ?

Lấy cái có tim hân thật sự là quá vớ vẩn, cảnh tượng lúc nói chuyện buổi chiều còn hiện ngay trước mắt.

"Thanh Thành, tan việc có thể trở về nhà một chuyến được không?"

"Có chuyện gì sao?"

"Ừm, có, rất khẩn cấp, anh trở lại sẽ biết."

Ai! Cố Noãn Phong than thở tiếp tục nắn bóp móng tay, bởi vì đại não của nàng cứ khẩn trương là bị ngăn lại, nửa ngày cũng không nghĩ ra được cái có gì để lừa gạt hân.

Nhưng mà, mặc kệ lấy có có cao minh hay là vớ vẩn, thì kỳ thật đối phương có muốn đến hay không cũng không liên quan đến cái có.

Diệp Thanh Thành cố làm ra vẻ trấn định chờ Cố Noãn Phong mở cửa cho hân, sau đó thấy nàng dựa cửa mà đứng, mái tóc quăn tự nhiên rủ xuống trên bờ vai, kết hợp với khuôn mặt tươi cười rực rỡ như nắng ban mai ấm áp mê người, dù hân đã cố che giấu, nhưng trong mắt vẫn có ánh nhìn ý nói tuyệt đẹp hiện lên.

Đồng dạng, Cố Noãn Phong cũng ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Thành đứng ngoài cửa, ưu nhã ngọc diện, quần áo thường phục càng làm nổi bật lên sự cao lớn tuấn dật của hân, nàng lập tức đỏ mặt tai nóng, không không chế nổi nhịp tim đập rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Làn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chân Lý Tình Yêu

Đêm thu, yên tĩnh lạnh như nước.

Trong phòng ăn, hai người an lặng yên tĩnh ngồi đối diện nhau, ăn cơm tối.

Cố Noãn Phong liên tục không nói gì, Diệp Thanh Thành thông minh đương nhiên không sẽ chủ động mở miệng hỏi thăm, buổi chiều sau khi nghe điện thoại của nàng, hân suy nghĩ đến tất cả mọi khả năng có thể xảy ra, xấu nhất là nàng sẽ nhắc lại chuyện cũ, lần nữa đề xuất ý muốn rời xa hân

Trí nhớ thống khổ luôn như hình với bóng, ngày đó lúc nàng xin hân thành toàn cho nàng, tựa như cầm trên tay một con dao sắc hung hăng đâm vào trong tim của hân, không cho hân kịp tránh né mà vô tình đâm xuyên vào khiến cho hân đau nhức.

Có ghen ghét, có hâm mộ, càng có thống khổ mà người khác không cách nào nhận thức được. Những năm qua, vô luận hân thật lòng đối xử với nàng như thế nào, nàng vẫn khư khư cố chấp giữ lấy tình cảm ban đầu, hân hi vọng mình chính là người nàng giữ ở trong lòng kia, là người nàng muốn cùng cả đời kia, mặc dù biết rõ cái ý nghĩ này quá xa xỉ gần như là một điều vô vọng.

Món ăn rất thơm, hương thơm cùng khổ sở nhàn nhạt quán quanh tại đầu lưỡi, hương vị hỗn hợp đánh thẳng vào trong lòng Diệp Thanh Thành. Không phải là thức ăn chín đi mua về, không nghĩ tới dĩ nhiên là do nàng động thủ làm, chè hạt sen bách hợp, cây dẻ mộc nhĩ gà cùng rau cải thảo xào nấm hương, hai món ăn, một nấu một xào, phối hợp với bát cháo thơm ngát.

Bất giác liền cảm thấy có một nỗi cô đơn mất mát, xem ra khi không có sự chiều cố chăm sóc của hân, sau này nàng vẫn có thể sinh hoạt rất tốt. Ánh mắt chớp động, trong con ngươi đen của Diệp Thanh Thành không khỏi ám chìm xuống vài phần.

Diệp Thanh Thành trầm mặc hồi lâu làm cho Cố Noãn Phong ngồi ở phía đối diện hân lo lắng trùng trùng, hân đến đây, mặc dù cái gì cũng không có hỏi, nhưng gương mặt ửng đỏ vẫn khiến cho nàng không thể thả lỏng được, ngược mắt nhìn xem mái tóc ngắn gọn gàng của hân dưới ánh sáng phản chiếu của ngọn đèn phát ra nhu nhuận sáng bóng, sâu trong đáy lòng Cố Noãn Phong không khỏi rấy nên từng đợt rung động. Haiz, thật hoài niệm cái người Diệp Thanh Thành luôn sùng ái nàng kia a!

Ngoáy ngoáy cháo trong bát sứ, thế nào cũng phải xin lỗi hân vì hành vi vô trách nhiệm nàng đã từng làm trước đây, lúng túng mấp máy môi, nhẹ nhàng nói: "Thanh Thành, thực xin lỗi!"

Diệp Thanh Thành hít vào một hơi, đôi mắt thâm u như đầm mực nhìn qua không thấy đáy, Cố Noãn Phong cho rằng hân không nghe rõ, giọng nói nâng cao lên một chút, lời nói cũng so với vừa rồi có trật tự rõ hơn: "Thanh Thành, thực xin lỗi!"

"Em có biết hay không, tại trong thế giới của hai người ba chữ ' thực xin lỗi ' này là câu mà người kia không muốn nghe thấy nhất, bởi vì nó đại biểu cho người bị thương hại và bị cô phụ (phụ lòng)." Diệp Thanh Thành cực lực muốn che giấu tâm tình của mình, trong giọng nói có sự rung động không dễ

dàng phát hiện ra, một đôi mắt như Hắc Diệu Thạch khiến cho Cố Noãn Phong không thể nào nhìn thấu.

Diệp Thanh Thành tỏ vẻ xa cách với vẻ mặt bị thương, Cố Noãn Phong nhìn thấy mà đau lòng cực kỳ, nàng tại sao có thể đối xử tàn nhẫn với hắn như vậy, khiến cho hắn đau khổ như thế còn không cảm giác được gì? Từ bao giờ trong đôi mắt trong suốt như nước của hắn lại có thứ mà nàng không nhìn thấu?

"Thanh Thành, chúng ta lại bắt đầu một lần nữa được không?"

Diệp Thanh Thành tay run lên, "Cạch!" một tiếng, chiếc đĩa rơi xuống trên sàn nhà, thân thể hắn cứng ngắc không nhúc nhích ngồi im, chỉ có lồng ngực bởi vì trái tim kịch liệt đập lên mà khẽ phập phồng.

"Liên bắt đầu từ bây giờ, bắt đầu từ giây phút này được không?" Cố Noãn Phong đỏ vành mắt chạy tới ôm lấy eo Diệp Thanh Thành, đem mặt dán chặt vào trên lưng của hắn.

Âm thanh nghẹn ngào của Cố Noãn Phong xuyên thấu qua lưng Diệp Thanh Thành rõ ràng từng chữ truyền đến, bàn tay nhỏ bé nhu nhược không xương ôm chặt eo của hắn, giờ khắc này máu trong toàn thân hắn bỗng chốc như vui mừng hát lên, phảng phất như chớp mắt đã tìm được một niềm an ủi rồi.

"Xin chào, tôi là Cố Noãn Phong, gần hai mươi lăm tuổi, nhân viên tư vấn của viện tư pháp, chuyên môn chịu trách nhiệm tư vấn hôn nhân."

Sắc mặt trầm trọng của Diệp Thanh Thành, dường như được một làn gió ấm thổi đến liền mây tan trời sáng, dần dần tỏa ánh hào quang. Đôi mắt hắn nửa rú xuống, che giấu gọn sóng: "Xin chào, tôi là Diệp Thanh Thành, sắp bước sang tới ba mươi, là bác sĩ đã kết hôn, rất cần một vị nhân viên tư vấn hôn nhân có trách nhiệm, giàu lòng nhân ái đến cứu vãn hôn nhân của tôi."

"Thanh Thành, anh đồng ý bắt đầu lại lần nữa với em sao? Anh đã tha thứ cho em - -" ý tứ của hắn có phải là tha thứ nàng hay không? Cố Noãn Phong vui vẻ từ phía sau đi vòng qua trước người hắn, chuẩn bị sà vào trong ngực của hắn.

Đang khi sắp bỏ nhào vào trong ngực hắn, vẻ mặt Diệp Thanh Thành giữ kín như bưng nhẹ nhàng đẩy ra nàng, nếu như Cố Noãn Phong không phải bởi vì bị giật mình lùi lại vài bước, sẽ không bỏ lỡ nụ cười thoáng qua rồi biến mất khóe miệng của hắn.

"Anh còn không chịu tha thứ cho em?" Trong đôi mắt của Cố Noãn Phong dâng lên đám sương mù mông lung, nước mắt rung rung sắp trào ra.

Trong lòng Diệp Thanh Thành đã sớm bốc lên vui mừng như bong bóng xà phòng lấp lánh rực rỡ hoa mỹ, một cái tay của hắn lặng lẽ trượt đến dưới bàn com, dùng sức véo chân của mình, đau, thật đúng là không phải đang nằm mơ, Noãn Phong của hắn khi nào thì cũng sẽ dùng dáng vẻ này để yêu cầu mình phải quan tâm tới nàng, cảm giác này rất tuyệt.

Khẩu vị của hắn trở nên vô cùng tốt, trên mặt lại hết sức tỏ vẻ như không có chuyện gì nói với Cố Noãn Phong: "Có cái gì chờ ăn xong rồi nói sau, thức ăn đều rất ngon, không thể lãng phí."

Cố Noãn Phong không đợi được, vội nhất ăn xong rồi bỏ đi thì làm sao bây giờ? Thời gian càng kéo dài, khoảng cách giữa bọn họ sẽ càng lúc càng xa, nếu không phải sợ biểu hiện quá thân mật với hắn, hắn sẽ hoài nghi, nàng thật muốn giết ra cuống họng hét lớn một tiếng: Thanh Thành, em yêu anh!

Nàng hít hít mũi, nghẹn ngào nói: "Thanh Thành, có phải anh không còn yêu em hay không, cho nên không muốn cùng bắt đầu lại lần nữa với em?"

"Dù cho anh có phủ nhận, nhưng mà, đã từng yêu em, anh còn có thể yêu ai đây?" Hắn chỉ yêu cái người phụ nữ đã in dấu thật sâu vào trong cuộc đời của hắn này thôi.

"Nếu như anh còn yêu em, vậy thì vì sao anh đẩy em ra?" Nếu đã yêu em, vì sao còn muốn đẩy ra, đây là cái đạo lý gì? Cố Noãn Phong ủy khuất móp méo miệng, nước mắt kim nén nửa ngày rốt cục ào ào đổ xuống.

"Bây giờ chúng ta cần phải giữ một đoạn khoảng cách." Bộ dáng nàng ủy khuất khóc thút thít, Diệp Thanh Thành nhìn thấy liền mềm lòng, thật là muốn siết chặt nàng vào trong lòng, hôn toàn thân cái tên vô lại không có lương tâm làm cho hắn nhớ đến đau đớn này.

Hắn không thể không dùng lý trí siêu cường khắc chế, không phải sợ lại đâm đầu vào sẽ vạn kiếp bất phục, chỉ là sợ lại đến một lần nữa, nếu như cuối cùng vẫn là tan thành bọt nước, hắn sẽ bị tức giận đến hộc máu mà chết. Chết cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là không thể nhìn thấy nàng nữa.

"Tại sao phải giữ một khoảng cách? Chẳng lẽ là bởi vì em nói xin lỗi không đủ chân thành?" Nữ nhân luôn có bản năng cây sừng sinh kiêu, Cố Noãn Phong biết Diệp Thanh Thành còn yêu mình, sức lực lập tức tràn trề, suy nghĩ một chút, cố ý cọ đến trước người của hắn, vừa khóc vừa nói.

Đã từng có một phần tình yêu chân thành đặt ở trước mặt của em, em không biết quý trọng, chờ lúc em mất đi em mới hối hận không kịp, trong cuộc sống chuyện thông khổ nhất cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Nếu như ông trời đã cho em thêm một cơ hội làm lại lần nữa, em sẽ đối với anh nói ba chữ: 'em yêu anh'. Nếu như nhất định phải gia hạn cho phần tình cảm này, em hy vọng là một vạn năm."

"Haiz, Noãn Phong, tại sao em có thể lấy trộm lời kịch của người khác, hơn nữa cố ý nói tuyệt hảo như vậy, cố ý trêu chọc anh phải không?" Diệp Thanh Thành bắt đầu dĩ vãng, hắn đứng lên đem Cố Noãn Phong dịu dàng ôm vào trong ngực, khẽ vuốt sống lưng của nàng, sủng ái mặc cho nàng phát tiết trong ngực của hắn.

"Em hiểu sai ý của anh, em biết rõ anh không thể cự tuyệt em, mỗi một tế bào trong người anh đều điên cuồng la hét muốn em, nhưng mà lúc này đây, chúng ta vẫn nên tạm thời cho hai bên yên tĩnh một chút được không? Suy nghĩ kỹ lại rồi quyết định, không nên vội vàng hành động, bởi vì không phải lần

nào anh cũng sẽ rộng lượng mà thành toàn cho em."

Cố Noãn Phong, nếu như em đã cho anh thêm một cơ hội, anh sẽ không lại độ lượng như vậy dễ dàng buông tay em, cho dù em lại không muốn đây đưa, anh vẫn sẽ quần quít lấy em cho đến cuối đời.

Lúc Diệp Thanh Thành cảm áo khoác trở về bệnh viện, đến gần mái tóc quăn của Cố Noãn Phong nói: "Đã quên nói, đêm nay em thật xinh đẹp, thoát nhìn như một con búp bê."

"Thanh Thành, không cần đi, được không? Ngủ ở bệnh viện nơi đó không thể thoải mái như trong nhà."

Diệp Thanh Thành mặc áo khoác, ánh mắt nhìn như tỉnh táo lạnh nhạt, kỳ thật sống ngầm bắt đầu khởi động, phảng phất như có thiên ngôn vạn ngữ, cứ nín thở ngưng thần như vậy nhìn nàng: "Nếu như anh lưu lại, e rằng chúng ta đều không thể tỉnh táo được. Nghi ngơi cho thật tốt, ngày mai phải đi làm, ngủ ngon."

Đóng cửa lại, trong phòng Cố Noãn Phong làm một động tác hà giãn.

Ngoài cửa Diệp Thanh Thành thì lặng yên đứng một hồi, trong mắt loé lên thần thái khác thường.

Cố Noãn Phong sau khi tốt nghiệp tham gia thi nhân viên công vụ (giống như thi vào biên chế của), thi làm nhân viên tư vấn của trung tâm tư vấn bộ tư pháp, năng chuyên môn chịu trách nhiệm tư vấn hôn nhân. Bởi vì ở trung tâm tư vấn tuổi của nàng ít nhất, cho nên cùng nàng hợp tác là một nhân viên có giàu kinh nghiệm Trương tư vấn viên, mọi người ở trung tâm tư vấn tôn xưng nàng là Trương đại tỷ.

Khi cùng Trương đại tỷ tư vấn, Cố Noãn Phong rất ít có thể nói chen vào, nói thẳng ra, mấy vụ chuyển tới trung tâm tư vấn của bọn họ đều là những cuộc hôn nhân và phải đá ngầm, trên mặt tình cảm, tài sản, con trai và con gái các loại vấn đề tồn tại mâu thuẫn rất lớn, cho nên trong khi điều giải gặp phải khó khăn đều tương đối lớn.

Cố Noãn Phong chủ yếu chịu trách nhiệm sửa sang lại tài liệu và ghi chép, dù sao chưa có nhiều kinh nghiệm sống, giảng đạo lý cũng không dễ dàng liên hệ với thực tế, điều lệ giảng dạy trong sách vở và luật pháp, người đến tư vấn phần lớn đều không muốn nghe.

Hôm nay tới đây tư vấn là vợ chồng đã hẹn nói chuyện lần thứ ba, kết hôn sáu năm trước, kết hôn dùng hình thức ở rể, nhà gái bỏ vốn mua phòng, nhà trai bỏ vốn trang hoàng, sau khi cưới nhà gái mang thai lại sinh non, năm ngoái rốt cục giữ được thai sinh được con trai. Theo đạo lý nói là một chuyện vui, hết lần này tới lần khác cuối cùng bởi vì vấn đề con trai theo họ nhà trai hay là họ nhà gái mà sinh ra tranh chấp, dùng lý do tình cảm tan vỡ yêu cầu ly hôn.

Đây là lần thứ ba hẹn nói chuyện, kỳ thật tại lần hẹn thứ hai, trọng tâm nói chuyện đã chuyển đến vấn đề phân chia nhà cửa và quyền nuôi con, nói cách khác lần này sẽ đưa ra quyết định, cuộc hôn nhân này tan là định rồi.

Bây giờ Cố Noãn Phong đối với chuyện hôn nhân và tình yêu có cảm nhận rất sâu sắc, có thể kết thành phu thê là một chuyện có duyên phận biết bao, mỗi lần khiến hôn nhân của bọn họ và phải đá ngầm cũng không phải do tình cảm tan vỡ đưa tới, lật xem hồ sơ cùng ghi chép nói chuyện của bọn họ, phát hiện trong lời nói của họ còn có cảm tình.

Trương đại tỷ đang cùng đôi vợ chồng đó cẩn thận giảng giải kiến thức luật pháp có quan hệ: "... Nhà là mua sau khi đăng ký kết hôn, thuộc về tài sản sau khi cưới, cần phải chia đều, hải từ tuổi còn bé, nhà gái có kinh tế năng lực nuôi dưỡng, dựa theo luật pháp của nhà nước ta, sau khi ly hôn phán quyết cho nhà gái nuôi khả năng rất lớn."

Nhà trai khản trương đến độ mặt đỏ hết lên: "Chúng tôi vốn không có bao nhiêu vấn đề, nếu vì họ của con trai, cuối cùng phán định cho nàng, tôi..." Câu nói kế tiếp của hắn không nói, ý tứ rất rõ ràng, còn không bằng không ly hôn đây.

Nhà gái nghe cũng dao động, nhưng mà ngoài miệng nhất quyết không tha: "Các chị không cần khuyên nữa, tôi sẽ không sống cùng anh ta nữa, tôi đã quá thất vọng về anh ta rồi, ngoài chuyện kết hôn, còn lại chuyện gì đều nghe theo cha mẹ, cứ như đứa trẻ chưa dứt sữa."

"Tôi có thể nói hai câu chứ? Thế giới to lớn, con người, dù cho trong một phút gặp một người, trong cuộc đời bạn có lẽ vẫn không thể nào gặp được hết toàn bộ 70 triệu người của thế giới, cho nên gặp nhau chỉ có thể dựa vào duyên phận. Đời trước 5000 năm tu luyện đôi được đời này kiếp này một lần ngoài đầu nhìn lại, biển người mênh mông, mặc dù gặp nhau cũng đa phần là gặp thoáng qua, hai người chân chính nắm tay nhau đi hết cuộc đời ít lại càng ít. Cho nên, các bạn nói hôn nhân là cần bao nhiêu duyên phận?"

Nhớ lại ngày đó các bạn là gặp nhau, đến với nhau như thế nào, duyên phận như vậy không biết quý trọng, về sau mất đi lại hối hận thì đã muộn. Tình cảm của các bạn cũng không phải thực sự tan vỡ, chỉ là vì người nhà bất hòa, nếu thật tâm tương yêu sẽ phải cùng nhau đối mặt, kỳ thật con cái mang họ gì có liên quan gì? Đó là kết tinh tinh tiêu của hai người, trong thân thể chảy dòng máu của cả hai nhà."

Cố Noãn Phong hữu cảm nhi phát (có cảm xúc nên phát ra), lúc khuyên giải bọn họ, vô thức nước mắt cũng chảy ra.

"Rất nhiều hiểu lầm không phải là do không yêu nhau, hôn nhân, quan trọng nhất là tín nhiệm cùng câu thông (chia sẻ, nói chuyện rõ để tgaus hiểu nhau), khi xảy ra vấn đề, không nên trốn tránh, chỉ trích lẫn nhau. Ai cũng không phải là thánh nhân, khó tránh khỏi thời điểm xử lý vấn đề không cân nhắc đến cảm thụ của đối phương, hãy nghĩ đến những hồi ức hạnh phúc của hai người, nghĩ đến con cái. Cho mình thêm một cơ hội, cũng là cho người yêu thêm một cơ hội."

Đôi vợ chồng kia đều cúi đầu, chờ đến lúc bọn họ đi ra ngoài, Trương đại tỷ cao hứng nói cho Cố Noãn Phong: "Tiểu Cố, lúc bọn họ đi ra ngoài, nhà trai chủ động nắm tay nhà gái, nhà gái có né tránh, cuối cùng không có giằng ra được, xem ra đôi này có hi vọng không ly hôn."

Cố Noãn Phong vui vẻ một trận, đây là kết quả muốn nhìn thấy nhất sau khi tư vấn .

"Tiểu Cố rốt cuộc cũng là người từng trải, hôm nay nói ngay cả chị nghe cũng thấy xúc động, về nhà chị sẽ nấu vài món ăn cho ông xã chị, đến được với nhau là duyên phận rất lớn." Trương đại tỷ tán dương gật đầu với Cố Noãn Phong.

Đến được với nhau là duyên phận rất lớn. Trong đầu, trong lòng Cố Noãn Phong đều quanh quẩn bóng dáng Diệp Thanh Thành, thật tốt, giờ nàng đã hiểu chân lý của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Làn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lại Trầm Luân Làn Nữa

"Trương đại tỷ, cần em mua giúp chị một phần cơm trưa sao? Đĩa lòng xào hay là hương sen chưng com?" Đến giờ ăn trưa, Cố Noãn Phong thu dọn xong đồ chuẩn bị đi ra ngoài.

"Không cần đâu, hôm nay chị ăn ở nhà ăn, em mau đi ăn đi."

"Vậy em đi ra ngoài đây."

Chỗ làm việc của Cố Noãn Phong cách bệnh viện của Diệp Thanh Thành không xa, lúc hai người không có chiến tranh lạnh, buổi trưa hần cũng sẽ cùng nàng đến một nhà hàng gần bệnh viện Nhân Khang là nơi thường xuyên tiếp đón các buổi gặp mặt của lãnh đạo cấp trên và nhân viên công vụ để ăn cơm trưa.

Cũng là tại một thời gian ngắn sau khi kết hôn, Cố Noãn Phong mới hiểu được vì sao ban đầu lúc lựa chọn thi nhân viên công vụ, Diệp Thanh Thành lại đề nghị dự thi vào viện tư pháp, bởi vì chỗ này cách bệnh viện của hần không xa.

Trong hơn một tháng chiến tranh lạnh này, Diệp Thanh Thành cũng không đến, hôm nay Cố Noãn Phong quyết định chủ động đi tìm hần.

"Hi!, Noãn Phong, chuẩn bị đi ra ngoài sao?" Diệp Thanh Thành ngồi trên ghế sa lon ở lầu một đại sảnh, trông thấy Cố Noãn Phong đi từ trong thang máy ra ngoài, đôi mắt lập tức sáng ngời.

"A? Thanh Thành?" Cố Noãn Phong bởi vì chạy nhanh, bước chân theo đà không thu lại được vẫn đi về phía trước thêm vài bước.

Diệp Thanh Thành đứng lên, chứa đựng nụ cười thản nhiên lạnh lùng nhìn xem nàng, nhu hòa giống như một bức tranh thủy mặc.

"Đúng lúc có việc ở gần đây, thấy thời gian ăn trưa sắp đến, liền đến hỏi xem em có muốn cùng đi hay không?"

Tim Cố Noãn Phong đập thình thịch, nàng đang định đi tìm hần, không nghĩ tới hần lại tới trước, quản hần khi gió nói không được tự nhiên, người đến là tốt rồi: "Đương nhiên muốn đi."

Diệp Thanh Thành khoe miệng lưỡi biếng khê nhếch lên, lướt qua nàng đi về phía cửa chính, Cố Noãn Phong bước nhanh đi tới, bắt lấy tay của hần.

Động tác thân mật của Cố Noãn Phong làm cho thân hình cao lớn của Diệp Thanh Thành có chút chần chờ ngưng trệ, nhưng hần rất nhanh liền đem tay của nàng nắm chặt, giọng nói thuần hậu mang theo vẻ sung sướng: "Gần đây bên kia mới có một vị đầu bếp chuyên làm món ăn Vân Nam, hôm nay chúng ta sẽ nếm thử Ngón chỉ mạ dạ dày vịt, Hoài Sơn cầu kỷ hãm cách thủy chim bồ câu trắng." (Chết với mấy món ăn)

"Không tập trung ăn, lại cứ nhìn chằm chằm vào anh làm gì? Em xem, súp đều sắp bị nguội lạnh rồi."

"Em đang nhìn lão công của em mà trước đây em nhẫn tâm không để ý tới có đáng về như thế nào? Cứ nghĩ là tướng mạo hung thần ác sát, không ngờ lại sẽ là đẹp trai như vậy." Xin cho phép nàng nho nhỏ háo sắc một chút, người đàn ông này quả thật có bản lĩnh tú sắc khả xan*, tóm lại tuyệt đối so với món ăn Vân Nam gì đó nhìn còn muốn ăn nhiều hơn.

(*tú sắc khả xan: sắc đẹp có thể thay com, ý nói vô cùng đẹp)

Cái vật nhỏ đôi trắng thay đen này. Diệp Thanh Thành nhìn xem nàng lộ ra một hàng răng trắng tinh, nụ cười ngọt mê người như kẹo, hân đột nhiên rất tưởng niệm dùng đầu lưỡi thường thức tư vị ngọt ngào trong đó.

"Giờ tan việc cùng em về nhà mẹ đi."

Trông rất tựa như lưu ly đen của Cố Noãn Phong đảo quanh vòng vòng, bắt đầu tính kế. Cách mạng chưa thành công, Cố Noãn Phong nàng còn cần tiếp tục cố gắng, để người lão công anh tuần trẻ tuổi như vậy ngủ ở bên ngoài, đều bị ghen hơn một tháng, vạn nhất bị ai quyến rũ, cùi khô lửa bốc, còn không bằng nghĩ biện pháp lừa gạt nuốt hân vào trong bụng, thứ nhất có thể yên tâm, thứ hai quan hệ của hai người tự nhiên sẽ tiến thêm một bước.

"Ủm, đợi chút, đừng nhúc nhích." Diệp Thanh Thành không biết nàng đang đánh mưu ma chước quỷ nghĩ đựng ngả hân, thấy muối tiêu dính trên khóe miệng nàng, hân cầm lấy khăn ăn nghĩ cũng không có suy nghĩ nhiều liền lau cho nàng.

Lau xong hân chuẩn bị thu tay lại, Cố Noãn Phong lại nghịch ngợm bắt lấy không tha: "Anh nhìn xem, trên miệng của em còn có dầu đây, đều lau lau đi."

Nàng có ý đem miệng vênh lên phải cao cao, có chút dầu phủ lên một lớp chiếc miệng hồng phấn, như quả anh đào chín mọng.

Đôi mắt Diệp Thanh Thành loè loè tỏa sáng, nhưng vẫn cẩn thận lau cho nàng, chỉ là vô luận khí lực hay là tốc độ đều rất giầy vò, vừa nhẹ vừa chậm, cách khăn ăn dường như đang dùng đầu ngón tay miêu tả hình dáng môi của nàng, một luồng không khí mập mờ nhanh chóng tràn ngập ra xung quanh.

Trên môi có cảm xúc nhỏ vun tề đại, trêu chọc khiến cho cả trái tim Cố Noãn Phong cũng ngứa ngáy rung động, nàng giơ tay lấy khăn ăn trên tay hân ra, há mồm liền cắn lên ngón tay của hân, mơ hồ nói một câu: "Xem anh còn động được không."

Diệp Thanh Thành quả thực không chịu nổi, vội vàng chặt vật rút tay về, trên ngón tay mơ hồ còn có tơ bạc từ trong miệng nàng kéo ra ngoài, hai người thấy thế đều giật mình, mỗi người tự có mục đích riêng muốn đạt được mà cùi đầu ăn com, không khí vị điệu trộn lẫn với hương vị mập mờ vừa rồi chưa từng tản đi, đồ ăn nuốt vào, cũng là ăn không biết ngon.

Diệp Thanh Thành lái xe đến dưới chung cư nhà nhạc phụ mẫu, giúp Cố Noãn Phong mở cửa xe: "Anh tốt hơn vẫn là không đi lên, đêm nay em ngủ ở đây đi."

"Vì sao? Em đã nói cho ba mẹ biết chúng ta sẽ cùng về ăn com, ba mẹ bọn họ rất cao hứng, mẹ em còn làm thịt hầm cua sư tử đầu mà anh thích."

Diệp Thanh Thành cùng mẹ vợ quan hệ rất tốt, Cố Noãn Phong vừa nói như vậy, hân không thể không đi lên.

Vợ chồng già trông thấy bọn nhỏ về nhà, tâm tình tốt tự nhiên không cần phải nói, Cố Noãn Phong thấy ba mẹ trong nháy mắt vành mắt liền đỏ lên, cuộc sống hạnh phúc như vậy, nàng sẽ không bao giờ còn chọn cách tự hủy hoại bản thân, nàng không che giấu được kích động trong lòng, nhảy dựng lên ôm ba ba một chút, sau đó ôm lấy mẹ, ở trên mặt của bà "Xoạch" hôn một cái: "Ba mẹ, con rất nhớ hai người!"

Ba Cố từ ái cười cười, Má Cố thì then thùng mà đem Cố Noãn Phong như miếng cao su dính ở trên người lời ra: "Con bé này, cứ làm như cừu biệt trọng phùng ấy, bao nhiêu tuổi rồi, còn như trẻ con thích bám người."

Cố Noãn Phong biểu hiện nhiệt tình đối với cha mẹ, Diệp Thanh Thành cũng hiểu một chút tại sao, hân rất thích vẻ linh động khoan khoái này của nàng.

Má Cố làm ra một bàn thức ăn ngon, ba Cố đặc biệt đi mở cái bình hoa quế rượu để tự ủ, mở nắp ra, hương rượu quế nồng nặc liền đầy tràn cả căn phòng.

"Rượu hoa quế mới cất ra đúng là rất thơm, Thanh Thành, chúng ta mỗi người uống một ly."

"Cha, rượu để hôm nay con sẽ không uống, lát nữa còn phải lái xe, hiện tại chỉ một chút rượu còn cũng có thể bị phát hiện ra."

"Vậy thì thật đáng tiếc." Ba Cố tiếc nuối lắc lắc bình rượu.

Ba Cố cùng má Cố là thật tâm thích Diệp Thanh Thành, vài năm trôi qua, hân đối với Noãn Phong nhà bọn họ luôn bao bọc che chở, bọn họ đều nhìn thấy rất rõ ràng, hơn nữa đối với vợ chồng già bọn họ cũng rất hiếu thuận cùng tôn kính.

"Lần sau vào ngày nghỉ con đến có thể uống một chút." Diệp Thanh Thành biết rõ ba Cố bình thường không uống rượu, nhưng vì hân tới nên mới thích cùng hân uống một chút, vừa ăn vừa nói chuyện hằng ngày.

"Noãn Phong nếu biết lái xe thì tốt rồi, nay khó tránh khỏi phải đi xã giao gì đó, cũng có thể đón con về nhà."

Cố Noãn Phong trầm nghĩ, con đã học biết lái xe, mỗi tội còn phải đi thi lấy bằng.

"Không lái xe được thì khuya hôm nay các con cũng đừng có đi, ngủ ở nhà là được, có phải là chưa từng ngủ ở nhà bao giờ đâu?" Má Cố bụng súp lên bàn, câu nói đầu tiên liền dễ dàng giải quyết vấn đề.

Má Cố vừa nói thế, Diệp Thanh Thành dù còn chưa uống rượu, lại giống như rượu đã xông lên mặt, gương mặt trắng nõn đỏ rục một mảnh.

Trong lòng Cố Noãn Phong lại đang vui sướng đọc bằng cửu chương, nàng chỉ chờ mẹ nói những lời này thôi đấy, so với ba là giáo viên vật lý mà nói vẫn là mẹ làm giáo viên ngữ văn am hiểu phong tình cao hơn chút ít.

Cố Noãn Phong sửa sang lại chăn mền trên giường, trông thấy Diệp Thanh Thành như cây cọc gỗ đứng giữa phòng ngủ, liền cười thầm.

"Anh thấy hay là nên thuê xe trở về bệnh viện đi."

Phòng ngủ này của Cố Noãn Phong là một phòng xếp nhỏ, phòng tắm thư phòng đều có, chỉ là giường hơi nhỏ, là một cái giường đơn, cho nên Diệp Thanh Thành trước kia rất thích mượn cơ hội ngủ lại ở nhà Cố Noãn Phong. So với chiếc giường lớn ở chung cư Kim Đình Hoa kia, chiếc giường này ruy nhỏ nhưng hai người có thể nằm cạnh gần sát nhau, cả buổi tối, hần cũng có thể mượn danh vì sợ nàng sẽ ngủ mà đem nàng liên tục ôm vào trong ngực, tìm kiếm một phần an tâm.

Cho nên mấy lần má Cố nhắc tới muốn đổi một chiếc giường lớn hơn, đều bị Diệp Thanh Thành dùng lý do 'Phòng ngủ của Noãn Phong hay là vẫn nên giữ lại đáng vẻ như lúc trước thì hơn, chúng con đi đến đây ở cũng không thường xuyên' để cự tuyệt.

"Bây giờ nếu như anh đi, bọn họ khẳng định sẽ cho rằng chúng ta có chuyện gì đó, nên biết người lớn tuổi hay nghĩ ngợi lung tung." Cố Noãn Phong cố ý trừng mắt nhìn Diệp Thanh Thành giả vờ bưng tỉnh đại ngộ, "A, em biết rồi, không phải là anh sợ em đấy chứ?"

"Sợ em cái gì?" Trên mặt Diệp Thanh Thành vốn đã có vết đỏ ửng hiện do uống rượu, lời Cố Noãn Phong vừa nói làm cho mặt của hần lại càng hồng thêm vài phần, "Anh đi tắm đây."

Cố Noãn Phong tìm ra đồ ngủ của hần, chờ lúc Diệp Thanh Thành đi tắm, nàng vội vàng cầm lên váy ngủ đến phòng chính bên cạnh rửa mặt tắm rửa.

Diệp Thanh Thành sau khi tắm xong đi ra đã nhìn thấy Cố Noãn Phong đang ngồi ở bên giường lau khô tóc.

Nàng mặc váy ngủ mỏng bằng vải bông hoa tiết kê ô, trên mặt lộ ra nét hồng hào sáng bóng mềm mại sau khi tắm, bởi vì đang lau tóc, ngực của nàng như ẩn như hiện đung đưa.

Diệp Thanh Thành khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thị giác bị mãnh liệt đánh thẳng vào khiến cho ánh mắt hần như bị định trụ không nhìn đi chỗ khác được, trước mắt mẹ người xuân quang làm cho máu trong toàn thân hần dường như đều nháy mắt tuôn ra đến trên mặt, nàng tại sao có thể không mặc cái gì trong váy ngủ cả?

Thấy vẻ mặt do dự cùng cổ quái cổ quái của hần, Cố Noãn Phong kỳ thật trong lòng cũng rất hoang mang, đứng dậy kéo Diệp Thanh Thành ngồi ở bên giường, rồi lau tóc cho hần: "Em giúp anh lau đầu tóc cho khô nha."

"Noãn Phong, em là đang khảo nghiệm định lực của anh sao?" Hai luồng con thỏ nhỏ của nàng cứ đung đưa, thỉnh thoảng còn cọ vào mặt của hần, một ngọn lửa không nhìn thấy, nhanh chóng nhen nhóm ở trong đôi mắt của Diệp Thanh Thành.

"Thanh Thành, em nhớ anh, chẳng lẽ anh không muốn em sao?" Giọng nói của Cố Noãn Phong run rẩy, hai tròng mắt nhanh chóng phủ kín một lớp sương mù, đầm đìa đáng yêu nhìn xem Diệp Thanh Thành. Dạng chân ngồi lên trên đùi của hần, cái miệng không có bất kỳ che đậy trực tiếp cùng vật đột nhiên đội lên của hần kề cận nhau, kích thích Diệp Thanh Thành kêu rên lên tiếng.

"Noãn Phong, em nghĩ kỹ chưa?" Trong tròng mắt đen của hần nhen nhóm hai đóa ngọn lửa kỳ dị, kìm nén thờ hào hển.

"Ừm? Nghĩ kỹ, tất nhiên đã nghĩ tốt lắm, Thanh Thành, hãy yêu em, chúng ta bắt đầu lại lần nữa." Cách quần của hần, vật to con dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi biến thành lớn, đỉnh đỉnh vào nàng. Cũng không biết là ai quyến rũ ai trước, nàng lại trước một bước trầm luân đi xuống.

"Vĩnh viễn không đổi ý sao?"

Lần này, Diệp Thanh Thành không đợi Cố Noãn Phong trả lời, đưa tay liền hướng lên trên kéo váy ngủ của nàng xuống, nàng như sợi mì vắt hồng hào ánh nhuận, đốt lên ngọn lửa trong mắt trong lòng hần, ôm người liền đẩy ngã đến giữa giường, cực nhanh cởi xuống trên người đồ ngủ, nhào tới.

Nhàn nhạt hương rượu hoa quế theo môi của hần rót vào trong miệng của nàng, quấn quanh cùng nhau lười, lướt qua khoang miệng ngọt mềm của nàng, tựa như anh túc (hoa thuốc phiện), hấp dẫn trí mạng khiến hần mừng rỡ như điên lại lần nữa trầm luân vào.

"Noãn Phong, anh nhớ em, trời mới biết anh muốn em nhiều như thế nào, cho anh, hiện tại liền cho anh - -" hần gầm nhẹ, linh xảo lưỡi xẹt qua viền tai của nàng, gặm nuốt, dọc theo đường cong chiếc cổ, xương quai xanh xuống phía dưới một đường hung mãnh tiến công, cả người vùi vào giữa hai luồng thỏ trắng, mút lấy đỉnh hồng, chọt nặng chọt nhẹ ngậm cắn đứng lên.

Một niềm vui sướng như dòng điện lan tràn khắp toàn thân Cố Noãn Phong, đặc biệt là khi Diệp Thanh Thành nặng nề khế mút cắn lấy, nàng lay động kêu lên tiếng: "A - - Thanh Thành!"

Sớm đã không phải là thân thể chưa biết mùi đời của mấy năm trước, nàng rất nhanh thì có bắt đầu có một dòng nhiệt ấm nóng chảy ra, hội tụ tại ao đầm ở chỗ sâu trong, dòng nước sáng long lanh, uốn lượn chảy xuống.

Đờ thẳng thớm to con chống đờ ở đóa hoa u mặt của nàng, ở trong đó nhẹ nhàng qua lại mềm nheo, dính vào nước nhờn ấm nóng.

"Bảo bối, hôm nay em thật nhiệt tình."

Nhắm ngay đờ bùng khe hở mạnh chọc thẳng tiến vào, mật đạo chật hẹp bị cưỡng chế tách ra, hấn nặng nề chống đỡ một chút, thật sâu một cái đẩy vào, mãnh liệt khoái cảm bỗng dựng vọt đến, hấn rốt cuộc không kháng cự được mà đem mật đạo hoàn toàn khai ra, bắt đầu hung hăng đâm vào, toàn bộ rút lui khỏi, lại toàn bộ chui vào, nhiều lần xông tới chỗ sâu nhất.

Cố Noãn Phong tại giữa sự yêu cầu bá đạo của hấn, vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với cự vật của hấn, cảm xúc đau đớn xen lẫn tê dại, ngẫu càng bành chướng khiến cho nàng phải quỵên rũ kêu lên: "Nhẹ một chút, Thanh Thành, em không chịu nổi - -"

Diệp Thanh Thành lại hào hứng dâng cao cúi người cắn viền tai của nàng, thanh âm khàn khàn nói với nàng: "Ngoan ngoan, giờ mới bắt đầu liền chịu không được? Vừa nãy đừng khi nhiệt tình quỵên rũ anh đi nơi nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Không Thể Tận Hứng

Cố Noãn Phong rất hiếm khi nhiệt tình như vậy, còn có cái đầm xuân thủy bao phủ lấy hấn kia, đều khiến cho thần trí Diệp Thanh Thành ngay lập tức bị mê phải thần hồn điên đảo, tuôn ra luồng khí nóng rực do uống rượu, cộng thêm dã tính ngủ đông ở trong người lâu nay bùng phát ra, làm cho hấn phóng đảng nhắc cao mộng của nàng lên, trong khi kéo ra đưa vào cảm thấy vật phía dưới chỉ muốn liều mạng đi thẳng vào bên trong.

Không ngừng nghỉ chút nào đem xương hông trên phạm vi lớn hữu lực xông tới về phía trước, làm cho vật nóng bỏng to dài nhanh chóng ra vào con đường mòn dẫn tới nụ hoa yêu kiều nước nhuận, hưởng thụ chỗ giao hợp mang đến trí mạng khoái cảm.

"Thanh Thành, em sắp ngã xuống."

Giường xác thực quá nhỏ, lực đạo va chạm của hấn rất mạnh lại lớn lối, loại lực mạnh bạo này khiến cho Cố Noãn Phong nửa người trên treo lơ lửng, đầu ngửa ra phía ngoài giường, hai con thỏ trắng trong con va chạm bất lực lắc lư lên xuống.

Động tác này làm cho nàng có vẻ càng thêm mê hoặc tầm mắt của hấn, dẫn tới động tác dưới thân Diệp Thanh Thành tăng nhanh không ngừng, dọn ra một cái tay nắm lấy vật đầy đặn tròn mềm, lưỡi vây quanh núm hoa hồng tươi nở rộ, liếm từng vòng.

Đầu bị treo ngược khiến cho sung huyết chóng mặt, kết hợp với chỗ riêng tư bị hấn khiến cho lây lợi không chịu nổi, Cố Noãn Phong miệng mở rộng thở phì phò, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nước nở nghẹn ngào.

Sự nhiệt tình của Cố Noãn Phong trong đêm nay đối với Diệp Thanh Thành mà nói là rất hiếm hoi, đồng dạng sự cuồng dã kích tình của hấn cũng là nàng chưa từng được nhận thức qua, trước kia mỗi lần hoan ái hấn đều ôn nhu dịu dàng, tựa như nàng là một con búp bê sứ chỉ cần đụng mạnh một chút là vỡ, từ đầu tới đuôi che chở có thêm.

Đêm nay nhiệt tình tựa như lũ phá đê, thành công khiến cho Diệp Thanh Thành bùng nổ, đẩy lên dục vọng tới hưng mãnh, càng ngày càng mạnh, mạnh mẽ chen vào đảo lầy, nơi giao hợp bị ma sát giống như có dòng điện xuyên qua, khoái cảm khiến cho hai người toàn thân tê dại.

"Ôi trời, Noãn Phong, không có mũ (BCS)." Diệp Thanh Thành đột nhiên cứng ngắc người lại, vật ở bên trong nàng không còn động đậy, thật sự là bị nàng mê hoặc đến hôn mê, hấn ảo não cúi người hôn khóe miệng của nàng, thân thể kiện tráng bởi vì đột nhiên phải dừng lại mà run rẩy. Chờ đến lúc bình ổn lại mới lưu luyến từ nơi ấm áp rút lui ra ngoài.

Cố Noãn Phong đứng là đang đến thời điểm sung sướng, hấn vừa rút khỏi, ao đầm ở chỗ sâu trong như mất đi cái gì, cảm giác hư không khiến cho eo thon cơ hồ là lập tức theo bản năng đẩy lên trên, như làm nũng quần mải lấy hấn.

"Thanh Thành, đừng đi ra mà, em khó chịu." Cố Noãn Phong ánh mắt mê ly, tiếng nói hơi có chút giọng mũi mang theo chút mềm yếu.

"Em nếu đã chuẩn bị quỵên rũ anh, vậy thì nên chuẩn bị tốt cả mũ nữa chứ?" Tình huống của Diệp Thanh Thành chẳng lẽ có thể tốt tới đâu, hấn đem Cố Noãn Phong sắp rút xuống đất ôm lấy, ôm nằm xuống thờ hồn hên.

"Vật nhỏ, nếu như anh mà biết là em cố ý, lần sau anh nhất định sẽ làm cho em không xuống giường được." Đi đến thời điểm mấu chốt lại phải dừng lại, sớm muộn gì sẽ lấy mạng của hấn, Diệp Thanh Thành cắn lỗ tai của nàng, vừa thổi hơi nóng vừa liếm mải đến tê tê dại dại.

"Thanh Thành, cái tên xấu xa này, lần sau lại dùng được không? Không phải là còn có thuốc gì đó hay sao?" Nàng nằm ở trong ngực của hấn, mềm mại tóc quấn cõ lồng ngực của hấn. Cái tên xấu xa bại hoại này, ném nàng ở nửa đường như vậy, toàn thân đều bứt dứt khó chịu vì dục hoá.

Diệp Thanh Thành kéo qua chân mền đắp ở trên thân thể hai người, tay chậm rãi vuốt ve cái bụng tròn nhẵn cùng bộ lông ở xương mui. "Sẽ có cục cưng, chẳng lẽ em đã chuẩn bị tốt để làm mẹ sao?" Đối với mọi chuyện của Cố Noãn Phong Diệp Thanh Thành đều nắm rõ như lòng bàn tay, hẳn nhớ rõ chu kỳ sinh lý củ nàng, mấy ngày nay rất dễ dàng mang thai.

Diệp Thanh Thành vừa nói như vậy, nàng không khỏi sững sờ.

Thấy nàng trở mặt, Diệp Thanh Thành nghĩ ngay là nàng đang chần chờ.

Thôi, vốn đã biết mình không muốn có cục cưng. Hắn cũng không phải người có quan niệm trong gia đình nhất định phải có trẻ con, nhưng bởi vì tâm tư Cố Noãn Phong chưa xác định, hẳn không có cảm giác chân thực, như hiện tại vừa từ trong cơ thể của nàng rút ra ngoài, liền thấy thiếu sự chân thực về chuyện nàng thuộc về mình, cảm giác này đè ép tới mức tâm tình của hắn trở lên hoảng loạn, tựa như sau vô số lần xông tới lại kết thúc hư không. Theo bản năng cho rằng nếu có con thì hôn nhân của bọn họ sẽ vững chắc nhiều hơn.

Bàn tay Cố Noãn Phong vuốt ve trên cánh tay của Diệp Thanh Thành, đều nói sinh con rất đau, nàng liên tục kháng cự, trong lòng có chút sợ hãi. Biết rõ Diệp Thanh Thành cưng chiều nàng, hẳn cũng không bức nàng, biện pháp tránh thai luôn luôn chuẩn bị rất tốt, cảm giác cưng chiều kỳ thật chính là dung túng, nàng không phải là chưa từng lợi dụng loại dung túng này.

Nhưng bây giờ nghe Diệp Thanh Thành nhắc tới việc này, quan điểm của Cố Noãn Phong đã có sự thay đổi rất lớn, nếu như có cục cưng, Thanh Thành, cha mẹ, cha mẹ chồng bọn họ khẳng định đều rất vui vẻ. Yêu luôn phải có sự hy sinh, nếu như ôm cục cưng chảy dòng máu của hai người, cảm giác khẳng định rất hạnh phúc.

"Còn khó chịu nhiều lắm sao?" Diệp Thanh Thành phát giác nàng u ồ trong ngực bắt động, khẽ nhếch khoé môi cười nhạt, hẳn lại tham lam rồi sao? Tay vuốt ve hướng ở chỗ sâu trong tìm kiếm, từ từ xuyên qua đóa hoa u mật, chạm vào một chỗ thịt mềm tinh tế vân vân, Cố Noãn Phong lại bắt đầu hừ hừ lên.

"Nếu như có cục cưng thì cứ có đi, Thanh Thành, anh thấy sao?" Tay của hắn có một luồng ma lực, mặc dù không có động tình như lửa giống vừa rồi, nhưng lại thoải mái mà giảm bớt khó chịu do bị ném ở nửa đường.

Diệp Thanh Thành không trả lời, nhắm mắt lại, tại trên cổ nàng đè nén hô hấp. Lúc này, hắn là không tin lời Cố Noãn Phong nói, cục cưng cũng không phải là thứ không thích thì có thể ném đi gì đó, nếu như thật sự không muốn, có cũng trở thành phiền não.

Hắn tiếp tục duy trì động tác trên tay, tay càng thâm nhập vào tìm đúng hạt châu, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp, lôi kéo vân vân.

"Đừng - -" con sóng triều lại dâng lên, Cố Noãn Phong xấu hổ nghĩ khép chân lại, bị Diệp Thanh Thành ôm nghiêng người đi, đầu gối từ phía sau tách hai chân của nàng ra.

"Ngoan ngoãn, tin tưởng anh, nếu chưa làm đủ em sẽ càng khó chịu."

Đầu ngón tay hắn xuyên qua hoa tâm, mô phỏng động tác chạy nước rút nông nông sâu sâu ra vào, cả người nàng lập tức đều yếu mềm xuống, như mèo con kêu ô ô hừ, cái gì cũng không nói ra được.

Ở trong hành lang ra vào chộp lộng, bị nàng tràn ra xuân thủy ướt nhẹp tay, Diệp Thanh Thành biết rõ nàng sắp đến. Dục vọng của hắn còn như cây gậy thiết nóng bỏng đẩy lấy bắp đùi của nàng, hẳn thở dài loại hôn nàng cô, nghe thấy hô hấp nhẹ nhàng của nàng, cái vật nhỏ mềm nhọc này nhanh như vậy liền thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Diệp Thanh Thành cẩn thận dời đầu gối đi, tay vòng ôm từ lấy nàng, xem ra hẳn chỉ có thể đau nhức cũng vui vẻ chịu đựng một đêm không chớp mắt.

Tầng sáng Cố Noãn Phong khi tỉnh lại, toàn thân có chút đau nhức, nàng thả lỏng thân thể, tay vừa nhấc lên, đụng đến lồng ngực rắn chắc phía sau, trí nhớ tối hôm qua như dãi núi lấp biển hiện lên - - Thanh Thành bị nàng lừa gạt lên giường.

Hắn còn không có tỉnh, một cánh tay hữu lực rắn chắc ôm lấy nàng, tư thế ngủ thân mật khăng khít của hai người làm cho trong lòng Cố Noãn Phong cảm thấy ngọt ngào, nghĩ đến đoạn sau tiến hành ân ái được một nửa thù im bất định chỉ, còn có chuyện nàng không biết xấu hổ bị tay của hắn...

Bên má nàng lập tức nóng lên, nghĩ đến sự nhẫn nại, còn có dục vọng của hắn thẳng đâm vào nàng, nàng lặng lẽ xoay thân thể lại, bàn tay nhỏ bé lên lên sờ lên.

A! Như chày sắt nóng phỏng tay, gậy sắt này một tay căn bản cầm không hết, Cố Noãn Phong tim đập nhanh di chuyển bàn tay lên xuống, bên tai chỉ nghe thấy Diệp Thanh Thành khàn khàn rên rỉ, quần chặt lấy bàn tay đang làm loạn của nàng.

"Em có chủ tâm muốn cho anh nổi điên đúng không?" Diệp Thanh Thành cả đêm đều ở trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, nếu không phải là trong ngực còn đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc, hẳn sắp hoài nghi là mình đang làm mộng xuân ở trong phòng nghỉ trong trẻo nhưng lạnh lùng tại bệnh viện đây?

"Đã vậy, anh sẽ cho em nhận thức một chút tư vị không thể tận hưởng như thế nào."

Cố Noãn Phong còn chưa hiểu ra ý tứ trong lời nói của hắn, đã bị hắn ôm eo nhấc mông lên, xoay người một phát, đem nàng đè ép thành tư thế nằm sấp, từ phía sau lưng tách ra chân của nàng, mạnh mẽ đem vật to con bốc lửa cả đêm nặng nề hướng vào phần hồng trung tâm đâm một cái, thật sâu vào sâu vào, xuyên qua nàng.

Tối hôm qua nước tron vẫn còn ở, ngoại trừ vừa mới tiến thời điểm rút rút lui có chút không thông thuận, tại sau một hồi như gió bão mưa rào hung mãnh, càng thấy tron trượt, đang khi âm thanh rên rĩ của Cố Noãn Phong lên cao hơn một chút, lúc trong đống đạo có tiếng róc rách lãnh phí, Diệp Thanh Thành lâu dài rất động đột nhiên rút ra khỏi.

"Bại hoại, không để ý tới anh nữa- -" Cố Noãn Phong đỏ mặt mắng chửi gương mặt tuấn tú đang cười đến rất bừa bãi kia, Diệp Thanh Thành trần truồng mà vẫn ưu nhã như xưa đi vào phòng tắm.

"Anh cứ chờ đấy - -" nàng oán hận vui mặt vào trong gối, tư vị không đến nơi đến chốn này còn đích xác là rất không dễ chịu.

Diệp Thanh Thành đem ga giường cần thay cầm ở trong tay nàng, tự tiểu phi tiểu nhìn Cố Noãn Phong đang đánh răng: "Noãn Phong, em nói thứ này là mang về giặt? Hay là..."

Cố Noãn Phong chẳng quan tâm miệng đầy bọt kem đánh răng, quay đầu lại liền đem ga giường giành lấy đến tay trong, cho Diệp Thanh Thành một ánh mắt "còn phải hỏi", đề cho mẹ giặt, vậy thì có mà xấu hổ chết.

Đến khi Diệp Thanh Thành như làm ảo thuật giờ ra một chiếc túi, đem ga giường trên tay nàng bỏ vào, Cố Noãn Phong biết rõ lại bị hấn đùa bỡn.

Lúc ăn sáng, trong nhà chỉ còn lại hai người bọn họ, ba má Cố đã đến trường học đi làm sớm, mà thời gian đi làm của Diệp Thanh Thành cùng Cố Noãn Phong thì trễ hơn một chút.

Đồ ăn sáng là mì xào ớt xanh thái sợi và thịt, lúc Diệp Thanh Thành ốp hai quả trứng đi ra, Cố Noãn Phong vừa thẹn vừa cáu không để ý tới hắn, còn phối hợp với động tác mãnh liệt hút sợi mì để hạ giận, Diệp Thanh Thành đem caia đĩa trứng chiên đặt ở trong tầm tay nàng, nhìn như không đếm xỉa tới hỏi: "Noãn Phong, tại sao không ăn ớt xanh a? Nó giảm mỡ giảm cân, trợ giúp tiêu hóa, công hiệu rất nhiều đó."

"Ai nói em không ăn?" Khiêu khích gấp một đồng sợi ớt xanh liền đưa vào trong miệng, cố ý nhai nhai làm ra bộ dạng ăn rất ngon.

Có người lại chỉ cười không nói, thấy Cố Noãn Phong đã ăn được đáng kể, ánh mắt có chút thâm ý ở trên người của nàng chạy một vòng, âm thanh nhàn nhã đặc biệt bình tĩnh: "Đã quên nhắc nhở em, ăn ớt xanh dễ dàng bị nóng bốc hỏa, đặc biệt là với tình trạng bây giờ của em - -"

"Khụ khụ khụ - -" Cố Noãn Phong bị lời của hắn làm cho nghẹn, ho khan liên tục.

Cuối cùng lúc Diệp Thanh Thành thu dọn xong bát đĩa đi rửa, trong bát của Cố Noãn Phong còn dư lại một đồng sợi ớt xanh.

Xe hơi chạy đến ngoài cửa lớn viện tư pháp, Diệp Thanh Thành coi bỏ dây an toàn cho Cố Noãn Phong, xem nàng chu môi phồng phồng mồm tròn má, đáng yêu vô cùng, lấy tay điểm một cái vào chiếc miệng nhỏ đang vênh lên của nàng: "Buổi chiều tiểu đi ra viện, nếu như có thời gian rảnh thì điện thoại cho anh, anh tới đón em?"

"Được, nếu không biết thì thôi, biết rồi mà không tới xem thì rất không lễ phép, vậy buổi chiều em sẽ xin nghỉ đi."

"Không đi cũng không sao, chỉ cần em cao hứng là tốt rồi, cái nhìn của người khác ra sao em không cần phải quá để ý, nhớ rõ có anh chịu trách nhiệm đây."

"Ừm, vậy em đi làm, tái kiến!"

"Tái kiến! Đúng rồi, Noãn Phong, còn có chuyện anh đã quên nói."

Cố Noãn Phong đã xuống xe đóng cửa xe, trông thấy Diệp Thanh Thành hạ cửa kính xe xuống ý là còn có chuyện muốn nói, liền dán vào cửa xe lắng nghe.

"Bảo bối, nhớ rõ lần sau lúc quyến rũ anh, cần phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ đó."

Cố Noãn Phong nhìn chiếc xe hơi vội vã rời đi, đây là cái người lạnh nhạt ưu nhã Diệp Thanh Thành kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Có Tấm Lòng Mới Quan Trọng Hơn

Bữa trưa hôm nay, Cố Noãn Phong ăn giống như ngồi cáp treo.

Diệp Thanh Thành "Thông cảm" nàng "hóng trong người", dặn dò nhân viên phục vụ chuẩn bị một phần món ăn thanh đạm, nghe tên mấy món ăn kia, cái

gì mà khổ qua xào, tôm khô đậu hủ, canh bí đao linh tinh, nằng nghe liền nhưc đầu, bữa ăn trưa giữa ngày, không có món ăn mặn nào, ít nhất cũng phải rán ít trứng chứ?

"Diệp viện trưởng? Hôm nay mấy món ăn có vẻ quá bình thường, hay là thêm món gà xé cay đi?"

Cố Noãn Phong là tuyệt đối đồng ý, người xem, ngay cả nhân viên phục vụ người ta cũng nhìn không được.

"Noãn Phong, nếu như em không sợ bị nhiệt, thì chúng ta liền gọi thêm hai món ăn mặn đi?" Diệp Thanh Thành mặt nửa che tại đằng sau thực đơn, mơ hồ có chút vui vẻ, "Hình nhe tôm kho đậu hủ cũng được coi là món ăn mặn đúng không?"

Nhân viên phục vụ buồn cười nói: "Coi như là món ăn mặn."

Đề cho ta đi chết đi, nhiệt nóng cái gì? Ta sớm đã không có, cho dù có còn không phải là bởi vì người gây ra? Còn tôm kho đậu hủ? Nhưng mà trở ngại có những người khác ở đây, vẫn nên giữ dáng vẻ của thực nữ: "Nếu không đổi lại thành rong biển chưng thịt?"

Ánh mắt Diệp Thanh Thành dán chặt vào trên thực đơn: "Vậy thì tôm kho đậu hủ, nhớ chọn tôm bự, thêm rong biển chưng thịt, canh bí đao."

Cố Noãn Phong lấy tay bóp chặt cạnh bàn, người này khi dễ đến nghiện rồi, đây là lần thứ ba trong hôm nay, đợi tí nữa món ăn đưa lên đây người chờ xem

Về sau nằng tuyệt đối ăn rất vui vẻ, một chiếc đĩa bị nằng cố ý dính nước bọt của mình vào lần lượt "Gia công" từng con tôm cùng mỗi một miếng thịt, đều trung thành đợi tại trong mâm chờ đợi để được dâng hiến cho chủ nhân của bọn họ, nhìn qua Diệp Thanh Thành chỉ đảo quanh ở đậu hủ với canh bí đao, trong lòng vẫn rất thoải mái, không ý thức lại đem tôm cùng thịt toàn bộ ăn vào trong bụng.

Diệp Thanh Thành thu hết toàn bộ hành động trẻ con của Cố Noãn Phong vào trong mắt, trong lòng tự giác mỉm cười, chiếu theo lượng ăn như vậy, thịt mấy ngày trước bị gầy đi lập tức lại sẽ trở lại.

Ăn cơm trưa xong, Diệp Thanh Thành thói quen đi bãi đậu xe lấy xe, đưa nằng trở về đi làm trước.

Cố Noãn Phong thừa dịp Diệp Thanh Thành đi ở phía trước, một người hướng bệnh viện phượng hướng chạy chậm, khi nằng đang đắc ý, lại bị một bàn tay mạnh mẽ níu lại, xoay tròn một khiến cái nằng tiến đụng vào lồng ngực người nào đó.

"Muốn vụng trộm một mình chạy đi đâu? Không sợ buổi chiều đi làm trễ?"

"Buổi chiều em đã xin nghỉ." Cố Noãn Phong xoa mũi, hô khí. Lồng ngực của hấn quá rắn chắc, đụng phải cái mũi của nằng có điểm đau.

"Cũng không nói sớm." Diệp Thanh Thành nhìn thấy nằng đỏ lên mũi nhăn nhúm mi, lôi kéo tay của nằng tiếp tục đi về phía trước, "Sớm biết thế, vừa rồi cũng không cần vội vàng ăn như vậy đi ra, ăn xong rồi có thể để em nghỉ ngơi một chút, xuôi xuôi cơm."

"Xe của anh thì sao?" Xe của hấn còn dừng ở bãi đậu xe của nhà hàng đây.

"Nếu đã không vội, vậy thì chúng ta liền đi bộ đi, vừa vận trợ giúp cho tiêu hóa. Còn xe thì buổi tối tới lại lấy."

Hấn dừng bước lại, ánh mắt hàm tình mạch mạch quán quanh tại trên người Cố Noãn Phong, bắt chập trên đường cái người đến người đi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi hồng điểm điểm của nằng: "Noãn Phong, để cho anh cứ hạnh phúc như thế này tiếp được không?"

Thanh âm của hấn cực thấp, trên đường cái tiếng người huyền ảo, Cố Noãn Phong bị ánh mắt của hấn quán quanh cùng nụ hôn ôn nhu vừa rồi thôi miên, lời của hấn nói nằng không có nghe rõ: "Anh nói cái gì?"

Trong đôi mắt tĩnh mịch của Diệp Thanh Thành xẹt qua điều gì đó, không đợi Cố Noãn Phong thấy rõ ràng, môi của hấn đã chuyển qua bên tai nằng: "Về sau đều nên ăn như hôm nay vậy, làm cho chỗ đó lại lớn lên một chút, lúc anh muốn có thể vừa vận tràn đầy một bàn tay, cùng lòng bàn tay mỗi một tác da thịt dán sát thiên y vô phùng*." (*Thiên y vô phùng: là áo tiên không có đường may, ý nói phối hợp chặt chẽ không sơ hở)

Lần này Cố Noãn Phong nghe hiểu, đỏ mặt lấy tay đánh hấn, nhỏ một chút thù làm sao vậy? Thật là một tên xấu xa, ta liền cứ không làm nữ nhân làm cho người một tay có thể nắm giữ đây.

Diệp Thanh Thành khẽ cầm tay Cố Noãn Phong trở về bệnh viện, một đường nằng đều véo tay của hấn, hấn không thêm để ý chút nào, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay thon dài xoa nắn lòng bàn tay xinh xắn của nằng, nhẹ nhàng ở về vòng tròn ở giữa, khiến cho lòng của nằng cũng đi theo gọi nổi lên một luồng sóng rung động.

Đến bệnh viện Diệp Thanh Thành dẫn Cố Noãn Phong tới phòng nghỉ.

"Noãn Phong, em ở chỗ này nghỉ ngơi đi, tình ngu gọi điện thoại di động cho anh, anh sẽ tới đây đón em."

"Không phải là tiểu di sắp xuất viện sao?"

"Hiện tại thời gian còn sớm, ngoan ngoan!" Diệp Thanh Thành đem áo khoác nhỏ của Cố Noãn Phong treo lên trên giá áo rồi đi ra cửa.

Cố Noãn Phong đánh giá phòng nghỉ không lớn lắm này, cực kỳ giống phòng ở khách sạn bình thường, cái gì cũng có chỉ là có chút đơn giản.

Trên ngăn tủ có một ít đồ dùng cá nhân nhân, đi tới phát hiện đều là của Diệp Thanh Thành, nguyên lai nơi này chính là hắn ở trong bệnh viện ngủ hơn một tháng địa phương. Nghĩ đến bộ dạng nổi giận lần đó của hắn, trong lòng Cố Noãn Phong vẫn còn sợ hãi, người này bình thường không phát hỏa nhưng một khi bị chạm đến ranh giới cuối cùng, nổi giận lên thì uy lực không thể tưởng tượng.

Thanh Thành, em sẽ quý trọng tình yêu của chúng ta.

Gối đầu và chăn mềm đều có thoang thoang hơi thở củ hắn lưu lại, nằm ở bên trong, liền giống như được hắn dịu dàng ôm vào trong lồng ngực rộng lớn, hương vị quen thuộc này lập tức giúp cho thần kinh Cố Noãn Phong được thả lỏng, nằng nhanh chóng ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Lúc Diệp Thanh Thành tới, Cố Noãn Phong ở ở trong chăn còn chưa tỉnh ngủ, ngoài cửa sổ ánh chiều tà xuyên thấu qua lớp rèm mỏng chiếu vào trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn như sứ của nàng, có vẻ tinh khiết mà ngọt ngào.

Một cái chân của nàng không ngoan ngoãn duỗi ra bên ngoài chăn mềm, đôi chân với đường cong hoàn mỹ hấp dẫn toàn bộ tầm mắt Diệp Thanh Thành, đôi mắt của hắn thâm đen đi, sau khi đem chân của nàng bỏ vào trong chăn, xúc cảm sờ lên rất non mịn kia làm cho hắn rốt cuộc không bỏ được buông tay, nhẹ nhàng dọc theo đường cong đôi chân từng chút một di chuyển lên trên.

Cố Noãn Phong trong giấc mộng cảm giác thấy trên người ngựa một chút, yếu mềm nhón nhột, thoải mái chỉ muốn ngênh tiếp cái loại khoái ý không nói ra được thành lời đó, um một tiếng, cuộn vênh lên lông mi khẽ nháy động, chậm rãi mở ra đôi mắt đen như lưu ly, hoá ra là Thanh Thành.

"Thanh Thành? Anh đã trở lại rồi?"

Trong đôi mắt Diệp Thanh Thành đều là sự ôn nhu ngưng mắt nhìn Cố Noãn Phong vừa tỉnh lại: "Đã tỉnh ngủ?"

Cố Noãn Phong nhìn vào trong ánh mắt của hắn ngoại trừ chứng kiến sự ôn nhu, còn thấy tia lửa kinh người nơi đáy mắt hắn.

"Noãn Phong." Diệp Thanh Thành thấp giọng hô tên của nàng, tay không chỉ có không dừng lại ở trên đùi nàng, mà còn trượt từ hông tiếp tục hướng lên trên, nằng ngoại trừ áo ngực cùng quần lót, cái gì khác cũng không có mặc, một đường không có vướng bận thăm dò, làm cho bàn tay của hắn càng ngày càng nóng lên.

Hắn cúi xuống, nửa người đè nặng thân thể mềm mại của nàng, ngón tay chui vào nội y trước ngực của nàng, trực tiếp đặt lên nơi đầy đặn, xúc cảm trơn mềm, làm cho hắn lưu luyến thật lâu, ở chỗ đỉnh nhọn, yêu thích không buông tay vãn về.

Giây phút này, trong đầu Cố Noãn Phong hoàn toàn trống rỗng, chỉ có tất cả giác quan đều đang cảm nhận sự vuốt ve linh hoạt của bàn tay hắn, trong lúc vãn về, nằng khẽ phát ra âm thanh nghẹn ngào nhỏ vụn, tại dưới bàn tay của hắn than nhẹ thở dốc.

Diệp Thanh Thành nhìn xem nàng tại dưới người hắn ngây thơ mềm mại đáng yêu, lập tức có chút vô lực khống chế, rung động giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ càng không thể thu lại, tiến quân thần tốc đôi môi của nàng, bá đạo hôn sâu, lưỡi cường thế uốn lượn lấy lưỡi của nàng, tùy ý tại trong miệng nàng chạy, hấp thu hương vị ngọt ngào mê người bên trong.

Hô hấp của hắn dồn dập lên, cực nhanh cới sạch nội y của nàng, đen nhánh hai tròng mắt mang theo si mê tại trên thân thể mềm mại dao động, dán vào da thịt trơn bóng non mềm, tay ở phía trên lưu luyến đi tới đi lui âu yếm.

Còn sót lại một chút lý trí, Cố Noãn Phong run rẩy mở miệng nhắc nhở hắn: "Thanh Thành, đừng, sẽ đi muộn."

Hắn mút vành tai của nàng: "Anh biết rõ, nhưng anh không muốn có vật cản khi ôm em, cứ như vậy ôm... Ngoan ngoan, một lát là tốt rồi..."

Quả thật, ngoại trừ ngẫu nhiên có chút âm thanh do quần áo ma sát với da thịt, trong phòng yên tĩnh không tiếng động, hắn cúi đầu chôn ở trong cổ của nàng, ngửi ngửi mùi hương của nàng, cảm giác cứ như vậy, tuyệt đối là năm tháng yên tĩnh tốt lành của hắn.

Lúc Diệp Thanh Thành và Cố Noãn Phong cùng nhau tới, trong phòng bệnh cao cấp đã có rất nhiều người.

Diệp Thanh Thành trông thấy cảnh tượng này, liền không muốn Cố Noãn Phong đi vào: "Em hãy đứng ở chỗ này, người ở bên trong nhiều lắm, anh vào xem một chút."

Chỉ chốc lát sau ba của Diệp Thanh Thành đi ra, Cố Noãn Phong vội vàng mang chút câu nệ mà nàng cũng không nói lên được chào hỏi: "Ba."

Ba Diệp từ ái cười gật đầu: "Bây giờ không phải là đang trong thời gian đi làm sao? Kỳ thật cũng không cần đặc biệt xin nghỉ đến, buổi tối con với Thanh Thành cùng nhau về nhà đi, các con cũng đã lâu chưa có trở về."

"Vâng." Đúng là đã lâu không có đi thăm bọn họ, mẹ Diệp Thanh Thành không thích nàng, gặp nhiều hơn sẽ chỉ càng thêm gia tăng sự chán ghét lẫn nhau, trừ những lúc có việc quan trọng, ngoài ra nàng nhất định không đến.

Ba Diệp cũng chỉ thuận miệng nói, nghe thấy Cố Noãn Phong đáp ứng trong lòng không khỏi vui vẻ, bởi vì nàng dâu không quay về, nên ngay cả con trai cũng là khó được trông thấy vài lần, ai mà không muốn nhìn thấy gia đình hòa thuận vạn sự an lành.

Hắn đối với cô con dâu này cũng tìm không ra cái tật xấu gì, dù sao cũng là do tiểu tử kia của bọn họ chủ động dây dưa người ta trước, nhưng cứ lạnh nhạt như vậy, hẳn luôn hi vọng nàng dâu có thể thân thiết với con trai hơn một chút, dù sao cũng là văn bối, nhiệt tình một chút, bình thường gặp nhau nhiều thêm, có lẽ quan hệ sẽ được cải thiện, đương nhiên hẳn cũng sẽ ở vị trí trung gian mà điều hòa.

"Vậy ba sẽ đặt trước một bàn tiệc ở nhà hàng bên cạnh." Ba Diệp bắt đầu tìm kiếm số điện thoại trên di động.

"Ba ba." Cố Noãn Phong véo nheo đầu ngón tay, thanh âm có điểm hồi hộp, "Nghe Thanh Thành nói tiểu đi là sau khi về nước không hợp thủy thổ, cộng thêm nhiễm lạnh dẫn tới bị viêm phổi, phải ăn nhiều đồ ăn thanh đạm, thức ăn ở nhà hàng phần lớn đều có nhiều dầu mỡ, đối với tình huống thân thể của tiểu đi bây giờ cũng không thích hợp, hay là bây giờ con đi gọi taxi đi mua một ít thức ăn rồi về làm trước nha."

"Noãn Phong, như vậy sao được? Hơn nữa con..." Ba Diệp hiểu rõ Cố Noãn Phong chắc là không biết nấu cơm, ông lập tức thấy chán chờ.

"Con mới vừa học một chút, kỳ thật người một nhà chủ yếu là vui vẻ ngồi cùng một chỗ ăn cơm quan trọng hơn, ba ba, ba thấy có đúng không?"

"Vậy trên đường con nhớ chậm một chút, món ăn không cần phải quá phức tạp." Ba Diệp cũng không biết đưa chìa khóa cho Cố Noãn Phong là đúng hay sai, nhưng mà, hôm nay con dâu biểu hiện như vậy, hẳn nhìn xem liền hài lòng, ai có thể thập toàn thập mỹ đây? Có lòng mới là quan trọng hơn.

"Con nhớ rồi, ba ba, đợi lát nữa Thanh Thành đi ra ba báo giúp cho con một tiếng." Cố Noãn Phong biết rõ hiện tại đi vào nói cho Diệp Thanh Thành, nàng sẽ không thể đi được. Vậy vậy tay vịn đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cảm Giác Có Nhà

Bên ngoài một khu biệt thự có vẻ ngoài theo phong cách châu Âu cổ xưa, xe thể thao màu đen tựa như một linh hồn lặng yên không một tiếng động dừng lại, hai gã vệ canh giữ ở cửa trông thấy người đàn ông từ trên xe bước xuống, vội vàng một mực cung kính cúi đầu, khang chuẩn bị chào, lại thấy nam nhân đó không vui cười áo khoác trên người ra vạt lên một người trong số đó, thanh âm ép tới cực thấp trách mắng: "Cảm miệng."

Nam nhân bước đi rất nhanh, dường như mang theo một nỗi tức giận lớn đến mức có thể hủy diệt tất cả mọi thứ, trực tiếp lên lầu, xuyên qua từng cánh cửa khép hờ, cuối cùng dừng trước một gian phòng ngủ lớn ở cuối hành lang "Nha... A... Ừm... Nha..." Tiếng kêu rên cao vút của nữ nhân xuyên thấu qua cửa truyền ra ngoài.

Cửa được mở ra, trên chiếc giường tròn đồ sộ mất trật tự, một nữ hai nam trần truồng quấn lấy nhau, một người nam nhân nửa nằm, đùa bỡn nhũ hoa của nữ nhân, nữ nhân quỳ nằm ở giữa háng của hắn phun ra nuốt vào cự vật màu tím đen của nam nhân, phía sau mông thì vênh lên phải cao cao, dâm đang không ngừng lay động, thỉnh thoảng còn lui về phía sau đón ý nói đùa với nam nhân đứng ở dưới giường, tùy ý cự vật tím đen của hắn như một con dã thú nổi điên không ngừng chen vào trong huyết động, mang theo tiếng nước "Phốc xuy - - phốc xuy - -", bị ra vào kéo tràn ra đến.

Hình ảnh dơ bẩn không chịu nổi cứ như vậy thu hết vào vào đáy mắt của nam nhân đang đặt tay trên quả đấm cửa.

Hắn mỉm cười lạnh, "Tách - -" mở ra cái bật lửa, đốt một điếu thuốc, trong làn khói màu lam nhạt lúc sáng lúc tối, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ kia có vẻ quý dị vô cùng.

Thanh âm của cái bật lửa làm cho nữ nhân nghiêng đầu nhìn sang, trên mặt tràn ngập sắc dục cộng thêm vẻ hưng phấn dị thường, phun cự vật tím đen trong miệng ra, quỳ rũ hỏi nam nhân dựa cửa mà đứng: "Đến đây cũng không lên tiếng, có muốn hay không cùng nhau chơi đùa?" Phía sau nam nhân không biết có phải hay không do nhìn thấy có người tới nên hoảng hốt, thân thể nghiêng về phía trước mắt không thể định vào, nữ nhân co quắp, "A... Quá sâu... A!"

"Vì cái gì lật lọng?" Nam nhân dựa cửa mà đứng nhìn nhả nhing về phía trong phòng ngủ phun ra một cái vòng khói xinh đẹp, nhưng giọng nói lại có chút âm ngoan.

"Thôi, bị anh quấy nhiễu như vậy, cũng không còn tâm tình chơi." Nữ nhân đuổi hai nam nhân đi, mở cửa sổ sát đất ra, ánh mặt trời cùng không khí mới mẻ tràn vào, hương vị nồng nặc đục ngầu trong phòng ngủ lập tức tan đi không ít.

Nữ nhân phủ thêm áo ngủ rơi ở trên sàn nhà, từ trên tủ đầu giường cầm lấy thuốc lá, dựa ở trước cửa sổ sát đất châm lửa: "Ba năm trước đây anh đã đồng ý an bài như thế, bây giờ lại đề xuất từ hôn với tôi, không phải là muốn cho tôi khó xử sao? Người nào trong thế giới của chúng ta không biết Tô Dao tôi là vị hôn thê của Lâm Hiểu Quân anh, anh đem mặt mũi của tôi để ở chỗ nào? Tô gia chúng tôi thể diện để ở nơi đâu?"

"Đã để cho cô đề xuất từ hôn, không phải là tôi, như thế đối với cô, đối với nhà các người không có gì ảnh hưởng."

"Từ hôn rồi anh có thể làm như thế nào? A di sẽ không chấp nhận một nữ nhân đã có một đời chồng làm con dâu của bà, tôi khuyên anh còn là chết tâm đi, chúng ta mới là người thích hợp để cùng một chỗ nhất, đã nhiều năm như vậy, chúng ta tự do làm việc của mình, không quấy nhiễu lẫn nhau, chẳng phải là liên tục rất tốt sao?"

"Đối với cuộc sống như vậy tôi rất chán ghét, tôi cần một cuộc sống bình thường." Lâm Hiếu Quân con mắt xa xa nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy mắt đen nhánh lưu động ý nghĩ mà Tô Dao xem không hiểu.

"Bình thường? Nếu như chúng ta từ hôn, gia gia củ anh chắc chắn sẽ không cho anh một phần tiền, anh suy nghĩ một chút a di sẽ tha cho anh sao? Cùng tôi kết hôn không chỉ có Tô gia, tính cả một nửa gia sản của Lâm gia các người về sau đều là của anh, nhiều thứ như vậy còn chưa đủ sao? Không biết anh còn nghĩ muốn cái gì? Sau khi hai bàn tay trắng anh sẽ biết cái gì mới là không bình thường."

Tô Dao đối với lời nói của Lâm Hiếu Quân chỉ khịt mũi coi thường, cái gì cũng có thể thiếu, chính là tiền không được, thiếu tiền, mới chân chính là không bình thường.

"Vậy cứ sống mãi như vậy sao?" Đôi mắt đào hoa lóe sáng, búng tàn thuốc trên tay.

Tô Dao mãnh liệt hít hai hơi khói, trang dung điểm lệ dưới ánh mặt trời có vẻ rất quý mị, nàng đột nhiên hung hăng đem điều thuốc trên tay ném về phía Lâm Hiếu Quân, cảm thấy còn chưa hết giận liền đem cái gạt tàn thuốc cũng hướng hắn đập tới.

"TMD Lâm Hiếu Quân, anh hãy nghe cho kỹ, tôi chính là quyết định sống cả đời như vậy, ba năm trước đây vì anh đồng ý mới bắt đầu, như vậy khi nào thì kết thúc liền không phải do anh quyết định, hiện tại nên đến lượt tôi ra quyết định."

"Đừng ép tôi." Lâm Hiếu Quân tránh được điều thuốc và cái gạt tàn thuốc bay tới, âm thanh kia rơi ở trên sàn nhà thật ra cũng không vang dội lắm, nhưng lại bị rơi vỡ tan nát.

"Trừ việc đồng ý từ hôn, nhưng chuyện khác tôi sẽ không ép anh, chẳng hạn như chuyện ân ái vừa rồi, anh không muốn, tôi sẽ không cưỡng ép anh." Tô Dao đột nhiên lại mềm giọng xuống, giống như người vừa rồi đập cái gạt tàn thuốc không phải là cô ta.

"Đừng nói đến từ ân ái, đó là người có cảm tình mới làm, như cô được gọi là thao."

Lâm Hiếu Quân giận quá hoá cười: "Tô Dao, cô đem chút tình cảm mà tôi giành cho cô cũng biến mất, vốn đang rầu rĩ không nhẫn tâm đối xử với cô như vậy."

Tô Dao trông thấy Lâm Hiếu Quân đi, đuổi theo ra ngoài điên cuồng hét lên với bóng lưng của hắn: "Lâm Hiếu Quân, anh đừng có đi, anh hãy nói rõ ràng - - ép tôi liền đi tìm - -"

Lâm Hiếu Quân lại quay trở lại đến, đi lên liền bóp cổ Tô Dao: "Tôi rất ghét bị đe dọa." Sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên dữ tợn, trong mắt đều là lửa giận, "Hôm trước thiếu chút nữa cô bức tử cô ấy, cô có biết hay không? Nếu như lại đi xui khiến mẹ tôi, tôi liền đem băng ghi hình cảnh đâm loạn của cô như hôm nay, gởi cho Tô chủ tịch."

Mia: Không thích edit đoạn này chút nào. Thôi thì cứ đăng lên cho bà con "thương thức". Mai post nốt phần sau

...

Biệt thự củ Diệp gia nằm ở khu vực trung tâm sầm uất nhất Tân Thành, nơi này không chỉ có vị trí địa lý ưu việt, còn đầy đủ tiện nghi, trường học, bệnh viện, trung tâm tập thể hình, siêu thị lớn... Cái gì cần có đều có, cho nên cách khu nhà không xa có một chợ nông sản to.

Ra khỏi bệnh viện Cổ Noãn Phong liền trực tiếp thuê xe đi chợ nông sản, lợi dụng thời gian đi trên đường, nàng ghi hết món ăn muốn làm ra giấy, xét thấy thời gian cũng không có nhiều, nàng liền quyết định chủ yếu dùng món xào là chính, dù sao thịt kho tàu hay các loại hầm cách thủy đều cần thời gian dài.

Lái xe chắc chưa bao giờ gặp khách hàng ngồi trên xe mà lên thực đơn, ban đầu còn tưởng rằng Cổ Noãn Phong là đầu bếp, về sau nghe nói là trong nhà mời khách, còn nhiệt tâm đề cử hai món ăn nhẹ không tốn thời gian lại ngon lành.

Nhờ chuẩn bị trước, vào chợ thật sự giảm đi không ít thời gian, nàng rất nhanh mua được đầy đủ nguyên liệu chế biến món ăn.

Phong cảnh khu phố này vẫn xinh đẹp thơ mộng như cũ, Cổ Noãn Phong mang theo vài cái túi thức ăn lớn tới đây, trong lòng thiếu đi sự oán giận cùng hồ hững, cũng không có sự bất an thấp thỏm hồi hộp như hôm tới lúc trọng sinh. Tâm tình bình tĩnh tựa như khi nhất định đi trên một con đường duy nhất, nàng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, không còn lựa chọn nào khác.

Nàng không thể gây dựng lại ấn tượng đầu tiên cho tốt, vài năm qua có quá nhiều chuyện xích mích giữa mẹ chồng và nàng dâu chồng chất lên nhau, muốn thay đổi quan hệ của hai người, khiến cho mẹ chồng thay đổi cái nhìn với nàng không phải là một sớm một chiều liền có thể làm được, nàng bây giờ chỉ có thể từ từ tiến hành từng bước, dùng từng chút từng chút chuyện nhỏ tích lũy lại, để tiêu trừ thành kiến và sự ghét bỏ trong lòng mẹ chồng với mình.

Nàng là con dâu của Diệp gia, cần làm tròn bổn phận của mình, tựa như trên tay mang theo nhiều như vậy túi to, rất nặng, nhưng đang nhắc nhở nàng, là

con dâu, hiếu thuận với cha mẹ chồng mới là làm tròn bổn phận, bữa cơm này chỉ bước đầu tiên để thực hiện bổn phận của nàng dâu.

Bổn phận, nếu như đem nó trở thành sự việc vui sướng để làm, dĩ nhiên sẽ không hề có câu oán hận nào, yêu Thanh Thành có thể làm cho chính mình vui vẻ, yêu người nhà của hân cũng sẽ thấy vậy, không phải như thế cũng có thể làm cho Thanh Thành vui vẻ sao? Thanh Thành vui vẻ đương nhiên chính mình liền sẽ càng vui mừng hơn.

Một ý nghĩ, thay đổi cả tâm tình, tự nhiên cũng thay đổi cả cách sống. Lòng người đều là mềm, không tin lòng chân thành không đổi lấy được tâm của mẹ chồng.

Nàng cần thời gian, có lẽ là khoảng thời gian rất dài.

Diệp gia vẫn như cũ, trong phòng bếp không nhiễm một hạt bụi, đồ gia dụng đầy đủ nhưng đều là còn mới tinh, để ở đằng kia giống như bài trí, ngoại trừ trái cây, trứng gà cùng mì ăn liền sẽ không có thứ gì khác có thể dùng làm nguyên liệu nấu ăn. Cố Noãn Phong đem thức ăn nguội có sẵn bày ra đĩa, bắt đầu động thủ làm một bàn cơm tối.

Bố chồng chuẩn bị đặt một bàn ở nhà hàng, nàng liền chuẩn bị đồ ăn cho 8 người. Bốn thức ăn nhẹ, sáu món xào rau, một cái món ăn chính, một súp ngọt, một món hầm cách thủy. Không lâu sau súp trong nồi hầm cách thủy đã bốc lên mùi thơm, sáu món xào cũng chuẩn bị xong, nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, bọn họ vẫn chưa về.

Nhìn xem đều chuẩn bị tương đối ổn, nghĩ đến Thanh Thành đoán chừng sẽ gọi điện thoại tìm nàng, Cố Noãn Phong liền đến chỗ túi xách treo trên giá trước cửa, quả nhiên trên màn hình có hân cuộc gọi nhờ của hân, còn có ba tin nhắn.

-Mặc kệ đã mua xong đồ ăn hay chưa, cũng đừng náy, anh sẽ đặt nhà hàng. Ngoan ngoãn.

1Được rồi, Noãn Phong, anh biết rõ ý định của em, nhưng mà em không cần thiết phải làm như vậy. Trong tim anh không đành lòng.

-Còn nửa tiếng anh sẽ về đến nhà, nhớ em. Đừng một mình.

Nhìn một lát hốc mắt Cố Noãn Phong không khỏi thấm ướt, nàng xem nhưng không hiểu tâm tình của Diệp Thanh Thành sau khi gửi ba tin nhắn này.

Hân là một người đàn ông hiếu thuận, nếu yêu hân thì nàng không thể lại ích kỷ khiến cho hân phải khó xử kẹp ở giữa mẹ và vợ, nghĩ đến chuyện nàng đã từng xem nhẹ cảm thụ của hân, chân tình của hân, tâm Cố Noãn Phong liền cuộn lên một hồi khó chịu.

Rõ ràng con mắt rất tốt lại giống như bị phủ một tầng bụi đất, rõ ràng trái tim là sống lại giống như không có cảm thụ.

Nghĩ đến lúc Thanh Thành tức giận tới cực điểm nói một câu : 'ôm ấp tảng đá nhiều năm ít nhất cũng sẽ có chút ấm áp, nhưng trái tim của em thế nhưng so với tảng đá còn lạnh còn cứng rắn hơn'.

Thanh Thành, trái tim của em không phải là tảng đá, giờ em không chỉ có lau sạch sẽ đôi mắt bị lù mờ, còn làm cho trái tim từ nay chỉ vì một người là anh mà cuồng nhiệt.

Người trở về đầu tiên là Diệp Thanh Thành cùng ba của hân và tiểu di.

Diệp Nam ở trên đường liền nghe nàng Đại ca nói, Cố Noãn Phong bảo hoàn cảnh và đồ ăn của nhà hàng không thích hợp thân thể của cô, chủ động đề xuất về nấu cơm, nghe đã cảm thấy cô gái này rất cẩn thận. Trên xe chỉ có ba người bọn họ nên cô nói chuyện cũng không cần kiêng kỵ, hỏi Diệp Thanh Thành chuyện ly hôn. Diệp Thanh Thành biết rõ chỉ có thể là Tần Thương nói cho cha mẹ, cười bày tỏ đều đã qua, Diệp Nam trông thấy Diệp Thanh Thành khi nhắc tới Cố Noãn Phong cả người đều mang theo vui vẻ, thực sự cũng thấy vui thay hân.

Bây giờ Diệp Nam trở về, ở trong phòng bếp trông thấy chân nhân, có vẻ ngoài rất trong sáng ngọt ngào, cảm thấy ánh mắt Thanh Thành không sai.

"Noãn Phong, đi là Diệp Nam, tiểu di của Thanh Thành, bởi vì có việc chưa kịp tham gia hôn lễ của các cháu, cho nên kéo dài đến bây giờ mới gặp mặt. Thật sự là thẹn thùng."

"Xin chào Tiểu di." Cố Noãn Phong trông thấy Diệp Nam liền ngây ngẩn cả người, người phụ nữ xinh đẹp có hai tròng mắt yêu kiều như sóng mùa thu này, tại sao lại có cảm giác nhìn rất quen mặt?

"Đúng rồi tiểu di phu đâu?"

Nghe Diệp Thanh Thành giới thiệu qua, tiểu di là em gái nhỏ nhất của ba hân, chỉ lớn hơn hân năm tuổi, tiểu di phu Trình Quang Hạo lại là bạn cùng lớp lớn lên, sau là bạn học thân thiết với hân và Tần Thương. Chu Tử Khanh , về sau Trình Quang Hạo vì theo đuổi tiểu di của hân mà "Phản bội" ba người bọn họ, viết đơn nguyện vọng lên đại học len lén sửa lại thành môn nghệ thuật, đi học viện nghệ thuật Tân Thành mà tiểu di đảm nhiệm giảng dạy.

Về sau do trường bồi hai nhà bởi vì vấn đề tuổi tác phản đối bọn họ kết hôn, Trình Quang Hạo liền mang theo Diệp Nam xuất ngoại đào tạo sâu, tiền trăm hậu tấu kết hôn. Bởi vì biết chuyện xưa của bọn họ, không nhìn thấy tiểu di phu Trình Quang Hạo thật tò mò.

"Hân bị Tần Thương kéo đi tham gia buổi đấu giá, nghe nói trong vật phẩm bán đấu giá có một bức tranh chữ. Đợi tí nữa anh giới thiệu hai người với

nhau."

Hân huyền một lúc, ba Diệp và Diệp Nam đi ra ngoài, Cố Noãn Phong mới bừng tỉnh nghĩ đến Diệp Nam này không phải nữ nhân nàng nhìn thấy Diệp Thanh Thành ôn nhu nói chuyện với ở phòng bệnh cao cấp đó sao?

Nàng còn bởi vì nghe thấy y tá đàm luận cô ấy với Thanh Thành... ? Xem ra thật đúng là thiên đại hiểu lầm, Cố Noãn Phong túng quần.

Diệp Thanh Thành trông thấy trên mặt Cố Noãn Phong vụt vụt hồng lên như trái đào kiêu diễm, nhìn sang đồng đồ nàng chuẩn bị trong phòng bếp, trong lòng lại thương lại yêu, ôm lấy nàng thanh âm có chút ảm chìm "Noãn Phong, em tội gì phải làm vậy, anh cưới em là muốn cho em hưởng phúc."

"Em đang hưởng phúc."

"Noãn Phong, cảm ơn em." Diệp Thanh Thành tựa cằm lên đỉnh đầu Cố Noãn Phong, dịu dàng xoa mái.

Sau khi nàng tỉnh lại ở trong bệnh viện, Diệp Thanh Thành cảm thấy hai ngày nay nàng thay đổi rất nhiều, biến hóa như thể làm cho hắn không muốn xa rời, so với lúc yêu đương còn khiến cho tim hắn đập thình thịch nhiều hơn. Nếu như nói cho người khác biết hắn kết hôn gần hai năm, bây giờ ở cạnh vợ của mình mới thật sự bắt đầu có cảm giác có nhà, bọn họ khẳng định cho là hắn đang nói lời khùng điên, hoặc là giả mồm.

"Mẹ trở về chưa?"

"Còn chưa về, hình như nhiệm vụ thám kê của mẹ đợt này có chút căng thẳng, ba ba nói gần đây mẹ luôn làm thêm giờ."

"A, vậy anh mau đi ra ngoài nói chuyện phiếm với ba cùng tiểu di đi, thời gian cũng không còn sớm, bây giờ em chuẩn bị xào rau đây."

"Đề anh xào." Diệp Thanh Thành cuộn tay áo lên, định tới cời tạp dề trên người nàng ra.

"Thanh Thành, nếu như anh không đi ra ngoài, em sẽ không để ý đến anh nữa." Cố Noãn Phong làm bộ vẻ mặt cứng rắn.

"Được rồi, vậy anh đi ra ngoài." Diệp Thanh Thành hiểu ý của nàng, nâng lên khuôn mặt đang mỉm cười của nàng dùng sức hôn lên môi, "Mặc dù anh càng muốn ở chỗ này cùng em."

Diệp gia phòng bếp là kiểu không gian mở, chỉ lắp một khối thủy tinh tượng trưng làm ngăn cách, ngăn khu vực phòng bếp cùng phòng ăn.

Lúc này Trình Quang Hạo bọn họ đều đã tới, vài người ở trong phòng khách đang trò chuyện hăng say, tâm tư của Diệp Thanh Thành đều ở trên người Cố Noãn Phong trong phòng bếp, tán gẫu cái gì hắn đều không có hứng thú, luôn không kháng cự được đứng ở ngoài tầm ngăn cách bằng thủy tinh nhìn xem Cố Noãn Phong ở trong phòng bếp bận rộn, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, hắn vẫn cứ một lát lại chạy tới xem.

Mia: Phần cuối ngọt ngào hạnh phúc át cái phần khó chịu ban đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Không Thẹn Với Lương Tâm

Lúc Cố Noãn Phong đem món ăn đã nấu xong bày lên bàn ăn thì nghe thấy âm thanh Thanh Thành chào mẹ của hắn, dưới chân của nàng có dừng lại một chút ngăn ngừa, mẹ chồng đã trở lại.

Phòng khách đầu kia tiếng nói chuyện của vài người nhẹ nhàng truyền đến.

"... Lão Diệp, tại sao không có đặt chỗ tại nhà hàng vậy? Chẳng lẽ ông mời đầu bếp về nhà?"

"Đầu bếp? Đúng đúng đúng, là mời đầu bếp về, một không, bà mau tới đây ngồi đi."

Cố Noãn Phong không nghĩ tới ba Diệp còn rất vui tính, theo đó tiếng người ở phía ngoài nhiều hơn, có tiếng nói của tiểu di, Tần Thương, Chu Từ Khanh, còn có thanh âm của một nam nhân nàng chưa từng nghe qua, đang hào hứng hô đại tẩu, nghe giọng thấy là một người rất sôi nổi nhiệt tình, phỏng đoán chính là người cùng trang lứa với bọn Thanh Thành- tiểu di phu Trình Quang Hạo.

Khi món ăn bày lên xong, thông báo có thể ăn cơm, má Diệp lại đúng lúc đi lên lầu thay quần áo, Diệp Thanh Thành vội vàng hỗ trợ bày đồ ăn, Tần Thương trông thấy Cố Noãn Phong có chút giật mình, mắt nhìn sang Diệp Thanh Thành đang dọn đồ ở bên cạnh, dường như bấu môi với Cố Noãn Phong. Chu Từ Khanh ngược lại không có phản ứng lớn như Tần Thương, gật gật đầu xem như chào hỏi.

"Noãn Phong, đây là Trình Quang Hạo." Diệp Nam lôi kéo một nam nhân nhìn rất có phong cách nghệ thuật gia đi đến.

Cố Noãn Phong trông thấy hai người đứng sóng vai, trong đầu toát ra một câu: quân anh tỵ hội, thì ra hẳn chính là Trình Quang Hạo: "Tiểu di phu."

Lúc Trình Quang Hạo được chào hỏi, bởi vì vui vẻ, con mắt đều cười híp lại, cao hứng đi tới vỗ Diệp Thanh Thành bả vai: "Tiểu tử thú vị, vẫn là cháu dâu so với cháu hiệu chuyện hơn."

Mọi người nghe đều cười rộ lên, ai cũng biết Diệp Thanh Thành rất ngại khi có một tiểu di phu cùng tuổi cùng nhau chơi đùa đến lớn như vậy.

"Ồ, sao lại có cảm giác cháu dâu đã gặp qua ở nơi nào đó vậy." Trình Quang Hạo buồn bực nhìn bóng lưng đang đi về hướng phòng bếp, cảm thấy Cố Noãn Phong nhìn rất quen mắt, "Rốt cuộc tại nơi nào đấy?"

Má Diệp thay bộ quần áo ở nhà đi xuống, thấy bọn họ đều đã ngồi vào chỗ, lưu lại chỗ ngồi cho bà ở bên cạnh ba Diệp, lại thấy phía đối diện chỗ bên cạnh Diệp Thanh Thành còn trống, khó hiểu hỏi: "Đêm nay còn mời thêm ai? Tại sao còn chưa đến?"

"Thanh Thành, con đi xem một chút, nhiều món ăn như vậy cũng đủ rồi." Ba Diệp bảo Diệp Thanh Thành đi xem một chút.

"Đúng vậy, hôm nay cô ấy là đại công thần, không có cô ấy, chúng ta sẽ không có bữa cơm này, Thanh Thành chờ đi một chút, đi cũng vào xem xem." Diệp Nam cũng đi theo đứng lên.

Má Diệp cảm thấy hôm nay lão công rất cổ quái, em gái của chồng cũng kỳ quái, chưa từng nghe nói qua mời đầu bếp về để làm món ăn còn phải cùng ngồi ăn cơm.

"Món ăn đến đây." Diệp Nam đem một món ăn cuối cùng bưng lên bàn, Diệp Thanh Thành lôi kéo Cố Noãn Phong ngồi xuống.

"Mẹ, mẹ đã trở lại."

Má Diệp không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Cố Noãn Phong, nhướng mày, lập tức mặt liền kéo dài thay đổi sắc thái. Không phải là nghe Tàn Thương nói nàng cùng Thanh Thành đang muốn ly hôn sao? Hôm nay đây là xướng cái tuồng gì? Nhìn Diệp ba ba một cái, lại trừng mắt Tàn Thương cho sai tình báo, lại nhìn một chút thức ăn trên bàn, trong lòng bực bội ở một bụng hỏa, lập tức đứng người lên: "Mọi người từ từ ăn, đột nhiên tôi hơi nhức đầu, đi lên lầu nghỉ một lát."

Ba Diệp lấy tay kéo vạt áo má Diệp: "Đầu đầu cũng không thể không ăn cơm a, vậy thì ăn một chút hãy đi nghỉ ngơi."

Cố Noãn Phong biết rõ mẹ chồng đầu đầu là giả, không muốn nhìn thấy nàng là thực. Nàng đúng là một lòng muốn chữa trị quan hệ mà tới, lập tức hỏi: "Mẹ, vậy mẹ lên lầu nghỉ ngơi đi, con sẽ chọn mấy món đồ lát nữa mang lên cho mẹ."

"Không cần." Má Diệp liếc trắng Cố Noãn Phong một cái, thật sự là giỏi giả bộ hồ đồ, trông thấy cô, tôi còn có thể nuốt trôi hay sao?

Nét mặt Diệp Thanh Thành căng thẳng, lập tức đi theo má Diệp đi ra ngoài: "Mọi người ăn trước, để tôi đi lên xem một chút."

Cố Noãn Phong sợ Diệp Thanh Thành cùng mẹ của hắn phát giận, như vậy sẽ chỉ làm chuyện càng ngày càng căng, vội vàng lôi kéo tay của hắn.

Diệp Thanh Thành biết rõ Cố Noãn Phong đang lo lắng chuyện gì, một bàn tay khác cũng đặt lên đến, nhẹ nhàng ở trên tay của nàng vỗ vỗ, ra hiệu nàng yên tâm. Hắn rất quý trọng thành quả lao động của nàng, không phải vạn bất đắc dĩ, chắc chắn sẽ không làm cho nàng uống phí khổ tâm.

Chuyện bất hoà giữa mẹ chồng con dâu các nàng, trên bàn ngoại trừ Diệp Nam cùng Trình Quang Hạo không rõ lắm, những người khác đều biết rõ, ba Diệp vì điều tiết không khí vội vàng giong lên cái ly trên tay: "Bởi vì các cháu đội lát nữa đều phải lái xe, đêm nay bác liền lấy trà thay rượu..."

Đoạn sự việc nhỏ xen giữa vừa rồi kia rất nhanh đã bị Trình Quang Hạo cùng Tàn Thương mặt mày hớn hớn nói chuyện về buổi đấu giá lúc buổi chiều, dần dần nhạt đi. Cố Noãn Phong có chút nóng lòng Diệp Thanh Thành tại sao còn chưa xuống, không có chú ý nghe, mãi cho đến khi mọi người đều nhìn xem nàng, nàng mới giật mình lấy lại tinh thần.

"Noãn Phong, con lại không phải lái xe, hôm nay hãy theo tiểu di của con uống chút rượu đồ mạnh, ở nhà ăn cơm cảm giác chính là thoải mái hơn so với khách sạn, hôm nay cháu khổ cực rồi." Ba Diệp trông thấy bộ dạng ngọt ngào của Cố Noãn Phong, cũng cảm thấy đêm nay lão bà có chút hơi quá.

"Ba, cũng không có gì vất vả, đều là mấy món ăn gia đình đơn giản, chờ tiểu di thân thể khoẻ lên, còn muốn thỉnh đi đi ra ngoài ăn một bữa ngon."

Diệp Nam ngồi bên cạnh Cố Noãn Phong cười giúp nàng rót rượu đồ mạnh: "Lần sau đi mời các cháu, Noãn Phong làm những món ăn này rất thân thiết, có hương vị của nhà, ăn cơm không phải là ăn một phần tâm tình hòa khí, mọi người nói có đúng không?"

"Mùi vị không tệ, nhưng mà lần sau không cần phải làm như vậy, mấy người chúng ta đều là động vật ăn thịt." Tàn Thương toét miệng, nâng chén lên với Cố Noãn Phong.

Bên này Trình Quang Hạo đột nhiên chỉ vào Cố Noãn Phong cao giọng kêu lên: "Tôi nhớ ra rồi, không trách được thoát nhìn rất quen mắt. Tiểu Nam, Noãn Phong chính là cô gái nhiệt tâm mà anh gặp ở siêu thị lần trước. Hắc, thật không nghĩ tới chúng ta dĩ nhiên là người một nhà."

"Trùng hợp như vậy?" Diệp Nam nhìn xem Cố Noãn Phong mặt mày đều là mừng rỡ, "Lần trước Quang Hạo từ siêu thị trở về bệnh viện, cứ khen suốt

gặp được người nhiệt tâm, hai ngày nay đi tại bệnh viện ăn đều là mấy món ăn anh ấy căn cứ theo cách cháu dạy bảo phòng bếp làm, về sau Thanh Thành nhìn cũng nói thực liệu hữu dụng, có trợ giúp hiệu quả trị liệu."

Cố Noãn Phong nhìn xem Trình Quang Hạo, lại nhìn bím tóc đuôi sam dài của hắn, cũng nhớ ra rồi, không nghĩ tới có chuyện trùng hợp như vậy, từ việc hắn đi siêu thị mua đồ hỏi thăm như vậy liền nhìn ra được hắn đối với tiểu di rất tốt, liên tục hiếu kỳ hắn là người thế nào, bây giờ nhìn cách nói chuyện làm việc của hắn cảm thấy rất đặc lập độc hành.

Diệp Thanh Thành liên tục không có xuống, Cố Noãn Phong đứng ngồi không yên, nàng quyết định đi lên xem một chút, quả nhiên thì người không trách, nếu như mẹ chồng không xuống liền mời nàng xuống: "Con đi lên xem một chút."

Mới vừa đi tới lầu hai, đã nhìn thấy Diệp Thanh Thành cùng má Diệp trước sau từ phòng ngủ đi ra, má Diệp đi ở phía trước trông thấy Cố Noãn Phong đi lên liền sững sờ, ánh mắt oán hận lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

"Mẹ, món ăn sắp nguội lạnh."

"Hừ!"

"Mẹ, nếu là lúc trước con không hiểu chuyện, con xin lỗi mẹ..."

"Tốt lắm, cái gì đều đừng nói, " Diệp má má lắc lắc tay cắt đứt Cố Noãn Phong lời mà nói, "Lời này không nên bị người khác nghe thấy, không lại cho là tôi đang làm khó dễ cô."

Diệp Nam yên tâm lên lầu xem một chút thấy thế tiến lên kéo tay má Diệp: "Tốt lắm chị dâu, không cần phải quá kén chọn, nàng dâu nhiệt tâm giúp người lại chăm chỉ như vậy chị có thể đi đâu tìm nữa? Khó được Thanh Thành lại yêu thích, dù sao cũng là vợ Thanh Thành cưới về, bọn họ còn muốn sống với nhau cả đời." Chuyện đêm nay nàng đều nhìn ở trong mắt, không nghĩ tới chị dâu sẽ không giữ thể diện cho Cố Noãn Phong như vậy, cho dù có chuyện gì, ít nhất cũng phải chờ lúc trong nhà không có người ngoài hãy phát tác.

Lời nói của Diệp Nam khiến má Diệp nhảy cảm phát hiện bà bị cô lập, nghĩ đến vừa rồi con trai ở trên lầu cùng nàng nói, 'Mẹ, Noãn Phong cùng con là vợ chồng, thể diện của cô ấy cũng chính là của con, mẹ làm cho cô ấy khó xử chính là làm cho con khó xử. Cô ấy không phải là người ngoài, là người con muốn chung sống cả đời.

Nghĩ tới, trong lòng đối với Cố Noãn Phong lại càng ghen ghét vài phần: "Còn có thể để tôi chọn sao? Đã thành con dâu."

Ý trào phúng trong lời nói của má Diệp, khiến cho trong lòng Cố Noãn Phong tóm lại là không thoải mái, nàng đứng lui sang bên cạnh để cho má Diệp cùng Diệp Nam đi xuống trước. Diệp Thanh Thành đi tới đem tay của nàng toàn bộ nắm vào trong lòng bàn tay: "Noãn Phong, anh biết rõ tâm ý của em, người khác cũng nhìn ra đến, không cần phải khổ sở, không then với lương tâm là được."

Lòng bàn tay luôn luôn khô ráo của hắn cũng có chút mồ hôi, Cố Noãn Phong biết rõ tâm tình bây giờ của hắn không yên, vứt bỏ cảm giác không thoải mái, tay từ trong lòng bàn tay của hắn rút ra, cầm chặt lại tay hắn.

Sau bữa cơm chiều Diệp Thanh Thành làm thế nào cũng không chịu để Cố Noãn Phong lại dọn dẹp rửa bát đĩa, đem nàng từ trong phòng bếp cho "Ném" đi ra ngoài. Cố Noãn Phong thấy mọi người đi thư phòng thưởng thức bữa tiệc tuyệt tác mà Trình Quang Hạo buổi chiều đầu giá được, nàng không hiểu nên không có đi theo.

Đang định đến phòng khách đi xem ti vi, lúc đi qua lan can dưới sân thượng lại nghe thấy âm thanh bức bối của má Diệp: "... Cho rằng bằng một bữa cơm có thể đã động tới? Một người trước kia cái gì cũng không biết, hiện tại món ăn thế nhưng cũng làm ra được hữu mô hữu dạng, chỉ tính phần tâm cơ này, chị lại càng không muốn gặp."

"Chị dâu, đây là do nàng có ý muốn lấy lòng chị, tại sao có thể nói thành tâm cơ đây? Chuyện của em với Quang Hạo là người nào đồng ý? Hiện tại ba mẹ anh ấy đối xử với em rất tốt, ba mẹ em bên này cũng vậy, năm ngoái bọn họ còn từ chỗ Nhị ca bên kia đến nhà bọn em ở hơn nửa năm. Hai đứa nó đều đã kết hôn, chị liền nhìn thoáng một chút, hơn nữa em cảm thấy được con bé cũng không tệ lắm."

"Hừ, đó là do em không nhìn thấy bộ dáng của nó lúc trước, luôn một bộ xa cách lạnh lùng, người khác giới thiệu mấy cô gái trẻ ai cũng tốt hơn nó nhiều lần, khi kết hôn chuyện gì đều là Thanh Thành lo liệu, chị liền không hiểu nổi, bộ dáng như vậy còn muốn cưới vợ về làm gì?"

"Kia là tình yêu, tựa như anh trai của em yêu chị vậy."

"Đừng có làm chị nổi da gà, khi đó mới nói Thanh Thành vài câu, không cho mượn tiền xem bọn nó có thể ra ở riêng hay không, ai biết Thanh Thành âm thầm tự mình chạy tới ngân hàng, còn mua một nhà trọ nhỏ trả tiền theo phân kỳ, mà ngay cả địa điểm cũng là ở gần nhà mẹ đẻ của cô ta, chị vừa nhìn liền biết là chủ ý của nó, đây là còn chưa có kết hôn liền muốn ra ở riêng, con trai tốt của chị đều bị nó dạy hư. Kỳ thật chị còn không vui cùng bọn nó ở cùng một chỗ đây, nhìn xem liền phiền lòng."

"Đó không nhất định là chủ ý của Noãn Phong..."

Cố Noãn Phong tận lực không phát ra âm thanh từ sau lan can chạy đi, chờ lúc đến phòng khách, nàng mới phát giác không biết từ khi nào thì lệ đã rơi đầy mặt.

Phía trước phòng khách chính là một đình viện giống như vườn hoa kiêu cổ, Cố Noãn Phong đứng ở bên cạnh nơi này cũng có thể trông thấy hoa phù

dung, cúc vạn tuế, đang nở tươi đẹp. Mới vừa đi tới, đã nhìn thấy Chu Từ Khanh đưa lưng về phía cửa chấp tay đứng ở trong đình viện, bóng lưng có chút tịch mịch.

Chu Từ Khanh nghe thấy tiếng động quay đầu lại trông thấy là Cố Noãn Phong, hần lấy ra khăn tay đưa cho nàng: "Kết hôn sắp hai năm, dù gì cũng biết một chút tính tình của a di, không biết là tính cách của em tri độn sẵn đây? Hay là bây giờ mới bắt đầu có cảm thụ nên mới quan tâm."

Chu Từ Khanh ánh mắt luôn luôn sắc bén, thấy mắt Cố Noãn Phong có chút đỏ lên liền nhìn ra nàng mới vừa đã khóc: "Lệ Na cũng là không thể có cách nào cư xử khéo léo với mẹ anh, kỳ thật thời gian dài cho dù tính tình của mọi người không thay đổi, nhưng quan hệ cũng sẽ hòa hoãn đi."

"Tại sao anh không dẫn Lệ Na cùng tới?" Cố Noãn Phong khoát khoát tay, nước mắt trên mặt vừa rồi đã bị nàng dùng tay gạt đi.

"Chia tay." Về mặt Chu Từ Khanh không có biến đổi gì, chỉ có một đôi mắt sâu hữu thần thoáng hiện lên vẻ tịch mịch cô đơn giống như bóng lưng vừa rồi.

"Em không biết, kỳ thật luôn nhẫn nại tính tình của mình đi làm vui lòng cho người khác thật sự rất mệt mỏi. Anh rất khâm phục Thanh Thành, có thể nhẫn nại đợi em, hơn nữa kiên trì lâu như vậy. Hôm nay thấy hai người anh liền suy nghĩ, nếu như anh kiên trì thêm một chút, có thể hay không cũng sẽ được giống như hai người bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Vừa Gặp Đã Yêu

"Noãn Phong, ngồi im đừng động đây, để cho anh hảo hảo mà nhìn em một chút." Ngồi đối diện với Cố Noãn Phong, giọng nói của Diệp Thanh Thành nhu hòa như nước, đáy mắt đen nhánh đều là liên miên bất tận vui vẻ.

Ánh mắt ôn nhu lưu luyến của Diệp Thanh Thành dường như có vô số cây dây leo, triền miên, từng sợi, từng tầng một, đan xen quấn quýt mà đem trái tim của Cố Noãn Phong cùng trái tim của hắn chặc chẽ bện chặt vào nhau, tình yêu xoay quanh ở trong lòng hai người như dòng nước cuộn cuộn liên miên bất tận, mãnh liệt bành trướng chảy trong huyết mạch.

Mười giờ tối, khoảng thời gian này trên chuyến tàu điện ngầm số 3 hành khách có vẻ thưa thớt, đến trạm dừng này, có một cặp tình nhân khác đi xuống, trong toa xe chỉ còn lại bọn họ ngồi đối diện nhau, si tình nhìn nhau.

"Noãn Phong, em nhìn thấy anh không?" Diệp Thanh Thành chuyên chú ngưng mắt nhìn Cố Noãn Phong ngọt ngào linh động, đáy mắt lóe sáng dị thường lưu quang dật thái (màu sắc tươi sáng), giống như những chấm nhỏ lấp loè.

"Một cái người sống to lớn đập vào mắt như vậy, muốn không nhìn thấy cũng khó khăn." Cố Noãn Phong nhìn Diệp Thanh Thành mặt mày cười đến tao nhã, làm sao lại có gương mặt lịch sự tao nhã như thế này, nàng không tự chủ được liền bị hoảng hốt.

Xe hơi bởi vì buổi trưa hai người đi bộ trở đến bệnh viện, bây giờ còn đang ở bãi đậu xe của nhà hàng, ra khỏi Diệp gia, hần nắm tay của nàng kề tai nói một câu: "Noãn Phong, chúng ta ngồi tàu điện ngầm về thử đi." Vì thế nàng liền phụ xướng phụ tùy theo sát cước bộ của hắn lên tàu điện ngầm. Mặc dù trong lòng không hiểu tại sao phải bỏ gần cầu xa không thuê xe mà ngồi tàu điện ngầm, nhưng có hắn đi cùng, như thế nào đều được.

Cho rằng khi lên tàu điện ngầm, vẫn sẽ như vừa rồi dọc theo đường đi chặc chẽ khăng khít kề cận gần bó bên nhau, trên đoàn tàu đang nhanh chóng đi về phía trước, lẳng lặng hưởng thụ thế giới riêng của hai người, ngọt ngào khó tả, ai ngờ hắn lại cười mà không nói ngồi vào phía đối diện với nàng, chẳng lẽ nghĩ khoảng cách sinh ra cảm xúc tuyệt hơn?

"Noãn Phong - -"

Âm thanh tinh khiết cắt đứt dòng suy nghĩ của Cố Noãn Phong, thanh âm kia nghe có chút hương vị khó tả, hình như đó là sự ỳ ạch, hoặc là cảm thán.

"Đã từng ở chỗ này, vị trí này, em chưa từng thấy anh ngồi ở đây?"

Ngồi ở đối diện tóc quần ngọt ngào Cố Noãn Phong, tại trong mắt Diệp Thanh Thành dần dần biến thành nữ sinh tóc ngắn ngẫu nhiên gặp nhiều năm trước, khi đó nụ cười chân mày đều tràn đầy hơi thở thanh xuân bức người, đôi mắt sáng long lanh giống như lưu ly đen, phảng phất như biết nói, linh động vụt sáng vụt sáng, suýt nữa làm hắn choáng váng khi vô tình ngẩng đầu nhìn lướt qua.

Tựa như có cổ lực lượng vô hình dẫn dắt hắn, hần rốt cuộc không dời mắt ra được, nhất cử nhất động của nàng, đều khiến tim hắn rung động. Hành động cong khoe miệng lên nhìn quảng cáo trong xe của nàng, cử chỉ ngáy mắt xoa bóp ngón tay mờ ám đáng yêu của nàng, khi nàng ảo não nhíu mày lúc lật tìm thứ gì đó trong túi xách... Cả một đông a hình ảnh trong nháy mắt tựa như ảnh chụp bị hần lưu giữ lại dưới đáy lòng.

Một người mẹ trẻ tuổi ôm con lên xe, nàng đứng lên nhường chỗ ngồi, khi người mẹ đó bảo đứa bé ngọt ngào nói cảm ơn tý tý làm cho nụ cười tình khiết của nàng thêm phần thẹn thùng đỏ ửng cả mặt lên, nàng thẹn thùng là lẽ cái lưỡi phấn hồng ra, đôi mắt đen như lưu ly kia cười đến cong cong như trăng lưỡi liềm.

Sau cùng là một cái lơ đãng mỉm cười, cứ như vậy không hề phòng tiến đụng vào dây mắt đã sớm bị động tâm với nàng của hắn, mọi âm thanh đều biến mất, thời gian tựa như dừng lại trong thời khắc đó.

"Noãn Phong, em không có trông thấy anh, nhưng anh nhìn thấy em." Ánh mắt trong suốt của hắn mang theo tình yêu cuồng nhiệt, "Chính là tại nơi này, lần đầu tiên anh nhìn thấy em."

"Thanh Thành, kia là lúc nào? Em còn tưởng rằng chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là tại Hội hữu ái lễ Giáng Sinh, anh ngồi ở trên sân khấu vô cùng ưu nhã đàn Piano."

Diệp Thanh Thành ngồi vào bên cạnh nàng, cầm tay của nàng lên, nhẹ nhàng hôn từng ngón tay: "Đó là lần thứ ba anh nhìn thấy em, khi đó là đã rất lâu sau khi anh tìm em, không nghĩ tới em sẽ đến học ở Đại học Tân Đại." Không tin có thể gặp lại nàng, lúc ấy hắn kích động đến mức đàn sau rất nhiều âm phủ, về sau còn bị Tần Thương cùng Chu Tử Khanh nhạo báng thật lâu.

Lúc biết được tên của nàng, hắn cảm thấy người cũng như tên, Noãn Phong, đúng là như một luồng gió ấm thổi vào trái tim hắn, bởi vì quá mức ấm áp, hắn từ đó đẩy cõi lòng mong đợi.

Đầu ngón tay được phủ kín bởi các nụ hôn, cảm giác tâm mê ý loạn lại yếu mềm tê dại, Cố Noãn Phong cắn môi dưới, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: "Kia lần thứ hai là lúc nào?"

"Lần thứ hai vẫn là ở nơi này." Hắn liên tục không dám đi tới cùng nàng nói chuyện, sợ đường đột làm lưu lại ấn tượng xấu. Đúng lúc hắn lấy hết dũng khí muốn tiến lên cùng nàng nói chuyện, nàng lại xuyên qua chen chúc bức tường người, đến trạm xuống xe.

"Nhưng mà em ngoại trừ đi tham gia hoạt động xã hội thực tế, rất ít khi ngồi tàu điện ngầm, em học trung học cũng ở gần nhà, bình thường mua sách cái gì đều là đi xe đạp." Cố Noãn Phong trong lòng rung động không thôi, nỗ lực tập trung trí nhớ, nhớ lại mấy lần ngồi tàu điện ngầm ít ỏi, nghĩ tại sao lại không nhìn thấy hắn, phải nói người này rất dễ làm người khác chú ý.

Diệp Thanh Thành thờ dãi trong lòng, đem ngón tay của nàng lại hôn cắn thêm mấy cái, không trách được về sau ở trong xe điện ngầm muốn ngẫu nhiên gặp lại lần nữa mà rốt cuộc mãi không gặp được, muốn tìm nàng ngay cả cái tên cũng không có, mà ngay cả Chu Tử Khanh đều nói hắn đại dột như con lừa, không biết len lén chụp tấm ảnh sao, ít nhất cũng có thể làm cái thông báo tìm người.

Nhưng mà khi đó hắn còn có năng lực tư duy bình thường sao? Chu Tử Khanh chính là điển hình đứng nói chuyện không đau thắt lưng. (Giống như nói chuyện giật gân, nói bừa)

"Bình thường anh đều ngồi tàu điện ngầm đi học sao?"

Diệp Thanh Thành con mắt ánh sáng loe loe, buông ngón tay nàng xuống, tranh thủ khi tàu điện ngầm chạy vào đường hầm đem nàng ôm vào trong ngực, hôn lên môi của nàng, ôn nhu đè nặng cánh môi hồng phấn, lưỡi từng chút tỉ mỉ phác họa đôi môi của nàng.

Diệp Thanh Thành làm sao có thể sẽ nói cho nàng biết, hắn cũng rất ít ngồi tàu điện ngầm, ngày hôm đó buổi trưa làm do mẹ an bài cho hắn một lần thân cận, lúc ra cửa không biết tại sao trước khi đi lại quên mang chìa khóa nhà cùng với chìa khóa xe. Cũng chính bởi lý do đó mới khiến cho hắn ngẫu nhiên gặp được nàng, hắn về sau khôn còn đi xem mắt nữa, một thời gian rất lâu về sau hắn đều ngồi đúng chuyến tàu điện ngầm số 3 vào đúng khoảng thời gian đó, muốn gặp lại nữ sinh làm cho tim hắn đập thành thịch kia.

Trong hương vị ngọt ngào của nụ hôn, Cố Noãn Phong đã sớm quên vấn đề đang hỏi hắn, trầm luân vào trong đó.

"Anh hối hận nhất ở hai chuyện chuyện, một là lúc đó cũng bởi vì nhát gan, bỏ lỡ em năm năm. Noãn Phong, nhưng anh lại rất may mắn, bởi vì anh chờ được đến em."

Diệp Thanh Thành lưu luyến dời môi đi, hôn lên trán của nàng, tóc của nàng: "Noãn Phong, anh yêu em, ở nơi này anh đã yêu em."

Hắn ôn nhu tỏ tình, tựa như tiếng đàn, đầy ngập nhu tình đem Cố Noãn Phong bao phủ. Thì ra là hắn là ở chỗ này đã yêu nàng, tại thời điểm mà nàng không biết, trước cả khi nàng vào đại học, lâu đến mức làm cho nàng đau lòng.

Cố Noãn Phong đem mặt thật sâu vùi vào lồng ngực của hắn, nước mắt không khống chế nổi chảy ướt sũng cả áo sơ mi của hắn: "Thanh Thành, bắt đầu từ bây giờ để cho em thật tốt yêu anh, cho em thêm một cơ hội, được không?"

"Những năm tháng em liên tục không có nhìn đến anh kia, anh đã tự nói với mình, anh sẽ chờ em, dù là em vĩnh viễn cũng sẽ không biết đến anh. Hiện tại em đã biết rồi chứ, làm sao anh lại có thể không cho em cơ hội? Bởi vì đó đồng dạng cũng là cơ hội của anh mà!" Noãn Phong, khi đồng ý ly hôn, thiếu chút nữa anh đã vĩnh viễn mất đi em, là chuyện thứ hai mà anh hối hận nhất.

Đêm, là yên tĩnh, còn sự vui thích là thuộc về những người yêu nhau, tựa như đêm đen càng nồng đậm, đêm yêu cũng đồng dạng cảnh nồng nàn khó ngăn cản.

"Noãn Phong, anh muốn về nhà." Cửa thang máy khu chung cư Kim Đình Hoa, Diệp Thanh Thành ôm eo Cố Noãn Phong, cúi đầu chôn ở trong căn cổ của nàng, ngửi ngửi hương thơm tự nhiên nhan nhận ở trên người nàng. Không phải là đến bây giờ hắn còn già mồm, là hắn vẫn còn chút bất an.

Cố Noãn Phong sớm bị giọng nói trầm thấp thuần hậu cùng hô hấp hâm nóng phun tại trên cổ đầu độc, thẹn thùng ôm eo của hắn: "Thanh Thành, em muốn anh ôm em về nhà."

"Tốt, chúng ta về nhà." Hắn vui vẻ cười một tiếng, chặn ngang bế nàng lên, đặt lên môi của nàng một nụ hôn hết sức ôn nhu.

Toàn bộ thế giới tại trong nụ hôn của hắn đều trở lên mơ hồ, nàng ôm cổ hắn, đã quên đây là đâu, giờ nào phút nào, đã quên hắn bế nàng lên lầu như thế nào, dán lên thân thể nóng bỏng của hắn, nàng như gắm trên đám mây.

Đây dựa quần quýt, quần áo từng món một bị ném ở trên sàn nhà, cho đến ngọn đèn màu da cam mờ ảo phủ lên thân thể không mảnh vải che thân của nàng, da thịt mịn màng trắng nõn như sứ dính vào một tảng đồ ửng, đôi mắt linh động mờ mịt mộng lung sắc nước, nhu nhu nhược nhược hé mở môi nhẹ giọng hô: "Thanh Thành, Thanh Thành - -"

Nơi tuyết trắng đáng yêu nở rộ hai đóa hồng mai mỹ lệ, mảnh khảnh vòng eo, thánh địa thần bí bóp chặt hô hấp của hắn, hắn cứng bái nhìn ngắm nàng. Tựa như một loại bản năng yêu, Diệp Thanh Thành đem ra sử dụng đến mê muội, lưỡi dè dặt lướt qua từng chút thôn tính, cho đến đóa hồng mai đỏ ửng mỹ lệ kia được nạp hết vào trong miệng, từ từ hút.

Bàn tay từ bên hông thăm dò đến khu rừng rậm thần bí, tìm được cánh hoa hồng mong nhớ đã lâu, dịu dàng vân vê, ngón tay từng chút một tiến vào trong dũng đạo mềm nhuận của nàng, dè dặt che chở, kéo ra đưa vào.

Cố Noãn Phong cảm giác được nơi nào đó của hắn đang đứng thẳng chia vào trên bụng của nàng, khu bí ẩn bị hắn vân vê lan tràn ra vui sướng vừa run sợ lại rung động, nàng phát ra tiếng rên rí nhỏ vụn, muốn giành lấy càng nhiều càng nhiều yêu thương của hắn.

"Cho anh, Noãn Phong, anh hiện tại liền muốn." Thái dương của hắn đều là đầy mờ mờ, đôi mắt đỏ ửng lên, ngón tay ở trên cánh hoa trước sau hung hăng ma sát.

Cố Noãn Phong nức nở nghẹn ngào, lắc lắc hai chân đón ý nói hòa với hắn, như một loại ngênh đón không thể chờ đợi được.

Hắn nắm lấy eo của nàng, không kiềm chế nổi nữa động thân một cái, thuận lợi xuyên vào nàng.

"Ông trời, thật chặt, thật ấm áp..." Cảm nhận được nơi nóng ấm đó bao vây hắn thật khít khao, muốn đợi nàng thích ứng với sự hiện hữu của mình rồi mới cử động, nhưng mà cảm giác tuyệt diệu vô hạn cùng ấm áp kia, làm cho thần trí của hắn thoáng cái bị mê ly, nơi dũng đạo như cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, không ngừng nuốt vào, bao vây, siết chặt lấy hắn, loại tư vị giây vò này, khiến cho Diệp Thanh Thành đang định chuẩn bị từ rút lui ta cuối cùng không thể kìm nén nữa mà nhanh chóng chuyển động.

"Thanh Thành... Nhẹ một chút... A..." Quá sâu, sự cuồng dã của hắn làm cho Cố Noãn Phong kêu lên, bắt lực bám lấy lưng hắn.

Nàng không biết thời khắc máu nóng sôi sục như vậy, tiếng kêu thật to này càng lấy lòng Diệp Thanh Thành, Diệp Thanh Thành thở hổn hển, nâng lên chân của nàng, đụng chạm lấy, điên cuồng mà đâm vào lại toàn bộ rút khỏi, như ngựa hoang thoát cương tận tình rong ruổi.

"Noãn Phong, bảo bối, anh yêu em..." Hắn bám vào bên tai Cố Noãn Phong liên tục nói lời tỏ tình, càng ngày càng cuồng dã ra vào dũng đạo mà hắn yêu chết này, vui vẻ mất hồn nhẹ nhàng từng đợt tiếp theo từng đợt ập đến, ân ái ra ra vào vào, hắn làm không biết mệt, đắm chìm giữa sự tương tư cùng yêu say đắm mà phóng thích...

Diệp Thanh Thành chưa bao giờ trải qua sự rung động như vậy, dù là lần đầu tiên cũng chưa từng vui sướng đến thế, loại thực cốt mất hồn này, là chân chính thân và tâm kết hợp mới có.

Đáy mắt hắn che dấu đi ướm ý, ôn nhu vuốt ve người dưới thân, quanh đi quẩn lại, cho tới bây giờ hắn thật sự là chỉ có nàng.

Một đêm này, bọn họ dùng thân thể kết hợp với nhau một cách hoàn mỹ, biểu đạt sự tương tư sâu đậm và tình yêu say đắm của hai bên với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cực Kỳ Bình Thản

Mặt trời ló rạng từ phía đông, ánh bình minh dịu dàng ấm áp chiếu vào phòng ngủ, rèm cửa sổ màu xanh sẫm nhuộm ánh sáng nhàn nhạt.

Diệp Thanh Thành tỉnh lại từ trong dư âm hạnh phúc, hắn cảm giác trong ngực trống vắng, thân thể mềm mại đáng nhớ phải ở trong vòng tay lại sờ không đến, một bên giường có chút lạnh, hắn lập tức khăn trương mở mắt ra. Nàng không có trong phòng ngủ.

Lo lắng mặc thêm áo ngủ vào, bước chân vội vàng bắt đầu tìm kiếm, không có trong phòng tắm, không ở phòng khách, không có ở... Trong phòng bếp mơ hồ truyền đến "xèo xèo" tiếng rán thức ăn, tâm tình khẩn trương của Diệp Thanh Thành thoáng dễ xuống, trông thấy cô gái nhỏ mình tâm tâm niệm niệm đang dùng bàn sản rán trứng.

Trong phòng bếp ngoại trừ hương thơm của trứng rán, còn có thơm nồng mùi sữa đậu nành đang nấu, hẳn thậm chí có thể từ trong không khí ngửi được hương vị tinh khiết và thơm ngon của sữa đậu nành mè đen, nữ nhân này "Sao chép" bữa sáng hẳn là, thậm chí còn đoạt công việc của hắn.

Diệp Thanh Thành dựa vào vách tường của phòng bếp đưa ánh mắt thâm tình xem Cố Noãn Phong bận rộn, quả thật là một buổi sáng tốt đẹp làm cho hắn say mê.

Bóng lưng thướt tha hấp dẫn, áo sơ mi màu trắng mặc lên người bởi vì rộng thùng thình nên cảm thấy nàng lại càng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, lộ ra hơn một nửa đôi chân dài cân xứng duyên dáng, đường cong của cặp mông vênh lên dưới lớp áo sơ mi, giữa khe mông...

Oh! Cổ họng của Diệp Thanh Thành từ từ trở lên khô khốc, hầu kết nhấp nhô lên xuống khó nhọc, đôi mắt đen thâm trầm tựa như âm thanh rán trứng trên cái chảo, xèo xèo, nhanh chóng bốc lên hai ngọn lửa nhỏ. Nàng, cư nhiên lại không mặc gì ở trong cả.

Tắt bếp ga đi, lúc Cố Noãn Phong cầm cái đĩa để bày trứng chiên, nghe thấy tiếng hít thở quen thuộc, mới phát hiện ra Diệp Thanh Thành đang đứng dựa vào vách tường cạnh cửa phòng bếp.

"Thanh Thành, anh đã tỉnh rồi à?"

Mái tóc ngắn gọn của hắn bởi vì mới vừa tỉnh ngủ nên có vẻ hơi mất trật tự, nhưng không làm giảm chút tuấn mỹ thoát trần nào của hắn, thân hình cao lớn tùy ý khoác một cái áo ngủ xanh thẫm in hoa, phơi bày ra lồng ngực cường tráng căng đầy cùng da thịt vùng bụng kiên mỹ lại không khoa trương. Bụng dưới xương hông có vật đang đội lên, ở trong rừng rậm càng thấy to lớn.

Cố Noãn Phong tựa hồ trong mấy giây đều đã quên dời đi tầm mắt, trong lòng đại 囧, cuống quýt dời ánh mắt từ trên người hắn đi nơi khác: "Anh mau đi rửa mặt thay quần áo, xong rồi tới đây ăn điểm tâm."

Hai mắt Diệp Thanh Thành như bị lực từ hút lấy, không thể rời mắt khỏi người của nàng. Loại vải vóc màu trắng này dưới ánh sáng chiếu vào qua cửa chớp liền trở thành trong suốt, có thể nhìn xuyên qua, vừa rồi chỉ là bóng lưng, hiện tại nàng xoay người lại, phía trước xuyên thấu qua vải vóc nhìn một cái không sót gì.

Áo sơ mi chỉ tùy ý cài mấy cái nút áo ở bên dưới, nửa thân trên trên mát mấy nút áo nên mở rộng một nửa, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, hai luồng tuyết trắng theo nhịp hô hấp phập phồng ở dưới lớp áo mỏng manh nửa che nửa hở, hai đóa hoa hồng phấn linh lung nơi đỉnh còn chưa hoàn toàn nở rộ.

Diệp Thanh Thành hít sâu vào, tưởng tượng xúc cảm khi lấy tay sờ lên, trắng mịn, run rẩy, hai đóa hoa sẽ từ từ ngạo nghễ nở rộ trong tay hắn, dựng lên sừng sừng.

Từ từ dời tầm mắt xuống, trong đầu Diệp Thanh Thành ầm ầm rung động, vườn hoa thần bí cạnh xương mu, như mỹ nhân ôm tỷ bà nửa che mặt dụ dỗ mê hoặc hắn, trí nhớ quân quốc si mê như lửa theo nhau mà đến, hắn nắm tay lại đặt lên trên môi giả vờ ho khan để che dấu, tận lực làm cho thanh âm của mình nghe không run rẩy: "Tại sao lại không mặc áo lót rồi?"

Cái gì lại không mặc áo lót? Tính cả lần này mới là hai lần mà thôi, trong lòng Cố Noãn Phong thừa nhận lần trước là cố ý muốn quyến rũ hắn, nhưng lần này nàng chỉ là sợ rời giường động tĩnh quá lớn, sẽ đánh thức hắn, nên tùy ý cầm lên áo sơ mi của hắn từ trên mặt đất mặc vào, ai biết hắn thêc dậy sớm như vậy: "Em...em sẽ đi mặc vào ngay bây giờ."

Hai tay che trước ngực, lúng túng, nhưng mà tại sao cứ cảm thấy ánh mắt của hắn nhìn xem nàng như của con sói trong chương trình thể giới động vật, lóe ra ánh sáng sâu kín thâm trầm? Không đúng, có con sói nào ưu nhã như hắn sao? Cho dù đến thời khắc cao trào ân ái mãnh liệt nhất, hắn vẫn ưu nhã vô cùng, không có một chút sắc tình thô nát nào, hẳn là một đầu báo săn.

Ai nha, nhìn nàng nghĩ gì thế, nàng xấu hổ cúi đầu, che che dấu dấu từ bên cạnh hắn chạy đi ra.

"Noãn Phong, ở lại cùng anh ăn bữa sáng lại đi mặc sau đi."

Cánh tay dài của Diệp Thanh Thành dễ dàng kéo lấy Cố Noãn Phong đang nóng lòng muốn chạy đi, cánh tay vừa thu lại, nàng đã bị vững vàng cuốn vào trong lòng hắn.

"Vậy em đi lấy cái cốc đựng sữa đậu nành."

"Bảo bối, đó là chuyện lát nữa anh cần phải làm, trước tiên hãy để cho anh nhắm nháp món khai vị ngọt ngào trước bữa ăn đã." Lồng ngực của hắn giờ phút này nóng như một ngọn lửa.

Diệp Thanh Thành cởi áo ngủ xuống trải lên trên bệ để đồ, ôm lấy Cố Noãn Phong đặt lên phía trên.

"Thanh Thành, dừng..." Cố Noãn Phong phát giác được ý đồ của hắn, bệ để đồ bằng đá cẩm thạch mặc dù trải lên áo ngủ của hắn, nhưng làn da đột nhiên tiếp xúc vẫn bị lạnh làm cho nàng giật mình, còn có tại sao có thể làm ở chỗ này? Nàng bối rối bắt lấy tay của hắn, muốn nhảy xuống.

"Suyt! Bảo bối, không cần nói, cũng không nên lộn xộn, em không thấy anh đang bắt đầu ăn sao?"

Nghiêng về phía trước, môi bắt được môi của nàng, ngón tay thăm dò vào trong áo sơ mi, cảm hai luồng khéo léo vừa tưởng tượng ra, vuốt, xoa, hút, nơi dính quả nhiên giống như trong dự tính của hắn, đứng sừng sững nở rộ.

Đễ dàng cởi mấy nút áo còn lại, Diệp Thanh Thành tiêu sái cởi áo sơ mi trắng từ trên người của nàng ra, toàn bộ tư thái tuyệt mỹ của nàng cứ như vậy làm nóng bỏng tròn mắt, hiển son lộ thủy* biểu hiện ra ở trước mặt của hắn.

(*Hiển son lộ thủy: cách nói văn vẻ của việc bộc lộ tài năng của bản thân.)

Hắn sử dụng cả miệng cùng tay, tại trên người của nàng nhóm lên từng ngọn lửa.

Diệp Thanh Thành không hề giống như lúc trước đè nén dục vọng của mình, cô gái nhỏ ở trước mắt cái này nói nàng yêu hắn, vì tình yêu của nàng, làm cho hắn càng ngày càng vì nàng mà mở ra chính bản thân mình, thả lỏng chính mình, đổi lại là trước kia hắn chắc chắn sẽ không lỗ mạng như vậy, hơn nữa sẽ rất dễ đặt, nhưng mà chuyện phai kim nén tình yêu mãnh liệt này khiến cho hắn ẩn nhẫn đến phát đau nhức.

Dục niệm đói khát ẩn núp lâu nay, trở thành cơn tình triều nguyên thủy nhất của hắn, trời mới biết không có lúc nào là hắn không khát vọng có được nàng.

Nâng eo của nàng, khẽ tách ra chân của nàng, đứng ở giữa đôi chân của nàng, đôi mắt xuất thần nhìn thẳng vào vườn hoa thần bí, nơi u mật tẻ sâu trong run rẩy lộ phần hạt, dùng lưỡi, dùng môi, hoặc gặm nuốt, hoặc hấp thụ, hoặc đâm vào, một hồi điên cuồng mãnh liệt khuấy, xoay tròn.

Cố Noãn Phong muốn đẩy hắn ra, vừa định nói đừng, lại ngoài việc thở gấp nhỏ vụn, run run, nàng vô lực phát ra thanh âm khác.

Diệp Thanh Thành run rẩy nói nhỏ: "Noãn Phong, ôm lấy thắt lưng của anh."

Kéo cao chân của nàng lên, mang theo sự bá đạo chỉ có ở đàn ông, hắn không chút do dự đến gần nàng, mang theo đầy ngập nhu tình nhấn một cái chui vào, chậm rãi chuyển động.

Tại phòng bếp, bên ngoài cửa sổ dần dần ánh lên tia nắng ban mai, Diệp Thanh Thành cắn viên tai Cố Noãn Phong, nói lời tư mật: "Từng nghe người khác nói, làm ở dưới giường làm một phen tư vị khác, quả thật là tuyệt không thể tả, bảo bối, xem ra chúng ta về sau muốn đem mỗi một chỗ đều phải làm qua một lần..."

Lời của hắn làm nàng xấu hổ đến toàn thân căng thẳng, vật to con ở bên trong cũng bị đột nhiên buộc chặt, gắt gao xoắn vặn mang đến tê dại như điện giật, làm cho hắn thoát suất đến thời khắc điên cuồng nhất.

Diệp Thanh Thành lau đi mồ hôi từ trên tóc mai ở trán hắn chảy xuống mặt nàng, nhất quyết không tha gặm viên tai của nàng: "Nguyên ý cùng anh thử sao?"

Thân thể của Cố Noãn Phong đều ở trong lòng bàn tay của hắn, run rẩy tùy ý hắn mang theo nàng cùng pháp phòng, cảm giác mê loạn làm cho nàng giống như sắp bị hòa tan, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh "Ừm" đơn âm tiết.

"Còn có, về sau không cần rời giường trước anh - -" nàng là người mà hắn sẽ sủng ái cả đời, hắn không thể nhìn nàng bận rộn, ngẫu nhiên một lần còn có thể, nếu như thường xuyên như vậy, hắn không bỏ được.

"Ừm... Ừm..."

"Còn có những chuyện khác em không cần phải quan tâm, chuyện đại sự đã có anh." Hắn không muốn nhìn thấy nàng đã bị ủy khuất, đều oán hận không có xử lý tốt mọi chuyện, hắn tự trách không thôi.

"Ừm... Ừm..."

Cố Noãn Phong ánh mắt mê ly, vui sướng làm cho sắc mặt cùng da thịt của nàng như trân châu hồng phấn chói lọi, Diệp Thanh Thành nghe thấy nàng nhu thuận trả lời, mới rời đi viên tai, dọc theo hình dáng gương mặt tiếp tục hôn, bàn tay giữ chặt xương hông, càng thêm dùng luật động cường hãn lâu dài để yêu nàng.

"Noãn Phong, đừng quên chuyện em vừa đáp ứng anh."

Pháp phòng pháp phòng, buổi sáng sớm cuối mùa thu này nóng bỏng phải phảng phất như đốt lửa.

...

Diệp Thanh Thành mỉm cười nhìn bóng dáng Cố Noãn Phong biến mất sau cửa chính viện tư pháp, mẹ nói nàng không thương hắn, nhưng mà mẹ đâu có biết con trai có thể được nàng đáp lại một chút cũng đã sướng lên tiên.

Một chiếc Hummer H2 màu trắng lớn lồi nghênh ngang trên đường cái từ đằng sau gia tăng mã lực xông lên, dễ dàng vượt qua chiếc Audi A8L màu đen, mạnh mẽ ép về phía bên phải, thẳng gấp một cái, chặn lại chiếc Audi.

Trên xe, đôi mắt Diệp Thanh Thành tinh minh, bên môi xẹt qua một tia lạnh lẽo, hắn ta cuối cùng cũng thiếu kiên nhẫn phải xuất hiện.

Người đầu trục ngồi bên ghế tay lái phụ trên chiếc Hummer bị đột nhiên xuất hiện thẳng gấp hù dọa run lên, hấn kìm nén sợ hãi quay đầu hỏi nam nhân trên ghế lái có gương mặt cực hạn hoàn mỹ: "Quân thiếu, anh không sao chứ?"

"Có việc." Lâm Hiếu Quân nở một nụ cười tà mị phong lưu, mở cửa xe nhảy xuống.

Trên đường, xe cô bị vì đột nhiên xuất hiện tình huống này mà bị chặn thành hai hàng dài, thân xe Hummer choán cả hai lòng đường.

Có người ở đằng sau ấn còi mạnh, người đầu trục nhìn nam nhân kia xuống xe, bắt đầu dĩ cũng vội vàng bước xuống theo, làm nghĩa vụ của người chỉ huy giao thông cho xe hơi đằng sau.

"Anh bạn, thật sự không còn cách nào khác, bị chết máy..." Trên khuôn mặt của nam nhân đầu trục luôn tươi cười, chờ đám xe đằng sau phân tán đi hấn mới dám xả giận thở ra.

Tục ngữ nói, xe như kỳ nhân (nhìn xe biết người), nhìn Quân thiếu nhà hấn hip một đôi mắt đào hoa yêu nghiệt đứng ở trước xe của người ta, hấn đối với tính tình của hai vị này cũng có thể đoán ra một hai từ xe mà bọn họ đi, quân thiếu gia thì rất lớn lối, mà vị vừa hạ kính xe xuống kia có dáng vẻ lạnh nhạt giống như chiếc Audi an phận nội liêm của hấn, quá an phận, quá... Hắc, đây không phải là chồng của nữ nhân kia sao? Tên đầu trục gãi gãi cái đầu trục lóc của hấn, trong lòng không bình tĩnh.

"Đại Lư, đuổi theo."

Đầu trục Đại Lư lại càng mất bình tĩnh, Quân thiếu lên xe của tình địch?

Chiếc Audi màu đen dừng ở trước một club tư nhân cao cấp, Diệp Thanh Thành tiện tay đem cái chìa khóa xe giao cho đứa bé giữ cửa.

"Ngồi xe của anh, đến địa bàn của anh, sao tôi cứ có cảm giác không ổn vậy?" Lâm Hiếu Quân cười đến tung bay mị hoặc, nhưng trong đáy mắt không thấy ý cười, mà ở đó lại mơ hồ gợn lên con sóng băng lãnh.

"Nếu như anh cho rằng làm ách tắc giao thông, chiếm lòng đường để nói chuyện là thích hợp hơn, thì tôi cũng không có ý kiến gì." Club này là do ông ngoại trước khi qua đời lưu lại cho hấn, ngay cả lúc bệnh viện cần mua thiết bị vật dụng gấp khó khăn hấn cũng không nỡ lòng bán đi, không phải giữ nó để kiếm tiền, mà chỉ vì đề kỷ niệm.

Quản lý ở đại sảnh trông thấy Diệp Thanh Thành đến vội vàng nghênh đón, tự mình dẫn hai người đến một gian phòng xa hoa lộng lẫy nhất.

Ngón tay thon dài của Lâm Hiếu Quân day day huyết thái dương: "Diệp Thanh Thành, anh thật sự rất biết giữ bình tĩnh, biết rõ rằng Noãn Phong vẫn liên lạc với tôi, lại chưa từng đi tìm tôi."

"Cô ấy là vợ tôi, không phải tù nhân, chút lòng tín nhiệm này vẫn cần phải có. Chẳng lẽ anh chỉ vì chuyện này mà muốn cùng tôi nói chuyện?" Diệp Thanh Thành cười nhạt, uống trà Phổ Nhĩ * trong chén.

(*Chè (trà) Phổ Nhĩ là một loại chè được làm từ chè đen, qua một quá trình lên men giúp cho các vi sinh vật có lợi phát triển, giống như rượu vang, càng để lâu thì chất lượng càng được nâng cao.

Nguồn gốc của chè Phổ Nhĩ từ Trung Quốc, do sản xuất tại thành phố Phổ Nhĩ tỉnh Vân Nam nên mới có tên gọi này.

Có nhiều thông tin về tác dụng của chè Phổ Nhĩ trong việc phòng chống bệnh ung thư, mặc dù chưa có nghiên cứu nào cụ thể. Tuy nhiên, tác dụng của chè Phổ Nhĩ trong việc giảm mỡ máu, tốt cho gan và tim mạch đã được nhiều người sử dụng kiểm chứng)

"Không phải anh đã quên từng đã đáp ứng tôi chuyện gì? Hiện tại đến lúc anh nên thực hiện lời hứa đó."

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ngoại Truyện : Lâm Hiếu Quân

Đôi mắt cười lạnh băng của Lâm Hiếu Quân giống như loé lên tia sáng như lưỡi dao sắc bén, cộng thêm sự âm độc nảy sinh ở trong lòng nếu có thể đã sớm đem Diệp Thanh Thành ngồi dựa ở trên ghế sofa đâm nát thành huyết nhục mơ hồ.

Lần đầu tiên lúc biết được Diệp Thanh Thành thích Cố Noãn Phong, Lâm Hiếu Quân mới vừa đem Cố Noãn Phong đuổi tới tay, nữ sinh còn đơn thuần giống như ánh mặt trời đỏ, hấn vẫn chưa yêu đến mức khắc sâu trong lòng, chỉ là bởi vì nàng quá tình khiết, quá nhu thuận, có nụ cười ấm áp đến trong tim, lúc đó hấn mới chỉ có chút say mê.

Vài anh em chiến hữu từng nhắc nhở Lâm Hiếu Quân không nên chỉ chơi trò chơi tình yêu thuần khiết, phải đem người hoàn toàn bắt lại, ăn hết cho dù bị người ta nhớ kỹ cũng tốt từng được hưởng qua hương vị. Diệp Thanh Thành gia thế nhân phẩm đều là tuyệt phẩm, có danh hiệu hot boy viện y học, nếu thật sự cùng tranh giành thì khó phân thắng bại.

Lâm Hiếu Quân nghe thế chỉ thăm lạnh lùng giễu cợt ở trong lòng, hắn cũng không kém cạnh gì, ít nhất nữ nhân qua tay hắn rất nhiều, tâm tư của nữ nhân như thế nào thì chắc hắn luôn luôn cao hơn một bậc so với Diệp Thanh Thành đi? Hơn nữa tại thời điểm hắn còn chưa mất đi cảm giác mới mẻ, nữ nhân của Lâm Hiếu Quân hắn nhìn cũng là nhìn vô ích, tư tưởng cũng là mất công suy nghĩ, muốn từ trong miệng của hắn đoạt mỹ thực (đồ ăn ngon), không khác gì nhả răng cọp.

Cứ với ý nghĩ như vậy, Lâm Hiếu Quân chưa từng nghĩ tới có một ngày Diệp Thanh Thành sẽ trở thành tử địch của hắn, trở thành bức tường ngăn mà hắn khó có thể vượt qua để bước về phía hạnh phúc.

Nam nhân là cần sự nghiệp, nếu không về sau lấy cái gì để làm phong phí cho đời sống vật chất? Lấy cái gì để đổi lấy danh lợi, để phóng túng giữa sắc đẹp?

Phù hoa sau lưng lộ vẻ xấu xí, đan vào vô số âm mưu cùng si nhục mới là chân tướng.

Không biết từ khi nào Lâm Hiếu Quân bắt đầu chán ghét vẻ sa đọa sau party, người đẹp vòng quanh.

Có lẽ là từ lúc ba hắn qua đời không lâu, mấy người phụ nhân mang theo con của các nàng đến thăm nhận thân thời điểm?

Hay là từ lúc hắn vô tình nghe thấy bác cả cùng mẹ hắn tăng tị với nhau và nói hắn là con trai của bác cả?

Hoặc là khi nhìn thấy mẹ của hắn quần áo không chỉnh tề mang theo vẻ sắc dục đi ra từ trong phòng ngủ của ông nội hắn?

Thân tình mà không phải là tình thân, chỉ là lợi dụng dơ bẩn lẫn nhau, hành vi phóng đảng cùng vĩnh viễn lấp không đầy nhu cầu vật chất của bà, Lâm Hiếu Quân rất nhanh ý thức được hắn chỉ là quân cờ trên tay để bà ta truy đuổi tài phú, là một cái công cụ không có thân tình.

Lâm Hiếu Quân bắt đầu tham luyện sự hồn nhiên của Cố Noãn Phong, tham luyện tiểu gia đình ấm áp của nàng, cũng muốn từ từ trong nơi tâm tối bắt đi ra, đi ở dưới ánh mặt trời, cuộc sống có lẽ sẽ đơn giản hơn một chút.

Lại sau một buổi party sa đọa, trong đại sảnh biệt thự rộng lớn ngồn ngộn nằm trần trụi cả trai lẫn gái, khắp nơi đều là mùi rượu nồng nặc đến sặc mùi, mùi nước hoa cùng tinh dịch... Lâm Hiếu Quân khi tỉnh lại đầu đau muốn nứt ra, trên vật ở giữa háng kia vẫn còn đeo mũ sau khi miệt mài vẫn chưa có lấy xuống.

Lâm Hiếu Quân đẩy ra nữ nhân chẳng biết là ai đang nằm vắt trên người hắn, rất muốn nôn, xác thực về sau hắn phải nôn đến rồi tỉnh rồi ngủ, tâm của hắn cũng đã không thể trở lại không tìm không phôi phóng túng dâm loạn như cuộc sống ban đầu.

Có lẽ hắn cũng tự cảm thấy chính hắn rất dơ bẩn, xấu xa đến đáng khinh, vào thời khắc Cố Noãn Phong xấu hổ đẩy hắn ra khi hắn động tình muốn chiếm hữu nàng, đề nghị chờ đến đêm tân hôn, nàng muốn bọn họ có một đêm tân hôn đẹp như pháo hoa nở rộ. Lâm Hiếu Quân đồng ý, trong lòng hắn cũng muốn chờ thêm một thời gian nữa, chờ hắn tẩy sạch tay, nếu không hắn cũng có cảm giác giống như làm bẩn sự trong sạch của nàng.

Người chưa từng sống trong bóng đêm chắc chắn sẽ không rõ ràng sự khát vọng nhìn thấy ánh mặt trời sau đêm tối mãnh liệt như thế nào, đồng thời lại cũng e ngại mặt trời quá chói chang sẽ khiến mình không thích ứng được.

Mẹ hắn không chịu được cô đơn lại cùng bác cả lên giường bị ông nội của hắn bắt được, nảy sinh ghen ghét, ông nội của hắn đem mẹ hắn đuổi ra khỏi Lâm gia, một ít cổ phần của ba hắn thì sớm đã bị mẹ của hắn đánh bạc, qua tay trộm bán gần nợ trong vài năm nay, trên tay chỉ còn lại cũng liền vài nốt bất động sản không đáng giá.

Ông nội Lâm Hiếu Quân mắng chửi mẹ hắn là không biết xấu hổ hạ tiện dâm phụ, là nỗi sỉ nhục của Lâm gia, loại sỉ nhục này cũng lan đến cả Lâm Hiếu Quân.

Vẫn đưa cổ phần cho Lâm Hiếu Quân bởi vì đã chính thức ký tên có hiệu lực nên ông nội của hắn không thể thu hồi, nhưng tài sản trên danh nghĩa của Lâm Hiếu Quân lại bị ông nội hắn vận dụng quan hệ trong một đêm đóng băng lại, còn đưa ra chỉ thị khắc nghiệt, nếu như trong vòng nửa năm không có đính hôn hoặc kết hôn cùng với một tiểu thư danh môn thực viện để tăng thêm sức mạnh cho gia tộc, Lâm Hiếu Quân không xứng làm cháu của hắn, hắn sẽ ủy thác cho luật sư công bố hắn và Lâm gia đoạn tuyệt quan hệ, không được thừa kế bất kỳ sản nghiệp nào của Lâm gia.

Không chỉ có không được thừa kế tài sản của cha ông để lại, thậm chí cả tài sản vốn có của Lâm Hiếu Quân cũng đều bị mất đi, Lâm Hiếu Quân mặc dù không cam lòng, nhưng lại thấy khoan khoái nhẹ nhàng như được giải thoát khỏi gông xiềng. Có tay có chân, hắn đã thi được bằng luật sư, làm một vị luật sư, cùng Cố Noãn Phong qua cuộc sống gia đình bình thường là tạm ổn rồi.

Nhưng mẹ của Lâm Hiếu Quân sao có thể cam tâm, bà ta lấy chết ra uy hiếp, hơn nữa còn uy hiếp bác cả Lâm Hiếu Quân nếu như không giúp đỡ sẽ đem chuyện Lâm Hiếu Quân là con hắn công bố cho mọi người đều biết. Bác cả của Lâm Hiếu Quân tất nhiên phải âm thầm xuất lực, xem xét người được chọn. Nữ nhi duy nhất của chủ tịch Tô Minh tập đoàn Hoa Xa là Tô Dao thuận lý thành chương xuất hiện, đạt đến điều kiện mà ông nội đưa ra, hành vi đủ phóng đảng dễ dàng ra tay.

Lâm Hiếu Quân vì mẹ của hắn lấy chết uy hiếp, trong lòng không cam lòng cùng với cừu hận ngủ đông lâu nay, hắn chấp nhận an bài, rất nhanh sức quyến rũ của Lâm Hiếu Quân liền làm cho Tô Dao động tâm, còn chưa tới kỳ hạn ông nội cho hắn, liền thuận lợi đính hôn cùng Tô Dao, và cùng Cố

Noãn Phong chia tay.

Lâm Hiếu Quân quá tự tin, biết rõ Cố Noãn Phong khẳng khái một mực yêu hắn, thế nên hắn cho rằng chỉ cần thời gian ly khai nàng không quá lâu, hắn vẫn có tự tin rằng Cố Noãn Phong cho dù có hận cũng sẽ chờ hắn. Chờ hắn mượn lực lượng trong nhà Tô Dao, chờ lúc cánh chim cứng cáp có thể chống lại ông nội, tất nhiên hắn sẽ lại xuất hiện ở trước mặt Cố Noãn Phong, thỉnh cầu sự tha thứ của nàng, cầu hôn với nàng.

Là Diệp Thanh Thành chờ đến cơ hội? Hay là Lâm Hiếu Quân cho Diệp Thanh Thành cơ hội? Tóm lại, Lâm Hiếu Quân cực hận Diệp Thanh Thành, biết rất rõ rằng hắn căn bản cũng không thực sự buông tha cho Cố Noãn Phong, lợi dụng thủ đoạn hoặc sáng hoặc tối đuổi đi rất nhiều hoa đào ở bên cạnh Cố Noãn Phong, nhưng mà Diệp Thanh Thành dù biết rõ còn càng muốn nhảy ra đối nghịch, lại không chịu bất kỳ lợi dụng gì của Lâm Hiếu Quân, làm theo ý mình công khai cuồng nhiệt theo đuổi Cố Noãn Phong.

Dưới tình huống lợi dụng cái gì cũng không có kết quả, Lâm Hiếu Quân lần đầu tiên trong đời hạ thấp mình cầu xin người khác, cầu xin Diệp Thanh Thành đáp ứng hắn một sự kiện.

'Diệp Thanh Thành, nếu như có một ngày Cố Noãn Phong tự mình nói ra không muốn cùng anh ở chung nữa, mặc kệ lúc nào và dưới tình huống nào, đều xin anh đáp ứng cô ấy, thành toàn cho cô ấy.'

'Lâm Hiếu Quân, tôi yêu cô ấy, tự nhiên cũng tôn trọng bất kỳ quyết định nào của cô ấy, cho nên mặc kệ lúc nào và dưới tình huống nào, chỉ cần chính miệng cô ấy nói muốn rời đi, tôi đều sẽ buông tay, cho cô ấy tự do, bởi vì yêu không phải là giam cầm.'

'Tốt, xin anh chờ quên lời hôm nay đã nói, đây là chuyện anh đồng ý với tôi.'

Lâm Hiếu Quân làm cho Diệp Thanh Thành nhớ kỹ lời nói hôm đó, cũng chính là bởi vì như vậy hắn mới dám rời xa Cố Noãn Phong, bước vào cuộc tranh đấu gay gắt trong gia tộc.

Chuyện vượt ra xa khỏi dự tính của Lâm Hiếu Quân, thân thể cường tráng của ông nội, Đại bá mẫu (vợ bác cả), thủ đoạn của anh họ, nhất thời làm hắn khó có thể thoát ra gông xiềng lợi dụng quần thân, còn có cái đám hỏi có thể lợi dụng kia.

Một thời gian sau không ngờ lại nghe thấy tin Cố Noãn Phong cùng Diệp Thanh Thành chuẩn bị kết hôn, khi biết được tin tức Lâm Hiếu Quân trong nháy mắt đau đến giống như bị vạn tiễn xuyên tâm (vạn mũi tên bắn xuyên qua tim), trên người che kín nguyên một đám người khác không nhìn thấy lỗ thủng toàn máu. Đêm hôm đó bởi vì uống quá nhiều, bị trúng độc rượu, cuối cùng bị đại Lư kéo đi bệnh viện rửa ruột.

Nhưng mà sau khi Lâm Hiếu Quân tỉnh lại cái gì cũng không thể làm, Cố Noãn Phong quá đơn thuần, nếu như quá sớm nói cho nàng biết tình hình thực tế, nàng đến bên cạnh, có thể sẽ tại thời điểm hắn chiếu cố không chu toàn mà xảy ra bất trắc. Còn có nhiều đôi mắt đang theo dõi hắn như vậy, hơi có sai lầm chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, còn có si nhục phải chịu trong những năm nay, hắn còn không có trả lại. Hiện tại nếu thu tay lại, hắn càng thêm không cam lòng.

Bận rộn công tác cùng lực đức tính kế với nhau làm cho thể xác và tinh thần của Lâm Hiếu Quân càng thêm mệt mỏi, chỉ cần mỗi lúc đêm khuya yên tĩnh nhắm mắt lại, đáy lòng sẽ hiện lên nét mặt tươi cười trong sáng như ánh mặt trời, tất cả trí nhớ có liên quan tới nàng đều lập tức tái hiện một cách sinh động ở trong đầu óc, ngoại trừ đau nhức, vẫn đều là đau nhức.

Lúc tâm trạng mệt mỏi lên đến cực điểm, Lâm Hiếu Quân sẽ ẩn ở trong bóng tối, thấy Cố Noãn Phong không sung sướng, hai tròng mắt ảm đạm, dáng vẻ già cỗi, hắn đều nhìn ở trong mắt, điều này làm cho hắn vừa vui vừa đau lòng. Quả nhiên, Cố Noãn Phong vẫn chưa tiếp nhận Diệp Thanh Thành, trong lòng của nàng như xưa vẫn là hắn. Noãn Phong, chờ một chút nữa thôi, rất nhanh anh sẽ dẫn em đi.

Cũng chính là như vậy làm cho hai mẹ con luôn có khứu giác rất nhạy cảm với hắn kia nhanh chóng tìm được điểm yếu của Lâm Hiếu Quân để uy hiếp, cũng thuê người theo dõi hắn.

Lâm Hiếu Quân rốt cục lấy được tín nhiệm của ông nội, vượt qua chức vụ của anh họ, đảm nhiệm chức tổng giám đốc điều hành tập đoàn Trung Hằng, âm thầm liên lạc mua chuộc được đại đa số cổ đông, cũng lấy được số cổ phần nhiều hơn ông nội hắn mười phần trăm, chỉ cần chờ đến cơ hội thích hợp, hắn sẽ dùng ưu thế tuyệt đối là có cổ phần chiếm hơn một nửa, dễ dàng là có thể làm cho ông nội của hắn xuống đài, đem anh họ đuổi ra khỏi ban điều hành của tập đoàn Trung Hằng.

Do chủ quan cùng quá nhớ Cố Noãn Phong, Lâm Hiếu Quân bị nắm nhược điểm.

Đại bá mẫu cùng anh họ mượn người chụp ảnh bọn họ gặp mặt, cảnh chụp rất duy mỹ, trong tấm ảnh nam nữ rất giống đang yêu thương, một đôi tình nhân ân ái, nhưng mà nếu như một người trong đó là phụ nữ có chồng, một người là đàn ông đã đính hôn, vậy thì nó sẽ không còn là duy mỹ, mà là một trái bom tùy thời có thể đem Cố Noãn Phong đẩy tới nơi đâu sóng ngọn gió, đối mặt với nước miếng cùng tiếng phi nhổ gièm pha của thế nhân.

Vì vậy đại bá mẫu bọn họ uy hiếp Lâm Hiếu Quân rời đi Trung Hằng, nếu không liền công bố những hình ảnh này với truyền thông. Mặt khác bởi vì Tô Dao nói cho mẹ Lâm Hiếu Quân chân tướng chuyện từ hôn, mẹ của hắn đe dọa sẽ ra tay với nữ nhân hủy hoại tiền đồ của con trai bà ta là Cố Noãn Phong.

Lâm Hiếu Quân không thể đem chuyện đã nắm thực quyền của Trung Hằng trong tay cho mẹ của hắn, cũng không thể khiến Cố Noãn Phong thừa nhận dư luận mà nàng chịu không nổi, như vậy sẽ phá hủy nàng, cũng phá hủy tương lai của bọn họ, hắn chỉ có thể rời đi nàng một lần nữa.

Có lẽ phương pháp của hắn dùng là quá phũ phàng, nhưng như vậy ngược lại sẽ giảm bớt được rất nhiều lời nói dối phải bị ra để giải thích.

Lần này lại làm tổn thương nàng lần nữa, Lâm Hiếu Quân hoảng sợ phát hiện Cố Noãn Phong không chỉ có thương tâm thống khổ rơi lệ, hơn nữa còn phần hận chạy đi. Hắn lo lắng vội vàng đuổi theo, trông thấy Diệp Thanh Thành đi ở sau lưng Cố Noãn Phong, hắn chưa từng có ghen ghét một người như vậy, bởi vì Diệp Thanh Thành có thể quang minh chính đại đi ở phía sau của nàng, mà hắn chỉ có thể lén lút lút.

Chờ Diệp Thanh Thành đem nàng cứu lên bờ, Lâm Hiếu Quân chỉ có thể vì nàng rơi lệ, sau đó dứt khoát xoay người lựa chọn rồi đi, nhưng điều này cũng không bày tỏ là hắn sẽ buông tay nhẹ vậy, có lẽ sẽ dùng thủ đoạn càng mạnh, cảnh cực đoan để kết thúc cuộc tranh đấu trong gia tộc, tiếp theo hắn sẽ phải hết sức cẩn thận đất tay của nàng.

Sáng sớm hôm nay Lâm Hiếu Quân cũng chỉ là muốn xa xa liếc mắt nhìn Cố Noãn Phong rồi đi, trông thấy nàng từ trên xe Diệp Thanh Thành đi xuống, hai người thân mật nói lời từ biệt, tình cảnh kia hắn nhìn thế nào cũng thấy đau lòng đến tận xương tủy.

Về mặt Cố Noãn Phong giống năm đó ở cùng hắn, tình cảm lan tràn, làm cho hắn ghen ghét đến mức muốn đánh người. Lâm Hiếu Quân chưa từng lo lắng qua Cố Noãn Phong sẽ không còn yêu hắn, nhưng biểu hiện hôm nay của nàng, hắn không còn dám chắc chắn, hoảng hốt tựa hồ như sẽ bị mất đi nàng, tại thời điểm hắn còn chưa kịp an bài tốt mọi chuyện, không thể cho nàng tương lai chắc chắn mà mất đi nàng.

Như vậy hiện tại mọi chuyện hắn làm lại có ý nghĩa gì? Hắn mất đi cái gì cũng không thể mất đi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: 29: Lốp Xe Dự Phòng

Lâm Hiếu Quân cực kỳ hận Diệp Thanh Thành đang ngồi dựa ở trên ghế sofa thản nhiên thưởng thức trà, nhìn như vĩnh viễn đều tỉnh táo lạnh nhạt, mấy lần tiếp xúc cũng luôn bày ra bộ dáng mà hắn không thể nhìn thấu, cái loại bình thản như đã tính trước đó làm cho hắn nhìn đến nhàm chán.

Giờ phút này trong lòng hắn cuộn cuộn nổi lên cơn tức giận khó mà kìm nén được, đôi mắt đảo hoa đi lòng vòng, đang nghĩ cách như thế nào cũng phải cho Diệp Thanh Thành không thoải mái một chút, kích thích hắn một chút, xem xem sau về mặt lạnh nhạt kia có phải hay không cũng sẽ cất giấu một vẻ mặt khác.

"Diệp Thanh Thành, tôi nghĩ anh cũng không giống người không giữ lời hứa, cho nên hôm nay chỉ là muốn nói trước với anh một tiếng, qua một thời gian ngắn nữa tôi sẽ dẫn Noãn Phong đi." Hắn đã lên kế hoạch tốt lắm, chờ đến khi hết thấy đều kết thúc, sẽ dẫn Cố Noãn Phong rời đi Tân Thành, đem tổng bộ của tập đoàn dời đi nơi khác.

Diệp Thanh Thành không nói một lời chỉ uống trà, đáy mắt đen như mực ẩn ra một tia không nhanh, nhìn kỹ lại thâm thúy không gọn sóng.

"Đi? Định đi đâu?"

"Thực xin lỗi, đây là việc riêng của tôi cùng Noãn Phong, không thể trả lời."

"Anh thật đúng là hồ đồ, Noãn Phong là vợ của tôi, tôi có quyền biết rõ." Diệp Thanh Thành nhìn thẳng vào Lâm Hiếu Quân ngồi ở phía đối diện trên ghế sa lon, trên mặt có nhàn nhạt ý cười trào phúng.

"Diệp Thanh Thành, anh sẽ không thật sự định không giữ chữ tín đấy chứ?" Lâm Hiếu Quân quýnh lên, thân thể tự giác nghiêng về phía trước.

"Thật ngại quá, tôi không nhớ rõ từng hứa hẹn với anh cái gì, tại sao lại nói là không giữ chữ tín?"

"Nếu anh thật sự đã quên vậy tôi liền nhắc nhở anh, anh đã từng đã đáp ứng tôi rằng sẽ tôn trọng bất kỳ quyết định gì của Noãn Phong, mặc kệ khi nào và dưới tình huống nào, chỉ cần chính miệng cô ấy nói muốn rời đi, anh đều sẽ buông tay, cho cô ấy tự do."

"Chắc hẳn anh đã nhầm lẫn ở đâu, đó là lời hứa dành cho tình yêu với cô ấy, cùng anh không quan hệ gì." Diệp Thanh Thành rừ mí mắt xuống uống trà, che lại đáy mắt bắt đầu dần lên sóng ngầm.

"Được, bây giờ tôi cũng không có mặt công cùng anh tranh luận có quan hệ với ai, anh chịu thừa nhận có chuyện như vậy là được, thế nên đã đến lúc anh buông tay." Lâm Hiếu Quân đề ép con tức, sắc mặt vốn đã trắng nõn lại càng có vẻ trắng bệch hơn mấy phần, một đôi mắt tràn đầy lệ khí chết chóc nhìn chằm chằm Diệp Thanh Thành.

"Lâm Hiếu Quân, tôi thật đúng là không hiểu, vợ chồng chúng tôi đang rất tốt, tại sao tôi phải đối với Noãn Phong buông tay? Còn nữa, hành vi của anh hôm nay thật sự là quá buồn cười, một ngoại nhân dựa vào cái gì khoa tay múa chân vào chuyện của vợ chồng chúng tôi?"

"Có lẽ Noãn Phong còn chưa nói với anh, cô ấy đã quyết định rời khỏi anh, trở lại bên cạnh tôi. Hơn nữa tôi không là người ngoài, tôi là người mà cô ấy vẫn luôn yêu, người sẽ sống với cô ấy suốt quãng đời còn lại." Lời này Lâm Hiếu Quân nói rất có thứ tự, mặc dù trong lòng không dám chắc chắn như

lúc ban đầu, nhưng vẫn có thể chọc tức Diệp Thanh Thành giúp cho trong lòng hắn thoải mái hơn. Hắn muốn nhìn một chút Diệp Thanh Thành còn tiếp tục bình tĩnh thế nào.

"Thật sự là đáng tiếc, chắc hẳn anh còn không biết, ba ngày trước tôi đã chủ động ly hôn, nhưng mà cô ấy không đồng ý."

Sắc mặt Lâm Hiếu Quân thay đổi trong nháy mắt, trở lên xanh mét. Nghĩ đến Cố Noãn Phong ngày đó nói cho hắn biết có việc gấp, lúc tới, trên tay hình như có cầm một tờ giấy, nhưng mà lúc ấy hắn chỉ lo diễn tuồng vui làm cho nàng tạm thời rời đi mình, liền lo lắng càng kéo dài sẽ khiến nàng rước lấy phiền toái.

"Anh nói là... Sẽ không phải tờ giấy kia đấy chứ?" Chẳng lẽ đó là đơn thoả thuận ly hôn? Hắn đã vô tình bỏ lỡ cái gì?

"Đúng vậy, cho nên tôi liên tục hết lòng tuân thủ lời hứa với cô ấy." Diệp Thanh Thành lắc cái ly trên tay theo vòng tròn, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống, "Tôi nghĩ giữa tôi và anh sẽ không còn chuyện gì khác để nói chuyện với nhau, tôi xin phép đi trước."

Không khí lập tức trở nên đè nén ngột ngạt.

Lâm Hiếu Quân nóng lòng muốn hút thuốc để ổn định một chút những suy nghĩ lung tung trong đầu. Châm một điếu thuốc, mạng mẽ hít hai hơi, nhìn thấy Diệp Thanh Thành đang đứng người lên khẽ nhíu mày, hắn liền nghĩ đến Cố Noãn Phong cũng không thích thấy hắn hút thuốc, mỗi lần nhìn thấy cũng sẽ cười lấy điếu thuốc trên tay hắn, dụi tắt: Hiếu Quân, hút thuốc có hại cho sức khỏe đó, phải giữ gìn thân thể, chờ khi chúng ta lớn tuổi anh mới có thể theo giúp em đi leo núi xem trời chiều...

"Đợi chút!" Lâm Hiếu Quân lên tiếng gọi lại Diệp Thanh Thành, "Tôi là vì một ít chuyện không muốn liên lụy đến Noãn Phong, cho nên..."

Hắn cảm giác trong lòng treo lơ lửng một tia thấy không rõ sợ hãi, có cái gì đó nghẹn trong cổ họng khiến cho nói lời nói có phần nghẹn ngào, hắn dừng một chút: "Là tôi khiến cho cô ấy thương tâm, ngày đó khi tôi nhìn thấy cô ấy nhảy vào sông Đào Hộ Thành, thấy anh ôm cô ấy lên, nhưng là tôi... Cho nên, Diệp Thanh Thành, xin anh giúp tôi chăm sóc cho cô ấy thật tốt, chờ tôi giải quyết mọi chuyện cần thiết, tôi sẽ dẫn cô ấy đi. Mà anh, tôi sẽ cảm kích cả đời."

Diệp Thanh Thành định đứng lên vừa nghe thấy nghe vậy, người tựa hồ như tiến vào hầm băng, từ đáy lòng lạnh thấu đến mũi chân. Một cái tay chống lên lưng ghế sofa, quả nhiên, hắn liên tục không rời Cố Noãn Phong là vì cái gì lại luẩn quẩn trong lòng muốn tự sát, nhưng cũng đoán được tám chín phần là có quan hệ với Lâm Hiếu Quân. Nhưng mà khi thật sự nghe được đáp án, biết rõ kết quả, vẫn khiến cho trong lòng của hắn lạnh như tro tàn.

"Ha ha ha - -" Diệp Thanh Thành khó được đột nhiên cất tiếng cười to: "Lâm Hiếu Quân, tôi thật đúng là không hiểu anh dựa vào đâu mà tự ý quyết định, tôi là chồng của Noãn Phong, chăm sóc cô ấy là trách nhiệm của tôi, chỉ là anh sẽ không còn có cơ hội dẫn cô ấy đi, có lẽ cho đến bây giờ tôi sẽ bảo con của chúng tôi gọi anh một tiếng thúc thúc."

Diệp Thanh Thành xoay thân thể lạnh như băng đi, trấn định nện từng bước chân vô cùng ưu nhã đi ra ngoài.

"Diệp Thanh Thành! Mặc kệ tới khi nào, chỉ cần tôi muốn dẫn Noãn Phong đi, cô ấy nhất định cũng sẽ không chút do dự đi theo tôi, hơn nữa chỉ cần là do cô ấy sinh, tôi không ngại có sẵn con trai." Lâm Hiếu Quân trong mắt lệ khí mọc thành bụi, sợ hãi, hoảng loạn cùng không cách nào biết trước kết quả đều làm cho hắn bắt đầu tần lâm vào tâm tình mất khống chế biên giới.

"Giữ lại một người không yêu mình ở bên người, anh không biết là rất thống khổ sao?"

Diệp Thanh Thành dừng chân ở ngoài cửa phòng, nghiêng thân thể nhìn về phía Lâm Hiếu Quân, đôi mắt đen như Diệu Thạch loé sáng lên ánh sáng bức người: "Yêu, là một loại cảm giác. Mặc kệ Noãn Phong đối với tôi như thế nào, tôi cảm giác đó là yêu, như vậy cô ấy cho tôi chính là yêu."

"Diệp Thanh Thành, không thể tưởng tượng được anh lại tự lừa mình dối mình như vậy, nói khó nghe thì kỳ thật anh chỉ là lớp xe dự phòng của tôi mà thôi, khi chính chủ xuất hiện, cũng chính là lúc anh nên rút lui."

"Cảm ơn nhắc nhở của anh, cũng đừng quên, khi cần dùng đến lớp xe dự phòng, có nghĩa là lớp xe cũ đã trở thành phế thải."

Lâm Hiếu Quân bị lời nói của Diệp Thanh Thành làm cho tức giận đến gân xanh trên thái dương nổi hết lên, ngậm điếu thuốc, dùng chân đạp bay bàn trà trước mặt.

Nghe thấy động tĩnh chạy tới, nhân viên làm việc của club mới vừa định đi vào, đã bị Lâm Hiếu Quân tức giận ngập trời bước nhanh đi ra hù dọa cho phải tránh sang một bên.

Đại Lưu Chính cung kính chờ ở đại sảnh lầu một, nghe thấy động tĩnh vội vàng đi đến: "Quân thiếu..."

"Bồi thường tiền cho người ta."

Lâm Hiếu Quân trông thấy Diệp Thanh Thành đã ra khỏi cửa xoay tròn, hai tay rũ xuống bên người nắm thành quả đấm, Diệp Thanh Thành, Cố Noãn Phong cuối cùng vẫn sẽ thuộc về tôi.

Diệp Thanh Thành lái xe đến góc đường yên lặng rồi dừng lại.

Khi nghe lời nói của Lâm Hiếu Quân, ngoài mặt hắn không có tỏ vẻ gì, nhưng mà ở trong lòng lại giống như có cái gai vô tình đâm ở trong đó, miệng vết thương không lớn lại đau triệt nội tâm. Hắn tự giễu nhếch môi cười khổ, một cái lớp xe dự phòng.

Nếu như tình yêu đó có thể làm cho Noãn Phong ngay cả sinh mạng cũng không quan tâm, như vậy hắn còn có thể làm gì để tranh giành? Lâm Hiếu Quân tự tin, không phải là do Noãn Phong cho hắn à, mà hắn lại có cái gì?

Toàn thân hắn mệt mỏi dựa ở trên ghế da, xuyên thấu qua cửa sổ xe mờ mịt nhìn xem người đến người đi trên đường cái.

Bầu trời tối om om, bị mây đen bao phủ, từng cơn gió cuốn các phiến lá bay lên xuống trên mặt đất, trời sắp mưa.

"Noãn Phong, trời sắp mưa rồi, đợi lát nữa nhớ mặc thêm áo khoác, nếu không dễ bị lạnh."

Cố Noãn Phong cười ngọt ngào, người này rõ ràng không có ở bên cạnh nàng, nhưng thật giống như đang nhìn thấy, áo khoác đang treo ở trên ghế dựa đây: "Em cúp điện thoại liền mặc vào, cơn mưa này xem chừng đến buổi trưa cũng không tạnh được, Thanh Thành, buổi trưa anh không nên tới, em ăn ở nhà ăn là được rồi."

"Được."

"Vây hẹn gặp lại anh sau."

"Đợi chút - -" Diệp Thanh Thành tựa hồ cực lực khắc chế cái gì, thanh âm thuần hậu có chút run rẩy.

"Thanh Thành, còn có chuyện gì sao?" Cố Noãn Phong cảm giác Diệp Thanh Thành có cái gì đó bất thường, liền thấy căng thẳng trong lòng.

"A, không có, anh chỉ là muốn nghe giọng nói của em nhiều thêm một chút thôi."

"Thiệt là, buồn nôn, ngày ngày cùng một chỗ anh còn nghe không đủ sao?..." Cố Noãn Phong nghe thấy Diệp Thanh Thành nói như vậy, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều thêm nữa, cảm xúc lo lắng cũng liền được buông lỏng.

"Vây cứ thế nhé."

Diệp Thanh Thành cười khổ nhìn di động, Noãn Phong, có phải anh vẫn nên giả bộ ngây ngốc như trước đây?

Hạt mưa lộp bộp rồi rít ròi ở trên xe, bởi vì mây đen nổi lên xoay quanh ở trên trời đã lâu, cơn mưa rất nhanh mạnh mẽ đổ xuống. Ngoài cửa sổ nhanh chóng mưa xối xả như trút nước, ướt hết cả mảnh đất, cọ rửa xe hơi, như đánh thẳng vào Diệp Thanh Thành toàn thân mệt mỏi dựa ở trên ghế da.

Đánh thẳng vào trái tim đang treu ớt kia.

"Tôi giúp anh thì có ích lợi gì?" Nữ nhân mới trải qua mây mưa xong ăn mặc mát mẻ, bộ ngực đầy đặn nửa treo ở trên thân tên nam nhân yêu mỹ tà khí.

Nam nhân đang hút thuốc, cười lạnh nhạt: "Tô Dao, đứng nhầm lẫn, không phải là cô giúp tôi, bây giờ là tôi đang giúp cô giải quyết rắc rối."

"Hừ, lại không là lần đầu tiên chọc phiền toái, đêm nay tôi trở về liền book vé máy bay rồi đi Tân Thành, nghỉ phép, không ai tìm được tôi, hơn nữa cũng sẽ không có người biết tôi gây chuyện phiền toái." Nếu như không phải luôn trang điểm vô cùng diêm lệ lam huỷ hoại dung mạo vốn có, Tô Dao chắc hẳn cũng là một cô gái xinh đẹp thanh tú.

"Chẳng lẽ cô không hận Lâm Hiếu Đường năm đó cưỡng hiếp cô sao?"

"Lâm Hiếu Quân, nếu như anh còn nhắc lại chuyện này chớ có trách tôi ngay cả làm bạn bè với anh cũng không làm" Tô Dao không biết Lâm Hiếu Quân làm sao mà biết được, đó là nỗi sỉ nhục lớn của nàng, cảnh tượng biến thái kinh tởm kia là chuyện cả đời nàng sẽ khó quên mà lại sợ hãi chạm đến.

"Tôi có thể giúp cô báo thù."

"Nếu như anh định bắt tôi cùng hắn lên giường, tôi tình nguyện tìm con chó, cũng không muốn cùng hắn, hắn là đồ biến thái khốn kiếp."

"Thế thì không cần, trên danh nghĩa cô còn là vị hôn thê của tôi, tôi làm sao có thể lơ là làm thế đây?" Lâm Hiếu Quân nửa thật nửa giả nói.

"Quân, kia theo giúp em một lần, liền một đêm, ít nhất cũng cho cái kỷ niệm, dù sao chúng ta cũng là vị hôn phu vị hôn thê hơn ba năm."

"Xin lỗi, gần đây tôi bị bắt lực, sợ muốn cho Tô đại tiểu thư thất vọng rồi." Lâm Hiếu Quân biết rõ nếu quả như thật đụng phải Tô Dao, đám cưới nhất định là không trì hoãn được.

"Anh! Khá lắm Lâm Hiếu Quân, anh sẽ không phải là đang vì người phụ nữ có chồng kia thù thân đi? Người ta đúng là tôi tôi ôm lão công làm chết đi sống lại, anh cũng chỉ tức tôi một chút như vậy, không phải là sắp phát điên rồi, đàn em vũ khí nhiều như thế, xử luôn đi?"

"Câm miệng, cái đầu óc heo suốt ngày nhồi vào thuốc kích thích như cô hiểu cái gì? Nói thêm một câu nữa, chuyện này coi như kết thúc ở đây."

Trong đôi mắt đa tình của Lâm Hiếu Quân có cổ sát khí, nụ cười âm trầm lạnh lùng kia làm cho Tô Dao vô ý thức sờ sờ cổ.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lấy Thân Báo Đáp

Ban ngày trận mưa xối xả như trút nước kia tới gần thời gian tan tầm mới tạnh, đường phố đều bị nước mưa cọ rửa sạch sẽ mà tươi mát.

Cố Noãn Phong vừa nhìn dưới chân đề tận lực không dẫm lên nước trên lòng đường chưa kịp hoàn toàn chảy vào cống thoát nước, vừa rón ra rón rén đến gần xe Diệp Thanh Thành, chuẩn bị đánh bắt ngờ hù dọa hấn một trận.

Kéo mạnh cửa xe chỗ ngồi bên cạnh ghé tài xế, đối với người ngồi ở bên trong nghe radio là Diệp Thanh Thành nói: "Vị tiên sinh này xin lấy ra giấy tờ lái xe, chứng minh thư."

"Em tan việc rồi à. Mau lên xe đi." Diệp Thanh Thành đã sớm nhìn thấy Cố Noãn Phong nghịch ngợm đi tới qua kính chiếu hậu, sùng ái cười cười với nàng.

"Thật là chơi không thú vị, cũng không biết phối hợp với người ta một chút." Cố Noãn Phong không còn tí sức lực nào lắm bầm, hai cái quai hàm phồng lên.

"Vậy thì mời vị nữ cảnh sát đồng chí này đưa ra thẻ cheng nhận cảnh sát, tôi hoài nghi cô giả mạo nhân viên cảnh vụ đe dọa dân thường tuân thủ tốt pháp luật."

"Chán ghét - -" Cố Noãn Phong đưa tay đánh một cái vào Diệp Thanh Thành đang cài dây nịt an toàn cho nàng.

Bây giờ nàng mới nhìn thấy Diệp Thanh Thành sắc mặt không tốt, có vẻ hơi mệt mỏi, liền xoa lên mặt của hắn: "Thanh Thành chắc anh rất mệt phải không, công việc bận rộn như vậy kỳ thật không cần mỗi ngày đều tới đón em, em có thể đi xe taxi hoặc là đi tới đi bệnh viện chờ anh, sau đó cùng nhau về nhà."

"Không tính là bận lắm, mỗi ngày đều xử lý tạm ổn, hơn nữa cho dù bận rộn thế nào cũng là lão bà lớn nhất, chuyện khác đều xếp thứ hai."

Bàn tay nàng rất mềm mại rất ấm áp, Diệp Thanh Thành tham lam đem mặt cọ xát vào lòng bàn tay của nàng, rất hi vọng nàng có thể chủ động nói cho hắn biết một số chuyện, nếu như biết rõ lòng của nàng vẫn như cũ nghĩ tới chuyện thoát đi hắn, làm bộ như không biết là có thể thấy hạnh phúc sao?

Hắn nghĩ đến Cố Noãn Phong thường xuyên không yên lòng một người ngồi thất thần, ánh mắt hoảng hốt nhìn xuyên thấu qua vật thể trước mắt không biết đang suy nghĩ cái gì, mỗi lần vừa nhìn thấy tình cảnh đó, trong lòng của hắn luôn thấy vừa đáng vừa chát.

Người rõ ràng liền gần ngay trước mắt, có thể chạm tay vào, có thể hết lần này tới lần khác cảm giác như ở phía xa chân trời, khó có thể với tới. Hiện tại sự cô độc nồng đậm ở trong lòng làm cho ý chí tinh thần của hắn sa sút.

Trong siêu thị chen chúc đầy người, tất cả mọi người đều ở thời điểm sau khi tan việc này tới đây mua sắm, mua một vài món ăn hoặc là đồ ăn vặt, đồ dùng hàng ngày gì đó.

Trong siêu thị, Diệp Thanh Thành đẩy xe đẩy, Cố Noãn Phong đang khom người chọn thịt bò tươi ngon.

"Noãn Phong, định nướng bò bí-tết sao?"

"Ừm, thấy anh mệt mỏi như vậy, hôm nay em sẽ nấu cơm, bò bí-tết hạt tiêu đen."

Đây là lần thứ hai Diệp Thanh Thành và Cố Noãn Phong cùng nhau đi siêu thị, vừa thấy ấm áp đồng thời cũng cảm thấy người đáng nhẽ không tinh thông việc đi chợ như nàng, khi chọn mua đồ ngược lại chọn vô cùng chuẩn. Chẳng hạn như hiện tại muốn làm bò bí-tết, nàng cũng biết chọn bò thăn, không biết trong hơn một tháng hắn không ở nhà kia, nàng đã len lén bù lại bao nhiêu thứ.

"Nhìn thấy em anh đã hết mệt mỏi rồi, làm bò bí-tết rất tốn thời gian, hay là..."

"Tốn thời gian cũng không hề gì, buổi tối chúng ta có chính là thời gian." Cố Noãn Phong thần bí hạ thấp giọng, "Bắt lấy trái tim của lão công, đầu tiên

phải bắt được dạ dày của hắn. Cho nên, dạ dày của anh, em kiên quyết muốn bắt làm tù binh."

Cố Noãn Phong trong lòng vô cùng cảm kích có cơ hội sống lại lần đó, bởi vì nàng học xong được rất nhiều thứ, thí dụ như, hiện tại chọn lựa thức ăn rất dễ dàng, hay là có thể một lần nữa cùng Thanh Thành sống thật tốt.

Còn cần bắt sao? Dạ dày của anh, kể cả người của anh đã som là của em. Diệp Thanh Thành cười mà không nói, kỳ thật chinh phục dạ dày cũng không thể chinh phục tâm của nam nhân, tâm của nam nhân là bị trái tim có hồi đáp lại cho hắn chinh phục.

"Hôm nay em nhận được nhiệm vụ hoà giải cho một đôi, người chồng ở bên ngoài bao dưỡng tình nhân, hắn ở bên ngoài sinh con trai thế nhưng so với con gái do người vợ được pháp luật công nhận còn lớn hơn một tuổi. Mấy người bọn em sau khi đọc hồ sơ đều giận đến không kiềm nén được, nguyên một đám thương lượng trở về đều phải đem lão công của mình quần chặt, giữ lòng của bọn họ."

"Bầu không khí của Xã hội bây giờ ngày càng sa sút, coi trọng tiền tài, đây cũng là vấn đề nhân phẩm của con người."

"Vậy anh có thể hay không cũng sẽ ở bên ngoài len lén nuôi nữ nhân khác?"

"Chỉ một mình em cái đã lẫn qua lẫn lại cho anh người ngã ngựa đổ, lại thêm một người nữ không phải anh sẽ bị lẫn qua lẫn lại chết à."

"Trả lời trọng điểm, rốt cuộc có thể hay không sao?" Cố Noãn Phong nghe thể cảm giác là hắn đang tránh né, rất không hài lòng, tại một góc khuất sau giá hàng lôi kéo cánh tay Diệp Thanh Thành truy vấn đến cùng.

Diệp Thanh Thành cảm ngược lại tay của nàng, nắm ở trong tay, cũng không để ý có người sẽ từ trước giá hàng đi qua hay không, lướt qua xe đẩy, tại trên cái trán tròn bóng của nàng dịu dàng hôn: "Cho dù anh cưới những nữ nhân khác anh cũng sẽ không làm thế, hôn nhân trụ cột là thành lập trên cơ sở trung thành, kết hôn sẽ phải chịu trách nhiệm với cuộc hôn nhân của mình. Huống chi người anh cưới chính là em, Noãn Phong, em nói ta sẽ làm thế sao?"

"Đại bại hoại." Cố Noãn Phong bị Diệp Thanh Thành nói khiến cho trong lòng nóng lên, mà ngay cả hốc mắt cũng bắt đầu cay nóng, nghĩ đến lần đó nàng lại hoài nghi hắn và tiểu di, phỏng đoán nói cho hắn biết bị hắn cười ngất, nghĩ vậy nàng liền nhìn xem Diệp Thanh Thành không ngừng ngây ngốc cười rộ lên.

Nàng cười đến mặt mày cong cong, đôi mắt linh động khom khom như vàng trắng khuyết, đáng yêu làm cho Diệp Thanh Thành thật muốn đè nàng lên trên kệ hàng hung hăng yêu thương một trận.

Hắn làm bộ như đang chọn lựa vật phẩm, tại bên người Cố Noãn Phong nhỏ giọng hù dọa: "Em còn cười ngây ngốc nữa, anh liền hôn em dưới camera giám sát."

Tiếng cười quả nhiên ngừng, Cố Noãn Phong chạy đến phía trước, còn bỏ lại một câu: "Đại bại hoại, mặc kệ anh."

Nhìn xem Cố Noãn Phong chạy đi, trong mắt Diệp Thanh Thành chớp động ánh mắt phức tạp. Mặc kệ anh có phải là lớp xe dự phòng hay không, đã thành toàn một lần, anh sẽ không độ lượng lần nữa. Noãn Phong, cho dù đến lúc đó em hận anh, anh vẫn muốn nắm tay em đến đầu bạc. Những ý khuất của em, anh sẽ dùng cuộc sống về sau từ từ đền bù.

Cố Noãn Phong đem bò bí-tết cùng đồ ăn đều bày đặt tốt, lấy thêm hai cái ly, đem hoa mua từ siêu thị về nhà cắm vào ở trong bình thủy tinh, đặt ở giữa bàn ăn. Tắt đèn ở phòng khách và phòng ăn đi, tại trong ánh nến chập chờn lấp lánh, quả thật có hương vị lãng mạn.

"Không khí không tệ lắm" Diệp Thanh Thành bị nàng bắt đi tắm rửa, lúc đầu đi ra thấy nhà đèn thui lụi khiến cho có chút choáng váng, còn tưởng rằng công tác nguồn điện xảy ra trục trặc, đi tới liền nhìn thấy Cố Noãn Phong đứng giữa ánh nến chập chờn ánh nến với hắn.

"Đây là bước hành động đầu tiên để bắt dạ dày."

"Vậy bước thứ hai là gì?"

"Tâm sự."

"Ai bày cách cho em vậy?" Diệp Thanh Thành cười hỏi.

"Chuyện đó anh không cần quan tâm, tích cực phối hợp với hành động của em là được." Cố Noãn Phong cẩn thận cắt một miếng bò bí-tết, "Ném thử xem, nước sốt hạt tiêu đen nếu như rưới không đủ, anh hãy cho thêm một ít."

"Ừ, thịt chất không tồi, đại khái chín bảy phần quen thuộc, nước sốt hạt tiêu đen cũng vừa miệng. Noãn Phong, video gì có thể giúp cho em học được tốt như vậy? Hôm nào anh cũng phải xem một chút, nếu không về sau anh làm chút gì đó không phải là múa rìu qua mắt thợ trước mặt của em sao?"

"Chuyện này về sau bàn lại, chúng ta lạc đề. Tiếp theo đến bước tâm sự." Video? Còn không phải là bởi vì nàng tham gia chương trình học nấu ăn, hay nói cho hắn biết nàng từng từng sinh? Nếu đổi lại là mình nàng cũng không tin. Cố Noãn Phong vội vàng nói sang chuyện khác.

"Thanh Thành, ngày đó cũng không biết là ai đã cứu em, đưa em đến bệnh viện. Anh có thể giúp em điều tra một chút hay không? Em muốn cảm ơn

người ta."

"Chuẩn bị cảm tạ như thế nào?" Đôi mắt Diệp Thanh Thành loé sáng.

"Em cũng không biết, đưa tiền? Hay là cảm tạ cờ thưởng? Hoặc là nói cho lãnh đạo cơ quan của người đi? Nhưng mà cảm ơn là luôn phải nói." Đem nàng từ sông trong sông Đào Hộ Thành cứ đi lên, còn gọi xe cứu thương, âm thầm làm chuyện tốt không lưu tên, không nói lời cảm tạ với người ta trong lòng cuối cùng là không nói.

"Lấy thân báo đáp như thế nào?" Trong mắt Diệp Thanh Thành sáng quắc chớp động quang mang, theo ánh nền chập chờn nổi lên rung động nhẹ nhẹ.

"Anh có ý gì?" Cố Noãn Phong đành định nổi đóa với hắn, đột nhiên tựa hồ hiểu ra chuyện gì, "Không phải là... Thanh Thành, ngày đó làm sao anh sẽ..."

"Sau khi anh gửi chuyển phát nhanh liền hối hận, cho nên..." Âm thanh của Diệp Thanh Thành trầm thấp thêm vài phần, rất nhanh lại thoải mái trở lại, "Muốn cảm tạ, vậy thì hãy lấy thân báo đáp đi, hơn nữa anh chỉ muốn loại cảm tạ này."

"Không phải là em đã gả cho anh sao?" Cố Noãn Phong lúng túng cắn môi.

Thì ra là ngày đó hắn liên tục ở sau lưng nàng, nếu như nàng thật sự đã chết rồi, chắc hẳn nhất định sẽ cực kỳ khổ sở. Nàng cúi thấp đầu, hít mũi một cái, Cố Noãn Phong, người thật là đồ cặn bã!

"Lấy thân báo đáp, về sau cũng không cho phép sẽ rời khỏi anh, nếu không sự cảm tạ của em không đủ thành tâm." Diệp Thanh Thành thấy nàng cúi thấp đầu, không nhìn rõ mặt của nàng.

"Tại sao phải rời khỏi anh? Anh đối với em ôn nhu săn sóc như thế, yêu thương quan tâm đầy đủ, đồng nghiệp của em đều nhất trí nhận định anh là người lái công ưu tú nhất, hiểu rõ nhất lão bà, nếu như rời khỏi anh, em đi đâu tìm người chồng tốt như vậy đây?"

"Vậy nếu như có người đối xử với em còn tốt hơn anh thì sao?"

Bàn ăn hình vuông không lớn, Cố Noãn Phong khịt khịt mũi, đứng dậy khỏi ghế dựa ngồi vào bên người Diệp Thanh Thành, tựa đầu lên bờ vai vững trãi của hắn. "Có tốt đến đâu cũng không phải là Thanh Thành của em không phải sao?"

Bàn tay cầm dao nĩa của Diệp Thanh Thành khẽ run, không để ý kéo lê một đường gây tiếng vang bén nhọn trên mâm.

"Thời gian một đời quá ngắn, trải qua không ngừng giãy vò như thế nào thì em đều nhận định cùng anh qua cả đời."

"Đây chính là em nói, về sau không được không thừa nhận, không được đổi ý, nếu không anh sẽ..." Diệp Thanh Thành mặt đã căng thẳng đến đỏ sạm, cắn răng, "Nếu không anh sẽ làm cho em không xuống được giường, muốn đi cũng không đi được."

"Vậy thì em thật ra vô cùng mong đợi, thay cảm thấy có 'Tình' phúc a!" Dựa vào dựa vào, nàng liền chui vào trong ngực của hắn, gối lên chân của hắn, từ dưới nhìn lên xem hắn.

"Cái vật nhỏ da mặt dày này." Hai tay Diệp Thanh Thành siết sao mà đem Cố Noãn Phong ôm chặt vào trong ngực, phần lực đạo kí giống như muốn đem nàng khảm vào đến trong cốt nhục mới bằng lòng thôi.

"Vậy chúng ta liền bắt đầu bước bắt dạ dày thứ ba đi." Cố Noãn Phong làm nũng lấy cánh tay cúp ôm của hắn, "Thanh Thành, anh nói được không?"

Diệp Thanh Thành tâm tư đã sớm không ở bờ bi-tết trước mặt cùng cái gì bắt dạ dày phía trên, bị nàng ở trong ngực vây bọc trong lòng đều là hóa, kèm chế tâm tình không an phận hỏi: "Được, em liền bắt đầu đi."

"Ha ha!" Cố Noãn Phong như đã thực hiện được mà cười duyên, đem đầu của hắn nhanh chóng kéo thấp xuống, lưỡi của nàng nhẹ nhàng liếm lên môi của hắn, đầu lưỡi linh hoạt như một đuôi cá nghịch ngợm, khẽ trượt vào trong môi bởi vì giật mình mà nửa mở ra của hắn.

Nàng mỗi một tác động đều đủ để khiến cho Diệp Thanh Thành nhiệt huyết sôi trào, sau cơn hỗn hỗn động động mê mẩn, hắn rất nhanh đổi khách thành chủ, cuồng dã nhanh chóng cùng nàng quấn quanh vào một chỗ.

Tại giữa ánh nền chập chờn lung linh, hắn vội vàng rút đi tất cả quần áo trên thân hai người, ôm nàng xoay người lại, cánh tay vòng ra trước nắm lấy một đôi tuyết trắng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, đem nàng áp lên trên bàn com, eo thon cong thành một đường cong xinh đẹp, từ phía sau lưng mạnh mẽ hữu lực đâm vào hoa kính của nàng.

Nhìn xem sắp nổ tung to con toàn bộ được nuốt hết vào vườn hoa thần bí của nàng, hắn thở hổn hển, phát ra tiếng thở dài khuấy khoả thỏa mãn.

Nàng chặt đến mức làm cho hắn điên cuồng, thành trong tầng tầng lớp lớp co rút lại, bao vây, thoải mái làm cho hắn chỉ nghĩ liều mạng mạnh mẽ dùng khí lực toàn thân để dùng sức yêu nàng.

Tại trong cao triều không chừng mực thay nhau nổi lên, trong nháy mắt hắn dẫn theo nàng leo lên một tầng lại một tầng tuyệt vời, cùng xông lên đám mây.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trầm Luân Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Nửa Đắng Nửa Ngọt

Màn đêm buông xuống, tối tăm khó phân biệt.

Mỗi một cái góc nhỏ trong thành thị, trình diễn cảnh vui buồn ly hợp bất đồng. Có khi là khó khăn trong tình yêu, có thể là dục sắc đan xen, lại có nơi lãng phí cuộc đời trong bóng tối.

Tân Thành coi bỏ hết phồn hoa của ban ngày, một loại xa hoa lãng phí loá cả mắt khác đang lặng lẽ theo màn đêm buông xuống, loé lên trong nơi đô thị nghệ hồng, đem sự phồn hoa huyền ảo thuộc về cuộc sống ban đêm càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này tại quán bar lớn nhất Tân Thành - - Thiêu Tinh, đúng là thời gian tốt nhất để rung chuyển những linh hồn chán chường không an phận, huy hoàng xa xỉ xa hoa truy lạc, hấp dẫn vô số người đến đây mua say, cả trai lẫn gái phóng túng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, phi thân nhảy vào chỗ thiên đường hưởng lạc này.

Ngon đèn đặc biệt toả ánh sáng mông lung xoay tròn,

Chiếu lên trên mặt đám nam nữ nhảy múa trên sàn nhảy, bọn họ theo âm nhạc kính tình sôi động, càng hưng phấn vừa múa vừa cao giọng la hét, ở trung gian có một đôi vũ công múa chính, cả hai đều gần như trần truồng, theo âm nhạc tiết tấu, đứng đưa cơ thể, trên dưới ma sát, nhảy múa lác lác, bày ra các tư thế trêu chọc dục tính.

Trên ghế dài ở một góc hơi tối, nơi ngon đèn tạo thành bóng ma, vài đôi nam nữ không chịu nổi không khí mê hoặc của nơi đây, đã quần quít lấy nhau, theo nam nhân thô ách thờ dốc đẩy lên trên thân, dưới người nữ nhân hoá trang đậm đặc lửa lò, áo ngực nửa còi, ngồi ở trên đùi phối hợp với nam nhân chuyển động thân thể, cao thấp vận động lên xuống, rầm rì dâm dăng, làm cho người đi qua vừa chán ghét lại khát vọng.

Trên tầng quán bar chỗ tương đối yên lặng chút ít, người pha rượu trong âm nhạc kích tình biểu diễn màn pha chế rượu vô cùng tinh tế, dẫn tới một hồi vỗ tay của mọi người ngồi vây quanh bốn phía tại quầy bar.

Trong những người này, có một nam nhân trẻ tuổi ăn mặc đẹp đẽ liên tục cầm lấy ly rượu cúi thấp đầu, ngọt ngào cùng không khí náo nhiệt xung quanh không hợp nhau.

Lại là một hồi vỗ tay cùng tiếng cười, nam nhân trẻ tuổi không biết đang tức giận với ai nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, thả xuống ly rượu trống không, rất nhanh phục vụ tại quầy bar liền lại đưa cho hắn thêm một ly.

Có một nam nhân vạm vỡ đi đến ghé tai cùng nói gì đó, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ âm trầm, gật đầu.

Nữ nhân mặc váy ngắn hở ngực, lắc lắc cái mông cơ hồ trông thấy cả quần lót đi về phía nam nhân trẻ tuổi kia, ăn mặc hở hang cùng đáng về phong tình thành công mê hoặc được vài nam nhân không có ý tốt đến gần, nữ nhân này rất hung dữ, trong miệng hùng hùng hổ hổ, hai cánh tay cuồng loạn nhảy múa, như đuổi ruồi bọ đem bọn họ đuổi đi.

"Hi!, Quân thiếu." Giọng nói kiều kiều lác lác ổng ẹo, phối hợp với vẻ mặt lảng lơ, còn lộ ra hai cái bán cầu bộ ngực lớn thân mật cọ vào nam nhân đang cúi đầu.

Nam nhân ngẩng đầu liếc nàng một cái, trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Hiếu quân, anh nhìn em hoá trang giống chưa?"

"Thật giống con gà. Lát nữa sẽ có người dẫn cô đi lên." Lâm Hiếu Quân đứng người lên, có vẻ muốn đi.

"Anh định đi luôn bây giờ? Em có thể không đi lên hay không?" Nữ nhân đột nhiên không còn vẻ tự tại như vừa rồi, nhìn qua có chút hoảng hốt, muốn giữ chặt nam nhân đang định bỏ đi.

"Hắn cần thuốc, thời điểm cô đến hắn đã ngủ mê, chờ sáng mai tác dụng của thuốc hết tôi sẽ đi qua. Yên tâm đi Tô Dao, tôi sẽ không để cho cô bị hắn leo lên, hơn nữa cô thử suy nghĩ một chút, dùng một cái thai không biết là của ai để báo thù năm đó, đáng giá hy là không đáng giá?" Khoé miệng Lâm Hiếu Quân chứa đựng nụ cười bất cần đời, đem ly rượu trên tay nặng nề đặt xuống quầy bar.

Lầu hai Thiêu Tinh, hai bên lối đi nhỏ hẹp là từng gian bao phòng lớn khép kín, từ trong lối đi nhỏ trải qua, không cần quá lưu ý nghe, cũng có thể nghe thấy bên trong có tiếng nam nhân gầm rú bất thường cùng tiếng thân ngâm của nữ nhân chọt cao chọt thấp giống như lúc cao triều khiến người nghe được nóng mặt tai hồng, tay chân mềm nhũn ra.

Thang máy nổi thẳng lên phòng VIP lầu ba, căn phòng xa hoa đóng chặt cửa, tường cách âm hiệu quả tốt nên không nghe được bất kì động tĩnh gì ở bên trong.

Người đàn ông mặc áo đen vạm vỡ nhìn như vệ sĩ giờ tay nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa căn phòng.

"Tiến vào đi - -" bên trong vang lên giọng nam nghe có chút thờ ơ gấp gáp.

"Đường thiếu!"

Trên chiếc giường lớn trong căn phòng đầy mùi vị sau hoan ái có một nữ nhân lỏa thể, tay chân bị trói vào bốn cây đứng trụ giường, không ngừng kêu thảm thiết, có thể vì bị làm quá lâu, thanh âm khàn khàn khó nghe, bóng lưng gầy nam nhân đem dương vật nhân tạo chạy bằng điện nhét vào trong miệng của nữ nhân, tay kia nắm bình rượu mạnh mẽ kéo ra đưa vào dùng đạo của cô ta, cảnh tượng vô cùng thảm thiết làm cho người khác cảm thấy nam nhân này rất biến thái.

Hộ vệ vừa tiến vào có vẻ thường thấy tình cảnh như thế, trên mặt ngay cả chút biến hóa cũng không có, cung kính đứng ở một bên chờ đợi chủ nhân phân phó.

"Tiểu Chu, đem tiện nhân này dẫn đi, đổi lại một đũa tốt hơn đi đến." Nam nhân được gọi là Đường thiếu thấy chưa đủ nên cuối cùng còn dùng sức liên tục đảo làm vài cái, tiện tay ném đi cái chai cùng khí cụ trên tay, từ trên giường chân không bước xuống dẫm lên trên mặt thảm lông trắng tinh.

Trên người hần mặc tây trang không gấp một tia nếp uốn, dưới thân còi bở hết, cả người gầy gò trắng trẻo, bộ dạng chừng ba mươi tuổi, nhìn qua có vẻ là người rất nhã nhặn, nhìn kỹ trên mặt có vẻ mệt mỏi do làm trong thời gian dài.

Tiểu Chu vội vàng lên tiếng đi đến còi bở dây thừng trên tay chân nữ nhân, bởi vì hần biết rõ vị Đường thiếu này bề ngoài nhã nhặn nhưng sau lưng là biến thái hung tàn, không được chậm trễ.

Nữ nhân lấy quần áo rơi vãi trên mặt đất mặc lên, đi vài bước dưới chân liền mềm yếu ngã ngồi xuống đất.

"Tiện nhân, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Nhưng mà tôi không còn hứng thú với cô, còn không mau cút đi!"

Vị Đường thiếu gia này đá nữ nhân ngồi trên thảm một cái, cô ta bị đau đến hừ ra thanh âm, có thể nhìn thấy trên tay chân cô ta ngoại trừ có vết hằn do bị sợi dây thừng siết, trên người còn có vết thương bị roi quất. Cô ta run rẩy đứng lên, khập khiễng đi ra ngoài, vẻ mặt chết lặng.

"Nhớ rõ ngày mai đến bệnh viện một chuyến, có một nút chai bằng gỗ vẫn còn ở trong huyết động của cô ấy." Đường thiếu cột nhà cười làm cho người nghe thấy kinh khủng.

Hần nói chưa dứt lời, nữ nhân kia liền bắt đầu run rẩy, ra khỏi cửa phòng còn đang không ngừng run.

Tiểu Chu đi ra hướng trên tay của nàng đứt một xấp tiền mặt, nữ nhân nhìn không được nói thầm: "Hần quá biến thái."

"Nếu hần không như vậy, cô cho rằng có thể lấy được nhiều tiền như vậy?" Tiểu Chu khinh bỉ trừng mắt liếc cô ta, đã đi bán thân từ khi nào thì còn bắt đầu già mòm?

Lúc Tiểu Chu dẫn Tô Dao đã cải trang qua tiến vào, trong phòng Đường thiếu đã cảm giác đầu có chút choáng váng, hần dùng ánh mắt bắt đầu tan rã mộng mị nhìn xem Tô Dao: "Cho ta nằm dài lên trên giường đi."

Đêm tối phóng túng rốt cục tan hết, tia nắng ban mai phun ra ánh sáng nhạt.

Trên giường, Tô Dao hoảng sợ cả đêm cũng không dám nhắm mắt lại, nhìn qua nam nhân ngủ say bên người, trong ánh mắt của nàng đều là hận ý mãnh liệt, nếu như ánh mắt có thể giết người, phỏng đoán nam nhân đang ở trong giấc ngủ đã sớm chết qua mây trần lần.

"Cô là? Tô Dao..." Nam nhân được gọi là Đường thiếu tỉnh lại, hần xoa nhẹ thái dương vài cái, có chút không xác định nhìn xem Tô Dao nằm ở trên giường hai mắt đỏ bừng.

"Tô Dao, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ tối hôm qua?" Bởi vì dùng thuốc, hần làm thế nào cũng không nhớ nổi chuyện tối ngày hôm qua.

"Lâm Hiếu Đường, anh lại đem tôi..." Lâm Hiếu Quân đã nói trước với nàng, Lâm Hiếu Đường bởi vì dùng thuốc nên chuyện tối qua sẽ không nhớ gì, nàng thấy ánh mắt của hần liền biết rõ hần xác thực không nhớ rõ, thế là bắt đầu nức nở khóc ồ lên, bởi vì cả đêm không có ngủ, con mắt vốn là đã có tia máu hiện lên, thực sự làm Lâm Hiếu Đường tin.

"Khóc cái gì? Mới sáng tinh mơ, có người chết sao?" Lâm Hiếu Đường hung ác kéo Tô Dao nằm ở góc giường tới, "Làm cũng đã làm, làm một lần cũng là làm, lần thứ hai cũng là làm, lại không thiếu cái gì. Huống chi lần đầu tiên của cô cũng là của tôi đây." Đoán chừng là Tô Dao ăn mặc thô tục, bị tiểu Chu ngộ nhận thành gà.

Lời của hần làm cho Tô Dao lại nghĩ tới mười lăm tuổi cùng ba ba đến Sâm gia dự yến hội tư nhân, bị Lâm Hiếu Đường cưỡng chế kéo đến tầng đình lầu các cường bức, bóng ma vĩnh viễn đuổi không đi kia khiến nàng không cần phải làm bộ khóc thút thít, thật sự đau khổ làm cho nước mắt của nàng chảy càng nhiều.

"Khi còn bé cô ngược lại trắng trẻo tươi tắn, hiện tại làm sao lại càng ngày càng thô tục đây? Không phải là cùng tên nghiệt chủng Lâm Hiếu Quân kia ở chung nhiều nên thế đấy chứ?" Lâm Hiếu Đường bắt đầu động thủ thoát vây áo Tô Dao, "Cho tôi xem xem thân thể này có còn lung linh không."

"Không, đừng - -" Tô Dao cao giọng kêu, xô đẩy giấy giữa, nghĩ đến cái tên Lâm Hiếu Quân chết tiệt kia làm sao còn chưa đến.

"Sợ cái gì, mau chuyển hướng chân, hiện tại tâm tình của tôi tốt, sẽ không ngược đãi cô."

Khi Lâm Hiếu Đường dùng cả tay chân, Tô Dao nóng lòng khó có thể thoát thân đang xem có nên dùng đèn bàn ở đầu giường đem hán gỗ ngất đi hay không, liền vang lên tiếng đập cửa.

Lâm Hiếu Đường có chút mất hứng buông tay ra, tiểu Chu cung kính tiến đến: "Đường thiếu, Quân thiếu tìm anh."

Lâm Hiếu Đường phiền tình dùng khóe mắt liếc Tô Dao: "Bây giờ còn chưa định cùng hán trở mặt, tốt nhất cô nên thức thời trốn ở bên trong đừng lên tiếng, nếu không..." Trong mắt của hán bốc lên ánh sáng hung ác bạo ngược, thông thả ung dung mặc quần vào.

Phía đông mặt trời mọc, phía tây mưa. Tầng 15 khu A trong chung cư Kim Đình Hoa, trong đó ngay cả không khí đều tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Hai người như trẻ sinh đôi kết hợp bị ánh nắng ban mai dịu dịu gọi tỉnh.

Diệp Thanh Thành vừa mới tỉnh ngủ có vẻ mặt lười biếng, híp một nửa đôi mắt còn nhấp nhem, môi của hán đề ở trên mái tóc quăn như làn mây của Cố Noãn Phong, dán vào bên gáy nàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ tròn mịn của nàng: "Bảo bối, em thật thơm."

Cố Noãn Phong bị hán vuốt ve có chút nhột, tránh né cười duyên.

Nụ cười còn ở trên môi, rất nhanh đồ ửng liền bò lên trên nụ cười của nàng: "Thanh Thành - -" cái tên vô lại này, hán dĩ nhiên vẫn chôn ở trong thân thể nàng, bây giờ nàng phát giác vật to con của hán chạm rầy thức tỉnh, có thể cảm giác được chỗ kia đang không ngừng khuếch đại, trở nên càng ngày càng cứng rắn.

Tối hôm qua bị hán yêu thương vô độ, bên hông còn rất nhức mỏi, Cố Noãn Phong lấy tay muốn đem Diệp Thanh Thành đang ôm nàng từ phía sau đẩy ra: "Đừng làm loạn, còn phải đi làm."

"Anh không làm loạn, Noãn Phong bảo bối, anh ngoan ngoãn lắm." Hán cười đến xảo trá, cố ý đem nàng kéo vào trong ngực nắm thật chặt, nơi đang nói liền cũng xâm nhập thêm vài phần.

Một hồi tê dại ập tới, Cố Noãn Phong bật ra một tiếng thân ngâm khó nhin, giọng nói mang theo yêu kiều rung động: "Không cần, đợi buổi tối..."

"Tốt, buổi tối chúng ta tiếp tục, bây giờ trước hết phải làm xong." Hán nhẹ nhàng bắt đầu kéo ra đưa vào, ma sát tạo ra khoái cảm lập tức kéo tới, reo hò muốn giành lấy nhiều ngon ngọt hơn, ôm sát nàng cuồng dã đẩy vào bên trong, sau vài cái đại khai đại hợp, hán lui ra ngoài lấy mục từ trong ngăn kéo tủ đầu giường, rất nhanh lại đề nàng ở dưới thân thể, một lần nữa chìm ngập lấp đầy nàng.

Hương thơm bạc hà theo sự luật động cuồng hân của hán, rất nhanh phiêu tán trong không khí. Hán vừa luật động vừa cắn lỗ tai của nàng: "Lát nữa chúng ta vừa đếm một chút tối hôm qua thay bao nhiêu mũi, xem ra sắp tới trong nhà phải chuẩn bị thêm một ít."

Đôi mắt sưng mù của Cố Noãn Phong nửa mở, cần môi nhìn hán đang làm loạn trên người nàng, không ngừng yêu kiều thờ gập liên tục, trong sự vui vẻ dâm địa lan tràn nhẹ nhàng, cho hán mở ra bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ung Dung Một Chút

Chu Từ Khanh sau khi xã giao trở về có chút say, trông thấy nữ nhân đứng trước cửa ra vào khu chung cư, trong đôi mắt hán xẹt qua một vẻ kinh ngạc, cuối cùng vẫn lặng yên không một tiếng động.

Đi lướt qua nữ nhân kia, Chu Từ Khanh im lặng không lên tiếng mở cửa, chuẩn bị đi vào.

"Chuyến đi nghiên cứu và hội thảo ở Lịch Thành sắp tới, anh đừng đi." Ngay khi Chu Từ Khanh chuẩn bị đóng cửa, nữ nhân kia bởi vì vụ hán xem nhẹ, trên khuôn mặt thanh tú mang theo kích động gợn sóng.

"Lệ Na, anh khuyên em đừng làm chuyện điên rồ." Chu Từ Khanh đứng ở giữa cửa sắp đóng lại, không có chút nhiệt độ nào nhìn xem Triều Tiên Na.

"Chuyện điên rồ? Cho dù cuối cùng em thua không còn mảnh giáp, em vẫn muốn tranh thủ một lần, làm tình nhân của anh ấy cũng không có vấn đề gì."

"Tự đắm mình." Vẻ mặt Chu Từ Khanh vững vàng, chỉ là mâu quang lạnh thấu xương như đao.

"Còn anh thì sao, chẳng lẽ gọi là cao thượng rồi? Tôi còn phải chịu đựng sự lạnh nhạt của anh, còn cả sự ngạo mạn của người nhà anh, thật sự là hết chịu nổi cuộc sống như vậy rồi. Thật hối hận năm đó khinh địch như vậy buông tha cho anh ấy, đánh liều một lần, có lẽ...."

"Không cần phải quá đáng. Hơn nữa không ai có thể thay thế cô ấy."

"Ô? Kia Chu Tử Khanh chúng ta cùng chờ xem, có lẽ, tôi còn giúp anh đỡ một chuyện bận rộn đây." Triều Tiên Na cười đến có chút mệt mỏi, "Chuyện đi Lịch Thành cứ quyết định như vậy."

...

Xe thể thao màu đen dừng ở bãi đậu xe dưới đất của bệnh viện Nhân Khang đã lâu, cho đến khi bãi trong thang máy dẫn xuống đậu xe đi có một bóng dáng thon gầy bước ra, người trong xe mới giống như động vật ngủ đông vừa thức tỉnh ngồi thẳng lên, hạ cửa xe xuống.

"Đã lâu không gặp, Chu viện trưởng."

Giọng nói cảm tính khẽ khàn khàn, khiến cho Chu Tử Khanh đi qua xe thể thao của hắn phải dừng bước: "Vài năm không gặp cũng không là lâu."

"Chu viện trưởng thật sự là ăn nói hài hước. Tôi định nhờ anh giúp tôi một chuyện nhỏ."

"Thực xin lỗi, nếu như là chuyện bán đứng bạn bè thì tôi không làm."

"Ha ha, quả thật là huynh đệ tình thâm, thật sự làm cho tôi rất hâm mộ đấy. Nhưng mà anh dựa vào cái gì kết luận tôi muốn anh bán đứng bạn bè đây?"

Chu Tử Khanh bị lời của hắn chặn họng, bộ mặt càng chết chìm vài phần, không hề nói thêm câu gì nữa, đi về phía xe hơi của mình.

Người trên xe thể thao lười nhác bước xuống: "Công tử của Chu thị trưởng quả thật là người an phận a, tục ngữ nói, chân nhân bất lộ tướng*, theo người cha thị trưởng Tân Thành học, khi người tra được điều nhiệm đi chỗ khác, rõ ràng không phải người Tân Thành, tại sao còn ở lại chỗ này không đi đây? Hoặc là trong đó có ẩn tình mà người khác không biết?"

(*Chân nhân bất lộ tướng 真人不露相, có nghĩa gốc là người đắc đạo không để hình tướng của mình xuất hiện trước mọi người, sau này dùng với nghĩa không lộ mặt hay để lộ thân phận của mình trước người khác.

Câu này có nguồn gốc như sau:

Thời Xuân thu Chiến Quốc, có một chàng công tử nhà giàu có tên là Ôn Như Xuân, ngay từ nhỏ đã rất thích chơi đàn, khi lớn cũng tỏ ra là người có ngón nghề.

Một hôm anh ta Sơn Tây du ngoạn, đến trước một ngôi chùa, anh nhìn thấy một đạo sỹ đang nhắm mắt ngồi thiền, bên cạnh đạo sỹ có một cái túi, miệng túi hé mở lộ ra một góc của cây đàn cổ. Ôn Như Xuân rất lấy làm lạ tự hỏi: Lão đạo sỹ này cũng biết chơi đàn ư? và lại gần hỏi trình thượng: Xin hỏi đạo trưởng biết chơi đàn chứ?. Đạo sỹ hé mắt trả lời rất khiêm nhường: cũng vớ vờ đôi chút, tôi đang muốn bán sư đây. Ôn Như Xuân nói không khách sáo: thế thì để tôi đàn cho xem.

Đạo sỹ lấy đàn ra, Ôn Như Xuân lập tức ngồi khoanh chân dưới đất đánh đàn, đầu tiên là đánh tùy hứng 1 bài, đạo sỹ mỉm cười chẳng nói một lời. Ôn Như Xuân bèn đem hết sở học chơi một bài, đạo sỹ vẫn lặng lẽ. Ôn Như Xuân bức qua nổi giận nói: tại sao ông chẳng nói năng gì vậy, có phải tôi chơi dở không vậy? Đạo sỹ nói: cũng được, nhưng không phải là bậc sư phụ để tôi bán sư. Lúc này Ôn Như Xuân không nén nổi cơn bức tức nói: Ừ, ông thì rất giỏi đàn, thế thì hãy để tôi mở rộng tầm mắt nào.

Đạo sỹ chẳng nói chẳng rằng, cầm cây đàn, vuốt nhẹ vài cái, bắt đầu chơi, âm thanh như nước chảy róc rách, như gió chiều huu huu, Ôn Như Xuân nghe ngắt ngảy say đắm, ngay cả cây cổ thụ cạnh chùa cũng đầy chim đậu xuống. Khúc nhạc hết đã lâu rồi, Ôn Như Xuân mới bừng tỉnh lại, lập tức quỳ trước mặt đạo sỹ xin được bán sư.)

"Nhờ phúc thông qua, cũng lấy được thông báo tuyển sinh của một trường danh giá ở Mĩ, không đi du học còn ở lại Tân Thành, không muốn nói cho tôi đó là vì tình nghĩa huynh đệ nên muốn ở lại cùng nhau kinh doanh bệnh viện, cái cơ này thật sự là quá buồn cười, phỏng đoán cũng chỉ có Diệp Thanh Thành cái tên ngu ngốc kia mới không biết ngọn nguồn."

Chu Tử Khanh xoay người quở trách nói: "Lâm Hiếu Quân, thuốc có thể ăn bậy, lời nói không thể nói lung tung."

"Là ai gây áp lực cho ba của Trương Tư Khiết, không chỉ có làm cho Trương Tư Khiết chuyển trường, ba của Trương Tư Khiết cũng bị điều đến một nơi chó ăn đá gà ăn sỏi? Là ai cố ý gây áp lực sau lưng làm cho Diệp Thanh Thành bị giảng viên hướng dẫn làm khó để hết lần này đến lần khác, thiếu chút nữa luận văn không được thông qua không thể tốt nghiệp? Là ai dựa vào quan hệ thường xuyên giới thiệu vài người có điều kiện tốt để làm con dâu với mẹ Diệp Thanh Thành, làm cho Diệp Thanh Thành yêu đương gấp phải trở ngại, khi tự gây dựng sự nghiệp không được trong nhà giúp đỡ một phần tiền? Là ai dụ dỗ con gái giáo sư hướng dẫn các người giữ lại tình cảm, cho rằng có cơ hội có thể dùng chuyện đi Lịch Thành để tiếp cận Diệp Thanh Thành? Đáng nhẽ ra bây giờ anh không phải ở chỗ này, mà là đang ở Lịch Thành tham gia cuộc hội thảo và nghiên cứu y học chứ?"

"Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?"

"Kỳ thật tôi chỉ là ghé thăm anh một chút xem có khỏe hay không, xác nhận lại kết quả điều tra được, thật trùng hợp, anh lại đang ở đây." Lâm Hiếu

Quân nghiêng người dựa vào nắp động cơ trước, cười rất bừa bãi.

"Đúng vậy, tôi yêu cô ấy, khi đó trẻ tuổi sao có thể không chế tâm tình, nhưng không đến nỗi bất chấpa tình cảm bạn bè, cho nên tôi đã từ bỏ."

Trong đôi mắt đen của Lâm Hiểu Quân có ám trầm lệ khí, Chu Từ Khanh, chính là bởi vì anh buông tha cho, hơn nữa không làm phiền cô ấy, nếu không tôi có thể nhìn anh đến bây giờ sao? Hơn nữa, hành vi của anh bây giờ đối với tôi rất có lợi.

Lâm Hiểu Quân lập tức cười càng thêm sáng lạn: "Chuyện của anh kỳ thật cùng tôi không có bao nhiêu quan hệ, nói đúng ra là chỉ nói cho vui mà thôi. Ngược lại thiếu chút nữa đã quên mất chính sự, trước đó vài ngày có cùng ăn cơm với vài người bạn, bên tai tôi tựa hồ có thoáng qua một câu."

Lâm Hiểu Quân đứng thẳng người lên, trên mặt thu hồi tất cả vui cười, thanh âm cũng ép tới cực kỳ trầm thấp: "Có người nói, vị Chu thánh trưởng từ Tân Thành đến Tỉnh Thành kia, gần đây thường xuyên đi dạo hoa viên Bảo Điền, chủ nhà là một nữ nhân chưa đến 30 tuổi."

"Tại sao anh phải nói cho tôi biết?" Trên mặt Chu Từ Khanh nổi lên ba vạch đen.

"Vừa rồi tôi đã nói, tôi có chuyện cần anh hỗ trợ."

"Nói đi. Nhưng tôi có giới hạn của tôi."

"Yên tâm, rất đơn giản, chính là qua một thời gian ngắn giúp tôi làm giám định DNA cho một thai nhi bị đẻ non."

"Nhiều bác sĩ như vậy, đừng nói với tôi anh không tìm được những người khác?" Chu Từ Khanh không nghĩ tới Lâm Hiểu Quân muốn giúp đỡ là chuyện như vậy, vượt xa ngoài dự đoán của hắn.

"Bởi vì chúng ta tại ở một phương diện nào đó có ánh mắt thường thức giống nhau." Lâm Hiểu Quân tà mị liếc mắt Chu Từ Khanh.

Chu Từ Khanh nhìn xe thể thao gào thét mà đi, hắn chui vào xe hơi bấm điện thoại đi động: "Ba, đã đến lúc ba nên bởi vì bị bệnh từ chức."

Khi bông hoa tuyết đầu tiên bay xuống bầu trời Tân Thành, mùa đông dường như sau một đêm liền đổ ập đến.

Diệp Thanh Thành đã hẹn xong với Cố Noãn Phong về nhà mẹ đẻ ăn cơm tối, lại bởi vì Chu Từ Khanh tạm thời có việc, đổi thành hắn đi Lịch Thành tham gia hội thảo nghiên cứu y học.

Má Cố đêm đó đã làm rất nhiều thịt cua đầu sư tử hầm, thấy Diệp Thanh Thành không đến, liền dặn Cố Noãn Phong ngày mai mang chút ít đi cho nhà thông gia. Buổi tối Cố Noãn Phong ngủ lại ở nhà mẹ đẻ không trở về nhà, ngày hôm sau lại là cuối tuần, liền dùng hộp cơm đóng gói mang đến nhà Diệp Thanh Thành.

Má Diệp ra mở cửa, qua màn hình theo dõi ở cửa cũng đã thấy Cố Noãn Phong, mặc dù mở cửa ra, nhưng chỉ lưu lại cho Cố Noãn Phong một bóng lưng đang lên lầu.

Chờ đến khi ba Diệp xuống lầu nhìn thấy Cố Noãn Phong, trong phòng bếp đã bốc lên nhiệt khí, Cố Noãn Phong đem chân giò heo mua ở chợ nông sản về cho vào nồi hầm cách thủy.

"Noãn Phong, con đã tới rồi à, nghe mẹ con nói ba còn không tin, ngày nghỉ sao không nghỉ ngơi nhiều hơn vậy?"

"Ba, con đã nghỉ ngơi đủ rồi, biết rõ mẹ thích ăn súp chân giò hấp cách thủy, liền mua một ít về."

"Vừa hay mấy người Diệp Nam vẫn chưa đi, ba sẽ gọi bọn họ cũng cùng nhau đến, nhiều người cho náo nhiệt."

Lúc ăn cơm, má Diệp mặc dù không nói chuyện gì với Cố Noãn Phong, nhưng vẻ mặt cũng không xị ra như lúc trước, Trình Quang Hạo rất hay nói, không khí bữa cơm trưa rất vui vẻ.

"Noãn Phong, Thanh Thành đi họp khi nào thì trở lại? Bọn đi đặt vé máy bay là vào thứ Sáu tuần sau."

"Tiểu di, hai người đã chuẩn bị trở về rồi sao?"

"Đi cùng Quang Hạo hết thời gian nghỉ phép rồi, còn không quay về liền thất nghiệp."

"Thanh Thành sẽ về vào chiều hôm thứ tư, đến lúc đó bọn cháu sẽ đi tiễn hai người."

"Noãn Phong, ba và mẹ con đang làm thị thực, chuẩn bị tháng sau đến thăm ông nội Thanh Thành, nghe chú Thanh Thành nói gần đây thân thể ông không tốt lắm, thường xuyên bị tức ngực." Ba Diệp vừa nói vừa lấy tay chọc má Diệp mong bà đừng khó chịu nữa.

"Con cùng Thanh Thành khi nào có thời gian thì cũng đến Canada thăm hỏi, thuận tiện đi chơi một chút." Diệp Nam nhìn thấy hành động giữa anh trai và chị dâu, cũng nháy mắt với má Diệp.

Diệp Nam luôn miệng khen súp chân giò heo hôm nay dễ uống, nói với Trình Quang Hạo: "súp chân giò heo rất bổ, Quang Hạo, lần trước mẹ anh bảo em phải ăn nhiều món này."

"Tiểu di, tiến vào mùa đông, súp củ từ ninh với chân giò heo cũng rất bổ dưỡng huyết khí, không chỉ có làm đẹp còn giữ ấm."

"Súp chân giò còn có thể nấu với thứ gì nữa không?" Má Diệp liên tục buồn bực không nói lời nào lại mở miệng.

"Có - -" Cố Noãn Phong không nghĩ đến vào lúc này mẹ chồng lại mở miệng, bởi vì cao hứng, giọng nói đều có phần run rẩy.

"Con đã chuẩn bị một ít chưa chín kĩ để ở trong tủ lạnh, chờ khi nào mẹ với cha muốn ăn thì có thể lấy ra mang hầm cách thủy một lát, thêm chút gia vị là được."

"Chờ chúng ta từ Canada trở lại, con và Thanh Thành có rảnh liền thường trở về nhà chơi đi, món ăn cái gì chỉ cần đơn giản là tốt rồi, người một nhà tốt hơn hết là cần thường xuyên đoàn tụ."

Trong lòng má Diệp cũng tự có đánh giá của bà, gần đây người con dâu này so với trước kia đúng là hài lòng hơn nhiều, có món ăn ngon gì, ngày hôm sau trước khi hai người đi làm cũng sẽ mang đến, trên mặt con trai bà nhìn ra được đã không có cái loại buồn khổ như ngày xưa. Bọn họ khuyên nhủ rất đúng, cuộc hôn nhân này đều sắp được hai năm, gia hòa vạn sự hưng, tựa như lão Diệp nói câu kia 'Em suy nghĩ một chút nếu như em gặp phải người con dâu biết lươn lẹo, em sẽ thích sao?' Mặc dù trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nhưng..

"Mẹ - - chúng con sẽ." Cố Noãn Phong cười đến mặt mày hớn hở, mẹ chồng cuối cùng cũng có chút hoà hoãn.

Bên này mẹ chồng, trông thấy Cố Noãn Phong cười đến vui vẻ, trong lòng cái câu "Nhưng" kia cũng đã biến mất. Thôi, có thể trở thành người một nhà chính là duyên phận, đành nhận thức chuẩn con dâu này đi.

Một khách sạn ở Lịch Thành, Diệp Thanh Thành mở cửa nhìn thấy nữ nhân ngoài cửa lòng mày liền hơi nhíu lại: "Lệ Na? Có chuyện gì sao?"

Triều Tiên Na dùng ánh mắt nhiệt liệt nhìn Diệp Thanh Thành: "Cũng không mời em đi vào sao?"

"Thật ngại quá, không tiện lắm."

"Thanh Thành, anh không lạnh nhạt với em như vậy không được sao? Cho dù coi là em gái, làm anh trai cũng không thể như vậy chứ?" Trong thần sắc mong đợi của Triều Tiên Na lộ ra vẻ ủy khuất, nhìn xem Diệp Thanh Thành cô ta cảm thấy thật sự là càng xem càng thích.

"Nếu như có chuyện gì trước tiên em hãy xuống dưới lầu đợi anh một lát, anh thay xong y phục liền xuống."

Lầu một là mô hình thu nhỏ của một khu nghỉ dưỡng, Triều Tiên Na nhìn thấy Diệp Thanh Thành đi về phía cô ta, người nam nhân này vô luận đến chỗ nào cũng có thể làm cho người khác đã gặp qua là không thể quên được. Cô ta vội vã mừng rỡ nghênh đón, lịch trình hội thảo nghiên cứu sẽ kéo dài một tuần lễ, mở ở cùng một khách sạn, cô ta dù sao vẫn có thể vì chính mình làm chút gì đó.

Cô ta muốn lôi kéo Diệp Thanh Thành ngồi vào chỗ bên cạnh, Diệp Thanh Thành lại tránh đi tay của cô ta, tận lực ngồi vào chỗ điện.

Triều Tiên Na thấy Diệp Thanh Thành ngay cả che giấu cũng không thêm làm, rõ ràng tận lực giữ khoảng cách với mình, trong lòng rất là oán hận, nhưng mà ngẫm lại thời gian còn nhiều, không thể nóng lòng: "Thanh Thành, lần trước họp lớp tại sao anh không đi? Em còn chờ anh đấy."

"Anh luôn luôn không thích tham gia những chuyện như vậy." Đêm nay Triều Tiên Na khiến cho Diệp Thanh Thành có cảm giác không thoải mái, sắc mặt của hắn lạnh nhạt lộ ra xa cách.

"Thanh Thành, em chuẩn bị từ chức đến bệnh viện của anh, hoan nghênh sao?"

"Thật ra bệnh viện so với trường học khổ hơn rất nhiều nhiều, bác sĩ trực ban còn phải thay ca trực đêm, mở trong trường học làm rất tốt, liền không cần thiết đi ăn máng khác. Nhưng mà, loại chuyện như vậy tốt hơn hết em nên cùng Từ Khanh thương lượng một chút."

"Rm cùng anh ấy đã kết thúc, ngay khi nghe nói anh chuẩn bị cùng Cố Noãn Phong ly hôn thời điểm, em đem tiền biếu đều trả lại cho Chu gia. Thanh Thành, anh cần phải hiểu ý của em, có mấy lời em giấu ở trong lòng thật lâu."

"Nếu đã có thể ghen lâu như vậy, thì càng không cần thiết nói ra nữa."

"Không được, hôm nay em nhất định phải nói." Triều Tiên Na nắm lấy tay Diệp Thanh Thành đặt trên bàn, "Em yêu anh, Thanh Thành, vẫn luôn yêu."

Diệp Thanh Thành tức giận vứt bỏ tay của cô ta: "Lệ Na, cần gì tự tìm không thoải mái đây?"

"Chẳng lẽ trong mắt của anh cho tới bây giờ chỉ có Cố Noãn Phong một nữ nhân sao? Những năm này trong mắt của cô ta khi nào thì từng có anh? Vì sao anh cứ cắm đầu lao vào sùng bái không từ bỏ vậy?"

"Lệ Na, cô không có quyền quản chuyện riêng của tôi." Diệp Thanh Thành sắc mặt trở lên xanh mét, đứng bật người lên.

"Rõ ràng anh đã đến ngủ ở trong bệnh viện không trở về nhà, đừng nói với em các người trôi qua rất hạnh phúc. Thanh Thành, anh coi cô ta như bảo, có lẽ khi anh không ở nhà cô ta lại đang cùng tình nhân cũ hẹn hò đây. Rõ ràng người yêu anh liền ở bên cạnh anh, nhưng anh không nhìn thấy."

"Triều Tiên Na, tôi không cần thiết nói cho cô biết chuyện tình cảm của chúng tôi, thật xin lỗi, xem ra sau này chúng ta chỉ là quan hệ bạn học bình thường."

Lời nói của Diệp Thanh Thành làm cho Triều Tiên Na bất chấp hậu quả xông lên từ phía sau ôm lấy Diệp Thanh Thành: "Thanh Thành, coi như lần này là cùng em đi du lịch, chỉ hai người chúng ta, em có thể trước làm tình nhân của anh, em có thể..."

"Không cần phải tự hạ thấp giá trị bản thân, hơn nữa tôi không cần tình nhân, tôi không muốn cùng cô nói thêm câu gì, xin cô buông tay, nếu không tự gánh lấy hậu quả." Diệp Thanh Thành lòng mảy mui chặt lại, thân thể cứng ngắc.

Giọng nói lạnh đến tận xương của hắn cuối cùng khiến cho Triều Tiên Na từ từ buông lỏng tay ra. Ai nói nữ truy nam cách tăng sa mỏng liền tới? Nếu như đây coi là sa mỏng, đây tuyệt đối là tấm sa mỏng bằng kim cương.

Diệp Thanh Thành học y học hình ảnh, đối với ánh sáng lóe lên so với người bình thường nhạy cảm hơn nhiều, hắn nhạy cảm bắt được một tia sáng lóe lên rất nhanh. Hắn không phải là danh nhân gì, Triều Tiên Na cũng không phải là, như vậy? Hắn hiểu ra liền lạnh lùng cười cười về phía cô người chụp ảnh, chụp cũng đã chụp, vậy thì ung dung một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đặt Xuống Môi Tình Đầu

Liên tiếp hơn hai ngày tuyết bay đầy trời, Tân Thành hoàn toàn bị bao phủ bởi tuyết trắng, cảnh sắc cực đẹp.

Dọc theo đường đi có rất nhiều người đang chụp hình, phần lớn là tình nhân cùng một gia đình. Cố Noãn Phong cảm thấy cảnh sắc đẹp thì đẹp, mỗi tội ở đây trời rất là lạnh, gió lại lớn, từng luồng gió lạnh len lỏi chui vào trong quần áo.

Nàng kéo thấp mũ và quấn chặt khăn quàng cổ lại, cô hết sức đem thân thể co vào trong áo lông, muốn làm giảm hết mức diện tích bị gió rét thấu xương thổi tới, mỗi tội mặt lộ ở bên ngoài vẫn bị gió thổi đau buốt.

Tuyết vẫn rơi, nhiệt độ lại càng xuống thấp, ngoại trừ những con đường được rắc muối làm tan tuyết, trên các đoạn đường khác tuyết đọng rất dày, chân đạp lên thấy rất rắn chắc, không có âm thanh kêu kệt kệt do bị lún xuống.

Bởi vì bão tuyết dẫn đến trở ngại giao thông, viện tư pháp đặc biệt vắng lạnh, mới lục tục có vài vị đồng nghiệp đến, những người khác còn đang ở trên đường, trong phòng làm việc thừa thớt, nhưng chẳng có người nào như Cố Noãn Phong, không có tinh thần. Không biết còn tưởng rằng nàng bị bệnh, kỳ thật nàng đang nhớ Diệp Thanh Thành.

Đã từng có một khoảng thời gian Cố Noãn Phong đặc biệt thích Diệp Thanh Thành đi công tác, bởi như vậy nàng có thể một người yên lặng ngồi ở một nơi heo lánh, thất thần, để mặc thời gian trôi qua. Nhưng bây giờ nàng liền như thiếu nữ đang sa vào giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, buổi tối chat webcam, ban ngày điện thoại, cũng không thể thấy giảm được một chút tưởng niệm nào với hắn.

Một ngày không gặp như cách ba thu, Diệp Thanh Thành đi công tác ba ngày, thì thánh là bao nhiêu cái mùa thu đây...

"Tiểu Cố, sao mới sáng sớm đã không yên lòng vậy? Không phải là cực phẩm lão nhà em đi công tác chứ?" Trương đại tỷ sau khi đi qua trước bàn làm việc của Cố Noãn Phong mấy lần, thấy người bình thường cười khanh khách lại không có gì động tĩnh gì, nàng nhìn kỹ liền nhìn ra manh mối.

Hả? Trương đại tỷ là làm sao lại nhìn ra được? Cố Noãn Phong vô ý thức sờ sờ mặt, chẳng lẽ nàng có biểu hiện rõ ràng như vậy?

"Ha ha, em nha, nhất định muốn hỏi làm sao mà chị lại biết được? Trên gương mặt này của em rõ ràng ràng viết thế đó."

"Trương đại tỷ cũng chỉ biết giễu cợt người ta."

Cố Noãn Phong thẹn thùng vội vàng vào máy tính nhập tư liệu hồ sơ vụ án, đánh đánh, những chữ kia đều biến thành Thanh Thành, Thanh Thành.

Ai da! Nàng lập tức nhin không được bật cười lên. Xong rồi, lần này thật sự là tẩu hỏa nhập ma rồi, nàng mắc bệnh tương tư nghiêm trọng.

Đạp trên tuyết đọng, Cố Noãn Phong mang trên mặt sự vui vẻ, vừa vặn còn có ngày nghỉ phép chưa dùng đến, nàng liền xin nghỉ phép, đặt vé máy bay ở

trên mạng. Hắc hắc, Diệp Thanh Thành, anh chờ đấy, em đến đây.

Cách viện tư pháp không xa ở ven đường có một chiếc màu đen xe thể thao đậu sẵn, trên xe Lâm Hiếu Quân tâm tình nôn nóng lại vạn phần mong đợi, lý trí nhắc nhở hắn, hiện tại không nên dừng xe ở chỗ này, nhưng tưởng niệm mãnh liệt sắp thôn tính hắn, nếu không gặp được một lần, hắn sợ sẽ nhớ tới phát điên.

Lâm Hiếu Quân đột nhiên ngừng thở, mà ngay cả tàn thuốc trên tay rơi xuống ngón tay cũng giống như không cảm thấy gì.

Tại trong khung cảnh bông tuyết bay múa đầy trời, Cố Noãn Phong mặc áo lông màu đỏ, trực tiếp đâm vào tầm mắt của hắn, đâm khiến cho tim của hắn đau.

Con người trong mắt hắn không khỏi co rụt lại, muốn nhìn ngắm nàng kỹ một chút, giờ khắc này thế giới của hắn ngoại trừ bóng dáng màu đỏ càng ngày càng gần kia, vũ trụ Hồng hoang đều biến thành đen trắng, để mặc bóng dáng màu đỏ làm bóng ánh mắt của hắn, làm bóng lòng khát vọng đến gần của hắn.

Trên đầu mũ len, Cố Noãn Phong yêu kiều cười nhẹ, nàng kỳ thật không tính là rất đẹp, nhưng là người hắn muốn chiếm hữu nhất.

Hành động cùng tư duy của đại não tách rời nghiêm trọng, Lâm Hiếu Quân đã quên ý định đến ban đầu khi đến chỗ này chỉ là đứng xa xa nhìn một cái, hắn vội vàng bước ra khỏi xe thể thao, chắn trước người Cố Noãn Phong: "Noãn Phong - - "

"Lâm Hiếu Quân? !" Cố Noãn Phong trông thấy Lâm Hiếu Quân đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, kinh ngạc dừng bước lại.

Người này đã cách nàng quá xa rồi, nhìn thấy hắn, Cố Noãn Phong mới bắt giác nhớ tới, đã rất lâu rồi nàng không hề nghĩ tới còn có người như vậy : "Xin chào!"

Lâm Hiếu Quân vô cùng sửng sốt, đoán rằng Cố Noãn Phong có thể không để ý tới hắn, quay đầu bỏ đi. Đoán rằng nàng sẽ có thể không kìm chế nổi mất đức độ ngẫu, khóc đến như mít ướt. Đoán rằng nàng có thể đá hắn vài phát, phát tiết một chút thống hận đối với hắn. Nhưng là tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, lúc này Cố Noãn Phong lại dùng vẻ mặt như nhìn một người xa lạ, dùng giọng nói bình thản cùng vẻ mặt khách khí như vậy hướng hắn chào hỏi.

Hắn thất thần trong một thời gian khá lâu, nhìn Cố Noãn Phong dứt tay vào túi áo lông tiếp tục đi về phía trước, nàng càng đi càng xa, bóng dáng màu đỏ cũng từ từ ảm đạm.

Lâm Hiếu Quân liền mất hồn như thế mà nhìn theo, dường như nhìn thấy hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau, nàng dần dần đi xa, đi về phía ngược lại, vĩnh viễn không tương giao, vĩnh viễn không chạm mặt.

Trái tim phảng phất bị không khí lạnh giá ngưng kết thành băng, vừa chạm nhẹ vào sẽ tan thành mảnh nhỏ, không được, kết cục như vậy hắn không thể chấp nhận. Lâm Hiếu Quân chẳng quan tâm băng tuyết dưới chân rất dễ bị trượt chân, chạy về phía Cố Noãn Phong, đưa tay liền đem nàng còn chưa kịp khiếp sợ kéo đến đằng sau hàng cây bên đường.

"Noãn Phong, thực xin lỗi - - anh khiến em phải chịu ủy khuất - - " Lâm Hiếu Quân cánh tay vừa thu lại, liền đem Cố Noãn Phong không nói lời nào ôm vào trong ngực, dán chặt vào lồng ngực. Lúc này hắn chẳng quan tâm cái gì, chỉ cần ôm vào trong ngực cảm thụ nhiệt độ cơ thể, xác định nàng vẫn còn tồn tại là đủ.

"Lâm Hiếu Quân, mau buông ra." Cố Noãn Phong dùng lực mạnh tránh thoát ra khỏi vòng tay của hắn, vài bước nhảy ra xa, nàng không thích hắn đụng chạm vào mình.

Lâm Hiếu Quân còn không có cảm nhận được sự ấm áp trong lồng ngực, đã bị nàng tránh thoát, thấy nàng tránh ra xa như vậy, làm cho mặt của hắn lập tức trắng bệch ra, trong lòng đau đến ngay cả hàm răng đều ê ẩm nhức nhối.

"Noãn Phong, anh biết rõ em hận anh, hãy tin tưởng anh, đây là một lần cuối cùng anh làm tổn thương em, anh biết mình rất xấu xa, không phải là thứ tốt đẹp gì, nhưng nhanh thôi, rất nhanh anh sẽ dẫn em rời đi, dùng cả đời của anh để đền bù cho em."

"Lâm Hiếu Quân, chúng ta đã kết thúc, chẳng lẽ anh quên rồi sao?" Cố Noãn Phong không hiểu vì sao Lâm Hiếu Quân lại tới tìm nàng làm cái gì? Thật chẳng lẽ cho rằng nàng vĩnh viễn sẽ để hắn gọi thì đến đuổi thì đi à?

"Không, Noãn Phong, anh có nỗi khổ tâm, chờ về sau anh sẽ từ từ nói cho em biết, xin em chờ anh một chút. Tin tưởng anh, không bao lâu nữa, anh sẽ dẫn em rời đi, rời đi nơi này, bắt đầu cuộc sống mới của chúng ta." Lâm Hiếu Quân vốn không muốn nói với nàng những chuyện này bây giờ, đúng là hắn chợt bắt đầu sợ hãi nàng sẽ không chờ hắn nữa.

Cố Noãn Phong có chút minh bạch ý tứ của Lâm Hiếu Quân, lần thứ ba hắn tìm đến nàng muốn tiếp tục tình duyên. Nhưng mà, nàng đã không muốn lại quay đầu lại, hơn nữa nàng đã gặp được chân tình, gặp được người đáng giá dùng hết thảy để yêu.

"Đã quá muộn, không phải ai cũng sẽ đứng tại nguyên chỗ chờ anh, tôi đã bắt đầu cuộc sống mới, đã trôi qua thì không muốn lại quay đầu lại."

"Noãn Phong, anh biết rõ em rất hận anh, lần này là thật sự, qua một đoạn thời gian nữa anh sẽ dẫn em rời đi, lúc này đây anh sẽ vĩnh viễn thủ hộ ở bên cạnh em, vĩnh viễn cũng không rời xa em " Trong đôi mắt đen nhánh của Lâm Hiếu Quân hàm chứa tình cảm, tâm tình kích động mở rộng bước chân đi đến chỗ Cố Noãn Phong.

Cố Noãn Phong lập tức lùi ngược lại: "Không, tôi đã không còn hận anh, tôi chỉ là cảm thấy tình yêu đã trôi qua của chúng ta, Lâm Hiếu Quân, hãy sống tốt cuộc sống của anh đi, chúng ta thật sự đã không thể nào ở cùng nhau nữa."

"Noãn Phong - -" Lâm Hiếu Quân như con thú bị giam cầm thì thầm tên của nàng, rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề, vì sao nàng lại trở lên xa cách hẳn ngoài ngàn dặm như thế? Loại cảm giác xa cách này giống như bọn họ đã chia tay rất nhiều năm.

Trái tim của hắn co thắt đau nhức, mặc dù đang trong mùa đông bão tuyết bay tán loạn, trán của hắn lại chảy đầy mồ hôi, loại sợ hãi không cách nào không chế được này, làm cho hắn cảm thấy nếu người trước mắt không phải là chân thật, hắn thậm chí hoài nghi đây có phải là Cố Noãn Phong hay không.

Một tháng này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hai năm cũng không có sinh ra bất kỳ ngăn cách, vì sao chỉ trong một tháng này lại khiến hắn có cảm giác thay đổi mãnh liệt như thế?

Thật chẳng lẽ cảm giác tựa như ngày đó hắn trông thấy nàng cùng Diệp Thanh Thành cùng một chỗ là đúng? Trái tim của nàng đã không còn thuộc về hắn?

Lâm Hiếu Quân thấy nàng lui về phía sau, liền sẽ không lại tiến về phía trước: "Em có thể đánh anh, mắng anh, nhưng không thể tuyên án tử hình cho anh. Anh biết rõ em nhất định là bởi vì cực độ thất vọng với anh nên mới nói như vậy, hãy nói cho anh biết, Noãn Phong, nói là em đang lừa anh, có đúng hay không?"

Haiz, Cố Noãn Phong thờ dài trong lòng, từ khi nào thì hắn cũng thay đổi trở nên cố chấp như vậy?" Lâm Hiếu Quân, tôi rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, rất hạnh phúc, cho nên xin anh đừng đến quấy rầy tôi nữa."

"Không, anh không đồng ý, vĩnh viễn cũng đừng mong anh đồng ý, em bị anh ta làm cho cảm động? Cho nên mới cự tuyệt anh có phải hay không?"

"Không phải là cảm động, mà là tôi yêu anh ấy, bây giờ tôi muốn đi làm cho anh ấy cảm động."

"Anh không tin, vậy tình cảm của em đối với anh tính là cái gì?" Về mặt trắng bạch của Lâm Hiếu Quân hiện ra sự lụi tàn, hắn không cam lòng truy vấn nàng.

"Tình yêu, đã từng tình yêu, tôi đã từng yêu anh, nhưng đều đã qua, mặc kệ anh đã từng gây cho tôi cái gì, tôi cũng chẳng quan tâm nữa, nhưng bây giờ tình yêu không còn ở đây." Lâm Hiếu Quân chính là một mối tình đầu của nàng, cũng chính bởi mối tình đầu này, được ném hết ngọt bùi cay đắng, nàng mới bắt đầu trưởng thành, mới hiểu được cái gì mới là chân tình, cái gì nên quý trọng.

"Noãn Phong, nếu như em cảm thấy thua thiệt anh ta, hoặc là anh ta nghĩ muốn cái gì anh cũng có thể cho hắn."

Cố Noãn Phong cười cười, Thanh Thành muốn hắn là nàng. Nên nói đều đã nói, nàng xoay người hướng phố xá đi đến, một đoạn tình duyên này, nàng đã hoàn toàn buông xuống.

Lâm Hiếu Quân không tiếp tục ngăn trở Cố Noãn Phong rời đi, tùy ý nàng nhanh chóng biến mất ở nơi phố xá cuối cùng.

Hắn nắm chặt quả đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay thật sâu, Noãn Phong, cho dù em thật sự không thương tôi, tôi cũng sẽ không cho phép mất đi em, tôi sẽ từng chút từng chút một đem tình yêu của em đối với tôi tìm trở về.

Lịch Thành cử hành hội thảo nghiên cứu y học chủ yếu là thảo luận học thuật nghiên cứu chế tạo thuốc, đó cũng không phải là chuyên môn của Diệp Thanh Thành. Trên hội thảo hắn thường xuyên phân tâm, nghĩ tới Cố Noãn Phong đang ở Tân Thành.

Vừa rồi lúc nghỉ giải lao giữa giờ hội nghị, hắn không thể chờ đợi được gọi điện thoại cho nàng, không biết tại sao lại tắt máy, Tân Thành có bão tuyết, mặc dù có thể ngồi tàu điện ngầm đi làm, nhưng trên đường tuyết đọng khẳng định không dễ đi, hắn thực sợ nàng sẽ bị ngã.

Haiz, về phần người có ý chụp hình kia, hắn cũng không quá để ở trong lòng, không biết tại sao, hắn tin tưởng Cố Noãn Phong cho dù nhìn thấy cũng sẽ không tin tưởng, hắn không biết mình tại sao lại có lòng tin như vậy, nhưng chính là tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Quá Nhớ Anh

Triều Tiên Na không có ở nhà hàng ăn bữa tối, tay nắm chặt khăn tắm quấn quanh người, về mặt khăn trương áp vào khúc quanh lối thoát hiểm tầng 5 của khách sạn, chờ Diệp Thanh Thành.

Nghe thấy thang máy đình một tiếng, có tiếng bước chân ra khỏi thang máy bước trên thảm đi về phía hành lang. Triều Tiên Na thò thân thể ra nhìn sang, trông thấy là Diệp Thanh Thành mang theo cặp công văn.

Diệp Thanh Thành sau khi ăn xong bị vài người chuyên gia rất có năng lực lôi kéo hàn huyên, bước chân của hắn có vẻ vội vã, hiện tại chuyện muốn đi làm nhất đúng là trở lại gian phòng gọi điện thoại cho Cổ Noãn Phong, sau đó ở trên máy tính chat video một hồi, hắn rất muốn nghe thanh âm của nàng, muốn nhìn thấy người của nàng.

Lúc dùng thẻ từ cảm ứng để mở cửa, Diệp Thanh Thành bởi vì đang mãi suy nghĩ, sơ sẩy không chú ý có người từ phía sau chạy tới, mới vừa kéo nắm đấm cửa đi vào, đã bị người đó dùng tốc độ nhanh hơn xông vào trước.

Triều Tiên Na thừa lúc có khe hở, thân thể linh hoạt thuận lợi chui vào phòng Diệp Thanh Thành.

"Đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ." Diệp Thanh Thành trầm mặt đem cửa mở rộng tối đa, lạnh lùng nói với Triều Tiên Na, giọng nói lạnh nhạt ghét bỏ.

Triều Tiên Na không có bị lời nói của Diệp Thanh Thành hù dọa, ngược lại tay còn cời khăn tắm ra, lộ ra áo ngực hoa văn cùng hơi mờ quần lót. Cô ta cời quần áo ra mà không hề có kỵ cửa đang rộng mở, cứ như vậy tại trước mắt Diệp Thanh Thành bày ra lỗ thể tuyết trắng có lỗ có lỗ của mình.

Tối hôm qua cũng đã làm rõ, Triều Tiên Na liền làm liều, cơ hội như vậy không phải là ngày nào cũng có, cô ta đã phải vùng vẫy thật lâu mới dám quyết tâm làm vậy, xem ra chỉ có đột phá mối quan hệ mới được.

Diệp Thanh Thành lập tức liền đi ra ngoài, Triều Tiên Na làm sao chịu để cho hắn rời đi như vậy, như con bạch tuộc tám chân lập tức quấn lấy hắn: "Thanh Thành, cầu xin anh không cần đi, nhìn em một chút, em thật sự cần anh, vì sao chúng ta trước không thử xem, em bảo đảm sẽ không yêu cầu anh rời đi cô ấy."

Cô ta tự nhận có thân thể đầy đặn thon dài, còn có chút thủ đoạn trong chuyện giường chiếu, chủ động đưa tới cửa không tin Diệp Thanh Thành có thể kháng cự.

"Thân thể của nữ nhân đối với tôi không có lực hấp dẫn gì, lúc tôi đã chán ghét thì chỉ biết liên tưởng thành vô số thì thể ngâm trong dung dịch Formalin ở các tiết học giải phẫu trước kia. Ngoại trừ âm thầm muốn nôn mửa, không còn những ý tưởng khác."

Đôi mắt Diệp Thanh Thành quét đến số điện thoại khẩn cấp treo ở trên tường, cầm cặp công văn trên tay giơ lên, từ bên trong lấy điện thoại di động ra: "Tôi là khách trọ phòng 506, họ Diệp, hiện tại đang bị quấy rầy."

Triều Tiên Na không nghĩ tới Diệp Thanh Thành ngay cả chút tình cảm cũng không lưu, lại đi gọi bảo vệ. Cô ta liền không quan tâm tới hậu quả, thẹn quá hoá giận rống to: "Diệp Thanh Thành, anh sao có thể chà đạp tình cảm của em như thế? Em đều chủ động thành như vậy, anh..." Lời muốn nói đằng sau, cô ta chỉ có thể kích động run rẩy môi, rốt cuộc nặn không ra một chữ nào nữa.

"Đối với một người ngay cả xấu hổ đều không biết, thái độ của tôi xem như đã rất khách khí." Diệp Thanh Thành cũng không thèm nhìn tới nữa, dùng cặp công văn ngăn cách cô ta, Triều Tiên Na tức giận đến phát run, một chút tự tôn còn sót lại khiến cho khí lực trên tay cô ta quẩn lấy hắn yếu đi một chút.

Vài người bảo vệ nhanh chóng chạy tới cũng kinh ngạc, nhìn thấy nữ nhân chỉ mặc vền vền nội y gọi cảm giác giận đến sắc mặt đỏ lên buông ra một vị nam nhân ưu nhã thoát trần. Không cần hỏi, bọn họ với kinh nghiệm làm việc của mình lập tức nhìn ra là ai đang quấy rầy ai, mỗi tội bình thường thấy nam nhân thông báo nữ nhân quấy rầy thật đúng là không thấy nhiều.

Có người bảo vệ tiến lên lấy khăn lông lớn ném tới trên người Triều Tiên Na: "Thực xin lỗi vị nữ sĩ này, chúng tôi nhận được khiếu nại của vị Diệp tiên sinh 506 ở phòng này, hiện tại xin ngài phối hợp với công việc của chúng tôi..."

"Không phải, mấy người hãy nghe tôi giải thích, chúng tôi quen biết nhau, tôi là bạn gái của anh ấy..." Triều Tiên Na vẫn còn đang giãy giụa lần cuối, nàng hi vọng đáng vẻ đáng thương này cùng với nước mắt có thể làm cho người lạnh nhạt như Diệp Thanh Thành mềm hoá, nói câu gì đó.

Diệp Thanh Thành cuối cùng vẫn không nói gì, nhìn Triều Tiên Na bị mấy người bảo vệ mang đi ra ngoài, hắn liền đóng cửa lại. Rốt cục có thể để cho bên tai thanh tịnh mà gọi điện thoại cho Noãn Phong.

Đóng cửa lại, hắn luôn cảm thấy trên người có mùi không thích hợp, cời tây phục thả tới túi giấy của khách sạn, cảm thấy mùi đã không còn, người cũng thoải mái mà thở ra.

Mới vừa mở điện thoại di động lên, ngoài cửa lại truyền tới một hồi "cộc cộc cộc" tiếng gõ cửa.

Diệp Thanh Thành không vui mím môi, mặt lạnh mở cửa.

Người ngoài cửa có một mái tóc quần xinh đẹp tuyệt trần buông xuống, trên gương mặt xinh đẹp có chút phong trần mệt mỏi, lúc này đang dùng hai tròng mắt linh động tràn đầy ý cười ngưng mắt nhìn hắn.

Diệp Thanh Thành nghiêm trọng hoài nghi ánh mắt của hắn xuất hiện ảo giác, ngần ngừ cầm nắm nắm đấm cửa, đốt ngón tay bởi vì quá dùng sức mà trắng bệch ra: "Noãn Phong?"

Khó có thể tin người trước mắt đang hề hiện tại phải đang ở Tân Thành là Cố Noãn Phong, hẳn không chớp mắt nhìn nàng, sợ con mắt chớp động một lát, người trước mắt liền biến mất.

Diệp Thanh Thành cứ tiếp tục ngẩn ngơ ngẩn ở cửa như vậy, thậm chí đã quên để cho Cố Noãn Phong đi vào.

Cố Noãn Phong cũng không thúc giục hắn, trái lại, cái dạng vẻ này của Thanh Thành thật sự là đáng yêu vô cùng.

Nàng nghĩ đến lúc vừa mới tiến vào đại sảnh khách sạn, đứng trước quầy tiếp tân chuẩn bị mở miệng xác định một chút gian phòng của Diệp Thanh Thành có phải là 506 hay không, lại nghe thấy nhân viên tổng đài gọi điện thoại thông báo bảo vệ nhanh chóng đến phòng 506, bên trong khách nhân họ Diệp khiếu nại có người quấy rầy hắn.

Nàng nghe cũng liền không hề hỏi thăm nhân viên phục vụ nữa, chạy luôn đến thang máy, trong lòng gấp gáp muốn biết Diệp Thanh Thành bị quấy rầy gì. Rất xa liền trông thấy Triều Tiên Na choàng khăn tắm lớn, sắc mặt đỏ nạt cùng một đám người mặc đồng phục bảo vệ khách sạn đi về phía nàng, nàng vội vã xoay người, tránh sang một cái khúc quanh, chờ bọn họ đều đi mới đi ra.

Thì ra là Triều Tiên Na vẫn chưa để xuống tình cảm đối với Thanh Thành, vậy thì cùng Chu Tử Khanh chia tay cũng là tất nhiên. Cố Noãn Phong không có ghen, chỉ là có chút cảm thán sợ vì diệu của tình cảm, tại đúng thời gian gặp được đúng người, mới có thể lấy được tình yêu.

Diệp Thanh Thành đang ở trước mắt nàng, gần đến mức hô hấp đều có thể nghe thấy, Cố Noãn Phong dụng tâm nhìn hắn, mi như hoa, đôi mắt đen bóng, sống mũi rất thẳng, góc cạnh đôi môi rõ ràng, đường cong khuôn mặt ưu nhã, ừm, đích xác là rất anh tuấn. Nàng cũng động tâm bất giác liếm liếm đôi môi càng ngày càng thấy khô ráo, quả nhiên tú sắc khả xan.

Diệp Thanh Thành bắt đầu tin tưởng người trước mắt là chân thật, đây không phải là ảo giác, đôi mắt nhanh chóng mà mở ra một đạo thần thái mừng như điên, tay có chút run run xoa lên mặt Cố Noãn Phong: "Noãn Phong, em tắt điện thoại."

"Đừng nha, bởi vì em đi máy bay tới thăm anh." Cố Noãn Phong đối với hắn cười một tiếng. Lưỡi nhin không được lại liếm liếm môi, tiếp tục bổ sung một câu: "Thanh Thành, bởi vì em quá nhớ anh."

Đôi mắt Diệp Thanh Thành di động theo lưỡi của nàng, môi của nàng hồng điểm điểm, như phấn phấn non non thạch hoa quả, hẳn vội vàng ôm lấy mặt của nàng từ từ cúi xuống, có một hương thơm ngọt ngào nhân nhạt, làm cho hắn không chịu nổi mê hoặc cũng đuổi lưỡi ra liếm lên, tư vị mềm mại lại ngọt ngào, hôn phách của hắn lập tức bay lên.

Đầu lưỡi từng chút vẽ lên hình dáng môi của nàng, từng chút chui vào, cạy ra hàm răng, quấn lấy lưỡi của nàng, làm cho lưỡi hai bên quán quýt si mê với nhau, không muốn xa rời nhau, hẳn không ngừng lưu luyến với đôi môi của nàng, truyền đạt tình yêu say đắm ăn sâu ở trong linh hồn.

"Ôi, Noãn Phong, trời mới biết anh nhớ em đến cỡ nào."

Đêm hôm đó ở tầng năm khách sạn, lũ khách dùng chân ở cùng tầng này đại khái đều từng nghe thấy một tiếng đóng cửa như tiếng nổ, nhưng mà không có ai biết, sau khi cửa đóng lại, màn quán quýt điên cuồng đến sôi sục kia.

Cố Noãn Phong tới thời gian vừa khéo, hai ngày hội thảo nghiên cứu cuối cùng sẽ an bài đi quan sát bệnh viện cùng du lãm Lịch Thành.

Diệp Thanh Thành trong lòng tất nhiên là ở đâu cũng không muốn đi, Cố Noãn Phong đến đây hẳn chỉ muốn mỗi phút mỗi giây không chia lìa cùng nàng ở cùng một chỗ.

"Ngoan, buổi sáng quan sát bệnh viện anh nhất định phải đi xem, thuận tiện học tập một chút nét đặc sắc của bệnh viện khác, không thể bởi vì em ảnh hưởng tới sự nghiệp của anh. Chúng ta có rất nhiều thời gian để cùng một chỗ."

"Không phải là anh lo lắng cho cái bụng của em còn có thể đau sao." Diệp Thanh Thành nhu tình vô hạn nhìn xem Cố Noãn Phong, bàn tay nặng nề vừa phải xoa bóp bụng của nàng.

Tối hôm qua đang khi Diệp Thanh Thành lòng nóng như lửa đốt thời khắc, hẳn lại mò tới băng vệ sinh của Cố Noãn Phong.

Cố Noãn Phong lúc ấy cười rất ngượng ngùng: "đăng nghe ra còn có hai ngày mới đến, phỏng đoán giống như tâm tình của em vậy, kích động liền đến trình diện trước."

Lời của nàng lập tức đổi lấy Diệp Thanh Thành tiếp tục ôm lấy nàng cắn chóp mũi, cái cảm, xương quai xanh..., vừa xoa vừa nắn giằng co nửa ngày.

Cố Noãn Phong thuộc về thể chất tính hàn, lúc trời lạnh chân tay sẽ lạnh như băng, hai ngày đầu kỳ sinh lý đặc biệt dễ dàng bị huyết khí trầm tích (đông máu), kiểu gì cũng bị đau bụng, nhưng mà không nghiêm trọng lắm, nhưng đối với Diệp Thanh Thành mà nói lại đau lòng bạn trước bạn sau.

Khách sạn dù sao không phải là trong nhà, không có ngai cứu, nước đường đồ gì cả, Diệp Thanh Thành vội vàng đi tiệm thuốc mua một hộp ngai cứu, lại đi siêu thị mua túi đường đồ dành riêng cho kỳ kinh nguyệt, trở lại liền ôm Cố Noãn Phong lên giường, ở huyết nhâm mạch dưới bụng nàng dùng ngai cứu cạo gió, trong thời gian đi còn rót hai chén nước đường đồ, đợi đến khi nàng hơi có chút đổ mồ hôi, hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Noãn Phong thoải mái giống con mèo co rúc ở trong ngực Diệp Thanh Thành: "Thanh Thành, gả cho anh là chuyện em làm đúng nhất."

"Đó là đương nhiên, bảo bối, anh sẽ làm cho em liên tục hạnh phúc." Diệp Thanh Thành cọ gò má của nàng cùng cái mũi nhỏ, "Noãn Phong, anh yêu em, chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc anh cũng liền cảm hạnh phúc."

Triều Tiên Na tối hôm qua bị đá kích rất lớn, liền không có tâm tình ở lại Lịch Thành, suy đi nghĩ lại, thấy nên gặp lại Diệp Thanh Thành một lần, coi như đối với sự lưu luyến si mê nhiều năm làm cuộc tổng kết đi, có lẽ cũng có thể coi bỏ khúc mắc.

Khi Triều Tiên Na tới Diệp Thanh Thành vừa mới rời đi không lâu, Cố Noãn Phong nghe thấy tiếng gõ cửa cho là Diệp Thanh Thành đã quên cầm vật gì đó. Cười Xán lạn như hạ hoa nói: "Thanh Thành, anh đã quên mang gì à?"

Triều Tiên Na không nghĩ tới người mở cửa sẽ là Cố Noãn Phong, đồng dạng Cố Noãn Phong cũng không nghĩ tới không phải là Diệp Thanh Thành.

"Lệ Na? A, chị tìm Thanh Thành sao, anh ấy vừa đi, bây giờ chị đuổi theo vẫn còn kịp."

Triều Tiên Na nhìn xem Cố Noãn Phong, nụ cười kia đâm vào trong lòng làm cô ta m thống khổ không thôi, làm sao sẽ tới kịp, cô ta đùa ngồi tên lừa cũng không đuổi kịp Diệp Thanh Thành.

"Chị chỉ đến nói cho anh ấy biết một tiếng, chị đi về trước. Noãn Phong, thật tốt quý trọng anh ấy nhé, hi vọng em đừng phụ lòng anh ấy, anh ấy là người nam nhân tốt đáng giá để yêu."

"Cảm ơn chị Lệ Na, em nhất định sẽ quý trọng anh ấy."

Triều Tiên Na cúi đầu giấu vào trong quần áo bước vội đi, nước mắt theo hình dáng gương mặt chảy xuống, tranh thủ đến cuối cùng thật sự chính là thua không còn mảnh giáp.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Mười Ngón Tay Đan Xen

Diệp Thanh Thành trước bữa cơm trưa liền trở lại, Cố Noãn Phong đang tựa ở trên ghế nghỉ ngơi vừa ăn đồ ăn vặt Diệp Thanh Thành tối hôm qua mua cho nàng vừa xem ti vi.

"Thanh Thành, thị sát kết thúc rồi sao?" Cố Noãn Phong vui vẻ cầm lấy khăn giấy, tay còn chưa kịp lau, liền nhảy lên hướng hần chạy tới.

"Ừ, anh đi ra ngoài em có ngủ tiếp một lát không?" Diệp Thanh Thành cởi áo khoác, tiếp đó liền cầm khăn giấy trên tay nàng giúp nàng lau tay, sờ thấy d bàn tay nhỏ bé không quá lạnh.

"Không có, à còn có Lệ Na bảo em báo cho anh biết chị ấy đi về trước."

"Ừ, lạnh không?" Diệp Thanh Thành đem khăn giấy ném vào trong thùng rác, tiếp đó cầm lấy tay nàng hôn một cái.

"Trong phòng mở điều hòa, em không lạnh."

Diệp Thanh Thành trông thấy cái cốc ở trên bàn trà còn đọng chút nước đường đỏ, vui vẻ nhéo nhéo má Cố Noãn Phong "rất ngoan ngoãn nha, biết tự đun nóng lại uống."

Cố Noãn Phong cười trả lời: "Không phải là tại anh trước khi đi nói đi nói lại yêu cầu em phải uống sao? Nên biết em chính là đứa bé ngoan phi thường biết nghe lời."

Diệp Thanh Thành cúi đầu cười, cái trán dán lên trán nàng, chớp mũi cọ cọ chớp mũi của nàng, hương vị sùng ái không cần nói cũng biết: "anh đương nhiên biết rõ bảo bối nghe lời nhất, như vậy hiện tại nên thay đổi y phục đi ra ngoài ăn cơm trưa."

Dịu dàng ôm lấy nàng ngồi đến bên giường, hần từ trong tủ quần áo lấy quần áo của nàng ta đặt ở trên giường.

Cố Noãn Phong mới cởi áo ngủ được một nửa, chu đôi môi hồng phấn nói: "Thanh Thành, hình như ngoại trừ đồ ngủ ra em đều đã quên rất nhiều thứ không mang tới." Bình thường có Diệp Thanh Thành chăm lo cho cuộc sống của nàng, nàng phát hiện ra kỹ năng sống của mình bị thoái hóa không ít, chẳng hạn như tắt, nàng lại quên không mang.

"Không có vấn đề gì, thiếu cái gì chúng ta ăn cơm xong sẽ đi mua." Diệp Thanh Thành ánh mắt ôn nhu giống như gió thổi lật phát vào nội tâm Cố Noãn Phong. Tay của hần cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt giúp nàng cởi áo ngủ ta: "Cái gì đều đã quên cũng không có vấn đề gì, chỉ cần em đang ở đây thì tốt rồi."

Hắn cầm lấy áo lông giúp nàng mặc vào: "Biết không, có đôi khi anh quá nhớ em, thực hi vọng em có thể biến thành cô nương ngón cái trong đồng thoại, như vậy anh có thể đem em cất vào trong túi áo, không cần lo lắng ngày nào đó em sẽ không còn ở bên anh."

"Em không đổi thành cô nương ngón cái cũng sẽ ngày ngày dán chặt lấy anh, chỗ nào có anh thì em sẽ ở đó." Cố Noãn Phong nghịch ngợm lấy hai tay ôm eo Diệp Thanh Thành, dùng lực kéo hắn lại gần, "Anh xem, bây giờ chúng ta không phải là dán ở cùng một chỗ sao?"

Diệp Thanh Thành bị nàng dùng lực, lúc đầu sức nặng thân thể còn dồn vào đôi chân, nhưng khi hương thơm mê người theo trên người nàng xuyên thấu qua cánh mũi chui vào óc, khí lực ở chân hắn lập tức yếu đi, sức nặng cả cơ thể đều áp xuống người nàng, đem nàng bỏ nhào lên trên giường.

"A - -" đột nhiên bị ngửa mặt về phía sau, còn có sức nặng áp ở trên người tăng lên, Cố Noãn Phong không khỏi lên tiếng kinh hô, thanh âm không quá lớn, nghe liên tục lại giống tiếng thân ngâm.

"Noãn Phong, phỏng đoán em chính là người chuyên môn đến khảo nghiệm tự chủ của anh..." Giọng nói của Diệp Thanh Thành mơ mơ hồ hồ, cánh môi cực kỳ nhẹ nhàng mon trớn mái tóc của nàng.

Hắn đời này tất cả sự tự chủ phỏng đoán cũng đều phải dùng ở trên người của nàng, bất quá loại cảm nhận khó chịu lại xen lẫn ngọt ngào vô tận này hắn trái lại vui vẻ chịu đựng.

"Hãy để cho em tự mình mặc đi." Cố Noãn Phong phát giác được Diệp Thanh Thành hô hấp không vững vàng, nàng dùng bàn tay nhỏ bé lo lắng cầm xuyên vào trong mái tóc ngắn của hắn, "Kỳ thật, em không phải cố ý."

"Vậy bao giờ thì em là cố ý?" Gặp phải nàng, có tự chủ khá hơn nữa cũng sẽ bị sụp đổ, quân lính tan tác.

Diệp Thanh Thành chôn ở trong mái tóc của nàng, hôn mạnh thêm vài phần, Cố Noãn Phong cảm nhận thấy loại nhiệt độ đốt người này trên da đầu, nóng hừng hực, lại càng ngứa ngáy thêm.

"Noãn Phong, bây giờ em đã đói bụng chưa?"

"Hả?" Lúc này hỏi cái vấn đề không liên quan này làm gì, tư duy của Thanh Thành của nàng lạc đi đâu rồi, Cố Noãn Phong tiếp tục dùng ngón tay chải chải tóc của hắn, "Không đói bụng, vừa rồi đã ăn vật rất nhiều đấy."

"A - -" Diệp Thanh Thành kéo dài âm cuối, lập tức môi của hắn liền dọc theo mái tóc Cố Noãn Phong hướng sang phía tóc mai, kéo dài đến gò má, "Vậy chúng ta cũng không cần vội, hay là để anh giúp em từ từ mặc quần áo đi."

Môi Diệp Thanh Thành tỉ mỉ ở mỗi một khối trên da thịt trên gương mặt nàng đều lưu lại dấu vết thể hiện hắn đã đi qua, hôn không quá nồng nàn, lại quá dịu dàng thấm thiết.

Hôn đến khoe miệng Cố Noãn Phong, Diệp Thanh Thành cố ý hít hà, nhẹ nhàng hôn: "Cái miệng nhỏ nhắn nếm vào thực ngọt, cho anh xem xem là hương vị gì? Ừm, có vị ô liu, còn có..."

Đôi mắt Diệp Thanh Thành sáng lóng lánh, hai tay chống đỡ thân thể, xuất thần nhìn xem đôi môi Cố Noãn Phong ở dưới thân bị hắn hôn đến hồng điểm điểm. Đôi mắt như Hắc Diệu Thạch trở nên bắt đầu mê ly, nóng bỏng.

"Còn có cái gì?" Ánh mắt của hắn khiến toàn thân nàng nóng lên, huyệt hơi nóng mặt.

"Còn có hương vị của anh."

Như báo săn nhào tới món ăn mỹ vị, Diệp Thanh Thành nửa quỳ lại cúi người lần nữa, lưỡi cường hãn xông vào phần môi ẩm áp ngọt ngào của nàng, một hồi lèn quấy, liếm qua mỗi một tác da thịt bên trong miệng nàng, cuối cùng quán lấy lưỡi của nàng, dây dưa không tha, thỉnh thoảng còn liếm cắn, mút hút. Rõ ràng đói khát khó nhịn, lại vẫn phải liệu mạng đè ép tính tình, từ từ dụ hoặc nàng.

Đầu óc Cố Noãn Phong thoáng hiện lên ánh sáng trắng loá, thì ra là tư duy của Thanh Thành không phải bị trì trệ, mà là hắn nảy ra ý xấu. Chỉ cảm thấy nụ hôn của hắn đột nhiên thay đổi không còn nhẫn nại ôn nhu như lúc trước mà trở nên bá đạo hung hãn, dưới thế công mãnh liệt nàng chỉ có thể thở gấp, không đường để chạy.

"Anh muốn... Báo bối, để cho anh sờ một chút." Âm thanh của Diệp Thanh Thành dính vào ám ách động tình, bàn tay quen thuộc chạy vào trong áo nhung dê của Cố Noãn Phong, dán lên hoa văn da thịt tận tình vuốt ve, từng đợt rất nhỏ giống như tia lửa điện, từ đầu ngón tay của hắn nhanh chóng kích khởi, lan tràn đến toàn thân Cố Noãn Phong.

"Thanh Thành, Thanh Thành - -" Cố Noãn Phong khó kìm lòng nổi run lên, toàn thân đều nổi lên từng đợt cảm giác buồn buồn ngứa, nàng thả lỏng thân thể, tay vô lực nhốt chặt cổ của hắn, muốn tìm kiếm một nơi chống đỡ.

"Đừng sợ, anh đang yêu em - -"

Áo ngực sớm đã bị hắn tháo ra, lòng bàn tay nóng bỏng bao trùm trên đỉnh núi cao khéo léo trơn mềm, dán sát vào đỉnh hồng mai mỹ lệ, vuốt ve một phen: "Báo bối, là nhờ sinh lý kỳ của nàng lại càng trở nên lớn hơn."

Hắn yêu thích không buông tay bất vệ, nhìn xem các nàng tại trong lòng bàn tay thay đổi thành các loại hình dáng kỳ lạ, hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy đỉnh, kéo nhẹ, động tác không ngừng mang đến từng hồi tê dại làm người ta nóng lên như bị bỏng.

"A..." Cổ Noãn Phong bị động tác tà ác của hắn khiến cho thân thể bỗng nhiên trở nên căng thẳng, cảm thấy có một luồng hỏa hoạn từ nơi bụng nhỏ vọt lên, nàng siết sao dán sát vào Diệp Thanh Thành, trong miệng tràn ra tiếng than nhẹ rung động lòng người.

"Thoải mái không?" Diệp Thanh Thành vừa tăng nhanh động tác trên tay, vừa nhìn mặt mũi nàng tràn đầy e lệ. Lúc này Cổ Noãn Phong tại trong mắt Diệp Thanh Thành tựa như một đóa hoa kiều diễm chờ đợi cho hắn nở rộ, hắn yêu thương đến trong tâm khảm.

Hắn linh hoạt ngâm hồng mai trên ngực, bắt đầu hút mút, bàn tay lướt qua những nơi yêu kiều trên thân thể nàng, cuối cùng dừng tại eo bụng không tiếp tục lần xuống dưới nữa, dùng bàn tay xoa nắn bụng của nàng, cho đến khi Cổ Noãn Phong cảm thấy bụng ấm áp liên tục lưu chuyển đến khắp toàn thân.

"Chờ em khỏe lại, anh sẽ đem thiết thòi mấy ngày nay toàn bộ thu hồi về." Cuối cùng, lúc Diệp Thanh Thành mặc lại quần áo cho Cổ Noãn Phong, giống như là đang làm lễ tuyên thệ.

Sau khi dùng xong cơm trưa ở nhà hàng dưới lầu, Diệp Thanh Thành liền thu thập xong hành lý của hai người, kéo va ly trả phòng.

"Chúng ta tại sao phải trả phòng?" Ngày nghỉ của nàng còn có vài ngày thôi, không phải đã nói tốt lắm sẽ ở Lịch Thành chơi vài ngày rồi mới trở về à?

"Bảo bối, bởi vì chúng ta cần phải có một không gian tư mật hơn, về phần nguyên nhân thì..." Diệp Thanh Thành lông mi thật dài chậm rãi nháy động, đôi mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị, "Em tự hiểu."

Về sau bọn họ không chỉ có thay đổi phòng, thậm chí ngay cả khách sạn đều thay đổi. Thì ra là Diệp Thanh Thành tối hôm qua chờ Cổ Noãn Phong ngủ thiếp đi, liền thông qua mạng đặt một phòng xa hoa dành cho tuần trăng mật ở một khu nghỉ dưỡng lớn khác.

Trong phòng mọi vật dụng đều là đặc biệt chuẩn bị cho vợ chồng mới cưới hưởng tuần trăng mật, lãng mạn mà ấm áp, thậm chí nhân tính hóa cân nhắc đến mỗi chi tiết. Đương nhiên cũng kể cả đồ chơi tình thú khiến lòng người dao động thần trí.

Diệp Thanh Thành sau khi đem y phục treo tốt, cầm lên mấy thứ đồ trong ngăn tủ, tiếc nuối lắc đầu: "Đáng tiếc, lần này chúng ta không được dùng đến."

Lời của hắn, Cổ Noãn Phong làm bộ như là một hồi phiền lòng gió xuân thổi qua, gió bay qua không dấu vết.

Buổi chiều bởi vì đối khách sạn tri hoãn không ít thời gian.

Diệp Thanh Thành nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Noãn Phong, hôm nay thời gian còn lại đi địa phương khác xem ra không đủ, chúng ta ở bốn phía nơi này đi loanh quanh một chút đi. Ngày mai chúng ta sẽ đến một nhà nông trang tư nhân nổi tiếng. Em xem có được không?"

"Thanh Thành, anh cứ an bài đi, tất cả em đều nghe theo anh. Nhưng trước thứ sáu chúng ta nhất định phải trở về Tân Thành, tiểu di và tiểu di phu sẽ trở về, chúng ta phải đi tiễn bọn họ."

"Tốt. Noãn Phong, lần sau chúng ta sẽ an bài một lần đầy đủ thời gian đi hưởng tuần trăng mật đi." Diệp Thanh Thành rá tiếc nuối lúc bọn họ kết hôn không có đi hưởng tuần trăng mật, bởi vì Cổ Noãn Phong không thích, hắn cũng liền không muốn miễn cưỡng.

"Ừ, kỳ thật em và anh sống cùng một chỗ mỗi một ngày đều giống như đang hưởng tuần trăng mật. Thanh Thành, anh nói đi chỗ nào, về sau em liền cùng anh đi chỗ đó."

Diệp Thanh Thành ôm đầu Cổ Noãn Phong, đặt tại trước ngực của hắn, cảm động như như suối chảy trong lòng chậm rãi chảy xuôi khắp toàn thân.

Bọn họ mười ngón tay đan xen, xuyên qua phớt xá náo nhiệt, trong bể người nhộn nhịp. Vừa mua toàn bộ yếu phẩm cần thiết mang về, vừa hưởng thụ nhu tình mật ý trong tình yêu.

Đi ngang qua cửa hàng Haagen Dazs(kem), Diệp Thanh Thành nhìn nhìn Cổ Noãn Phong: "Bây giờ thân thể của em không thể ăn, nếu không anh liền cùng em tiến vào."

Cổ Noãn Phong đặc biệt thích ăn kem vị trà sữa và trà xanh, Diệp Thanh Thành biết rõ nên thỉnh thoảng vẫn hay mua về, nhưng ở trong cũi trước sau kỳ sinh lý hắn chắc chắn sẽ không để cho nàng ăn loại đồ ăn lạnh này, mà ngay cả thức ăn có tính mát, tỷ như tôm, cua, quả thanh ling, kể các loại trái cây đều không cho nàng ăn.

Nàng xem bức tranh quảng cáo được in thu nhỏ lại trong cửa tủ thủy tinh, thần sắc có vẻ tiếc hận, kỳ sinh lý mang lại phiền toái thật đúng là nhiều, lại có một bác sĩ lão công ở trên quần, nàng thì càng đừng nghĩ ăn vào.

"Nếu không em ngâm trong miệng chờ kem ấm áp lên, lại mớm cho em ăn?" Diệp Thanh Thành tiến đến bên tai Cổ Noãn Phong nói nhỏ, lúc rời đi còn len lén đối với tai của nàng thổi một hơi.

Diệp Thanh Thành trở nên càng phát ra khoan khoái mà hài hước, tính tình cùng Diệp Thanh Thành mà Cổ Noãn Phong sau khi sống lại gặp được càng ngày càng phù hợp, kỳ thật Diệp Thanh Thành vẫn là Diệp Thanh Thành, hắn chưa từng có thay đổi, chỉ là bởi vì nàng lạnh lùng mà giầu đi tính tình chân

thật.

"Anh - -" Cố Noãn Phong giậm chân, cái tên bại hoại này.

Nghĩ đến đã từng đem đầu lưỡi của hắn trở thành kem Haagen Dazs, Cố Noãn Phong mặt lập tức trở nên hồng rực.

Diệp Thanh Thành hồ nghi nhìn xem, lập tức hạ giọng nói: "Hi!, hiện tại không thể loạn tưởng a, nếu không anh không giúp em được." Hai hàng lông mày của hắn chớp chớp, mâu quang thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt.

Cố Noãn Phong lập tức cho hắn một cái đấm nhẹ, người này bây giờ thật xấu.

...

Mia: giả như bây giờ là một kỳ nghỉ dài hạn nào đó. Muốn hoàn thành bộ này lần rùi đây.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bình Yên Tĩnh Lặng

Tại một toà cao ốc có quy mô hàng đầu ở Tân Thành- tầng thượng của tập đoàn Trung Hằng, trong phòng làm việc xa hoa khí phái tông đen sẫm, cái bật lửa phát ra tiếng vang thanh thúy phá vỡ không khí đang tĩnh lặng.

Lâm Hiếu Quân trong miệng ngậm thuốc lá, mặt của hắn bị bao phủ trong sương khói màu lam nhạt lượn lờ bay lên, mơ hồ giống như ảo ảnh.

Đại Lưu đề nén hô hấp, người hiểu rõ Lâm Hiếu Quân cũng biết, thời điểm hắn trầm mặc chính là điềm báo trước khi hắn phát hỏa.

Cố Noãn Phong đã đi Lịch Thành. Nàng thế nhưng lại chủ động đi Lịch Thành?

Lâm Hiếu Quân nghe được tin tức này, tâm can tỳ phổi đều đau nhức.

Noãn Phong, vì sao anh bắt đầu nhìn không thấu em đây? Nếu như em là vì anh mà thương tâm tới cực điểm, cũng không thể lập tức tìm kiếm an ủi đánh về phía Diệp Thanh Thành được? Nếu như em bị hắn làm cho cảm động, tại sao trong một tháng ngắn ngủi lại thay đổi trở thành xa lạ như thế?

Cái tin tức này làm cho Lâm Hiếu Quân đau lòng còn chưa kịp tiêu hóa xong toàn bộ, bên kia Lâm Hiếu Đường muốn người theo dõi hắn lại gửi tới một xấp hình.

Không cần nhìn Lâm Hiếu Quân cũng biết ảnh chụp nhất định là ngày tuyết rơi đó, hắn không nhận được đi gặp mặt Cố Noãn Phong bị bọn họ chụp ảnh được.

Lâm Hiếu Quân đuổi người của Lâm Hiếu Đường đi, khóe miệng vẽ ra độ cong giễu cợt. Nếu không phải là vì nội gián hành sự giọt nước không lọt, đã sớm đem bọn họ đuổi ra khỏi ban giám đốc, đuổi ra tăng quyết sách của Trung Hằng. Hiện tại chỉ là đang đợi mọi chuyện cần thiết đều chín muồi, chờ một cơ hội mà thôi.

Lâm Hiếu Quân trước mắt ngoại trừ lo lắng mẹ sẽ gây khó khăn cho Cố Noãn Phong, nhưng không sợ Lâm Hiếu Đường sẽ gây chuyện gì với Cố Noãn Phong, chỉ có khi không thành công uy hiếp hắn thời điểm Lâm Hiếu Đường mới động thủ, mà khi đó hắn đã chiếm được tiền cơ.

Dập tắt điếu thuốc, Lâm Hiếu Quân đem túi da trâu xé ra, vẽ giễu cợt nơi khóe miệng rút đi, ánh mắt của hắn bị đau nhói, đau lòng dâng lên hóa không đi.

Thật lâu ngưng mắt nhìn ảnh chụp trên tay.

Trong thế giới tuyết trắng tinh của từng tấm hình, dưới bông tuyết bay múa chỉ có hắn và Cố Noãn Phong.

Về mặt Cố Noãn Phong đều bị định dạng trong nháy mắt, kinh ngạc, xa lạ, chất phác, khiếp sợ, chán ghét, xa cách, còn có cuối cùng lúc rời đi là ánh mắt lạnh nhạt thoải mái vui vẻ kia.

Mà mặt của hắn cơ hồ đều trắng bệch lộ ra sợ hãi, ngay cả cái trán đều có thể nhìn thấy mồ hôi toát ra ngoài, cuối cùng gương mặt đó hiện ra vẻ thất vọng.

Dưới hai hàng cây bên đường hắn ôm lấy nàng, trên mặt cuồng si làm nổi bật nên vẻ mặt xa lạ cùng chán ghét của nàng, tay của nàng đút vào trong túi áo lông, kháng cự ngửa về phía sau. Hành động kháng cự cùng né tránh kia, cho dù ai cũng có thể nhìn ra nàng cực độ không muốn.

Từng ngắm hình một lần nữa lưu giữ tình cảnh ngày đó, làm cho Lâm Hiếu Quân nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt nàng, so với lúc ấy hẳn đích thân tới hiện trường còn rõ ràng hơn, từ từ làm tan nát sự lừa mình dối người còn sót lại của hắn.

Nàng quả thật là không còn tình cảm với hắn.

Lâm Hiếu Quân vì ổn định lại tâm tình, lấy ra thêm một điều thuốc, run rẩy châm thuốc nửa ngày cũng không cháy. Đại Lưu đi đến chuẩn bị giúp hắn, lại bị vẻ tàn bạo kinh người trong mắt Lâm Hiếu Quân hù dọa phải lui sang bên cạnh, không dám tiến lên nữa.

Hắn cắn điều thuốc là không châm lửa được, đầu lọc bị hàm răng của hắn cắn biến dạng. Chỉ trong một tháng, những bức ảnh trước kia bọn họ chụp đều duy mỹ như vậy, trong tấm ảnh bọn họ rất giống một đôi tình nhân đang yêu thương, mà bây giờ bất kỳ bức hình nào hắn cũng tìm không thấy cảm giác như vậy nữa.

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói Lâm Hiếu Đường: "Nhị thiếu gia của chúng ta đúng là so với trong tưởng tượng của tôi còn quan tâm nữ nhân kia hơn nhiều, tóc xoắn buông dài, nhìn như búp bê, tôi nhớ tới đã lâu không có chạm qua loại hình này, không biết dùng roi quất vào có khác giống như đứa bé hay không? Nhưng mà, cô ta nếu đã là người trong lòng của Nhị thiếu gia chúng ta, vậy thì tôi liền nhịn một chút."

Ảnh chụp bại lộ tình cảm của Lâm Hiếu Quân.

"Nói trọng điểm, muốn làm gì?" Lâm Hiếu Quân trong mắt thị huyết hơi thờ lại càng tràn ngập mãnh liệt, qua một tuần nữa, ta xem ngươi còn có thể cười đến mức ý như vậy sao? Ta sẽ làm cho ngươi nhục nhã không bằng một con chó.

"Tùy mày lấy lý do gì, trước cuối tháng phải rút khỏi Trung Hằng. Nếu không... Tao sẽ đem những hình này gửi cho Tô Minh cùng người không cam lòng bị gia gia đuổi khỏi Lâm gia là Liễu Tiểu Thiên..."

Lâm Hiếu Quân nhả khói ra khỏi miệng, đem túi da trâu thả xuống đất: "Thieu hủy."

Cho dù xé nát hắn vẫn có thể nhìn ra cái gì đó, tự hồ chỉ có thiêu hủy, hoá tan thành tro, hắn mới có thể được tự mình an ủi.

Cố Noãn Phong ngồi trên xe có thể trông thấy những ngôi nhà nông thôn đan xen hợp lý xếp hàng trên dốc thoải, cảnh tượng điền viên xinh đẹp, bình yên tĩnh lặng. Tại sáng sớm mùa đông đám sương bao phủ xuống, có một loại đẹp hiu quạnh tự nhiên.

Vườn dâu tây sinh thái vào mùa đông đúng là mùa hái dâu tây tốt nhất, bên trong toàn trồng dâu tây, không phun thuốc, toàn bộ do ong mật thụ phấn.

Mới vừa vào bên trong vườn thì có một mùi hương dâu tây ngọt xông vào mũi, trước mắt là cảnh dâu tây tươi ngon đẹp mắt, cảm giác giống như là đi vào thế giới màu đỏ.

Cố Noãn Phong nhịn không được cúi người xuống lấy tay nhẹ nhàng nâng lên một cành, dùng mũi ngửi, hương thơm êm ả ngọt ngào càng lan toả, thật dễ ngửi.

"Thanh Thành, anh cũng tới ngửi thử đi. Rất thơm."

Diệp Thanh Thành mang theo rõ tự tiếu phi tiếu nhìn xem người hắn thấy so với dâu tây còn xinh đẹp hơn vài phần là Cố Noãn Phong, trong lòng nói: anh lại cảm thấy em so với dâu tây thơm hơn nhiều.

"A! Dâu tây thơm ngọt ngon miệng như vậy ai thấy cũng sẽ thèm nhỏ dãi, anh thấy có đúng không? Thanh Thành?"

"Anh cũng cảm thấy như vậy." Diệp Thanh Thành ánh mắt đều rơi tại trên người Cố Noãn Phong, thật sự thì em so với dâu tây còn khiến cho anh thèm nhỏ dãi hơn.

Cố Noãn Phong hái một quả cho vào trong miệng nhẹ nhàng nhai, nước quả màu hồng phấn kia kết hợp với thịt quả tươi ngon ở trong miệng có một loại hương vị ngọt ngào, chua chua, mát mẻ sáng khoái tuyệt vời, nàng lại hái thêm một quả đưa đến bên miệng Diệp Thanh Thành.

Diệp Thanh Thành mặt mày mỉm cười ăn dâu tây, thuận tiện tính cả đầu ngón tay Cố Noãn Phong cũng mút vào một chút.

"Thực ngọt!"

Cố Noãn Phong nghe thấy được hắn tuyệt đối không phải nói dâu tây đơn giản như vậy, ngón tay bị hắn mút liền trong lòng giật mình, nhìn hai bên sợ bị người khác nhìn thấy, mặt cũng mắc cỡ đỏ lên sắp thành màu dâu tây.

"Dâu tây chứa nhiều vi-ta-min C, còn được gọi là 'nữ dung quả (hoa quả giúp làm đẹp)', nhưng phải lưu ý không được ăn nhiều, hái cho vui là được rồi." Diệp Thanh Thành trông thấy Cố Noãn Phong ăn không ít, có chút bận tâm, vội vàng nhắc nhở nàng.

"Được, em không ăn nữa." Nói xong, nàng lại hái thêm một quả bỏ vào trong miệng, thẹn thùng nhìn Diệp Thanh Thành, che miệng lại, ngượng ngùng cười.

Nông trang này ngay cả quán cơm chiều đãi du khách, đều tràn trề hơi thở làng quê.

Ven sông xây những tiểu lâu toàn bộ bằng gỗ, nhìn đâu cũng có thể thấy những cái Kết Trung Quốc được treo khắp nơi, làm cho người ta cảm nhận được hơi thở quê cha đất tổ tràn ngập. Một bàn món ăn nhà nông xào nhẹ, hầm tiêu cá đầu, súp gà mái nhà nông, ốc đồng hoang dại... Ở chỗ này bọn họ đem sự phồn hoa, ồn ào náo động của thành thị tất cả đều ném lên đến chín tầng mây, hưởng thụ năm tháng dài dằng dặc yên tĩnh tốt đẹp.

Lúc Diệp Thanh Thành tính tiền, Cố Noãn Phong ở ngoài nhà gỗ nhìn ngắm cảnh sông nước, còn có cánh đồng cỏ lau lớn ở bờ bên kia, chập chờn trước gió.

Một người nữ nhân dáng dấp xinh đẹp có chút hơi mập kinh ngạc gọi lại Cố Noãn Phong: "Xin chào, Cố Noãn Phong, em còn nhớ rõ chị sao?"

"Chị là...?" Cố Noãn Phong cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, nhưng lại không nhớ rõ tên.

"Trương Tư Khiết. Có ấn tượng không?"

"Nghĩ ra rồi, chị ở nơi này sao?"

"Phía trước có vườn dâu tằm nhà chị nhận thầu, em là đi đến đây chơi phải không?"

"Vâng." Cố Noãn Phong thế nào cũng không nghĩ ra được ở chỗ này sẽ gặp lại Trương Tư Khiết.

"Đúng là nháo nhàng một cái đã rất nhiều năm không có gặp được, em cơ hồ không có thay đổi gì." Trương Tư Khiết đánh giá Cố Noãn Phong, "Khi đó chị chính là mắc bệnh hư vinh của cô gái trẻ tuổi, không nghĩ tới... Ghen tỵ khiến cho chị thiếu chút nữa làm chuyện sai trái. Vẫn luôn muốn cùng em nói xin lỗi đây."

"Đều đã qua, hơn nữa em cũng không có bị làm sao." Cố Noãn Phong trông thấy ánh mắt Trương Tư Khiết rất bình thản, đã không có hương vị hung hăng vênh vào năm đó, mà ngay cả giọng nói mang theo sự sắc bén nghe vào cũng không còn chói tai.

"Về sau không nhìn thấy chị nữa, nghe nói chị chuyển trường, em không biết có phải hay không là bởi vì..." Cố Noãn Phong nghĩ nhất định là Lâm Hiếu Quân, nếu không Trương Tư Khiết làm sao có thể tại sau sự kiện kia liền biến mất đây?

"Hình như em đã hiểu lầm, không phải là do Lâm Hiếu Quân, mặc dù hắn đã cảnh cáo chị, nhưng chị cùng ba chị bị điều động đi lại là do Chu thị trưởng của Tân Thành. Mặc dù chị không hiểu vì sao, nhưng bây giờ chị lại rất cảm kích, nếu không làm sao có thể gặp được người chồng bây giờ của chị."

Trương Tư Khiết trên mặt tràn đầy nụ cười không màng danh lợi: "Hiện tại chị đã biết rõ an bình mà sống mới là thiết thực, tranh giành thứ không thuộc về mình sẽ chỉ làm tăng thêm phiền não."

"Noãn Phong, chúng ta đi thôi." Diệp Thanh Thành đến kéo Cố Noãn Phong rời đi.

"Vậy hẹn gặp lại chị sau, có rảnh hãy đến Tân Thành chơi." Cố Noãn Phong không hiểu chuyện gì xảy ra, Chu thị trưởng không phải là ba của Chu Tư Khanh sao? Thế nhưng lại không phải là Lâm Hiếu Quân.

"Đợi chút, là... Anh?" Trương Tư Khiết trông thấy Diệp Thanh Thành phảng phất bị chấn động, chỉ vào Diệp Thanh Thành hỏi lâu, vẻ mặt không thể tin nổi.

Diệp Thanh Thành cũng không nói chuyện, nắm tay Cố Noãn Phong đi về phía xe hơi vừa thuê.

"Cố Noãn Phong, anh ta là chồng em sao?" Trương Tư Khiết tại sau lưng Cố Noãn Phong hỏi.

"Đúng vậy." Quay đầu lại nhìn Trương Tư Khiết, không hiểu vì sao lại kích động như thế.

"Em thật là một nữ nhân may mắn." Trương Tư Khiết vẫy vẫy tay với bọn họ, câu nói sau cùng lại là nói với Diệp Thanh Thành: "Còn có cảm ơn anh ngày đó đã cứu tôi. Nếu không tôi sẽ bị hủy hoại."

Diệp Thanh Thành vẫn không có quay đầu lại, chỉ là đem Cố Noãn Phong ở bên cạnh ôm càng chặt hơn một chút: "Lạnh không? Chúng ta lên xe sau sẽ ấm áp lên."

"Thanh Thành, anh biết Trương Tư Khiết sao? Tại sao chị ấy lại nói anh cứu mình?" Cố Noãn Phong áp vào bên người hắn hỏi.

"Chắc là cô ấy nhận lầm người."

Sau khi lên xe, Diệp Thanh Thành không có lập tức khởi động xe hơi, hơi thở của đàn ông ập về phía Cố Noãn Phong, ả nàng áp ở trên ghế ngồi, môi của hắn dịu dàng rơi xuống, mùi cánh môi của nàng, hôn vụn phần tập trung.

"Anh đã nhịn một ngày, giờ phải hôn em một trận cho đã."

Môi bá đạo che lại nàng, đầu lưỡi linh xảo cực nhanh chui vào khoang miệng mang hương vị ngọt ngào của nàng, men theo hàm răng tuyết trắng chinh tề ung dung đảo quanh, không thể chờ đợi được quần lấy đầu lưỡi của nàng, tham luyến liếm hôn nhắm nháp, một hồi lật trộn lẫn mứt hút, mang theo kích tình nóng bỏng.

"Đúng là so với dầu tây nhâm nhi thưởng thức còn ngọt hơn."

Con người đen của Diệp Thanh Thành sâu kín chớp động, môi bắt lấy vành tai nhạy cảm của Cố Noãn Phong, dùng đầu lưỡi yêu thương cạo lau: "Trời ạ, Noãn Phong, tại sao anh càng hôn càng không thấy đã ghiền vậy?"

Lúc này toàn bộ thế giới đều là hơi thở cùng nhiệt lực của Diệp Thanh Thành, Cố Noãn Phong giống như say rượu vô lực tùy ý hân hôn đến thiếu dưỡng khí, hôn đến thiên hôn địa ám, hôn đến hai môi ướt át sưng lên.

Linh hồn bắt đầu bay đi, nghi vấn của nàng rất nhanh bị nụ hôn nóng bỏng thôn tính, quên mất sạch sẽ

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Điều Quý Trọng Duy Nhất

Trở lại khách sạn, phát hiện khách sạn mang cho bọn họ bánh ngọt cùng sâm banh, trong phòng dành cho tuần trăng mật lại càng thêm vài phần lãng mạn.

Cố Noãn Phong như con mèo tham ăn tỳ cầm lên bàn ăn, nhìn chăm chăm bánh ngọt, hai mắt toát ra rất nhiều ngôi sao nhỏ: "Thanh Thành, nó để tới ngày mai sẽ bị hỏng. Nếu không ăn sẽ lãng phí." Nàng tựa hồ rất rối ren.

"Vậy thì ăn đi." Diệp Thanh Thành sủng ái nheo cái mũi nhỏ của nàng, thật là một đứa bé tham ăn.

Ánh sáng của những ngôi sao sáng chói chiếu vào cửa sổ trên ban công, hai người ôm ấp trên một cái ghế nằm, nhìn lên bầu trời đầy sao.

Diệp Thanh Thành một tay đem Cố Noãn Phong co lại vào trong ngực, tay kia thỉnh thoảng cầm một miếng bánh ngọt nhỏ đút cho nàng.

"Thanh Thành, em cảm thấy chúng ta thật hạnh phúc a!"

"Không, còn chưa đủ, Noãn Phong, anh không biết thế nào là đủ, đây chỉ là bắt đầu hạnh phúc của chúng ta." Diệp Thanh Thành đem thắm lỏng đắp ở trên thân hai người kéo lên. Con đường hạnh phúc còn rất dài, anh sẽ dùng hết sức mình cho em thật nhiều hạnh phúc, để em vĩnh viễn không hối hận gả cho anh.

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hàm mát môi của nàng, vị rượu sâm banh trong khoang miệng của hắn giao hòa với hương vị ngọt ngào của sôcôla trong khoang miệng nàng, biến thành hương vị càng mê người, hạnh phúc ngập tràn.

Cố Noãn Phong bởi vì kỳ sinh lý không thể tắm bồn, chỉ tắm bằng vòi sen, dùng khăn lông lớn lau tóc ướt liền đi ra.

Sau khi tắm rửa mặt nàng trở lên hồng hào mềm mại, còn có một đầu tóc ướt, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bao trong áo ngủ đỏ thắm rộng thùng thình, quyến rũ khiến cho Diệp Thanh Thành nhìn thấy mà hầu kết lên xuống nhấp nhô, nuốt một ngụm nước bọt lớn.

Bác sĩ cần có sự tỉnh táo cùng tự chế, hắn gần đây cơ hồ lúc nào cũng phải dùng đến, trong lòng âm thầm thở dài: "Đầu tóc không thể để ướt, nếu không dễ bị tích tụ hàn khí, đi, chúng ta đi sấy khô."

Ôm lấy nàng một lần nữa trở lại phòng tắm, đặt nàng ngồi ở trên bệ, Diệp Thanh Thành dùng máy sấy bắt đầu sấy tóc cho nàng. Chất tóc của nàng vừa mềm mại vừa óng mượt, xoa lên khiến cho tâm của hắn cũng đi theo mềm mại xuống, cảm giác trôi nổi tại trong lòng lưu chuyển, lực đạo trên tay lại càng ôn nhu vài phần, sợ lúc sấy không cẩn thận kéo đứt tóc của nàng.

Cố Noãn Phong nghịch nút áo của hắn, cởi ra rồi lại cài vào, một mình tự chơi phi thường hào hứng.

Diệp Thanh Thành hôn "chụt" một cái trên mí mắt rù xuống của Cố Noãn Phong: "Thì ra là bảo bối của chúng ta thích loại công việc cởi nút áo này a, vậy sau này việc này liền giao cho em"

Cố Noãn Phong nghe thế dứt khoát đem cúc áo trên cùng của hắn cũng cởi ra, bàn tay nhỏ bé tại trên ngực của hắn trái bóp phải bóp: "Em không chỉ thích cởi cúc áo, em còn thích bóp anh đấy."

Diệp Thanh Thành bị bàn tay nhỏ bé của nàng treu chọc dấy lên mối lửa trong lòng, nhìn xem cô gái nhỏ đang ngẩng đầu lên khiêu khích hắn, ở trong lòng vô lực rên rỉ.

"Em tạm nghe nhạc hoặc là xem ti vi, anh tắm xong sẽ ngâm chân cho em." Diệp Thanh Thành đem người gây chuyện ôm đi ra ngoài, thấy nàng cười đến mặt mày khom khom, xem ra hẳn nhất định phải tắm nước lạnh.

Trong tiếng nhạc êm dịu, Cố Noãn Phong điều chỉnh đèn trong phòng tối đi, trông thấy trên tủ đầu giường có lọ hương cùng tinh dầu, tiện tay liền nhỏ vài giọt, xoa bóp chỗ mờ, lập tức hương thơm của tinh dầu liền từ từ lan tỏa khắp phòng, Cố Noãn Phong nhàn nhã xem tạp chí, chờ Diệp Thanh Thành.

Cũng không biết đây là tinh dầu gì, hương thơm khác với các loại hoa hồng, cỏ Lavender, dầu son trà mà ở nhà hay dùng, nhưng mà trái lại rất dễ ngủ.

Diệp Thanh Thành tắm một trận nước lạnh, nóng bức trong người hạ nhiệt độ không ít. May khách sạn này cũng không phải đi quầy phục vụ mượn chậu nhựa, trong phòng liền có bồn rửa chân, hẳn pha sẵn nước rồi ra khỏi phòng tắm đã cảm thấy trong phòng có mùi lạ.

"Noãn Phong, em ngủ thấy được mùi gì sao?"

"Em đốt lọ hương, rất dễ ngủ." Bộ dáng Cố Noãn Phong hai tròng mắt như nước, gò má ửng đỏ, sóng nước mênh mông làm cho khóe miệng Diệp Thanh Thành co quắp.

Nghĩ tới đây là phòng chuyên vì vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật chuẩn bị, hẳn vợ vả đi đến bên cạnh lọ hương, cầm lấy tinh dầu vừa nhìn, quả nhiên là cái loại tinh dầu kết hợp với thuốc trợ hưng. Lần này cái vật nhỏ này xong rồi.

Tắt đi chốt mở, Diệp Thanh Thành bịt mũi, mở cửa sổ ra cho thoáng.

"Thanh Thành, làm sao vậy, tinh dầu không tốt sao?" Cố Noãn Phong thấy hắn bịt mũi mở cửa sổ, còn bật điều hòa chế độ quạt mạnh, vội vàng cũng bịt mũi hỏi.

"Không phải, nó rất tốt, là hoa thực được với cỏ cỏ vãn, chỉ là không thích hợp để em dùng bây giờ." Hiện tại bịt mũi đã chậm, trong phòng hương vị nồng như vậy, chắc hẳn nàng đã nhỏ vào không ít giọt.

Diệp Thanh Thành nghĩ thầm, mình có thể tắm nước lạnh, nhưng mà nàng thì làm sao?

"Kia sẽ như thế nào đây?" Cố Noãn Phong bắt đầu cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không biết có phải hay không là do ăn nhiều bánh ngọt, trong người có chút bức bối, còn rất nóng, nghe hắn vừa nói như vậy chính là do tinh dầu này.

"Tại sao lại nóng như vậy, em không muốn ngâm chân." Nàng đem chân co lại, cắn môi, hai mắt hiện lên thần thái mông lung nhìn Diệp Thanh Thành, trong mắt hơi nước ướt át mờ mịt.

"Cũng chính là sẽ làm cho em bị hâm nóng một chút, vậy thì không ngâm chân, nhanh đi ngủ, ngủ thiếp đi sẽ không nóng nữa." Diệp Thanh Thành như dỗ trẻ con đem Cố Noãn Phong dụ dỗ lên giường ngủ.

Cố Noãn Phong làm như thế nào cũng ngủ không được, ở trên giường không an phận lăn qua lăn lại, không chỉ có cảm thấy hâm nóng, còn cảm giác bụng cũng bị thiêu đốt lên hỏa, khó chịu muốn bám lấy Diệp Thanh Thành. Thấy hắn hô hấp đều đều, nàng du chuyển đến leo lên trên thân thể của hắn, giờ khắc này nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều hơn.

Diệp Thanh Thành căn bản không có ngủ, nhưng cũng không dám lộn xộn, tận lực tránh xa nàng một chút, nghe thấy động tĩnh nàng lăn qua lăn lại, trong lòng cũng rất lo nghĩ. Khi nàng leo lên trên thân thể của hắn, ở trước ngực xoa bóp loạn xạ, hắn không có biện pháp tiếp tục giả vờ ngủ.

"Noãn Phong, còn thấy hâm nóng sao?"

"Hâm nóng - - Thanh Thành, tại sao hôm nay anh không ôm em ngủ? Em muốn anh ôm em một cái." Cố Noãn Phong làm nũng quăn quít lấy hắn, dưới ngọn đèn ấm áp, ánh mắt của nàng mang theo dự niệm chờ mong. "Em muốn anh hôn em."

Cửa sổ không đóng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng vang do gió rét vỗ nhẹ rèm cửa sổ, trong phòng cũng vang lên tiếng than nhẹ đứt quãng.

"Thanh Thành, em bị làm sao vậy?" Cố Noãn Phong tại trong sự nhu tình tựa thủy nhu chà xát của Diệp Thanh Thành thẹn thùng hỏi. Nàng không biết xấu hổ khẩn cấp muốn hắn vuốt ve âu yếm, lúc này chỉ có tay của hắn mới có thể giảm bớt đi một ít khát vọng trong lòng của nàng.

"Em không sao hết, Noãn Phong, không cần phải lo lắng." Diệp Thanh Thành an ủi đã nàng, bàn tay tỉ mỉ không buông tha mỗi một tác da thịt của nàng, đặc biệt ở nơi tuyết trắng dừng lại thật lâu, chậm rãi nhu, từng chút dẹp loạn dự niệm của nàng.

Hô hấp của nàng vẫn như cũ rất nặng, da thịt ầu trơn sờ lên cảm thấy bóng tay, Diệp Thanh Thành suy nghĩ một chút, điều chỉnh ngọn đèn sáng yếu đi, cời quần trong của nàng ra, ở dưới thân thể của nàng lột khăn giấy.

Cố Noãn Phong đại khái đoán được Diệp Thanh Thành muốn làm gì, lý trí quay lại khiến cho nàng ngăn cản hắn: "Đừng, rất bẩn."

"Không, em rất sạch sẽ, Noãn Phong, nhắm mắt lại thả lỏng, giao em cho anh là được."

Đầu ngón tay của hắn hơi lạnh, xuyên qua khu rừng rậm mềm mại, nhu cánh hoa u mật, dần dần tiến vào đường mòn ấm áp ướt át của nàng.

Một hồi tê dại kịch liệt đánh về phía Cố Noãn Phong, nàng bắt lực lay động, hai tay bởi vì khoái cảm mà gất gao nắm lấy ga giường dưới thân, than thở

phát ra nhỏ vun thân ngâm (tiếng rên rĩ).

Môi Diệp Thanh Thành sát qua gò má của nàng, ngón tay vẫn như cũ không ngừng trên chọc nàng, đưa vào, dịu dàng thông thả cạo lau, lại từ từ trộn lẫn...

Rất nhanh hắn đưa thêm ngón tay thứ hai vào, mô phỏng động tác ân ái yêu nàng, nhẹ nhàng rút ra kros vào, cũng nhẹ nhàng ở bên trong xoay tròn...

Dưới thân khăn giấy sớm đã bị huyết sắc (màu máu) nhàn nhạt làm ướt nhẹp, có vẻ phá lệ lãng phí mà động lòng người.

Cố Noãn Phong thỏa mãn dần dần chìm vào mộng đẹp. Trước lúc đó còn có thể cảm giác được Diệp Thanh Thành dùng môi vuốt ve da thịt của nàng, phần yêu thương kia làm cho nàng thoải mái muốn khóc.

Diệp Thanh Thành lau đi mồ hôi trên trán, giúp nàng mặc quần áo xong, vuốt kiểu nhan ngủ say của nàng.

Noãn Phong, mặc kệ tương lai như thế nào, em là người duy nhất anh quý trọng cùng bảo vệ cả đời.

Chu Từ Khanh đang ở phòng làm việc của chủ nhiệm khoa ngoại hợp, tiếng gõ cửa dồn dập đột ngột vang lên, hắn ra hiệu trợ lý bên cạnh đi mở cửa. Không lộ thanh sắc xem đồng hồ trên cổ tay, đôi mắt như thường sắc bén.

Một vị y tá trực ban ở quầy tiếp tân thờ hồng học, người không có tiền đến liền dồn dập nói: "Chu viện trưởng, điện thoại của ngài tắt máy, thư ký của cha ngài bảo tôi thông báo cho ngài, cha ngài bởi vì bị đột phát cơ tim tắc nghẽn đang ở bệnh viện cấp cứu."

"Cảm ơn, chúng ta tiếp tục họp."

Mới vừa nói một nửa bác sĩ then thùng không dám nói thêm gì nữa: "Chu viện trưởng, nếu cha của ngài đã..."

"Ông ấy ở bệnh viện Tỉnh Thành, cho dù tôi chạy đến cũng không kịp làm cái gì, chúng ta đều là bác sĩ, tin tưởng bọn họ sẽ làm hết sức để cứu người."

Sau đó, Chu Từ Khanh kiểm tra các phòng ban của ngoại khoa xong mới đem đi động mở máy.

Cứu chữa kịp thời, bệnh tình ổn định.

Tin nhắn thế nhất hiện lên làm cho khuôn mặt tuần dật của hắn càng là không có biểu cảm gì, vuốt màn hình hai cái, hắn tiếp tục tắt máy.

"Quân thiếu, đây là ảnh chụp bên Lịch Thành đưa tới." Đại Lưu dè dặt đem ảnh chụp giao cho Lâm Hiếu Quân.

Trong ảnh Diệp Thanh Thành lông mày nhíu chặt, tùy ý nữ nhân cao gầy sau lưng ôm lấy thân thể, đôi mắt dường như có thể thấy rõ hết thảy kia lạnh lùng nhìn thẳng về phía người chụp ảnh. Ung dung bình tĩnh vui vẻ, là muốn nói cho hắn biết mình đã biết sao?

Lâm Hiếu Quân đem ảnh chụp quăng ra trước mặt Đại Lưu: "Mang đồng ảnh chụp này phát ra ngoài, nếu như là chú, chú tin tưởng sao?" Lâm Hiếu Quân nghĩ đến lần trước đi tìm Diệp Thanh Thành gây chuyện, chính hắn ngược lại bị chọc cho không thoải mái đến tức chết, đôi mắt đào hoa càng ứ dột lại thêm vài phần.

Đại Lưu tiếp nhận, nhìn xem cũng không giống, nhưng lại sợ dẫn tới Lâm Hiếu Quân tức giận, đành cười trừ: "Ha ha, em nhìn cảm giác nói không ra."

"Chú đi ra ngoài đi, tôi nghĩ một người yên lặng một lát." Lâm Hiếu Quân gắt gao mím chặt môi, ghen ghét tựa như rắn độc găm nuốt tâm của hắn. Bàn tay nắm con chuột dùng sức gõ gõ mặt bàn, cách cái đệm vẫn phát ra tiếng vang rất lớn.

Đại Lưu cảm thấy người nam nhân trước mắt này đã là núi lửa sắp bùng phát, sợ hơi không cẩn thận, hắn liền đứng mũi chịu sào thành bao cát. Trong lòng lại càng nhút nhát, nên hỏi cái gì cũng đều phải hỏi, hắn lau lau cái trán toát ra mồ hôi lạnh, cả gan hỏi: "Quân thiếu, chuyện này?"

"Ngay cả chú đều không tin, còn phát cái rắm gì?" Lâm Hiếu Quân bạo nói tục, cái này cho dù ai đều nhìn ra, còn có ý nghĩa sao?

"Cái kia, quân thiếu gia, kỳ thật em vẫn muốn hỏi anh." Đại Lưu chân chò, nói một nửa lại dừng lại.

"Có cái gì thù mau nói, áp a áp ứng, khiến cho tôi càng thấy phiền."

"Vậy vì sao anh không nói cho Cố tiểu thư tình hình thực tế đây? Nếu như cô ấy biết rõ, anh cũng không cần không vui như vậy."

"Trông mong cô ấy sẽ lý giải? Sẽ cảm động? Đại Lưu, một thằng đàn ông vứt bỏ cô ấy hai lần, chú cho rằng nói cô ấy còn tin tưởng không?"

"Vậy, quân thiếu, anh định không nói sao?"

"Tôi không nói, không có nghĩa là người khác không nói, tự nhiên sẽ có người chủ động đi nói cho cô ấy biết, hiệu quả kia sẽ lớn hơn rất nhiều là tôi nói"

cho cô ấy biết."

Mia: Còn 11 chương nữa, hix hix

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cắt Đứt Niệm Tưởng

Vài ngày sau, trên trang nhật báo trọng yếu có đăng tin cục trưởng Chu Tấn Mạnh của Tỉnh Thành đang thị sát công trường xây dựng bị đột phát bệnh đau thắt cơ tim, hấn bởi vì lý do thân thêr tạm thời từ chức cục trưởng cục xây dựng...

Cố Noãn Phong bọn họ buổi chiều từ Lịch Thành trở về vừa vận kịp đi sân bay tiễn vợ chồng Diệp Nam.

Trong sân bay quốc tế, dòng người đông như mắc cửi, phần lớn đều vội vã, có rất nhiều cảnh thương cảm biệt ly, cũng như có rất nhiều cuộc trùng phùng hạnh phúc. Cố Noãn Phong cảm thán, cuộc sống trải qua mấy lần tan hợp như vậy, nhưng mà không có biệt ly thì sao có trùng phùng?

Phát tay chào Diệp Nam và Trình Quang Hạo đang đi qua cửa kiểm soát, bạn bè người thân đến tiễn đưa cũng lần lượt tàn đi.

Diệp Thanh Thành nhìn Cố Noãn Phong, đôi mắt ôn nhu giống như con suối trong suốt: "Noãn Phong, về sau chúng ta nếu rời đi Tân Thành vô luận đi nơi nào đều phải cùng đi, như vậy mới không cảm thấy nỗi đau của sự ly biệt."

"Tốt, nhưng mà anh nhớ rõ nhất định phải dẫn em theo, đừng có quên em, đem một mình em vứt bỏ lại." Trong tình yêu, mọi người phải lấy được sự bảo đảm của đối phương, dường như chỉ có như vậy mới có thể yên tâm.

"Noãn Phong, ngoại trừ cái chết, trên thế giới này ở bất kỳ một cái góc nào hay chỗ nào anh cũng sẽ mang theo em." Diệp Thanh Thành thật sâu ngưng mắt nhìn Cố Noãn Phong, không biết tại sao, khi hấn nói câu nói kia, trong lòng thế nhưng tràn ra sự đau khổ đến mức gai vị giác trên lưỡi cũng thấy đắng.

Hấn bị cảm giác cay đắng đột nhiên xuất hiện kích thích, che miệng mũi lại ho khan một hồi.

Cố Noãn Phong nghe Diệp Thanh Thành vẫn đang ho khan, đối với chuyện mình sợ ý dùng sai tình dầu vừa hỏi hận lại vừa tự trách.

Một đêm kia về sau Diệp Thanh Thành lại phải tắm nước lạnh lần nữa, ngày hôm sau liền bị cảm.

Thân thể của hấn vốn rất tốt, cho dù ngẫu nhiên bị cảm, chỉ cần xông hơi một cái dễ ra mồ hôi liền thấy khoẻ lại ngay. Lần này thế nhưng bị buồn nôn, ho khan còn có sốt nhẹ đồng loạt ra trận, hết lần này tới lần khác hấn như thế nào cũng không chịu đi bệnh viện truyền nước, cũng không chịu uống thuốc tây. Nếu không phải Cố Noãn Phong cưỡng ép, hấn ngay cả nước bổ sung chất điện giải cũng không uống, vui vẻ nói đây là vì làm sâu sắc hơn kỷ niệm một lần cảm mạo.

"Thanh Thành, lần sau mặc kệ làm chuyện gì em cũng sẽ cẩn thận thêm một chút."

"Đưa ngọc, người ăn ngũ cốc hoa màu, sao có thể không bị ngã bệnh đây? Hơn nữa ngẫu nhiên cảm mạo còn có thể bài tiết độc tố ra khỏi cơ thể đó?" Ra khỏi sân bay quốc tế, Diệp Thanh Thành đem mái tóc bị gió thổi loạn của nàng vuốt lại gọn gàng, "Đợi tí nữa anh đưa em về trước, vừa trở về công việc phải xử lý tương đối nhiều, đêm nay anh sẽ làm thêm giờ, về nhà có thể muộn hơn bình thường."

"Vậy anh không cần chờ em về, tự em gọi taxi là được."

Chu Tử Khanh đi ở phía sau bọn họ trông thấy Cố Noãn Phong định thuê xe, tùy ý nói: "Đợi lát nữa mình có chút việc riêng, Thanh Thành, nếu như yên tâm thì để cho mình thuận tiện đưa Noãn Phong về đi."

"Đều là anh em có cái gì không yên tâm?" Diệp Thanh Thành lạnh nhạt nở một nụ cười, "Noãn Phong, vậy thì em cứ ngồi xe Tử Khanh về, đừng thấy hấn ít nói, nhưng lại là người có ý thức trách nhiệm đặc biệt cao đấy."

Tần Thương đi toilet một lát, ra khỏi sân bay đã nhìn thấy Diệp Thanh Thành nhìn bóng lưng Chu Tử Khanh cùng Cố Noãn Phong rời đi xuất thần, hấn gặm nhẹ lên: "Thanh Thành cậu - -"

"Không phải là như cậu nghĩ, đứng rồi, cậu có đi xe đến không?"

"Hừ - -" Tần Thương không thoải mái hừ một tiếng, nhưng mà người ngược lại vẫn cùng Diệp Thanh Thành đi tới bãi đậu xe.

Chu Tử Khanh ở trong phòng bệnh nghe trợ lý của hấn khám cho một bệnh nhân mới vừa làm giải phẫu xong dùng thuốc ra sao, hấn nghe thấy nghi vấn sẽ hỏi ngắn gọn một hai câu.

"Chu viện trưởng, Tần viện trưởng tìm ngài." Một vị y tá tiến đến nhỏ giọng nói với Chu Tử Khanh, trên khuôn mặt trẻ tuổi có sự ái mộ của thiếu nữ.

"Ừm." Chu Tử Khanh keo kiệt phát ra một từ đơn âm tiết, mày rậm có nếp uốn rất nhỏ.

Một gian nhà kho dùng để chứa thiết bị chữa bệnh bị hỏng ở tầng dưới cùng của bệnh viện Nhân Khang, Tần Thương đối với Chu Tử Khanh mới vừa tiến vào không nói lời gì liền tiến lên cho một đám. Một đám này đánh trúng gò má bên trái của Chu Tử Khanh, ra tay nặng khiến cho khóe miệng Chu Tử Khanh rỉ đầy máu.

"Vì cái gì không tránh?" Tần Thương cũng cảm thấy nắm đấm rất đau, khóe miệng mím lại.

"Không muốn tránh." Chu Tử Khanh lau đi vết máu ở khóe miệng, mơ hồ có chút vui vẻ, "Tần Thương, kỳ thật ngươi không có tư cách để giáo huấn ta."

"Tư cách là cái quái gì? Không thích cậu thì liền đánh cậu." Tần Thương là một người có tính khí nóng nảy, gương mặt anh tuấn sung huyết đỏ bừng, túm cổ áo Chu Tử Khanh liền đẩy ngã xuống đất.

"Vợ bạn không được trêu chọc. Hôn nhân của bọn họ tốt hay không, trong đó còn có một người là bằng hữu nhiều năm. Người ta nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, hai người các cậu không phải là anh hùng, Cố Noãn Phong cũng không phải là mỹ nhân, làm sao lại không qua được cái cửa này đây? Thực là một chuyện kỳ lạ."

Tần Thương táo bạo hoa tay múa chân: "Lần này cậu lại bị trúng cái gió gì? Không phải nói không muốn sao? Mấy năm nay không phải cậu đều có biểu hiện rất tốt sao? Chu Tử Khanh, cậu khiến tôi rất xem thường, tại sao lại giống như người đàn bà lẳng nhằng quy luy, xem một chút bây giờ cậu còn ra cái gì không, cậu nói cậu đem Thanh Thành đặt ở chỗ nào? Đây là chuyện bạn bè nên làm sao?"

"Yên tâm, đây là một lần cuối cùng." Chu Tử Khanh dứt khoát ngồi trên mặt đất, khép hờ mắt, thanh âm bình tĩnh giống như đang cùng Tần Thương nói chuyện thời tiết.

"Một lần cuối cùng? Mục đích đem Triều Tiên Na nắm ở trong tay dùng tưởng rằng mình không biết, lần này đi Lịch Thành cậu để cho Thanh Thành đi, rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Mình chính là muốn làm cho Triều Tiên Na vĩnh viễn đoạn tuyệt niệm tưởng, nếu không sẽ không bao giờ từ bỏ được. Như vậy cô ấy mới sẽ hoàn toàn an phận."

"Cậu liền không sợ bọn họ đến với nhau?" Tần Thương bị lý do của Chu Tử Khanh sắc đến, thiếu chút nữa lại muốn động thủ.

"Cậu ta yêu Cố Noãn Phong nhiều biết bao, làm sao sẽ ngay cả chút hấp dẫn này đều chống đỡ không được?" Chu Tử Khanh trong lòng thầm nói, nếu như Diệp Thanh Thành thật sự đụng vào Triều Tiên Na, có lẽ hấn sẽ có lý do thuyết phục mình.

"Tôi sẽ tin cậu một lần nữa, nếu không cũng không phải chỉ là chuyện một nắm đấm." Tần Thương còn mang theo con tức giận chưa tiêu, nặng nề mở cửa bỏ đi, nửa ngày còn nghe thấy tiếng bịch bịch do cửa phản lại đụng vào vách tường.

Một lát sau, trước mặt Chu Tử Khanh có một thân ảnh.

Hấn ngẩng đầu nhìn người đó, cười khò: "Lần đó cậu ở trong ngõ nhỏ cứu Trương Tư Khiết, tôi liền đoán được cậu đã biết, có thể cậu thế nhưng lại nhịn xuống liên tục không nói, về sau tôi nghĩ có lẽ mình nghĩ nhiều." Hấn muốn dạy dỗ Trương Tư Khiết, tìm lưu manh chuẩn bị thừa dịp Trương Tư Khiết đi một mình cưỡng hiếp cô ta, về sau người lại được Diệp Thanh Thành cứu.

"Có thể dùng những phương pháp khác, tôi không muốn cậu phạm tội, hoặc là về sau bị người nắm điểm yếu để uy hiếp."

"Nếu cũng đã biết, vì sao cậu không nói?" Chu Tử Khanh lần đầu cảm giác được Diệp Thanh Thành rất thâm trầm.

"Có một số việc nếu nói rõ, có lẽ ngay cả bằng hữu cũng không làm được nữa, với tôi rất quý trọng tình nghĩa của chúng ta." Diệp Thanh Thành cúi tay về phía Chu Tử Khanh ngồi dưới đất, "Cậu nếu quả thật muốn phá hư, sẽ không chờ tới bây giờ. Hơn nữa, thích cô ấy cũng không phải là lỗi của cậu."

Chu Tử Khanh nhìn Diệp Thanh Thành một lát, bắt lấy tay của hấn đứng lên.

...

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Phiên Ngoại Về Chu Tử Khanh

Cha từ nhỏ luôn yêu cầu tôi học được sự tự chủ, che giấu bản thân, kể cả tình cảm.

Kỳ thật tình cảm nam nữ đối với tôi có cũng được mà không có cũng chẳng sao, còn tình bạn lại là tín ngưỡng mà tôi trung thành nhất, tại trong cuộc sống cô độc của đời người, dù sao vẫn cần có mấy tri kỷ cùng chung chí hướng, làm bạn đi hết cuộc đời.

Lúc nhỏ thời thiếu niên sơ kỳ, vì công tác của cha thay đổi nên thường xuyên phải chuyển nhà, chuyển trường. Tình bạn vừa có chút nóng lên, thì tôi lại chuyển trường.

Cuối cùng Tân Thành thành quê hương thứ hai của tôi, thời gian tôi sống ở chỗ này thậm chí vượt qua ở quê hương của tôi.

Trường Tân Thành, bao gồm con cái các chính khách và thương nhân của Tân Thành cùng với mấy thành thị nhỏ xung quanh Tân Thành, cũng là nơi trong lòng người Tân Thành coi là trường công lập quý tộc.

Ở đây tôi gặp được Diệp Thanh Thành, Tân Thương cùng Trình Quang Hạo. Cũng bắt đầu tình bạn rồi cơ hồ dài hết cả đời.

Cha của Diệp Thanh Thành là chủ tịch ngân hàng, mẹ là cán bộ cục thống kê. Hắn lãnh đạm lại tinh táo, trời sinh có đầu óc về tài chính, ngay lúc lên trung học đã đem sản nghiệp ông ngoại để lại cho hắn là một club và một quán cơm Tây kinh doanh vô cùng xuất sắc, nhưng hắn rất chán ghét việc buôn bán này, muốn làm công việc có ý nghĩa, chẳng hạn Như bác sĩ.

Tân Thương từ nhỏ đã lớn lên trong đại viện quân khu, cha mẹ đều là quân nhân, làm người tính cách hào sảng, ghét ác như cừu.

Cha Trình Quang Hạo là nhạc sĩ, mẫu thân là vị bác sĩ, sự nghiêm cẩn cùng lãng mạn của nghệ thuật dung hợp, hắn là người yêu đương sớm nhất trong số chúng tôi, cũng là người không biết che giấu tình cảm nhất.

Sáu năm sống đời học sinh trung học, cuối cùng ba người trong số chúng tôi đều đăng kí vào viện y học Tân Thành, còn người mang gen lãng mạn như Trình Quang Hạo thì theo đuổi tình yêu lựa chọn nghệ thuật. Tân Thương là bị Diệp Thanh Thành ảnh hưởng mà học y, còn tôi ngoại trừ làm viên chức nhà nước, còn lại bất kỳ nghề nghiệp nào đều không sao cả.

Trong buổi trưa tại hội hữu ái lễ Giáng Sinh, tôi đứng ở bên ngoài phòng làm việc của tổ phụ trách hội hữu ái hóng mát.

"Xin chào học trưởng, xin hỏi nơi này chính là phòng làm việc của tổ phụ trách hội hữu ái phải không?"

Nữ sinh có giọng nói thanh thúy êm tai, gương mặt trẻ trung non nớt dưới sự soi sáng của ánh mặt trời sáng rõ đến ngay cả lỗ chân lông rất nhỏ đều không nhìn thấy.

Tôi tùy ý thoáng nhìn, lại bị sự hồn nhiên như nai con, ánh mắt trong suốt sạch sẽ của cô ấy thôi miên, tựa như vùng đất chưa bị ô nhiễm qua, thuần túy khiến tôi giật mình. Liền trong một khắc kia tựa hồ có cái gì đó đã thay đổi.

"Chẳng lẽ không phải nơi này?" Cô ấy ảo não làm bầm đầu bàu.

Mà tôi thế nhưng lại đã quên trả lời, cho đến khi người nam nhân như hoa đào kia từ trong phòng làm việc đi ra, dắt tay của cô ấy rời đi.

Trên hội hữu ái, Diệp Thanh Thành cùng Tân Thương một đàn một hát, tôi nhàm chán ngồi bên dưới, trong lòng nghĩ tới nữ sinh buổi trưa nhìn thấy, kỳ thật tôi đã nghe ngóng được cô ấy là ai, tân sinh viên năm nhất của trường luật- Cố Noãn Phong.

Diệp Thanh Thành diễn tấu Piano như nước chảy mây trôi, tiếng hát của Tân Thương cũng trong trẻo sống động. Tính tình nhiều năm được tận lực tu dưỡng giúp tôi rất nhanh liền thu lại tâm tư, lắng nghe.

Diệp Thanh Thành không biết vì sao lại đang sai rất nhiều âm phù, chuyện gì khiến cho người lãnh đạm tinh táo như hắn có cảm xúc phập phồng lớn như vậy? Theo tầm mắt của hắn tôi nhìn thấy cô ấy, vị nữ sinh kia, Cố Noãn Phong. Chẳng lẽ cô ấy chính là nữ sinh Diệp Thanh Thành nói ở trên tàu điện ngầm vừa gặp đã thương? Cái người làm cho hắn ngây ngốc chờ đợi trên chuyến tàu điện ngầm số 3 suốt thời gian dài?

Cánh tay của nàng đã khoắc lên tên nam nhân đào hoa Lâm Hiếu Quân. Diệp Thanh Thành tựa hồ đã bị muộn một bước, đương nhiên còn kể cả tôi.

Diệp Thanh Thành tính tình, cùng tôi đoán đồng dạng, hắn không đoạt nhân sở ái (tranh đoạt tình yêu của người khác). Hắn chỉ lẳng lặng chờ đợi ở một góc, lặng im chờ đợi.

Lâm Hiếu Quân hoa tâm (đa tình, sở khanh), lớn lối không xứng có được nữ sinh thuần túy như vậy.

Nhưng mà nói cho cùng, loại người như tôi và Lâm Hiếu Quân thường thường sẽ thích người thuần túy như vậy, cũng là bởi vì cô ấy đủ đơn giản. Bối cảnh sống của chúng tôi đều rất phức tạp, từ nhỏ cũng biết, cho người đường có lẽ là độc được, cho người cười có lẽ chính là người đâm cho người một nhát dao sau lưng, cuộc sống luôn phải cảnh giác, cho nên so với những người khác càng khát vọng sự đơn thuần.

Nhìn ra được Lâm Hiếu Quân cũng là động thật lòng, mà tôi tại chân trừ, không biêta nên đi tranh đoạt, hay là học tập Diệp Thanh Thành.

Khi nhìn thấy nữ nhân họ Trương có ý đem canh nóng gọi đến trên người Cố Noãn Phong, cuộn cuộn lửa giận, khiến cho buổi tối tôi liền đưa tiền cho tên côn đồ để cho bọn họ đi dạy dỗ cô ta một chút.

Về sau biết được là Diệp Thanh Thành cứu cô ta, tôi mới phát hiện tính tình ngày ngày bồi dưỡng vĩnh viễn kém hơn sự tinh táo trời sinh, cuối cùng vẫn là lợi dụng quan hệ giao thiệp của cha, đem cô ta cùng người cha khoa trường của cô ta chuyển khỏi Tân Thành.

Có lẽ chính là tự chỗ gần kề thích này, nhậ đến không muốn bắt lấy yêu, cho nên tôi vừa không buông ra lại không tiến lên trước được. Giữa tình bạn và tình yêu, cuối cùng ngay cả chính tôi cũng không biết mình đang sắm vai nhân vật gì.

Thật lâu sau, một lần duy nhất tôi chân thật tiếp xúc với cô ấy. Cô ấy ở trong ngực tôi lạnh như khối băng.

'Nếu như em nguyện ý cho anh một cơ hội, anh có thể thay thế cậu ấy chăm sóc cho em.'

'Không, trên cái thế giới này không có bất kỳ người nào có thể thay thế anh ấy.'

....

Mia: Thêm một nam phụ đáng thương

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Dòng Nước Lạnh Nổi Lên

Tiến vào tháng chạp rét đậm, gần cửa ải cuối năm, Diệp Thanh Thành ngược lại so với bình thường càng công việc lu bù lên, các loại báo cáo, hẩn mỗi ngày đều ở bệnh viện công tác đến rất khuya.

Công tác tư vấn viên ở trung tâm tư vấn của Cố Noãn Phong cùng công việc của Diệp Thanh Thành hoàn toàn ngược lại, tất cả mọi người đều bận thu xếp lễ mừng năm mới, trên tay của bọn họ đón không đến vụ án cần tư vấn. Cố Noãn Phong được nhân đổi, vì không để cho Diệp Thanh Thành thêm phiền toái, buổi trưa liền ăn ở nhà ăn, sau khi tan việc cũng sẽ mua đồ ăn trả chiều đến cùng Diệp Thanh Thành, chờ hẩn tan tầm cùng nhau về nhà.

Có vài báo cáo thường quy đều có mẫu cụ thể, Cố Noãn Phong đã giúp hẩn đưa vào máy tính, giảm bớt lượng công việc của hẩn.

Chạng vạng hôm đó, nàng mang theo trà chiều mới vừa tiến đến phòng làm việc của viện trưởng, Tần Thương liền nửa thật nửa giả nhạo báng: "Nếu như chậm thêm chút mà em không đến, có người hai mắt sẽ phải lồi ra."

Diệp Thanh Thành trông thấy Cố Noãn Phong đôi mắt liền sáng ngời lên, vội vàng đặt hồ sơ trên tay để xuống, tiếp nhận bữa trà chiều trên tay Cố Noãn Phong.

Cố Noãn Phong biết rõ nói không lại Tần Thương, thức thời cười ngồi vào bên cạnh Diệp Thanh Thành.

Diệp Thanh Thành mở túi ra, đem cháo cá trứng chim cút cùng hai suất thủy tinh tôm giáo bày lên trên bàn: "Từ Khanh, Tiểu Thương đến ăn đi."

Chu Từ Khanh đã uống vài ngụm cháo, dùng chiếc đũa vừa mới chuẩn bị đi kẹp thủy tinh tôm giáo, đã bị Tần Thương dùng chiếc đũa hất ra: "Cậu tốt hơn hết cứ húp cháo đi, ăn đồ ăn nhiều dinh dưỡng sẽ ảnh hưởng đến vết thương của cậu đấy."

Cố Noãn Phong nghe cảm thấy Tần Thương rất quan tâm Chu Từ Khanh.

Nhớ rõ chạng vạng hôm trước nàng mua trà chiều đưa tới thời điểm, trông thấy Chu Từ Khanh cả mặt tím xanh, ngay cả khóe miệng cũng rách, cảm thấy kinh ngạc nhìn nhiều mấy lần, Tần Thương tiến đến bên người Chu Từ Khanh, nhiệt tình ôm bả vai Chu Từ Khanh nói cho nàng biết, bởi vì người nào đó đi đường chỉ lo xem điện thoại đi động, bị đâm vào thân cây, kết quả khiến cho quai hàm bị phá vỡ.

"Tốt thôi, vậy thì phần tôm giáo kia thuộc về cậu, cháo này liền là của mình." Chu Từ Khanh bộ mặt không chút gợn sóng bụng qua phần cháo chưa động tới của Tần Thương, ừng ực uống một ngụm, khiến cho Tần Thương tức giận đến mức cắn chiếc đũa.

Cố Noãn Phong rất hâm mộ tình bạn giữa bọn họ, không giống nàng sẽ không có bạn bè lâu dài như vậy. Lúc học đại học có thân thiết với Triệu Tân Nghi, nhưng từ khi cô ấy đến vùng khác liên lạc ít đi, tình bạn tự nhiên cũng liền nhạt cơ hồ không còn.

"Noãn Phong, qua mấy ngày nữa sẽ không còn nhiều công việc như vậy, anh sẽ dành nhiều thời gian hơn cho em." Diệp Thanh Thành giữa xong bát đũa,

đỉnh ở sau lưng Cố Noãn Phong.

"Chúng ta không phải là ngày ngày đều ở cùng một chỗ sao?" Cố Noãn Phong đem sữa đang còn nóng bụng cho Diệp Thanh Thành, "Uống xong anh đi tắm rửa trước đi."

"Em đi đâu vậy?" Hần uống rất vội, đặt cái ly xuống liền đuổi theo ra đến.

"Đi lên sân thượng lấy quần áo." Cố Noãn Phong cười nhìn sang Diệp Thanh Thành bám theo sát phía sau nàng, đều sắp nửa đêm, nàng còn có thể đi đâu?

"Anh bị cảm mạo đã khỏi rồi." Diệp Thanh Thành đưa hai tay từ phía sau qua nhốt chặt nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai nhạy cảm của nàng.

Trước đây hần sợ đem cảm mạo lây cho Cố Noãn Phong, liên tục ghen, đêm nay nàng tại trước mắt hần chính là một vật sáng không thể dời đi tầm mắt được, trời mới biết hiện tại hần khát vọng nàng đến cỡ nào.

Hơi thở của hần chọc cho nàng ngứa ngáy một chút, cười duyên không thôi: "Thanh Thành, em biết rõ bệnh cảm mạo của anh tốt lắm."

"Cho nên, anh nghĩ muốn em." Diệp Thanh Thành trong mắt hần lên vết đỏ của sự ham muốn, xoay thân thể của nàng qua, môi chính xác bắt được đôi môi của nàng, tay từ vạt áo vuốt ve mà lên, linh hoạt cởi nút áo ra, cầm một bên dây đàn non mềm mà xoa nắn.

Cố Noãn Phong đầu óc tại hần kích thích trở lên hỗn độn và mơ hồ, trên mặt đỏ ửng sắp giống như nhiệt độ nóng bỏng nơi lòng bàn tay của hần: "Thanh Thành, chờ em thu quần áo đã..."

"Nhưng mà anh không đợi được."

Nàng kiều mị tựa như đóa hoa nở rộ, từ lòng bàn tay truyền đến xúc cảm non mịn, làm cho Diệp Thanh Thành hô hấp càng thêm dồn dập, hầu kết ở cổ của hần nhấp nhô, rốt cục kiềm nén không được, nhanh chóng cởi quần áo của nàng ra.

Chặn ngang ôm Cố Noãn Phong đặt trên ghế sofa trong phòng khách, đôi môi nóng bỏng đi tới bụng của nàng cùng thủ phủ u mật, đem cánh hoa nhỏ non mềm mướt ở trong miệng, sau đó dùng lưỡi liếm từng cái.

Hần lấy tốc độ cực nhanh tiêu diệt tất cả chướng ngại vật trên người hai người, đỉnh to con run rẩy tìm kiếm ngọt ngào ngoài phạm vi cửa động: "Bảo bối, để cho anh đi vào."

Tuần nắn của hần chứa đựng kỷ niệm làm cho Cố Noãn Phong thất thần, râm rì muốn di chuyển thân thể, lại bị hần nâng lên hai

chân gác ở trên vai, nâng mông của nàng, cường hần một cái động thân.

Hần quá vội vàng khẩn cấp, cứ thế động thân đâm vào, Cố Noãn Phong khó chịu nức nở: "Đau - -"

"Anh quá gấp gáp, bảo đảm lập tức sẽ khá hơn." Diệp Thanh Thành cúi người không ngừng hôn môi khoé của nàng, cảm thấy nàng buông lỏng mới bắt đầu dùng lực va chạm lâu dài.

Trong phòng khách rất nhanh liền tràn ngập âm thanh mê say như anh tức làm tâm hồn bị lạc, tay của hần phủ lên nơi tương liên (nối liền, kẻ sát) của bọn họ, than thở: "Bảo bối, em tuyệt quá."

Một vòng thể công kết thúc, đang khi Cố Noãn Phong cho rằng đã kết thúc, một vòng thể công mới lại lại lần nữa triển khai.

"Thanh Thành, dừng." Nàng bắt đầu nức nở ghen ngào cầu xin tha thứ, hần ngược lại lại càng hào hứng dâng cao thêm vài phần.

"Bảo bối, ban đêm thuộc về chúng ta giờ mới bắt đầu, huống chi anh còn muốn đem mấy ngày nay đều bù trở lại nữa đây." Diệp Thanh Thành đằng sau còn có một câu: 'còn có trước kia nợ anh'

"Anh cái tên quỷ háo sắc này, em muốn nghỉ ngơi."

"Anh là ác quỷ háo sắc, em không biết anh đã đối bụng bao lâu rồi, uy no bụng anh, anh sẽ tha cho em nghỉ ngơi." Hần đem đôi chân gác ở trên vai lười kéo rộng ra đến góc độ lớn nhất, nghênh hợp với sự tiến công của hần...

"Anh là bác sĩ, không nên quá độ." Cố Noãn Phong thấy được người nam nhân này điên cuồng, bị lực đẩy đỉnh đầu chạm đến lưng dựa của ghế sofa, muốn cù hần, lại bị hần cầm hai chân, hai tay với mãi không tới.

"Anh là bác sĩ thì làm sao vậy? Cùng em ở một chỗ thì anh chính là chồng, trên giường anh sẽ là người yêu của em. Chẳng lẽ hiện tại yêu em không đúng sao?" Diệp Thanh Thành lặng lẽ rút khỏi một bộ phận, lại càng cuồng dã đâm vào, cảm giác sung mãn phong phú, làm cho hần hân nóng tê dại không thôi, lực đánh càng lúc càng mạnh, cũng càng lúc càng thâm nhập...

Tính yêu (tình yêu: yêu bằng tâm hồn, tính yêu: yêu bằng thể xác) trước kia đối với Diệp Thanh Thành mà nói chỉ là thư giải khi thân thể cần, để chứng minh cảm giác hần có được nàng là chân thật. Bây giờ đối với Diệp Thanh Thành mà nói thì đó là một loại phương thức biểu đạt tình yêu với nàng, dùng quan hệ thân mật nhất biểu đạt tình yêu trong lòng đối với nàng.

"Diệp Thanh Thành, anh cái tên bại hoại này - - "

"Thật là một đứa bé ngốc, em không biết bại hoại đang yêu em sao?"

Cảm giác mất hồn tột đỉnh phô thiên cái địa hướng bọn họ đánh tới, từng đợt rồi lại từng đợt, kích động không ngừng.

Gió Bắc lạnh lẽo vù vù thổi, vô không bất nhập* chui vào mọi khe hở, bầu trời có chút sương mù, dường như đang nổi lên một dòng nước lạnh càng mạnh mẽ.

(*vô không bất nhập: chỗ nào cũng có)

Tại bãi đậu xe ngầm của tập đoàn Trung Hằng, Tô Dao ngăn lại Lâm Hiếu Đường: "Tôi mang thai."

Lâm Hiếu Đường có vẻ tâm tình không tệ, không chút suy nghĩ liền từ trong ví lấy ra một tấm thẻ vàng ném cho Tô Dao: "Tiền trong tài khoản, đủ để phá vài cái thai, không thể tưởng được năng lực của tôi cũng không tệ lắm, một buổi tối đã làm cho cô mang thai, phỏng đoán cũng phải được cao triều vài lần đi."

Tô Dao cầm lấy thẻ vàng nhìn nhìn, khinh bỉ thuyết: "Tỷ tỷ ta không thiếu tiền, đem DVD cho tôi, nếu không đừng hòng tôi đi nạo thai."

"DVD?" Lâm Hiếu Đường không hiểu ý tứ Tô Dao.

"Chính là lần trên lầu các nhà anh." Tô Minh khi đó còn chưa phát đạt như bây giờ, Tô Dao tuổi lại nhẹ bị mạnh gian còn bị quay lại hình, vì vậy cô không thể báo án.

"Lần cô bị tôi phá thân?" Lâm Hiếu Đường dâm đãng cười rộ lên.

"Thật là một con ngốc, không lẽ cô thật sự cho là tôi sẽ vừa hưởng thụ vừa thu hình lại đi? Chỉ là không muốn bị đi lấy lời khai, lại dùng tiền xoá án mà thôi. Lừa gạt mà cô thể nhưng cũng tin, Tô Minh tại sao có thể có một đứa con gái vừa dâm đãng lại không có đầu óc như cô vậy?"

Tô Dao kỳ thật cũng không phải là không có đầu óc, không phải là người để Lâm Hiếu Quân sai khiến, cô ta muốn mượn cơ hội lần này đòi DVD, giờ mới biết được bị cái tên biến thái này lừa gạt nhiều năm như vậy, nghe thế đột nhiên dâng lên cơn tức, thù mới cộng thêm hận cũ cuộn cuộn, cô ta thậm chí đã quên mình đang diễn trò, tiến lên liền cho Lâm Hiếu Đường một cái tát mạnh.

"Tên biến thái chết tiệt này, không nghĩ tới anh một mực gạt tôi, tôi đánh chết anh."

Vang dội bạt tai, Lâm Hiếu Đường bị đau, khuôn mặt trắng nõn hiện lên vẻ hung tàn, hấn nghĩ cũng không có nghĩ nhiều liền tát lại Tô Dao: "Tiện nhân, cô điên rồi, muốn chết sao?"

Tô Dao đã bao giờ bị người tát đâu, non bạch trên mặt lập tức nổi lên vài vạch đỏ, không chỉ có nóng rát đau đến chết người, trong miệng còn có mùi máu tươi: "Hôm nay tôi sẽ liều mạng với anh - - "

Xông lên cùng Lâm Hiếu Đường giằng xé, hai người hộ vệ thấy bọn họ động thủ, cũng liền vội vàng tiến lên, tràng diện lập tức hỗn loạn một mảnh.

Tô Dao cảm giác bụng quặn đau muốn chết, có cái gì đó từ bụng chảy xuống: "Gọi xe cứu thương - - " cô ta đã ăn thuốc phá thai từ trước khi đến đây, bây giờ thời gian đúng lúc công hiệu của thuốc phát tác.

"Quân thiếu, lão gia tử đang tìm cậu khắp bốn phía đấy, chuyện đã vỡ lở."

Lâm Hiếu Quân nhìn xem bầu trời mù mịt ở ngoài rèm cửa, nụ cười lạnh chứa đựng vẻ tà ác, thời gian cuối cùng đã tới sao?

Đền phòng cấp cứu tắt, Lâm Hiếu Quân trông thấy thái dương Tô Minh nổi lên gân xanh dữ tợn, mắt không chế nín lấy bác sĩ cổ áo: "Hiện tại tôi quan tâm không phải là cái gì thai nhi, mà là con gái của tôi làm sao vậy?"

"Bệnh nhân trước mắt không có nguy hiểm, có điều..."

"Có điều cái gì?"

"Về sau chỉ sợ rất khó có thể mang thai."

Tô Minh không tin tưởng mắt nhìn bác sĩ, thân hình lão đảo lui về phía sau vài bước, hấn chỉ có một đứa con gái này, gia sản khổng lồ này chẳng lẽ về sau ngay cả cái người nối nghiệp cũng không có sao?

"Asan, người đi đem Lâm Hiếu Đường bắt tới cho ta, ta không lột da cái tên súc sinh này, ta không phải là Tô Minh."

"Đứa trẻ này với tôi một chút quan hệ cũng không có, cô ta là vị hôn thê của Lâm Hiếu Quân, tôi làm sao có thể... Nhất định là tôi đã bị người hãm hại..."

"Vậy thì làm giám định DNA đi. Tôi muốn làm cho anh xem một chút có người vu khống anh hay không." Tô Minh sắc mặt tàn bạo giống như ác ma đến từ địa ngục, "Nếu như là anh..."

Khoé mắt của hắn quét đến Lâm lão gia tử: "Không ai có thể cứu được anh."

Asan đem một cây bút ghi âm giao cho Tô Minh: "Chủ tịch, đây là tiểu thư trước khi hôn mê bảo tôi giao cho ngài."

...

Mia: Sắp đến cao trào rồi, xử lý xong tên viên thái này là thanh lọc được câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tạo Hóa Trêu Ngươi

Khi Tô Minh đem báo cáo giám định DNA nện vào mặt Lâm Hiếu Đường quỳ trên mặt đất, chút mong chờ trong lòng Lâm lão gia tử cũng tiêu tan. Cặp mắt từng khiến cho vô số người lạnh tràn đầy vẻ mệt mỏi, vì không để cho chuyện huyền ảo càng lớn, hắn nghiêm lệnh ém miệng, thậm chí ngay cả con trai con dâu cũng không để cho bọn họ chạy tới, ngoại trừ cận vệ canh giữ ở bên ngoài, trong gian nhà này cũng chỉ có bốn người.

Hắn không nghĩ tới nội dung máy ghi âm lại là ghi được chuyện Tô Dao bị Lâm Hiếu Đường cưỡng hiếp, Tô Minh bây giờ không phải là người năm đó có thể so sánh với, sự nghiệp có thể nói như mặt trời ban trưa tài đại khí thô, hắn suy xét lại mọi chuyện một lượt, hiển nhiên cái nha đầu Tô gia này đến là có chuẩn bị.

"Lâm chủ tịch, ông nói xem giờ giải quyết riêng hay là báo cảnh sát?"

Một tiếng Lâm chủ tịch này của Tô Minh, Lâm lão gia tử biết rõ đã không còn đường sống để cứu vãn, việc đã đến nước này, Lâm Hiếu Đường cái đồ hỗn trưởng kia là tránh không được bị đau khổ về xác thịt.

"Tôi rất lấy làm hổ thẹn, trong nhà làm sao sẽ sinh ra cái loại vô liêm sỉ như vậy, Tô chủ tịch muốn chúng tôi đền bù như thế nào, chúng tôi sẽ tận lực đền bù. Nếu như ông muốn trút giận, người ở đây tùy ông xử trí đi." Nếu quả thật bị báo cảnh sát, giá cổ phiếu Trung Hằng đưa ra thị trường cùng với các hạng mục khác liên quan đều sẽ bị thương nặng. Muốn dân xếp ôn hòa chuyện này, chỉ có thể làm cho Lâm Hiếu Đường tự làm tự chịu.

"Đền bù tổn thất cái gì? Tiền sao? Tiền có thể tại ra cháu ngoại cho tôi sao? Hiện tại người lưu lại, về phía Lâm chủ tịch tôi xin phép không tiền." Tô Minh hung dữ nhìn chằm chằm bộ phận ở đằng quần Lâm Hiếu Đường, Tô gia chúng ta tuyệt hậu, vậy thù hiện tại ta liền phế người đi, vì nữ nhi cùng cháu nội của ta báo thù.

Lâm Hiếu Đường sợ đến mức toàn thân đều là mồ hôi lạnh, hắn hoảng sợ nhìn xem Lâm lão gia tử đi ra ngoài, so với tiền tài, hắn chỉ có thể bị vứt bỏ, đúng là hắn thà rằng ngồi tù cũng không muốn một mình ở trên tay Tô Minh đang nhìn hắn như con sói đói tàn bạo.

"Gia gia - -" hắn muốn đứng lên, lại bị hộ vệ của Tô minh gắt gao đè lại.

Trả lời hắn là một tiếng "bùm"- âm thanh cửa bị đóng lại, hai nam nhân thân hình trắng đi về phía hắn, Tô Minh hung ác nói: "Không cần phải dùng thuốc tê, ta muốn hắn nhớ kỹ nỗi đau này..."

Cùng thời khắc đó, tại phía xa một góc Tân Thành, Lâm Hiếu Quân lơ mơ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thể lương đến cực điểm của Lâm Hiếu Đường, hắn nhẹ nhàng nở một nụ cười mỉa mai vui vẻ, Đại bá mẫu, nửa đời sau bà liền chồng coi ông anh họ bị thiên mà an phận sống qua ngày đi.

Xuống xe, hắn cũng không vội vàng đi vào, dựa vào xe hơi nhìn sân nhà có vẻ có chút tiêu điều, hút một điếu thuốc, đau đó vát xuống đất lấu chân gãi tất, sửa sang lại cổ áo, ống tay áo, mới dạo mạo đi về phía sâu trong sân.

Vẫn chưa đi đến trên thềm đá, đã bị một người quý phụ tuổi trung niên ngăn cản đường đi, chỉ vào hắn ác liệt nhục mạ: "Lâm Hiếu Quân, cái đồ đã chúng không có nuôi dạy này, nếu như bị tao tra ra được là mày thông đồng với con nha đầu Tô gia kia giờ trò quý, tao sẽ khiến mày chết vô cùng thâm." "

"Đại bá mẫu, chú ý hình tượng của bà, hơn nữa người lớn tuổi không nên luôn nói đến cái chữ 'chết' này, đó là điềm xấu."

"Mày cái đồ đã chúng này - -"

Bà ta giờ tay lên cao định tát hấn thì tay bị Lâm Hiếu Quân gạt gao chế trụ: "Nhớ kỹ, còn chưa tới phiên bà giáo huấn tôi, tôi chỉ nhin bà lần này, nếu có lần sau, tôi sẽ tăng gấp bội trả lại cho bà."

Lâm Hiếu Quân đẩy ra cánh cửa thư phòng nặng nề, đã nhìn thấy Lâm lão gia từ phảng phất trong một đêm liền trở nên gầy gò xa rời, mái tóc hoa râm đã thành trắng xóa một mảnh.

"Là anh làm đi?"

"Chỉ là đáng tiếc còn không có đạt tới dự kiến của tôi. Thí dụ như, ông sẽ không bởi vì cháu nội duy nhất bị người phé đi mà tức giận đến té xỉu?"

"Mây - -" Lâm lão gia từ bị Lâm Hiếu Quân tức giận đến mức một chương đập ở trên bàn viết.

"Không cần phải trừng mắt với tôi như vậy, tôi không phải là nghiệt chủng mà ông luôn miệng nói sao? Không chừng ngay cả mẹ của tôi cũng không biết tôi là con của ai. Có khi tôi cũng thấy buồn bực, thật sự tôi không giống cái người cha khắp nơi ở bên ngoài lưu lại (gieo giống, nhiều con riêng) anh niên tào tệ (chết trẻ) kia, cũng không giống ông bác nhu nhược vô năng, ngược lại cực kỳ giống ngài."

Lâm lão gia từ bỗng nhiên đứng lên, run rẩy đôi môi cùng thân thể, dùng tay chỉ vào Lâm Hiếu Quân nghiêm nghị nói: "Cút ra ngoài cho ta - -"

Lâm Hiếu Quân ra về không sao cả nhún nhún vai mở cửa ra: "Có lẽ ta cần phải thông báo với ngài trước, tôi đã giành được nhiều hơn ngài mười phần trăm cổ phần của Trung Hằng, cho nên đã đến lúc ngài nên đi tỉnh dưỡng."

Lúc trở về hấn đi rất nhàn nhã, cách xe hơi còn có nửa mét, liền nghe thấy trong biệt thự truyền đến tiếng người ồn ào: "Người đầu mau tới, lão gia ngất đi rồi..."

Đêm đen tối giống giội lên mực đậm, gát gao tán không ra.

Trong một khu biệt thự theo phong cách châu Âu ở ngoại ô, không khí có vẻ ảm đạm trầm lặng giống như bóng đêm.

"Đại Lư, hấn còn không chịu đi ra sao?" Nữ nhân dáng người yếu điệu lo lắng đi tới đi lui ở đại sảnh, trông thấy đại Lư từ trên lầu đi xuống vội vàng hỏi.

"Phu nhân, quân thiếu nói chờ anh ấy nghĩ thông suốt tự nhiên liền đi ra."

"Nó rốt cuộc đang suy nghĩ gì, đều đã hai ngày, không ăn không uống, chuyện tốt liên tiếp rơi xuống đầu nó còn buồn cái gì?" Liễu Tiểu Thiên càng ngày càng không hiểu suy nghĩ của đứa con trai này, trước kia khi bà ta làm ác mĩ, hấn còn có thể cùng bà ta nói vài câu, hiện tại mặc kệ lời thật lời dối, tóm lại hấn đã lười phải nói chuyện với bà ta.

"Cậu lại đi lên xem một chút xem nào." Bây giờ đang là cơ hội rất tốt, bà ta còn chuẩn bị ăn mừng một chút đây.

Đại Lư vào thư phòng, tầm mắt Lâm Hiếu Quân quét đến bóng dáng sau cánh cửa khép hờ, khóe miệng nhấc lên nụ cười lạnh lương bạc.

"Đại Lư, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi cũng đã hoàn toàn nhìn rõ, thân tình, tiền tài cũng không phải là điều làm cho con người vui vẻ nhất, bây giờ tôi chuẩn bị rời đi thôi."

"Quân thiếu, anh định đi nghỉ phép sao?" Đại Lư ngược lại là người thực tại, lời nói của Lâm Hiếu Quân làm cho hấn không hiểu.

"Không phải, tôi định không quay lại nữa"

"Vì sao? Lão gia trúng gió, không phải là luật sư ủy thác đã đem Trung Hằng giao cho anh sao? Còn có phu nhân bên này..."

"Nếu định khuyên tôi thì chú không cần nói, dù sao chú đi theo tôi nhiều năm như vậy, tôi sẽ chuyển một khoản tiền vào tài khoản cho chú."

Liễu Tiểu Thiên không yên tâm đi theo đại Lư đi lên, tại bên ngoài cửa thư phòng mơ hồ nghe thấy nội dung bọn họ nói chuyện, gấp đến độ là hai bàn tay được bảo dưỡng thích hợp đều xoắn vào nhau. Bà ta làm sao có thể làm cho chuyện như vậy xảy ra, bà ta đối với chuyện điều hành Trung Hằng một chữ cũng không biết, nếu như Lâm Hiếu Quân thật sự buông tay mặc kệ tất cả, bà ta lấy cái tập đoàn không kinh doanh được thủ có lợi ích gì, hơn nữa phía dưới còn có nhiều công nhân viên cần phải nuôi sống như vậy.

Đại Lư từ thư phòng Lâm Hiếu Quân đi ra, đã bị Liễu Tiểu Thiên ra hiệu đi theo đến một cái gian phòng khác không có ai.

"Đại Lư, tôi muốn cậu từng chữ từng câu nói cho tôi biết, nó nói cái gì đó?"

Đại Lư lau mồ hôi lạnh, nghĩ đến lúc hấn ra khỏi thư phòng Quân thiếu nói: nếu như phu nhân hỏi cậu cái gì, cậu liền nói đúng theo thực tế đi.

Nuốt nước bọt, liền đem lời hai người đã nói nói lại một lần, từng câu từng chữ không sai chút nào.

Liễu Tiểu Thiên gấp đến độ ôm lấy tim "Đại Lư, cậu có biết rốt cuộc nó vì cái gì không? Thậm chí thời gian trước nó còn muốn giải trừ hôn ước, hiện

tại Tô gia cũng đã chủ động đề nghị trước."

Vì cái nữ nhân đã kết hôn kia, Lâm Hiếu Quân thế nhưng giầu giém bà ta cùng Tô Dao đơn phương đề xuất giải trừ hôn ước, khi Tô Dao nói cho bà ta biết, bà ta làm thế nào cũng không thể khiến bọn họ thật sự giải trừ. Không có mối hôn sự với Tô gia này, bọn họ tại Lâm gia không được coi là thứ gì cả. Bà ta sẽ nghĩ hết mọi biện pháp xử lý nữ nhân kia.

Hiện đang không có hôn ước trói buộc, quyền điều hành tập đoàn cũng do một mình độc tài, khi ước mơ sắp thành hiện thực, tại sao nó lại muốn vứt bỏ hết thảy vậy?

Đại Lưu nói xong, buông đầu xuống trầm mặc.

Liễu Tiểu Thiên mặc kệ Lâm Hiếu Quân có cho vào hay không, tượng trưng gõ vài cái lên cửa, liền đi vào thư phòng.

Cả phòng toàn mùi rượu gay mũi, bà ta không biết khi nào thì hần mang cốc vào thư phòng.

"Tô gia đã từ hôn, Tô Dao cũng bị Tô Minh đưa ra nước ngoài, Trung Hằng hiện tại không mấy chắc sẽ là của con, tại sao trong lúc mấu chốt này, con lại chuẩn bị rời đi?"

"Mẹ chỉ biết đến tiền, cũng không biết trên đời này còn có tình cảm sao"

"Hiếu Quân, nếu như con quá thật yêu nữ nhân kia, mẹ không phản đối con đem cô ta cưới về, mỗi tội là phải chờ con ngồi vững vàng rồi nói sau."

"Có thể bây giờ mẹ đồng ý cũng đã quá muộn, cô ấy không tha thứ cho con. Mẹ, mẹ đi ra ngoài đi, con muốn uống rượu say, có lẽ sẽ quên được cô ấy."

Liễu Tiểu Thiên nhìn xem bộ dạng chán chường của Lâm Hiếu Quân, rót vào trong cổ họng dường như không phải là rượu mà là nước lọc, muốn đem bình rượu trên tay hần cướp đi, nhưng lại sợ hần nổi khùng lên huyên não càng không vui.

"Nếu như giữa các con có hiểu lầm gì, hãy để mẹ ra mặt đi giúp con cùng cô ấy giải thích."

"Mẹ đi thì có ích lợi gì, chuyện này không ai có thể đến giúp con, từ nay về sau mẹ muốn làm gì thì cứ làm cái đó đi, đem những thứ vốn không thuộc về con đều lấy đi, ngay cả con đều chán ghét chính mình." Lâm Hiếu Quân khẽ nhắm mắt, che lại ánh sáng khó hiểu trong mắt.

Liễu Tiểu Thiên không thể không cam chịu trước tình thế này, nếu không vô luận như thế nào bà ta cũng sẽ không hạ thấp thể diện tìm đến Cố Noãn Phong.

Thật không biết ánh mắt con trai bị làm sao, nữ nhân trước mắt này tư sắc cũng không bằng một nửa Tô Dao, không biết có phải trong lòng nam nhân thứ gì không chiếm được vĩnh viễn đều là tốt nhất hay không.

"Bác gái, chắc hẳn bác nên biết cháu đã kết hôn. Quá khứ xảy ra chuyện gì hiện tại nói cho cháu biết cũng đã không còn chút ý nghĩa nào."

Vị quý phụ trung niên xinh đẹp này chủ động đến trung tâm tư vấn tìm nàng, chủ động tự giới thiệu nói là mẹ Lâm Hiếu Quân, mang nàng tới phòng khách trung tâm nghe xong trong lòng chỉ có thể cảm thán tạo hóa trêu ngươi.

Về ngoài, gia thế của Cố Noãn Phong, Liễu Tiểu Thiên đều cực kỳ không thích, vì nữ nhân này mà bà ta cùng con trai lại càng trở lên ngăn cách xa lạ rất nhiều. Hiện tại bà ta chủ động tìm đến, không chỉ có không cảm ơn, còn bày ra một bộ cao cao tại thượng không nề mặt, Liễu Tiểu Thiên lập tức liền lạnh mặt.

"Không phải là con tôi thích cô, cô nghĩ rằng tôi sẽ đi đến tìm cô sao? Nhiều nữ nhân xuất sắc như vậy, huống chi cô còn cái gì cũng không tốt."

"Bác có thể nghĩ như vậy là được rồi. Tôi còn phải làm việc, xin đi trước, mời bác tự nhiên."

Nhìn xem Cố Noãn Phong đi ra ngoài, Liễu Tiểu Thiên mới cuống quýt hối hận, hôm nay bà ta đến là để làm thuyết khách, sao lại xúc động đem chuyện khiến cho bết bát hơn rồi vậy?

...

Mia: bất hạnh khi có bà này làm mẹ

Bạn đang đọc truyện *Lại Trảm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Không Có Tự Tin

Bệnh viện của Thanh Thành có lãnh đạo cấp trên đi đến thị sát, đến sớm cũng phải chờ, Cố Noãn Phong liền không vội gấp rút lên đường, đeo túi sách đi chậm chậm dọc theo con đường lớn ngoài viện tư pháp.

Gió Tây Bắc ù ù dùng sức thổi, hơi thở đều hóa thành từng sợi khói trắng, mà ngay cả ánh nắng chiều nhàn nhạt chiếu nên mặt đường xi măng cũng bởi vì rét lạnh mà có vẻ trắng bạch.

Một thân ảnh chặn lại đường đi của nàng, Cố Noãn Phong thấy là Lâm Hiếu Quân cũng không kinh hãi, buổi sáng sau khi gặp mẹ của hắn cũng biết Lâm Hiếu Quân sẽ tìm đến nàng.

Về mặt của Cố Noãn Phong khiến cho trong lòng Lâm Hiếu Quân sôi trào nên một trận khó chịu, nàng cùng Diệp Thanh Thành ở bên nhau lâu ngày, ngay cả ánh mắt đều học theo sự lạnh nhạt như hắn. Sau khi đối mặt vài giây với Cố Noãn Phong, hắn nhanh chóng đầu hàng.

"Noãn Phong, chúng ta làm lại lần nữa được không, hiện tại anh đã không còn bị vướng chân, tin tưởng anh một lần cuối cùng, tất cả lời hứa với em trước kia anh cũng sẽ thực hiện, thậm chí anh bảo đảm có thể làm tốt hơn như vậy rất nhiều."

"Hiếu Quân, cảm ơn anh còn nhớ rõ những chuyện đó, nhưng em đã kết hôn."

"Noãn Phong, không cần phải luôn nhắc nhở anh rằng em đã kết hôn, chuyện này anh biết rõ, anh chỉ muốn hỏi, em còn không chịu tha thứ cho anh sao?"

"Mẹ anh buổi sáng đã nói cho em biết, mặc kệ anh tin hay không, kỳ thật cho dù không có nguyên nhân như vậy, em cũng đã sớm không còn so đo. Đã qua thì coi như xong đi, làm người nên nhìn về phía trước."

"Em đã tha thứ anh, Noãn Phong, vậy thì trở lại bên cạnh anh, nếu như là bởi vì Diệp Thanh Thành, anh sẽ đi tìm anh ta. Chỉ cần em gật đầu, những chuyện khác hết thảy đều giao cho anh giải quyết."

"Lần trước em đã nói qua cho anh, em yêu anh ấy." Cố Noãn Phong biết rõ Lâm Hiếu Quân bởi vì chuyện trong nhà cùng mẹ của hắn mới chia tay với nàng hai lần, nhưng mà bọn họ rốt cuộc vẫn đã bỏ lỡ: "Cho nên, em không thể nào rời đi anh ấy, anh hãy bảo trọng."

Sắc mặt Lâm Hiếu Quân tuyệt vọng cố gắng chống, là hắn quá tự phụ trong đoạn cảm tình này sao? Cho rằng nàng vô luận khi nào cũng đều đang chờ hắn? Mất đi nàng, bây giờ hắn còn có cái gì?

Mắt sắc trông thấy ven đường đối diện có một chiếc Audi A8L màu đen đỗ lại, có thể nhìn được bên trong có người nam nhân tóc ngắn gọn gàng nhìn bọn họ.

Lâm Hiếu Quân mâu quang thoáng hiện lên mạch nước ngầm, đưa tay bắt lấy cánh tay Cố Noãn Phong: "Noãn Phong, chờ một chút."

Ánh mắt của hắn chân thành tha thiết: "Nếu chúng ta đã không có duyên phận ở bên nhau, vậy thì cho anh một cái ôm tạm biệt, không làm được người yêu, chúng ta vẫn là bạn bè đúng không?"

Cố Noãn Phong cau mày muốn giằng cánh tay ra, lại bị Lâm Hiếu Quân kéo vào trong lòng.

"Vào thời điểm tôi đồng ý sẽ lấy anh ấy, đáng nhẽ tôi đã phải phải để đoạn cảm tình này xuống. Thật may là tôi quay đầu lại không muộn, chưa tạo thành sai lầm lớn. Hôn nhân trụ cột là sự thủy chung, vào thời điểm linh hồn tôi ra quỷ (ra khỏi quỹ đạo, ý chỉ ngoại tình), tôi cũng đã sai rồi. Cho nên chúng ta không phải là người yêu, cũng không phải là bạn bè, chỉ có thể là người quen."

Cố Noãn Phong kéo tay hắn cảm lấy cánh tay của mình, quyết đoán đẩy hắn ra.

Lâm Hiếu Quân phần nộ lui lại phía sau, mâu quang ám trầm quét sang đã thấy chiếc xe Audi A8L màu đen kia đã không thấy bóng dáng.

Noãn Phong, muốn tôi buông tha cho em, trừ phi tôi chết. (Mía: một lời thành sấm)

Trái tim Diệp Thanh Thành như bị vô số đao sắc nhọn đục khoét.

Lãnh đạo Bộ vệ sinh thị sát bệnh viện xong lại tiến đến bệnh viện tiếp theo, hắn thấy cũng khéo đến giờ Cố Noãn Phong tan sở. Nghĩ tới những ngày này bởi vì công tác bận bịu không đến đón nàng tan tầm, lần nào cũng đều là nàng mua trà chiều mang tới, lúc ấy liền nóng lòng lái xe đến viện tư pháp.

"Tiểu Cố đã đi rồi, bây giờ cậu đi dọc ven đường tìm có thể gặp đấy." Đi ra gặp hắn là một vị đồng nghiệp của Cố Noãn Phong, nàng nhận ra Diệp Thanh Thành.

"Cảm ơn."

Lục tục lại có thêm vài vị đồng nghiệp đi ra, Diệp Thanh Thành khởi động xe hơi, bên tai xẹt qua lời của các nàng: "Tiểu Cố thật sự là rất có phúc khí,

buổi sáng là mẹ chồng sang đây xem, buổi chiều lão công lại tới đón tan tầm..."

Đi về hướng bệnh viện, tầm mắt của hắn bị người ở ven đường hấp dẫn, vừa mới chuẩn bị tìm chỗ sang đường, nam nhân bên cạnh nàng liền đâm vào ánh mắt của hắn, không biết hắn ta nói với nàng gì đó, lại còn ôm lấy nàng.

Diệp Thanh Thành thậm chí có thể chứng kiến trên khuôn mặt tinh xảo của người nam nhân kia có nét ưu thương (ưu tư+ đau thương).

Buông thẳng xe ra, hắn không có mục đích đi về phía trước. Trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh bọn họ chen chúc ôm cùng một chỗ, còn có lời của đồng nghiệp nàng hắn nghe thấy ở cửa viện tư pháp.

Bàn tay Diệp Thanh Thành nắm tay lái siết chặt, ngày hôm qua bọn họ còn mới vừa chat video với ba mẹ ở phía xa Canada Montreal. Thái độ của mẹ với Noãn Phong cũng đã cải thiện rất nhiều. Trong lòng hắn dường như có rất nhiều mối cảm xúc hỗn loạn, mất trật tự nghĩ không ra đầu mối.

Xem ra vô luận người kia như thế nào thì vẫn ở trong lòng của nàng y như cũ. Ý nghĩ như vậy làm cho trái tim Diệp Thanh Thành đảo ra một cái động sâu, trống rỗng chết lặng, giật ra phần đau đớn tưởng chừng đã bị lãng quên kia.

"Thanh Thành, anh đang ở đâu?" Cố Noãn Phong trông thấy phòng viện trưởng khóa cửa liền gọi điện hỏi hắn.

"Anh ở..." Hắn đi thẳng một lèo, đã đi rất xa, "Noãn Phong, bây giờ anh trở về bệnh viện còn cần một khoảng thời gian, em thuê xe đi về trước đi."

"Buổi tối anh có xã giao sao?"

"Không có."

"Vậy em chờ anh, không gặp không về."

Tầng lầu này yên lặng vì chỉ có phòng làm việc của viện trưởng. Cố Noãn Phong cũng không muốn khi đến các phòng ban khác quấy rầy người ta, đành phải dựa vào trên vách tường phòng làm việc, lấy điện thoại di động ra chơi chém hoa quả.

Trong thang máy, trái tim Diệp Thanh Thành khẩn trương đập thình thịch, nóng lòng muốn cho tâm tình trống rỗng chết lặng tìm được nguồn ấm áp. Nàng đang đợi hắn, không gặp không về.

Dưới ánh đèn của hành lang, nàng như đứa trẻ bú đống bình, không ngừng di tay trên màn hình điện thoại di, một hồi chu môi ảo não, một hồi lại mừng rỡ mỉm cười.

"Noãn Phong - - "

"Thanh Thành, cuối cùng anh cũng xuất hiện, chân của em đứng tê hết rồi đấy nha." Cố Noãn Phong cười hướng Diệp Thanh Thành phác qua, cả người làm nũng mượn cơ hội đem toàn bộ sức nặng cơ thể đè ở trên người của hắn.

"Coi chừng kéo ngã xuống."

Cố Noãn Phong đứng thẳng lên, hai mắt dí dỏm chớp động, cảm giác Diệp Thanh Thành cứ là lạ thế nào, trong mắt có thứ gì đó mà nàng nhìn không thấu, tựa hồ đang cực lực khắc chế điều gì.

"Một lát không?" Nàng cẩn thận vươn tay xoa lên trán của hắn, trong giọng nói tràn đầy xót xa, "Em giúp anh mát xa."

Diệp Thanh Thành cảm tay của nàng lên, đưa đến bên miệng hôn thật sâu, nụ hôn này bao hàm tình yêu nồng đậm ở trong lòng hắn.

"Chân mỏi như sao? Anh cõng em." Hắn quay lưng lại, cúi người xuống, nàng cười duyên leo lên lưng hắn.

Suốt đoạn đường từ hành lang, thang máy, bãi đậu xe, cho đến tìm được xe của bọn họ hắn mới bỏ được đặt nàng xuống.

Rất hi vọng con đường này không có cuối cùng, hắn nguyện ý cõng nàng nhất sinh nhất thế (một đời một kiếp).

Đêm khuya yên tĩnh, thân thể hắn chậm rãi từng tác tiến vào nàng. Cố Noãn Phong cung nổi lên eo đem mình đưa lên, phối hợp hắn mãnh liệt rút lấy, hai bên chia xẻ niềm vui thích giống như từng đợt sóng trào.

"Thanh Thành, mãi..." Nàng thở hổn hển, thanh âm có chút ngắt quãng.

"Anh đã đeo." Diệp Thanh Thành nhắm mắt lại che đi ưu thương trong lòng, dựa vào động tác mãnh liệt chạy nước rút ngăn ngui để cảm thụ được sự tồn tại của nàng.

"Không phải như vậy, Thanh Thành, không..."

Cố Noãn Phong muốn nói, không cần đeo, nhưng mà hấn càng không ngừng công kích tại khóe miệng của nàng, lười đi theo động tác dưới thân pháp phòng có tiết tấu rút ra đưa vào. Cố Noãn Phong tại giữa hai nơi bị tấn công, sa vào trong tình triều, lời muốn nói cũng bị bao phủ giữa luật động không ngừng nghỉ.

"Ngoan ngoãn, Noãn Phong, cái gì cũng không cần nói, dụng tâm cảm giác anh đang yêu em."

Buổi tối này cơ hồ hấn đều cần cù làm, lại cũng không chịu dễ dàng kết thúc.

Cuồng hộng Cố Noãn Phong đều bị hấn cường hấn hành hạ trở lên ám ách, thoáng lui về phía sau, lại bị hấn cầm hai chân kéo về phía hấn, bá đạo đưa vào toàn bộ, nặng nề đảo quanh trong nơi mẫn cảm của nàng, cảm giác mãnh liệt nhanh chóng cuốn tới, Cố Noãn Phong không chịu nổi phát ra âm thanh lớn, đau đớn lại sung sướng.

Lúc chuyện đến đậm nhất, nàng lơ mơ nghe thấy Diệp Thanh Thành nói: "Noãn Phong, không phải rời xa anh - -"

Tại trước gương chỗ thay quần áo, Cố Noãn Phong trông thấy trên người toàn là vết ứ đọng do tối hôm qua bị Diệp Thanh Thành mút mà thành, ngay cả trên cổ đều có, mạch máu dưới da làm cho dấu vết hiện ra một chút điểm đỏ bùng. Thật may bây giờ là mùa đông có cổ áo cao để che, nếu không sẽ phải quàng khăn lụa, không thì làm sao có thể đi ra ngoài gặp người khác đây.

"Vẫn chưa thay xong sao?" Diệp Thanh Thành đẩy cửa tiến vào, đã nhìn thấy nàng toàn thân không mảnh vải đứng ở trước gương thay quần áo.

"Chán ghét, anh có ý đúng không." Cố Noãn Phong dùng y phục che kín ngực, chỉ chỉ mấy chỗ da thịt khác.

"Thật xinh đẹp, yêu thích dâu tây anh trông sao?" Đôi mắt hấn hiện lên tia lửa nóng bỏng, "Em không biết hiện tại em quyến rũ đến cỡ nào."

Môi chạy trên da thịt của nàng, Diệp Thanh Thành lấy quần áo nàng dùng để che ngực xuống, hai tay cầm lấy hai luồng tuyết trắng, trầm mê vùi đầu vào trong đó, theo hình dáng của các nàng, dùng môi vuốt ve.

Vật to con của hấn dĩ nhiên đã thức tỉnh, như cây thiết hãm nóng đẩy lấy u mật của Cố Noãn Phong, đang khi Cố Noãn Phong ồm ờ cho là hấn sẽ lại quần lấy một phen, hấn lại thờ phỉ phò, khẽ đẩy nàng ra, giúp nàng mặc quần áo vào.

"Rửa mặt xong mau đi ra l ăn điểm tâm."

Lúc này Diệp Thanh Thành lại tạo cho nàng cảm giác như tối hôm qua ở trong bệnh viện, hai tròng mắt thâm tình vẫn như cũ, chỉ là mơ hồ có thứ gì đoạ nàng nhìn không thấu. Là do gần đây công tác có áp lực lớn sao?

Diệp Thanh Thành liên tiếp thất thần, có khi thậm chí cảm giác không yên lòng, trong lòng Cố Noãn Phong thật sự lo lắng cho hấn, len lén điều chỉnh đồng hồ báo thức, chờ lúc Diệp Thanh Thành tỉnh lại đi tìm nàng, trên bàn ăn đã bày đặt hai chén cháo củ từ nấu hạt dẻ thơm ngào ngọt bốc hơi nghi ngút.

Nàng lời kéo hấn ngồi xuống, cực kỳ giống cô vợ nhỏ hiền lành.

"Từ trước cô ấy đối xử với anh như thế nào, anh chắc hấn phải tỏ hơn ai hết. Đột nhiên đối với anh tốt cũng là bởi vì thất vọng với tôi. Cho nên, Diệp Thanh Thành, anh muốn sống cả đời với tình cảm lừa gạt lẫn nhau như vậy sao? Hạnh phúc của cô ấy chỉ có tôi mới có thể cho. Buông tay đi, đã đến lúc rồi."

Diệp Thanh Thành hoảng hốt nhìn xem nụ cười sáng rỡ như ánh mặt trời của Cố Noãn Phong, ngoại trừ lời Lâm Hiếu Quân nói khi đến tìm hấn, trong lòng còn có cái thanh âm nhiều lần hỏi hấn, Diệp Thanh Thành, chẳng lẽ người đang chờ chính miệng nàng nói ra sao?

Diệp Thanh Thành trong lòng cứng lại, những ngày này rõ ràng cảm nhận được tình cảm của nàng đối với hấn, nhưng mà so với tình cảm của nàng với Lâm Hiếu Quân, hấn không có tự tin.

"Diệp Thanh Thành, nếu anh quả thật yêu cô ấy, sẽ phải cân nhắc đến cảm thụ của cô ấy, làm cho cô ấy chân chính đạt được hạnh phúc."

Lời nói của Lâm Hiếu Quân cứ bám riết lấy làm cho hấn hít thở không thông, hấn không còn muốn ăn liền đứng người lên: "Noãn Phong, dạ dày của anh buổi sáng tốt hình như chưa muốn hấp thu, anh đến thư phòng thu thập một chút đồ, một lát nữa trở lại ăn."

"Ngươi lạnh sẽ ăn không ngon, lò vi sóng hâm nóng lại sẽ làm giảm đi dinh dưỡng."

Cố Noãn Phong từng ngậm từng ngậm dùng cái muỗng đưa cháo vào trong miệng, chẳng lẽ là nàng làm ăn không ngon sao? Nhưng mà nàng cảm thấy ăn rất ngon mà? Xem ra đúng là do áp lực công việc lớn, hiện tại ngay cả khẩu vị đều bị ảnh hưởng.

...

Mia: Hiểu lầm nặng nề. Sắp kết thúc rồi. Vote mạnh lên mọi người ơi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Làn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Trở Về Được Nữa

Trung tâm tư vấn đã đi vào trạng thái nghỉ đông, chỉ cần bên đũa không có công việc cụ thể, Cố Noãn Phong liền nghỉ ngơi ở nhà, quét dọn vệ sinh, thu xếp một ngày ba bữa, không để cho Diệp Thanh Thành chen tay vào việc nhà.

Đương nhiên, Diệp Thanh Thành không nỡ để nàng chịu trách nhiệm toàn bộ cho đến khi xong hết việc. Chỉ muốn trở về tranh làm với nàng, thường thường sẽ xuất hiện tình huống một khối khăn lau hai người đều vừa cầm vừa nhìn nhau cười.

Rất nhiều lần thấy Cố Noãn Phong săn sóc bỏ tình dầu giúp thư giãn vào trong bồn tắm, ở trên máy tính tìm cách nấu món ăn làm giảm sức ép, cảnh trong thư phòng cười đến quỵn rũ đầm bốp bả vai cho hần..., Diệp Thanh Thành rất muốn dùng tất cả nụ cười đáp lại trên mặt, thật nghiêm túc cùng nàng nói:

"Noãn Phong, em hạnh phúc sao?"

Noãn Phong, em đã buông xuống đoạn tình cảm ngay cả sinh mạng cũng không để ý kia sao? Nếu như chưa để xuống, mà anh ta lại đang chờ em, vậy anh phải làm như thế nào mới đúng?"

"Thanh Thành?" Cố Noãn Phong đưa tay lắc lắc trước mắt Diệp Thanh Thành, trông thấy hần nửa ngày cũng không lật sang trang mới quyền sách tham khảo y khoa, "Đang suy nghĩ gì đến mất hồn vậy?"

Diệp Thanh Thành phát giác chính mình kỳ thật rất nhát gan, lời nói ở trên môi đảo quanh, rốt cuộc vẫn là nuốt trở lại: "À, đang suy nghĩ gần đây cuộc sống quá an nhàn, được em chăm sóc anh sắp thành béo phì."

"Chăm sóc tốt cho Diệp Thanh Thành là mục tiêu phấn đấu cả đời của Cố Noãn Phong."

Lời nói của Cố Noãn Phong, còn có động tác thể hiện quyết tâm kia, làm cho Diệp Thanh Thành bất giác cười chua xót, mỗi người đều dùng vỏ bọc đường tự bao kín chính mình, là đáng là ngọt, cũng chỉ có tự trong lòng là rõ ràng nhất. Thấy nàng còn ở trong thư phòng ma ma thặng thặng (lần la, quanh quẩn không muốn rời

đi), biết rõ nàng đang chờ mình, nhưng mà hần sợ hãi khi ôm nàng sẽ đem lời muốn hỏi ở trong lòng không kiềm chế được mà bật thốt ra. Khi nói hết mọi chuyện ra, có lẽ chính là thời điểm mất đi nàng.

"Ngoan ngoãn, em hãy về phòng trước, lát nữa anh sẽ về."

"Em chờ anh." Cố Noãn Phong nằm ở đối diện bàn đọc sách của Diệp Thanh Thành, dùng hai cánh tay chống cằm, "Em không nói lời nào, sẽ không ảnh hưởng đến anh, nếu không em sẽ chơi game trên máy vi tính."

"Noãn Phong, em ở đây thù làm sao anh có thể đọc vào đầu đây? Bảo đảm trước khi em ngủ anh sẽ trở về phòng."

Hần bắt đầu thấy mình phiền sao? Cố Noãn Phong nhẹ nhàng khép cửa thư phòng lại, ủy khuất thấy mũi đau xót, nước mắt bắt đầu đảo quanh ở trong hốc mắt.

Diệp Thanh Thành nhìn xem cánh cửa phòng đóng chặt kia, một đôi mắt đen vừa rồi còn có nụ cười trong khoảnh khắc phai nhạt xuống.

Cố Noãn Phong rầu rĩ không vui trở lại phòng ngủ nằm xuống, sau đó theo bản năng nắn bóp ngón tay. Nàng không biết giữa bọn họ xảy ra vấn đề gì, cảm thấy hần bắt đầu ngại nàng làm phiền, còn có rõ ràng càng ngày càng lạnh nhạt, mấy ngày hôm trước còn tưởng rằng là do áp lực công việc lớn thường xuyên thất thần, bây giờ ngẫm lại hình như nàng nghĩ lầm rồi.

Hừ, không phải là anh muốn yên tĩnh đọc sách sao? Em liền cho anh càng thấy phiền, ai kêu anh không để ý tới em.

Cố Noãn Phong lẩn lóc một phát ngồi dậy, chạy vào phòng đàn, tức giận bắt đầu ở trên phím đàn đen trắng "bầy ma cuồng loạn nhảy múa" một trận.

Âm thanh nhe nhá quái lộn lờ xuyên qua tường, Diệp Thanh Thành sững sờ mấy giây, lập tức khẽ thở dài một tiếng. Cái phương pháp em muốn khiến anh chú ý này lại là sao chép của anh, mọi tội anh sử dụng không có thành công, mà kỳ thật em không cần sử dụng cũng có thể thành công.

"Xem ra em đem kỹ thuật anh dạy cho em đều quên sạch đi." Diệp Thanh Thành nhìn Cố Noãn Phong lấy ngón tay ngược đãi phím đàn, bắt đầu dĩ cười.

Hắn đến bên cạnh Cố Noãn Phong, ngồi xuống ghé đàn: "Chúng ta bốn tay cùng đàn đi."

"Không phải anh muốn xem sách sao?" Cố Noãn Phong nghiêng đầu sang chỗ khác giờ lên cái cằm, không muốn để ý đến hắn.

"Anh nghe thấy em dùng tiếng đàn tại kêu gọi anh đi đến cùng em mà."

"Nói linh tinh." Cố Noãn Phong âm thanh không có cứng rắn như vừa nãy, nhưng mà trong lòng vẫn còn tức giận với hắn, đứng lên chuẩn bị đi.

Diệp Thanh Thành nhanh tay lẹ mắt giờ tay nắm chặt eo của nàng, kéo nàng vào trong ngực: "Vậy anh đàn một lần trước."

Cơ hồ không ngừng nghỉ, giai điệu ' kỷ niệm tình yêu' từ những phím đàn đen trắng dưới ngón tay thon dài của hắn như nước chảy chảy xuôi ra, khiến người nghe phảng phất như mình đang ở trong mây mù.

' kỷ niệm tình yêu' là bản nhạc duy nhất trong những bản nhạc mà Diệp Thanh Thành dạy Cố Noãn Phong mà hai người cùng đàn, điều này làm cho thân thể cứng nhắc của Cố Noãn Phong ở trong ngực Diệp Thanh Thành cũng thả lỏng đi không ít.

Diệp Thanh Thành đàn xong một khúc, dùng môi thân mật hôn lên xoáy tóc trên đỉnh đầu Cố Noãn Phong: "Có muốn thử một chút hay không?"

"Thanh Thành, có bản nhạc cũ 'Anh chờ em', em muốn anh đàn cho em nghe."

Diệp Thanh Thành suy nghĩ một lát, âm phù hơi có phần mang theo thương cảm êm tai vang lên.

Cố Noãn Phong lặng lẽ rời khỏi ngực của hắn, đứng ở phía đối diện đàn Piano.

Diệp Thanh Thành lạnh nhạt tỉnh táo trước mặt với Diệp Thanh Thành hài hước tỉnh táo kia không ngừng đan xen vào nhau trong mắt Cố Noãn Phong, thoát tục ưu nhã như nhau, giai điệu quen thuộc như nhau, nàng quay sang chỗ khác lên lau đi nước mắt xúc động.

Anh chờ em, bất cứ khi nào và ở nơi nào, anh cũng sẽ chờ em. Lại qua nhiều tháng, nhiều năm, anh cũng chờ em.

Cố Noãn Phong ra khỏi chợ nông sản liền nhận được điện thoại của Diệp Thanh Thành, hôm nay sẽ đón đoàn thị sát khảo hạch cuối cùng, buổi trưa không thể trở về ăn cơm, nhưng buổi chiều tầm 3 giờ là có thể về nhà.

Cố Noãn Phong còn chuẩn bị buổi trưa làm cheese cục tôm bự cùng linh chi ô canh gà, nguyên liệu nấu ăn đều đã mua xong, mặc dù trong lòng thấy tiếc nuối, nhưng nghĩ đến chuyện buổi chiều hắn có thể về rất sớm, lại cao hứng trở lại. Vậy thì làm bữa tối là được.

Lâm Hiếu Quân nhìn thấy Cố Noãn Phong, trong đôi mắt của hắn lộ vẻ tối tăm, vẻ mặt không màng danh lợi của nàng, kích thích ngũ tạng lục phủ của hắn đều bởi vì đau đớn mà vặn xoắn thành một cục.

Hít mạnh hai hơi thuốc lá, khói thuốc kéo dài thành một đường sáng mờ lượn lờ trong không khí rét lạnh. Sau đó vắt xuống đáy dùng chân giẫm tắt. Hắn biết rõ nàng không thích ngửi mùi thuốc lá.

Nhanh chóng đi đến đuôi tay ra đem Cố Noãn Phong kéo vào trong ô tô đỗ ở ven đường, nàng kinh hãi thét chói tai: "Cứu mạng - -" âm cuối đã bị nhốt vào trong buồng xe kín mít.

"Lâm Hiếu Quân, anh muốn làm gì?" Khi Cố Noãn Phong thấy rõ là Lâm Hiếu Quân, nàng không còn hoảng sợ như vừa rồi. Muốn mở cửa xe lại phát hiện cửa xe đã bị khóa kín.

Lâm Hiếu Quân dựa cào tấm da dựa lưng, nhìn không ra biểu cảm gì trên mặt.

"Mau thả tôi đi xuống, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát." Cố Noãn Phong dùng túi hàng trên tay đập mạnh vào Lâm Hiếu Quân, thấy trong đôi mắt sắc hiện lên tia sáng, nhưng vô cùng sâu kín quý dị, nàng vội vã kéo khóa túi xách ra tìm điện thoại di động.

Lâm Hiếu Quân thoáng hiện lên cười lạnh, tay nhanh hơn so với tay của nàng, đoạt lấy túi của nàng liền ném lên chỗ ngồi đằng trước: "Noãn Phong, vì sao em lại sợ anh như vậy? Yên tâm, anh sẽ không làm gì em."

"Vậy thì anh mau thả tôi ra."

"Nếu Diệp Thanh Thành đã không muốn thả em đi, mà em lại không chủ động trở lại, như vậy anh chỉ có thể đem em đoạt đi." Lâm Hiếu Quân tùy ý để nàng đánh đá, lấy thứ gì đó từ trong túi áo khoác giờ lên trước chỗ miệng mũi Cố Noãn Phong: "Noãn Phong, từ khi nào thì em trở nên đánh đá như vậy, như con mèo hoang?"

"Lâm Hiếu Quân, anh điên rồi sao?" Cố Noãn Phong ở trong một gian phòng đơn sơ không ngừng đập cửa, tỉnh lại liền phát hiện nàng nằm ở trên ghế salon trong phòng, cửa bị khóa từ bên ngoài, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy bên ngoài rất hoang vu, chất đống vật liệu xây dựng.

"Tĩnh." Lâm Hiếu Quân mở cửa tiến vào, "Cơm trưa đã làm xong, chúng ta đi ra ngoài ăn đi."

"Không nên như vậy được hay không, lúc trước khi tôi quan tâm anh, anh lại đem tôi bỏ xuống, hôm nay tôi đã có cuộc sống riêng của mình, anh lại tới nói cho tôi biết muốn cùng tôi ở bên nhau. Nếu là trước kia, có thể tôi sẽ mừng rỡ như điên, nhưng mà tôi đã yêu Diệp Thanh Thành, là rất yêu, anh nói thử xem tôi có thể quay lại sao?"

"Chỉ cần em đã từng tôi, tôi liền có lòng tin về sau em vẫn còn có thể yêu tôi. Tôi chỉ thiếu cơ hội em cho tôi mà thôi."

"Không cần phải làm chuyện ngu ngốc, chúng ta đều không thể trở về được."

"Nhưng bây giờ cái gì anh cũng không cần, anh chỉ cần em." Lâm Hiếu Quân bắt chắp Cố Noãn Phong trốn tránh, cưỡng chế kéo nàng ra cửa, "Nơi này chính là mua cho em, tôi chuẩn bị xây một tòa trang viên, yên tĩnh an nhàn, chỉ cần em cho tôi cơ hội, từ giờ tôi sẽ cho em tất cả hạnh phúc."

Hắn tiến tới gần nàng, nàng chân thật đang ở trước mắt, khát vọng trong lòng mọc lên như cỏ dại, mỗi móng như chim ưng mổ lên mặt Cố Noãn Phong.

Cố Noãn Phong quay đầu đi, tránh khỏi môi của hắn. Đôi môi của hắn trượt đến mái tóc của nàng.

Lâm Hiếu Quân đột nhiên cầm lấy hai tay của nàng ấn nàng lên vách tường phía sau, trước nàng một bước, cực nhanh duỗi đầu gối ra đặt vào giữa hai chân của nàng, không để cho nàng còn không gian nhúc nhích.

Toàn thân hắn tan ra khí thế bức người, vừa dán vào, Cố Noãn Phong liền cảm giác được nơi nào đó của hắn hâm nóng cứng ngắc, tránh cũng không thể tránh, thanh âm của nàng đã bắt đầu run rẩy: "Đừng làm chuyện điên rồ, xin anh hãy thả tôi ra, có chuyện gì từ từ nói."

"Tôi chính là vẫn đang làm việc ngốc, em nói muốn chờ tới đêm tân hôn, tốt, tôi vẫn luôn không đụng em. Ba năm, nên biết tôi không là một nam nhân ngây thơ cái gì cũng không biết, tôi có cần, nhưng mà tôi liên tục chịu đựng, nếu như không phải như vậy thì Diệp Thanh Thành có thể chiếm được chỗ tốt sao? Nếu như hôm nay tôi động vào em, có lẽ như vậy Diệp Thanh Thành sẽ không cần em nữa."

"Lâm Hiếu Quân, nếu hôm nay anh động vào tôi, tôi liền chết cùng anh."

"Tốt, Noãn Phong, như vậy chúng ta liền cùng nhau hủy diệt đi." Gương mặt trắng bệch của Lâm Hiếu Quân hiện lên màu đỏ sậm, mặt dán vào nàng.

Cố Noãn Phong chán ghét nghiêng mặt đi, khi Lâm Hiếu Quân sắp chạm đến, đột nhiên trào phúng cười ha ha: "Noãn Phong, em thật sự cho rằng tôi điên rồi sao."

Hắn buông nàng ra, phảng phất hết thấy chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh: "Ăn cơm đi, mặc dù tôi sẽ không thả em đi, nhưng cũng sẽ không cưỡng ép em."

Cố Noãn Phong bới bát cơm, quan sát hoàn cảnh xung quanh, gian phòng này mặc dù đơn sơ, nhưng trong phòng ăn cùng phòng bếp lại đầy đủ mọi thứ.

"Ăn đi, nhưng mà đừng vọng tưởng muốn chạy trốn, đây là vùng ngoại thành, bốn phía không có người nào, cũng gọi không đến xe, em có đi bao xa, tôi cũng có thể đuổi kịp bắt em trở về." Lâm Hiếu Quân cho nàng gấp thức ăn, trong giọng nói mang ý cảnh cáo lại làm cho lòng người phát lạnh.

Cố Noãn Phong trong lúc vô tình nhìn thấy trên tủ để đồ có một chùm chìa khóa, trong đó có cả điều khiển từ xa của xe hơi.

"Anh định nhốt tôi ở chỗ này bao lâu?"

"Chờ đến khi Diệp Thanh Thành đồng ý cùng em ly hôn, tôi liền dẫn em rời đi nơi này." Lâm Hiếu Quân nghĩ đến trước đây không lâu gọi điện thoại cho Diệp Thanh Thành, cuối cùng cũng nghe thấy được giọng nói không hề còn lạnh nhạt tỉnh táo của hắn.

"Có chỗ tắm rửa không?"

"Trên lầu có phòng tắm vòi hoa sen, tôi dẫn em đi lên." Lâm Hiếu Quân thấy Cố Noãn Phong rất không tình nguyện đi cùng hắn, cũng không cưỡng ép, liền đi ở đằng trước.

Cố Noãn Phong khi đi qua tủ để đồ nhanh chóng cầm lấy chùm chìa khóa kia, vì không để chúng phát ra tiếng động, bàn tay của nàng phải bóp chặt lại, nắm ở trong túi.

"Ở chỗ này." Lâm Hiếu Quân mở cửa phòng tắm ra.

"Tôi chưa quen dùng như thế nào, anh điều chỉnh thử cho tôi xem một chút." Cố Noãn Phong khẩn trương đến mức hàm răng cũng bắt đầu run lên, vì không để cho Lâm Hiếu Quân nghi ngờ, nàng nỗ lực làm cho giọng nói nghe không bị run run.

Nàng khẩn trương, Lâm Hiếu Quân nhìn thoáng qua cũng không có hoài nghi gì khác, liền đẩy ra cửa kính: "Rm xem cái nút màu đỏ này chính là..."

Cố Noãn Phong thừa dịp hắn quay lưng lại, vội vàng chạy ra phòng tắm, khóa kín cửa từ bên ngoài, rút chìa khóa ném đi.

"Noãn Phong, nơi này người ở rất thưa thớt - -" Lâm Hiếu Quân hiểu ra chuyện gì thì đã quá chậm, hắn khẽ nguyên rửa.

Cố Noãn Phong chạy nhanh ra cửa chính, run rẩy lấy cái chìa khóa trong túi ra, dùng điều khiển từ xa ấn về hướng xe hơi, cửa xe mở ra.

Lúc Lâm Hiếu Quân đã vắng cửa đi ra, chỉ nhìn thấy cỗ xe kia tuyệt trần mà đi, phàn đuôi xe hơi bốc lên khói bụi.

Nàng căn bản không biết lái xe, Lâm Hiếu Quân hoảng sợ, chạy như điên trở về phòng gọi điện thoại: "Đại Luru, mau, dùng vệ tinh định vị tìm số xe..."

...

Mia: Bắt đầu đếm ngược

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tìm Được Đáp Án

Trái tim Lâm Hiếu Quân đều sắp nhảy vọt lên cổ họng, hắn đã không kịp đợi người tới đón hắn, chẳng quan đến quy định xe đua không thể ra đường cái, lấy một chiếc xe đua trong ga-ra liền phóng về phía vừa mới nhìn thấy Cố Noãn Phong mà đuổi theo.

Noãn Phong, tôi không cho phép em gặp chuyện không may, hiện tại tôi chỉ muốn em khỏe mạnh sống, như vậy là tốt rồi.

"Quân thiếu gia, chúng tôi đã tìm được, hiện tại xe xuất hiện ở đường Trường Thanh hướng lên tỉnh..."

"Các cậu lập tức đến đó trước, nếu có thể chặn được xe thì càng tốt, cô ấy không biết lái xe... Tôi lập tức tới..."

Đại Luru không ngờ rằng Lâm Hiếu Quân khẩn trương lên sẽ nói năng lộn xộn như vậy, nếu như vị Cố tiểu thư kia thực sự không biết lái xe, vậy thì hậu quả sẽ thật đúng là làm cho người ta phải lo lắng, hắn không dám lười biếng chút nào, không ngừng thúc giục lái xe lái nhanh một chút.

Chiếc xe này của Lâm Hiếu Quân là xe thể thao có tính năng ưu việt, hiểu biết của Cố Noãn Phong về xe hơi chỉ dừng lại ở giai đoạn tập lái lúc học lái xe, hơn nữa nàng cũng chỉ lái qua loại xe chuyên môn dùng để huấn luyện học viên mới.

Xe để huấn luyện cùng loại xe thể thao cao cấp nhất này khi lái có cảm giác đúng là chênh lệch cách xa vạn dặm, đặc biệt là tính nhạy cảm của bộ ly hợp, chân phải Cố Noãn Phong toàn không khống chế được.

Còn bàn đạp chân ga thì nàng chỉ dùng trực giác mà đạp xuống, chỉ thấy "Vèo - -" một tiếng, xe thể thao tựa như mũi tên rời cung bay thẳng về phía trước, dọa cho Cố Noãn Phong phải ghi chặt lấy tay lái, hoàn hồn mới bối rối buông chân ra, giẫm lên thắng xe.

Tốc độ xe cấp tốc giảm đi làm cho nàng theo quán tính chúi về phía trước, nàng lại cuống quýt buông thắng xe ra, giẫm lên bàn đạp chân ga, sau một loạt động tác giẫm đạp liên tiếp, xe thể thao lại bay nhanh xông về phía trước mà đi.

Lúc mới vừa lên xe Cố Noãn Phong cũng bởi vì khẩn trương, không biết đi tới chỗ nào, nắp xe mở ra, hiện tại xe thể thao trong trạng thái phi nhanh lại thắng gấp, nàng căn bản cũng chẳng quan tâm đi tìm cái nút gì để đem nó đóng lại. Một luồng gió lạnh thổi đánh vào mặt của nàng, đầu tóc cũng bị thổi bay ra sau đầu, cái lạnh thấu xương làm toàn thân nàng đều ngán không được run lấy bầy.

Nơi này đúng như là Lâm Hiếu Quân nói cho Cố Noãn Phong, quả là vùng ngoại thành xa xôi hẻo lánh, bốn phía không có bóng người, đường thì hiển nhiên mới làm không lâu, không có biển chỉ đường, cũng bởi vì thế, dưới tình huống lái xe mất khống chế nàng mới có thể vẫn bình an đi trên đường mà không xảy ra tai nạn gì. Chờ đến lúc rốt cục trông thấy vài chiếc xe ở đầu đường phía trước, nàng cũng đã tìm được cảm giác dưới chân, lái tạm ổn.

Không có bằng lái, không biết đường, mở nắp xe ra lại không đóng được. Cố Noãn Phong cảm thấy đã đi được rất xa, liền đem đèn báo hiệu trên xe mở ra, cẩn thận chậm rãi ngừng ở ven đường.

Nhập địa chỉ Chung cư Kim Đình Hoa vào trên bản đồ hướng dẫn của xe hơi, Cố Noãn Phong phát hiện nơi này cách nhà nàng có hơn tám mươi km lộ trình, xác định xong phương hướng về nhà, nàng xuống xe chuẩn bị căn một chiếc xe hơi đi cùng hướng.

Một chiếc xe màu đen có rèm che chạy nhanh đến phía trước không lâu liền khẩn cấp ngừng lại. Thân xe bất động một lúc, người ngồi trên xe không thể tin, dụi mắt nhìn lại qua kính chiếu hậu thấy nữ nhân ở ven đường.

Xe màu đen có rèm che lại nhanh chóng đi lùi về phía sau, một mảnh thối lui đến bên cạnh Cố Noãn Phong.

Có người nhiệt tâm phát hiện ra nàng sao? Dù chỉ là cho mượn cái điện thoại để cho nàng dùng một chút cũng tốt a.

Diệp Thanh Thành xuống xe, ngay cả cửa xe cũng không kịp đóng liền lao tới trước mặt Cố Noãn Phong, tại sao nàng lại ở chỗ này?

Khi Cố Noãn Phong mừng rỡ mở ra được đôi mắt bị gió cát làm cho hồng lên, nàng liền sợ ngây người.

"Thanh Thành - -" Cố Noãn Phong vừa mừng vừa sợ, mặc dù không hiểu tại sao Diệp Thanh Thành lại có thể như kỳ tích xuất hiện ở trước mặt nàng, nhưng nàng rất cục có thể an tâm, không cần phải tiếp tục khăn trương sợ hãi.

Nàng như một đứa trẻ đáng thương nhào vào trong lòng Diệp Thanh Thành. Nước mắt như chuỗi hạt châu trong suốt bị đứt, chảy xuống rất nhanh.

Diệp Thanh Thành cởi áo khoác ra, đem toàn thân thấu lạnh của Cố Noãn Phong bao lấy ôm vào trong ngực. Sắc mặt trầm trọng của hắn, bởi vì tìm được nàng mà lập tức trở nên tươi sáng.

Diệp Thanh Thành không tin lời của Lâm Hiểu Quân, cho dù Cố Noãn Phong muốn rời đi hắn, cũng sẽ không bỏ đi mà không từ giả, lòng hắn nóng như lửa đốt gọi điện thoại di động cho nàng. Nhưng lại liên tục không có ai đón nghe, về nhà cũng không tìm được người.

Địa điểm Lâm Hiểu Quân nói chuyện điện thoại với hắn là ở Tân Thành, chứng tỏ người chưa ra khỏi Tân Thành. Vì vậy liền nhờ người bạn làm bên trung tâm bắt động sản tra ra được tất cả địa chỉ bất động sản trên danh nghĩa của Lâm Hiểu Quân ở Tân Thành. Hắn đi tìm ở từng nơi, vừa rồi cũng đã đi qua nội thành, cuối cùng chính là mảnh đất Lâm Hiểu Quân mới mua cách nơi này không xa.

Mặc dù trong lòng đối với chuyện Cố Noãn Phong có tình cảm với ai nặng ai nhẹ không có lòng tin, nhưng trực giác Diệp Thanh Thành cho biết Cố Noãn Phong cũng không phải là tự nguyện đi cùng Lâm Hiểu Quân. Cho nên hắn muốn tìm nàng, nếu như hết thấy đều tốt, vậy thì hắn sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nàng.

Cố Noãn Phong nháy nháy đôi mắt dầm lệ, khóc không thành tiếng: "Thanh Thành, thiếu chút nữa em liền không thể gặp lại anh."

Diệp Thanh Thành thoáng buông nàng ra, đau lòng dùng ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt của nàng, nhìn xem bộ dáng nàng mút lấy mũi thẹn thùng, tâm tư đi lòng vòng, tâm tình âm u trong mấy ngày này lập tức trở thành trời quang mây tạnh: "Noãn Phong, em có thể nói cho anh biết, vì sao em lại khóc không?"

Cố Noãn Phong nhìn thẳng vào đôi mắt thâm tình của hắn, nàng nghẹn ngào nói: "Em khóc là vì em nhớ anh, em nhớ nhà, Thanh Thành, hiện tại em muốn trở về nhà, lập tức trở về nhà, lập tức trở về nhà."

Diệp Thanh Thành cười vui vẻ: "Tốt, chúng ta về nhà."

Hắn ôm lấy nàng đi về phía xe hơi. Cảm ơn trời đất, hắn đã tìm được nàng.

Chiếc xe đua đang lao nhanh bỗng thẳng gấp, vang lên một hồi âm thanh chói tai do lốp xe ma sát với mặt đường, Lâm Hiểu Quân thật lâu ngưng mắt nhìn bọn họ, trong con ngươi đen nhánh như mực đậm che kín tuyệt vọng đau xót.

Nhìn thấy bọn họ, Lâm Hiểu Quân rốt cục hiểu, cuối cùng hắn vẫn để mất đi, cảm giác có cái gì đó mặn mặn chảy vào trong miệng, hắn cười lộ vẻ sâu thẳm.

Noãn Phong, em đã từng có thể vì tôi nhảy sông tự sát, vì sao lại không thể chấp nhận tôi thêm một lần đây?

Noãn Phong, cái gì anh cũng đều tính đến, nhưng không có tính đến chuyện em yêu Diệp Thanh Thành, đã yêu đến mức độ như vậy.

Thì ra là khi tôi bỏ qua em một lần, chính là đã bỏ qua cả đời. Khi tôi muốn quay đầu lại dắt tay của em, thì phát hiện em đã rời xa, giống như là số mệnh, ngay từ đầu đã vô lực xoay chuyển trời đất, tôi chỉ có thể tro mắt nhìn thân ảnh của em từng tắc rời xa, biến mất tại trong sinh mệnh của tôi.

Xe của bọn Đại Lưu cũng đến, nhưng bọn họ không dám tiến lên, giống như Lâm Hiểu Quân nhìn xem chiếc xe màu đen ở phía trước không xa nhanh chóng chạy ra khỏi tầm mắt của bọn họ. Cuối cùng là cảnh sát giao thông đuổi theo tiến đến gõ cửa sổ xe, đem hieu quanh đề mê Lâm Hiểu Quân mang đi.

Mia: biết đang là đoạn gay cần nên phải cố thức đến nửa đêm edit cho mọi người. Còn nửa chương nữa bao giờ xong post sau ^^

Rèm cửa sổ nhưng tơ dày màu đen bị một trung niên quý phụ dùng điều khiển từ xa mở ra, ánh mặt trời chói lóa chiếu vào trong căn phòng xa hoa theo phong cách Châu Âu, chiếu lên đồ gia dụng và sàn nhà đều bằng gỗ hồ đào.

Một nam nhân mang ánh mắt cao ngạo đuổi theo thân ảnh của quý phụ trung niên, sáng giọng mở miệng: "Từ lâu đầu bảo mẹ tôi làm cái gì?"

"Ông ta cho người truyền lời, muốn chúng ta không cần phải hành động thiếu suy nghĩ, về phần... Ông ta sẽ kiệt lực đền bù tổn thất cho chúng ta."

"Đền bù tổn thất? Bây giờ con ngay cả người nam nhân đều không phải là, định đền bù tổn thất như thế nào? Hắn thấy Tô Minh... Cũng không cứu con. Mẹ có biết hay không, con thà rằng ngồi tù, ít nhất con còn là người nam nhân..."

"Ông ta sắp xếp cho chúng ta đi Pháp, ông..."

Nam nhân phát tay tỏ vẻ cực bức mình cắt đứt lời nói của quý phụ trung niên: "Nước Pháp là mẹ với ba muốn đi thôi, cái thù này không báo, con có chết cũng không nhắm mắt."

"Hiếu Đường, mẹ không muốn con lại gặp chuyện ngoài ý muốn, giữ lại mạng so với cái gì cũng tốt. Con nghĩ rằng mẹ không hận sao? Mẹ hận không thể đem hán thảo thành tám khối, rút gân uống máu của hán, nhưng mà lại..."

"Đi ra ngoài, đừng tưởng rằng bà là mẹ của tôi, bà có thể giáo huấn tôi." Trên gương mặt trắng nõn của Lâm Hiếu Đường hiện ra vẻ hung tàn, "Các người muốn đi liền cút nhanh đến nước Pháp đi, cút a - - hết thấy đều cút cho tôi - - "

Quý phụ trung niên bất đắc dĩ thờ dài, nằng rời khỏi phòng Lâm Hiếu Đường, suy nghĩ một lát lại trầm mặt bấm điện thoại.

"Là tôi, sắp tới cậu cẩn thận một chút, tâm tình của Hiếu Đường không mấy ổn định."

"Tôi sống sắp được ba mươi tuổi, còn là lần đầu tiên biết Đại bá mẫu cũng sẽ lo lắng đến an toàn của tôi, vậy thì cảm ơn nhiều." Lâm Hiếu Quân mới vừa ra cục cảnh sát, cuộc điện thoại này làm cho mặt của hán trở nên đen tối khó lường.

"Cảm ơn tôi? Kỳ thật trong tim tôi hận không thể một đao chọc chết cậu, nhưng mà nó là đứa con trai duy nhất của tôi, tôi không muốn nhìn thấy hán lại gặp chuyện ngoài ý muốn gì..."

Khi Diệp Thanh Thành ôm lấy Cố Noãn Phong mới nghĩ đến nàng tại sao lại tới nơi này, còn có chiếc xe thể thao ở ven đường: "Noãn Phong, là ai đưa em đến đây."

"Em trốn ra được, tự mình lái xe trốn ra được."

Bên môi Cố Noãn Phong nở một nụ cười động nhân vui vẻ, Thanh Thành của nàng chưa từng chạm vật như hiện tại, cả vật lỏng lẻo, trên người còn có mùi mồ hôi của nam nhân, biết rõ khẳng định là do hán rất nóng lòng. Nàng không chỉ có không ghét hương vị như vậy, ngược lại còn cảm thấy ngực của hán rất ấm áp làm cho nàng an tâm.

Như một con mèo nhỏ nhu thuận nhẹ nhàng cọ xát lồng ngực của hán, phát ra tiếng than thở thoải mái.

Diệp Thanh Thành nghe thế liền sợ hãi, Cố Noãn Phong là không biết lái xe, chân của hán chân mềm nhũn, thiếu chút nữa làm Cố Noãn Phong rớt xuống đất.

"Noãn Phong, em lái xe thế nào? Chuyện này quá nguy hiểm." Trong lòng hán vẫn còn sợ hãi, cảm thấy tuy nàng có kinh nghiệm đi xe ô tô điện ở khu vui chơi, nhưng xe hơi thật sự cùng xe đồ chơi khác xa nhau, hơn nữa còn có người đi trên đường, xe cô qua lại, càng nghĩ hán càng sợ, lúc đặt Cố Noãn Phong ngồi xuống ghế xe đằng trước, mặt đều trở lên trắng bệch.

Cố Noãn Phong nhốt chặt cổ của hán, dùng môi dán lên gương mặt trắng bệch: "Đây là một câu chuyện dài, Thanh Thành, anh nghe đừng nên kinh ngạc."

"Em đói bụng, muốn ăn pizza, sẽ vừa ăn vừa nói cho anh nghe."

Chạy đến Pizza Hut ở nội thành mua một suất pizza mang về. Ở trên xe, Diệp Thanh Thành nghe nàng êm tai tự thuật lại.

Cố Noãn Phong kỳ tích xảy ra trọng sinh, từng chút một về tình yêu của bọn họ ở thế giới kia, đều rõ ràng rành mạch kể cho Diệp Thanh Thành nghe, thậm chí kể cả chuyện gần đây Lâm Hiếu Quân và mẹ của hán tìm nàng.

Diệp Thanh Thành nghe rất nghiêm túc. Qua lời kể của Cố Noãn Phong hán cũng tìm được đáp án, vì sao nàng biết nấu nướng, biết lái xe, còn bỗng nhiên trở lên nhiệt tình với hán. Thì ra là nàng đã yêu hán như thế.

"Thanh Thành, em vẫn muốn nói cho anh biết, nhưng lại sợ anh không tin. Hơn ba giờ hôn mê, lại làm cho em trải qua cuộc sống ba năm ở nơi khác. Em chính là yêu anh như vậy."

"Anh tin tưởng, Noãn Phong, em nói cái gì anh đều tin." Diệp Thanh Thành thâm tình vuốt mặt của nàng, thì ra là hán sớm là một người rất hạnh phúc, "Noãn Phong, cảm ơn em yêu anh."

Cảm ơn em tại một đời kia lựa chọn anh.

Diệp Thanh Thành bao hàm lệ nóng, thành kính cúi người, môi nhẹ nhàng đụng chạm vào môi của nàng, hạnh phúc ngọt ngào lưu chuyển khắp tứ chi bách hải của hán, xâm nhập huyết mạch, cốt tủy, linh hồn, tại giữa môi cùng môi thân mật hút mát, tia lửa tình yêu từ từ âm lên, nóng bỏng thêm.

Mia: còn 5 chương nữa thui ^^

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Khó Có Thể Che Giấu

Diệp Thanh Thành vạn phần chăm chú hôn Cổ Noãn Phong ngồi dựa nghiêng ở trên ghế.

Toàn thân hiện lên tình cảm, tựa như mở van từ môi của hắn toàn bộ tràn ra, nụ hôn của hắn thành kính mà nhiệt liệt.

Nụ hôn sâu nóng bỏng thiếu chút nữa làm cho Cổ Noãn Phong thiếu dưỡng khí mà hôn mê, nàng thờ dốc vỗ ngực liên tục thở gấp, không hiểu tại sao Diệp Thanh Thành lại kích động như vậy, chẳng lẽ là bởi vì tìm được nàng? Kỳ thật cho dù Lâm Hiểu Quân muốn nhốt nàng, yêu cầu Diệp Thanh Thành đồng ý cùng nàng ly hôn, nàng cũng là sẽ không đồng ý.

Cổ Noãn Phong nào đâu biết tâm tư thiên hồi bách chuyển* của Diệp Thanh Thành lúc này, hắn vẫn luôn cho rằng Cổ Noãn Phong trong lòng như xưa yêu Lâm Hiểu Quân, bây giờ nghe nàng nói cho biết kỳ ngộ không thể tưởng tượng nổi, hắn lúc này là bởi vì biết rõ chân tướng mà kích động không thôi. Cổ Noãn Phong yêu hắn, chỉ yêu hắn.

(* Bách chuyển thiên hồi: Trăm lần nghĩ ngợi)

Nhìn ánh mắt mê mê mang mang kiều mị của nàng, còn có đáy mắt nhàn nhạt nổi lên tia hồng, Diệp Thanh Thành lưu luyến không rời tạm thời buông nàng ra, nàng cần nghỉ ngơi. Giúp nàng điều chỉnh tốt ghế ngồi, hắn đau lòng nói với Cổ Noãn Phong: "Noãn Phong, ngủ một lát, anh biết nhất định em đã mệt muốn chết rồi."

"Vậy thì về đến nhà liền gọi em dậy nha, em sẽ kể cho anh thêm nhiều chuyện lý thú của chúng ta xảy ra khi đó." Nàng còn có rất nhiều rất nhiều điều, cùng chuyện đã xảy ra muốn nói cho hắn nghe.

"Tốt, nhưng mà bây giờ trước tiên hãy nhắm mắt lại, nghỉ ngơi thật tốt một lát, ngoan ngoãn." Diệp Thanh Thành lấy tay đặt lên đôi mắt nghịch ngợm đang nháy động với hắn của nàng. Nếu không phải là thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi, hắn thật sự chỉ muốn trước tiên phải hôn một hồi thật đã.

Tại giữa sự lắc lư rất nhỏ của xe hơi, Cổ Noãn Phong nhanh chóng không tìm không phổi nằm ở trên ghế ngủ thiếp đi.

Thật sự nàng cực kỳ mệt mỏi, cho đến bị dịu dàng thả vào trong bồn tắm có cho thêm tinh dầu cỏ Lavender an thần, đôi mắt Cổ Noãn Phong mới mang theo sương mù buồn ngủ, miễn cưỡng mở ra một khe hở nhỏ: "Gi vậy? Tắm rửa sao?"

Nàng đối với Diệp Thanh Thành mơ hồ xấu hổ cười một tiếng, "Thanh Thành, không cho phép chấm mút nha - -"

"Yên tâm, anh là chính nhân quân tử, sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Loại bỏ hàn khí trên người đi, ấm áp thì đợi lát nữa mới có thể ngủ thoải mái được."

Cổ Noãn Phong cũng không biết có nghe rõ Diệp Thanh Thành nói hay không, mơ mơ hồ hồ đáp lời. Đến khi Diệp Thanh Thành vừa định nói với nàng thêm gì đó, liền phát hiện mí mắt nàng lại đóng lại, trong làn nước có nhiệt độ thích hợp tiếp tục ngủ.

Nàng ngủ được rất say, bộ dạng cộc lốc, thật đáng yêu. Diệp Thanh Thành bị nàng làm cho tức cười, nghĩ tới nàng như thế nào còn giống như một đứa bé, như vậy cũng có thể tiếp tục ngủ. Trên tay lực đạo càng thêm không dám nặng, mà ngay cả lúc lau mặt cầm khăn lông cũng dịu dàng giống như lông vũ phát qua mặt của nàng.

Trông thấy thân thể yếu ớt kiều mị người của nàng ngâm trong nước phát ra ánh sáng màu phấn hồng hào, hắn cảm thấy hàn khí cũng đi không sai biệt lắm, mới dùng khăn tắm lớn đem nàng bao lấy đặt ở trên giường.

Cả đêm Diệp Thanh Thành đều yêu thương đem Cổ Noãn Phong vòng vào trong ngực, mà nàng tại trong ngực của hắn ngủ được quả là hương vị ngọt ngào.

Có người nói, trên đời duy có tình yêu là khó che giấu nhất, bởi vì nó sẽ từ nhất cử nhất động của người mà bộc lộ ra ngôn ngữ yêu thương hạnh phúc. Cho nên khỏe mỗi Diệp Thanh Thành liên tục cong cong gương mặt, dù là trong giấc mộng cũng vẫn như thế.

Ngày hôm sau khi Cổ Noãn Phong tỉnh lại, đã nhìn thấy một nam nhân ngay cả ngủ thiếp đi cũng đang cười, nàng trở mắt nhìn xem, cho đến khi hai mắt xuất hiện ái mộ tiểu tình tình*, đối với hắn nổi lên háo sắc.

(*: những hình trái tim nhỏ bay xung quanh giống như ngôi sao, lại nhớ đến mấy bộ phim thần tượng Đài Loan ngày xưa hay xem^^)

Tại giữa ánh mắt ái mộ của Cổ Noãn Phong, mí mắt đóng chặt của Diệp Thanh Thành từ từ mở ra, hai mắt đen nhánh đổ xuống hai đạo lưu quang lười biếng.

"Mới vừa tỉnh ngủ liền dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy xem anh, anh sẽ cho rằng em đang ám chỉ anh cái gì."

Khoẻ miệng Cổ Noãn Phong mới vừa bày biện ra độ cong tỏ sự nghi vấn, đã bị Diệp Thanh Thành nhanh chóng áp dưới thân thể: "Tiểu đứa ngốc, em không biết buổi sáng nam nhân đáng sợ cỡ nào sao? Mà ánh mắt của em lại như thế, khiến cho anh vừa nhìn liền có phản ứng."

Nơi nào đó của hân biến hóa chia vào mộng của nàng, cứng cồng nỗ lực nhẫn nại dục niệm nóng lòng kêu gào, một đôi trông mắt nhanh chóng nhiễm phi sắc, thanh âm ám ách hỏi: "Phản ứng đầu của tiên đại não của anh chính là muốn đề em xuống dưới thân thể, hảo hảo mà yêu thương em."

Hai người vốn chính là không mặc quần áo ngủ cùng một chỗ, hiện tại lại càng chặt chẽ khăng khít dán sát không kẽ hở, tiếng nói của hân cùng động tác sắc tình làm cho Cố Noãn Phong bắt đầu nóng lên, mặt đỏ giống như đoá hoa nở rộ.

Chôn ở giữa nơi tuyết trắng của nàng, lưỡi dè dặt lau đến đỉnh, cho đến toàn bộ đều thôn tính, dần dần nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng.

Bụng Cố Noãn Phong phảng phất như dấy lên một ngọn lửa hừng hực, lập tức làm cho máu trong toàn thân của nàng đều đi theo hân đốt thiêu cháy, hư không giống như khát vọng cái gì.

Nàng quá quyến rũ, Diệp Thanh Thành khó kiềm chế xao động, luôn muốn đạt được càng nhiều, hận không thể từ đó cứ như vậy vĩnh viễn không chia lìa, sau đó, triển miên đến chết.

Sau một phen cuồng phong công thành đoạt đất như mưa rào, động tác của Diệp Thanh Thành dần dần chậm lại, lui ra ngoài chuẩn bị kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra.

"Đừng, Thanh Thành, không cần đeo lên, cho em..." Cố Noãn Phong dùng chân ôm hông của hân không để cho hân rời đi, nâng người dậy hướng hân đưa qua.

"Noãn Phong - -" Diệp Thanh Thành mâu quang tung tăng như chim sẻ, hiện lên tia lửa Cố Noãn Phong nhìn không rõ lắm, hân mừng rỡ hô tên của nàng, nhu tình vô hạn hôn một chút khoe miệng của nàng, sau đó vẫn đeo lên.

Trong lòng hân lúc này đã hiểu tâm ý của Cố Noãn Phong, nhưng nếu bọn họ đã thật lòng yêu nhau, đứa bé kia sớm một chút hoặc tối nay có cũng không trọng yếu như vậy. Tuổi Noãn Phong còn nhỏ, cảm thấy còn như đứa bé, không bằng để cho nàng chơi thêm vài năm.

Cố Noãn Phong không biết Diệp Thanh Thành tự định giá, oán hận muốn thu hồi đôi chân đang ôm eo hân, lại bị Diệp Thanh Thành cười xấu xa cầm chân: "Sao, thấy không hài lòng với anh liền định trượt?"

Hân cười, sau đó chế trụ eo của nàng nặng nề đỉnh vào: "Bảo bối, hiện tại còn muốn chạy sao?"

Diệp Thanh Thành không buông tha nàng mỗi một biến hóa nhỏ trên vẻ mặt nàng, thời điểm hân yêu nàng, hân muốn nhìn rõ mỗi một phần vui vẻ của nàng.

Cố Noãn Phong thân ngâm lên tiếng, toàn thân run rẩy nhắm mắt lại, run rẩy bị hân dẫn theo bay lên thiên đường vuô sướng kia.

Thân thể của bọn họ là phù hợp như thế, dường như trời sinh ra vốn đã nên như vậy, trong lòng Diệp Thanh Thành không khỏi bốc lên kích động toàn thân đều cảm thấy thỏa mãn, nữ nhân này là thuộc về hân.

Cố Noãn Phong trông thấy trong mắt của hân tràn đầy thoả mãn cùng khát vọng càng nhiều, nàng lại bị hân nhiệt tình đốt, tại một hồi nồng nàn mới, sôi trào lên.

Cha mẹ Diệp Thanh Thành từ Canada trở lại không chỉ có mua đồ trang điểm giá cả xa xỉ cho Cố Noãn Phong, còn mua cho cha mẹ của nàng rượu nho và sâm Mỹ.

Địa điểm đón gió tây tràn Diệp Thanh Thành đã đặt tại một nhà hàng lớn. Mẹ Diệp bởi vì tại Canada gặp ông bà nội Diệp Thanh Thành, trong lòng đối với cha mẹ của mình càng thêm tưởng niệm, để cho Diệp Thanh Thành đem địa điểm đổi thành nhà hàng cơm Tây mà ông ngoại để lại cho hân.

Diệp má má cùng với nhà hàng này có tình cảm rất sâu, bà là con gái một, mẹ lại qua đời sớm, nơi này cơ hồ chính là một phần trong cuộc sống của bà cho đến trước khi đi làm. Nhưng bởi vì công tác của bà không thể dấn thân vào hoạt động thương nghiệp, lúc cha qua đời đều cho Diệp Thanh Thành.

"Có đôi khi mẹ lại suy nghĩ, nếu như nghe lời của ông không cần học viện thống kê, đi theo ông học buôn bán, không biết ông có phải sẽ không qua đời sớm như vậy hay không."

Tình cảm của Diệp Thanh Thành đối với nơi này cũng rất sâu nặng, trước khi ông ngoại qua đời, ngoại trừ cuối tuần hân đều đến ở cùng ông ngoại. Nơi này và club cơ hồ mỗi ngày đều đi đến, ông ngoại thích cùng khách hàng liên hệ, mà hân liền một mình tại trong một cái phòng đơn làm bài tập.

Cho nên ông ngoại qua đời làm cho hân bỏ qua ý tưởng dự thi học viện âm nhạc, hân muốn trở thành bác sĩ, như vậy có thể sớm một chút phát hiện ra bệnh tình của ông ngoại, sẽ không để cho ông ngoại giấu giếm bệnh tình với bọn họ, rồi xa bọn họ nhanh như vậy.

Lúc Diệp Thanh Thành cùng Cố Noãn Phong trở về đi vòng qua Cố gia một chuyến, đem rượu nho cùng sâm Mỹ đưa qua. Ông bà Cố ngược lại rất thẹn thùng, cha mẹ Diệp Thanh Thành đi xa như vậy còn mang đồ cho bọn họ, ngoại trừ cảm tạ, trong lòng đang suy nghĩ khi nào thì mời lại bọn họ ăn bữa cơm.

Trên đường về nhà tâm tình Cố Noãn Phong rất tốt, liên tục hát ca, mặc dù phần lớn là hát giai điệu, nhưng là bọn họ một người thù hát rất vui vẻ, cong một người thì nghe rất cao hứng.

Mia: Bắt đầu đếm ngược :4

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Các Loại Rối Ren

Cố Noãn Phong thừa dịp Diệp Thanh Thành đang tắm, nàng lấy từ trong hộp đựng dụng cụ may vá ra một cái kim khâu quần áo cầm ở trên tay, len lén mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, nhìn cái hộp bao cao su ở bên trong, nàng nghĩ, hắc hắc, anh thích đeo, hiện tại em liền chăm thùng bọn họ.

Lúc ăn cơm mẹ chồng nói cháu gái nhỏ của chú Diệp Thanh Thành đáng yêu thế nào, Cố Noãn Phong hiểu mẹ chồng mặc dù không nói rõ với nàng, nhưng vẫn là hi vọng bọn họ có thể sinh con sớm.

Nhưng mà không phải là do nàng không muốn, mà là Diệp Thanh Thành luôn thích mang thứ đó, sau khi trở lại nàng đột nhiên liền nghĩ ra chủ ý này, nếu như hắc đeo lên là "quả bóng xì hơi" đây? Như vậy không phải là...?

Nhìn cái hộp nàng vừa dùng kim thỉ châm một chút, nhưng mà không bóc ra thì không nhìn ra đã đạt hiệu quả gì chưa, càng không biết lỗ kim ở nơi nào. Nếu như đâm vào phần trên thì không phải là không có chỗ lợi gì sao? Đúng là nàng phát hiện không xé bao ra cần bản không có biện pháp biết được có thành công hay không.

Còn có nếu như lỗ châm kim quá rõ ràng, Thanh Thành phát hiện thì sao? Cái bao này là lấy từ trong cái hộp đã mở ra, còn cả hộp chưa mở ra kia thì làm sao bây giờ? Thật đúng là các loại rối ren a!

Cố Noãn Phong nghĩ quá chuyên chú, ngay cả đến khi Diệp Thanh Thành từ phòng tắm đi ra rồi đến gần nàng cũng không có phát giác được: "Noãn Phong, đợi lát nữa em đi rửa..."

"Ai u - -" Cố Noãn Phong bị Diệp Thanh Thành đột nhiên lên tiếng làm cho sợ hết hồn, cuống quýt đóng kín ngăn kéo, bởi vì khăn trương nên nàng bị kim đâm vào tay. Nhủu mi tâm lại, nàng nhìn tay mình, đều nói tay đứt ruột xót, thật sự đau quá, trong mắt nhanh chóng lan tràn ra hơi nước.

Còn tưởng rằng hắc tắm rửa sẽ cần rất nhiều thời gian, người này hình như mới vừa tiến vào sao lại đã đi ra vậy?

Diệp Thanh Thành đi ra liền nhìn thấy Cố Noãn Phong thần sắc có chút ảo não ngồi ở trên mặt thảm bên cạnh tủ đầu giường, ngăn kéo mở ra, trên tay hình như cầm bao cao su. Thấy nàng kêu đau, làm cho sự chú ý của hắc toàn bộ tập trung đến trên tay của nàng, cũng không có nghĩ nhiều đến chuyện nàng cầm cái thứ kia đang làm gì: "Noãn Phong, tay của em làm sao vậy."

Đi đến cầm lấy tay của nàng, phát hiện trên đầu ngón tay đã thấm ra máu, bản năng dùng miệng mút: "Chuyện gì xảy ra, tay của em bị đâm vào vật gì đó."

Diệp Thanh Thành nhìn thấy kim trên tay Cố Noãn Phong, liền vội vàng lấy đi, trong lòng hắc thương yêu không dứt: "Lớn như vậy, còn nghịch kim, em xem bị đâm vào tay rồi đây này."

"Ai thích bghichj chám chứ? Còn không phải là do em có chuyện trọng yếu cần làm sao." Cố Noãn Phong móp méo miệng, tức giận trừng mắt hắc, đều là do cái tên vô lại này làm hại.

"Đúng rồi, làm sao anh lại tắm rửa nhanh như vậy?" Nếu như thời gian tấn như bình thường, nàng đã sớm thần không biết quỷ không hay làm xong, rồi rút lui.

"Anh muốn nói cho em biết hôm nay nước áp không cao, em không tắm bằng vòi sen được, nước đã chảy đầy bồn tắm, em hãy tắm rửa đi." Diệp Thanh Thành đem nàng từ trên mặt thảm ôm lấy, "Đi thôi, bảo bối của chúng ta đi tắm rửa nào."

Người này thiệt là, cũng không hỏi nàng có chuyện trọng yếu gì: "Diệp Thanh Thành, anh mau hỏi em xem có chuyện trọng yếu gì đi."

"Được rồi, Noãn Phong, xin hỏi em có chuyện trọng yếu gì mà cần dùng đến kim khâu quần áo?" Diệp Thanh Thành đã ôm Cố Noãn Phong vào phòng tắm, ngoài miệng mặc dù hỏi có vẻ rất nghiêm trang, tay lại không có nhảu rồi, bắt đầu thoát quần áo ở nhà trên người nàng, đáng vẻ kia tuyệt đối là không quan tâm tới.

"Chán ghét, vừa nghe anh hỏi như vậy em liền biết là anh không muốn biết."

Diệp Thanh Thành nhin không được cười lên, sau đó cố ý bình ổn lại vẻ mặt, giọng nói thông thả hỏi nàng: "Noãn Phong, xin em nói cho anh biết rốt cuộc có chuyện trọng yếu gì cần em cầm kim khâu quần áo của nhà của chúng ta? Nếu như em không nói cho anh biết, anh nghĩ đêm nay, không, còn có đêm mai cùng với vô số ban đêm về sau anh đều sẽ vì chuyện này mà mất ngủ. Cho nên xin em vì sức khỏe của anh, vì tương lai hạnh phúc của em, nói cho anh biết."

Cố Noãn Phong bày tỏ nàng lúc này hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nhìn xem đôi mắt lóe ra nụ cười của hắn, nàng chỉ muốn nhéo hắn một phát.

"Không nói cho anh đúng không, vậy thì chính mình đi tìm đáp án vậy." Diệp Thanh Thành làm bộ phải đi, khi sắp đến cạnh cửa lại xoay người nhìn Cố Noãn Phong đã núp ở bồn tắm màu trần đầy bọt khí Cố Noãn Phong. Hắn nở một nụ cười xấu xa, đi tới chống tay xuống thành bồn tắm, mâu quang chăm chú nhìn nàng.

"Chán ghét, mau đi ra, không phải anh muốn đi tìm đáp án sao? Vậy sao còn chưa đi? Người ta còn muốn tắm rửa đây." Cố Noãn Phong cố ý xoay người vào bên trong phòng tắm, không để ý tới hắn.

"A - - ha ha - - buông tay..." lòng bàn chân Cố Noãn Phong bị Diệp Thanh Thành đột nhiên nắm vào trong lòng bàn tay. Cảm giác nhột đột nhiên mà đến làm cho nàng không kiềm chế được cười rộ lên, nàng muốn rút về chân, làm gì được hắn lại chỉ cười không chịu buông tay.

Ngón chân của nàng như một đám bánh bao sữa trắng nhỏ, đầu ngón tay tròn tròn non mịn, đáng yêu vô cùng, Diệp Thanh Thành lần lượt hôn lên từng ngón một: "Hiện tại có thể nói cho anh biết nguyên nhân đi."

"Em mạn phép không nói."

"Phải không?" Hắn cũng không vội yêu cầu nàng nói ra, chỉ là đem những đầu ngón chân như bánh bao sữa trắng ngậm vào trong miệng, tinh tế mút cắn, động tác tỉ mỉ thông thả, mặc cho người nào đó ở trong đám bọt bốc lên nhiệt khí giãy giụa cười như thế nào cũng không thể rút ra, hắn vẫn như cũ làm chuyện của hắn, phảng phất như không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì của thế giới bên ngoài.

"Diệp Thanh Thành - - cái anh này - - bại hoại - -" đây cũng là một đại cục hình để bức cung biết hay không, Cố Noãn Phong cảm thấy nam nhân ở trước mắt tuyệt đối là tên bại hoại xấu xa.

"Còn có khí lực mắng anh, chính là không nói đúng không?"

Hắn duỗi lười ra bắt đầu thông thả ung dung liếm chân của nàng, không buông tha bất kỳ một chỗ hoa văn nào, thậm chí ngay cả gót chân đều không buông tha.

Cố Noãn Phong bị cảm giác kích thích dị thường từ lòng bàn chân truyền đến làm cho yếu mềm tê dại khó nhịn, muốn không cười căn bản không nhịn được, lại không rút chân bị hắn cầm về, cuối cùng cười đến mức cả bụng đều thấy hơi đau.

Cố Noãn Phong hoàn toàn chịu thua hắn. Nàng vừa ủy khuất vừa ngượng ngùng. Cuối cùng đành dứt quãng nói cho Diệp Thanh Thành, chờ nói đến phần sau, nàng bỏ mặc nước mắt do bật cười mà ra biến thành khóc thút thít để che giấu lúng túng, bất kể là khóc thật hay là khóc giả vờ, tóm lại nước mắt ào ào chảy ròng.

Đương nhiên cuối cùng không thể thiếu lên án cho thêm một câu: "Kỳ thật em chỉ là muốn có thể có một cục cưng giống như anh, nhưng mà anh luôn không đồng ý."

Tròng mắt đen nhánh của Diệp Thanh Thành sáng đến làm cho lòng người rung động, yên lặng nhìn Cố Noãn Phong một lát, bỗng dừng còi áo ngủ ra nhảy vào bồn tắm đem nàng ôm vào trong lòng.

"Em nha, thật đúng là tiểu đứ nhà ngốc, mình còn giống như là trẻ con, em nói xem làm sao anh có thể cam lòng cho em bây giờ liền làm mẹ, gánh chịu một cái trách nhiệm quá nặng như vậy đây?" Hắn sùng ái lấy một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, không ngừng hút khô nước mắt trên mặt Cố Noãn Phong.

"Thanh Thành, anh l teenà bại hoại, chỉ biết khi dễ em."

Ai, Diệp Thanh Thành hạnh phúc thở dài, căn lỗ tai của nàng thì thầm: "Em không biết mỗi lần anh đều không muốn có cách trở mà ân ái với em đến cỡ nào sao, chẳng lẽ em không biết đeo mũ làm như là mặc áo mưa tắm với sen sao..."

Cố Noãn Phong không ngờ Diệp Thanh Thành sẽ nói lời lỗ mãng sắc tình như vậy, xau hổ cảm thấy hình như những đầu ngón chân vừa rồi bị kích thích lại nhột lên.

"Về phần bắt nạt em, chuyện này không còn cách nào, bởi vì đó là anh yêu em."

Cố Noãn Phong được nghỉ đông, Diệp Thanh Thành này thì qua khảo hạch cuối năm, kết toán cũng xong, mỗi ngày mặc dù vẫn tới bệnh viện một chuyến, nhưng thời gian đã tương đối dư dả rất nhiều, có rất nhiều thời gian nhàn nhả để vượt qua thế giới của hai người. Hai người lên kế hoạch qua mừng một tháng giêng sẽ đi du lịch.

Mỗi ngày Cố Noãn Phong đều cùng Diệp Thanh Thành đi làm, có khi tan việc sẽ theo hắn cùng nhau đến club hoặc là đến nhà hàng đi dạo. Hai người thích hưởng thụ niềm vui thú tự mình làm cơm, cho nên cơ bản buổi tối trở lại đều ở trong phòng bếp nhỏ trình diễn màn ẩm áp nam nhân xào rau, nữ nhân trợ thủ kiêm quấy rối.

Hai người cười, nháo, đuổi theo, tại trong không khí ẩm áp tràn đầy tình yêu hạnh phúc ngọt ngào ăn cơm tối.

Lâm Hiếu Đường không gọi điện thoại cho Lâm Hiếu Quân, mà gọi cho đại Lưu: "Hỏi đầu, nói cho đã chừng, nếu như hấn muốn đi nhìn nữ nhân yêu mến của hấn lần cuối cùng, vậy thì đi canh giữ ở trên đường đến bệnh viện Nhân Khang, có lẽ còn có thể may mắn nhìn thấy."

Đại Lưu biết rõ Lâm Hiếu Đường sẽ không từ bỏ ý đồ, gần đây tăng thêm nhân thủ, bất kể là an toàn mỗi khi xuất hành, hay là âm thực đều hết sức cẩn thận. Đại phu nhân một ngày chưa cùng hấn đi nước Pháp, sớm muộn gì còn phải xảy ra chút chuyện.

Từ ngày đó trông thấy Cố tiểu thư cùng chồng của nàng đi, đại Lưu chưa từng trông thấy Quân thiếu cười nữa, cả người hỗn độn chán chường vô cùng, đối với mọi chuyện xung quanh không thêm quan tâm. Chỉ là đại Lưu không nghĩ tới Lâm Hiếu Đường không đối phó được Lâm Hiếu Quân, đối sang ra tay với Cố tiểu thư.

Lâm Hiếu Đường âm độc mà đắc ý liếc mắt đến bánh xe đằng sau: "Tiểu Chu, mày chịu trách nhiệm đem nó xử lý sạch sẽ." Hấn chỉ vào một nam nhân vạm vỡ khác, "Tiểu Hoa, đợi tí nữa mày cùng đi với tao xem một màn kịch vui." Sau đó bọn họ lên một chiếc xe màu bạc có rèm che.

Hừ, Lâm Hiếu Quân đồ đã chừng đang chết này, không phải là người làm giọt nước không lọt để cho ta không tìm được cơ hội ra tay với người sao? Đợi tí nữa nếu không có gì ngoài ý muốn, ta liền có thể làm cho người nếm thử tư vị thống khổ mất đi người yêu.

Diệp Thanh Thành tại ga ra tầng ngầm lấy xe ra, trước khi lên xe không biết tại sao luôn cảm giác thấy dường như hôm nay xe hơi là lạ ở chỗ nào.

Ra khỏi khu chung cư Hoa Kim Đình, chạy một đoạn ngắn, hấn cảm thấy xe hơi lắc lư có phần mạnh, giống như sấm lốp bị thiếu hơi, hoài nghi nhìn bảng điều khiển lại thấy biểu hiện bình thường, xuất phát từ cẩn thận, hấn cho rằng nên đi xuống nhìn lại một chút rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.

"Thanh Thành, làm sao vậy?" Cố Noãn Phong chú ý thấy Diệp Thanh Thành có vẻ nghiêm trọng.

"Anh cảm thấy hôm nay xe rất quái lạ, em chờ anh một chút, anh đi xuống xem sao."

Diệp Thanh Thành rất nhanh phát hiện bánh xe đằng trước có phần khác biệt với ba bánh xe khác, mặc dù đều cùng một loại, nhưng mà đây dù sao cũng là xe của hấn, mức độ cái sấm lốp này bị mài mòn ít hơn những cái khác, mà ngay cả tro bụi trên hoa văn cũng ít cực kỳ.

Hấn cúi người quan sát kỹ, lại thấy chỗ ốc vít không có tro bụi. Tuyệt đối có người động tới xe của hấn, nếu như không phải là cẩn thận dừng lại xem, hôm nay nhất định xảy ra tai nạn xe cộ.

Diệp Thanh Thành lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Mẹ, cái tên bác sĩ chết tiệt này không ngờ được lại tinh ý như vậy." Trên ghế lái phụ của chiếc xe màu bạc đằng sau, Lâm Hiếu Đường tức giận lấy tay mạnh đập vào tay vịn, không thể tưởng tượng được bận rộn nửa ngày thế nhưng không có dựa theo kế hoạch phát sinh bề bần. Hấn thậm chí cùng bọn tiểu Hoa đã tính toán chính xác đến chiếc xe hơi này chạy đến bệnh viện nhân khang cần phải trải qua đường cao tốc sẽ bị nổ bánh.

Bọn họ đi theo chiếc xe này vài ngày, đoạn đường này hấn đều chạy ở tốc độ 115 km/h, bánh xe trước bị nổ với tốc độ như vậy lại không thể thắng gấp, cuối cùng tự nhiên sẽ lật nghiêng, sau đó...

Nhưng là bây giờ đã không có sau đó, hấn điên cuồng la hét với tiểu Hoa chỗ ghế lái: "tao nói mày còn chết ở chỗ này làm gì? Đi trở về."

...

Mia: 3. 3 nha, còn 3 nữa thôi. Vote nhiều thì đăng nhanh, không thấy vote thì cứ từ từ. Cứ mỗi lần vào wattpad định đọc truyện thấy thông báo có ng vote lại thoát ra đi edit tiếp đó ^^

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Làn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chợt Ấm Còn Lạnh

Cố Noãn Phong thấy Diệp Thanh Thành ở ngoài xe có sắc mặt ngưng trọng nghiêm túc hiếm gặp, vừa gọi điện thoại vừa nhìn xe, nàng cũng mở cửa xe bước xuống: "Thanh Thành, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Diệp Thanh Thành thấy xuống xe Cố Noãn Phong, có chút vội vàng kết thúc cuộc gọi. Đầu tiên nhìn về phía Cố Noãn Phong với ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, nhưng là ngay lập tức sau đó ánh mắt của hấn liền như thường nhu tình tựa thủy, sai vài bước đi đến nắm bả vai Cố Noãn Phong: "Xe đúng là xảy ra chút trục trặc nhỏ, nhưng mà may mắn phát hiện kịp thời."

Chiếc xe này khi chưa điều tra xong thì không thể tiếp tục đi, Diệp Thanh Thành rút chìa khóa xe ra đặt ở trong hộp phía sau tường kép.

"Xe liền để ở chỗ này?" Diệp Thanh Thành cứ như vậy nắm tay Cố Noãn Phong ở ven đường chờ xe, nàng không yên tâm quay đầu lại xem một

chút.

Diệp Thanh Thành bóp nhẹ cái mũi nhỏ của Cố Noãn Phong: "Anh đã gọi điện cho Hứa trợ lý, anh ta cách đây không xa một lát là có thể đến. Noãn Phong, chúng ta đi xem nhà xe* đi, sau này già có thể dùng để đi ra ngoài du lịch, em nói xem rất tiện lợi đó!"

(*motorhome: xe được trang bị nội thất như một căn nhà di động)

Trên nhà xe có phòng ngủ, phòng bếp, phòng tắm...nội thất phương tiện đều có. Có thể tưởng tượng, mùa xuân sang năm, đem xe ngừng tại vùng ngoại ô tràn ngập hơi thở mùa xuân, ôm lấy người yêu ban ngày nhìn ngắm cảnh đẹp thiên nhiên như tranh vẽ, ban đêm nhìn ngắm bầu trời đêm đầy sao mệnh mông xanh thẳm, sẽ là một chuyện giàu có tình thơ ý họa như thế nào đây.

Đến cửa hàng 4S đọc quyền về nhà xe bốn, Diệp Thanh Thành trông thấy trong chiếc xe xa hoa có một chiếc giường đôi rộng rãi, hẳn không suy nghĩ nhiều lập tức quyết định mua tại chỗ.

"Thanh Thành, anh thực sự mua à? Muốn đi xem ở chỗ khác nữa không, không phải nói so sánh hàng iwr ba nơi mới không thiệt thòi sao?" Chờ lúc nhân viên bán hàng đi lấy hợp đồng, Cố Noãn Phong nhỏ giọng hỏi Diệp Thanh Thành, từ khi nào thì hẳn cũng trở thành người mua sắm vội vàng?

"Anh thấy thiết bị bên trong rất phù ý, đặc biệt là giường." Diệp Thanh Thành lấy tay vuốt ve lòng bàn tay Cố Noãn Phong, trong đôi mắt như Hắc Diệu Thạch thoắt qua mong đợi nào đó. Buổi tối trước khi vào ở khách sạn, nếu bọn họ một chỗ thì có thể ở trên đó nghỉ ngơi, tuyệt đối thoải mái hơn nhiều so với việc hạ ghế ngồi của xe hơi để nằm. Thú vui của cuộc sống, cũng không gì hơn cái này.

Đúng rồi, hẳn hình như còn chưa có cùng nâng thử qua trên xe gì kia... Hẳn đột nhiên có xúc động muốn thử.

"Lại nhớ linh tinh cẩn thận coi chừng em nhéo anh." Cố Noãn Phong rút lòng bàn tay bị hẳn vuốt ve đến ngứa ngáy về, quá quen thuộc với ánh mắt Diệp Thanh Thành, lúc này hẳn tuyệt đối cos ysi nghĩ không bình thường.

Lâm Hiếu Quân tắt hết mọi thiết bị thông tin liên lạc, tự giam mình ở trong hầm rượu tư nhân, cả ngày ngâm mình ở trong các loại rượu.

Chờ đến lúc đại Luru xông vào được để nói cho hẳn biết, hẳn sợ đến cảm giác say mềm cũng tỉnh hơn phân nửa, ngồi trên xe đại Luru một đường từ bệnh viện Nhân Khang đi ngược lại hướng chung cư Kim Đình Hoa đều vô cùng lo lắng.

Trong xe tràn ngập mùi rượu nồng đậm, còn có Lâm Hiếu Quân đè nén hô hấp làm cho đại Luru hít thở không thông, cũng làm cho đại Luru lái xe mà trong lòng không ngừng cầu nguyện, ngàn vạn lần không cần phải lại lần qua lần lại xảy ra chuyện gì, nếu không ai cũng xong đời.

Audi màu đen trầm ổn ngừng tại một bên đường cái, cạnh đó là xe cảnh sát và xe tải cứu hộ, làm cho bàn tay Lâm Hiếu Quân liên tục siết thành nắm đấm lập tức giãn ra, thân thể căng thẳng của hẳn vô lực tựa vào lưng ghế phía sau.

Hẳn luôn chậm một bước, Lâm Hiếu Quân bị ai tới cực điểm ngã người dựa ra sau, cúi đầu cười thành tiếng.

"Diệp Thanh Thành, tôi là Lâm Hiếu Quân, chuyện này là do người nhà của tôi... Cục cảnh sát bên kia có thể không cần làm quá căng hay không, tôi sẽ xử lý, đây là một lần cuối cùng..."

Hẳn suy nghĩ một chút lại gọi thêm một cuộc điện thoại: "Đại bá mẫu, Lâm Hiếu Quân tôi không thích nợ người khác ân tình, hiện tại ân tình này tôi trả lại cho bà. Nếu bà không muốn cảnh sát tìm được con của bà, ngay lập tức dẫn hẳn đi nước Pháp đi..."

Sau hai cuộc điện thoại, Lâm Hiếu Quân trầm mặc ngồi ở phía sau giống như đã chết, đại Luru thực sự nhìn không được xoay người gọi: "Quân thiếu?"

"Đại Luru, yên tâm đi, thiếu gia nhà chú cường đại lắm. Ai rời đi ai cũng không phải là không thể sống, chờ tôi việc làm tốt, đi thôi."

Đúng vậy, ai rời đi ai cũng không phải là không thể sống, chỉ là sống thế nào thì lại là một chuyện khác.

Noãn Phong, tôi biết không cần chúc phúc em cũng sống rất hạnh phúc.

Tại sao hôm nay mỗi lần Diệp Thanh Thành nghe hay gọi điện thoại đều là lạ ? Cố Noãn Phong hồ nghi nhìn xem Diệp Thanh Thành, hẳn thì cười đi tới: "Lần này liền để em tới thử xe."

Hẳn đem Cố Noãn Phong kéo ngồi vào trên ghế lái: "Trước tiên chúng ta đi ra sân sau thử vài vòng, một lát nữa quay lại làm nốt thủ tục."

Cố Noãn Phong nắm tay lái, nhắm mắt nhìn Diệp Thanh Thành: "Không lo lắng để em thử sao?"

Nói thật, kinh nghiệm lái xe lần đó làm cho Cố Noãn Phong mỗi khi đi xe không chỉ có đề không nổi hứng thú, thậm chí còn có hậu chứng sợ hãi, hơn nữa lúc trước nàng muốn học cũng chính là nghĩ ngày nào đó nếu Thanh Thành uống rượu say nàng có thể lái xe đến đón hẳn về nhà.

"Có anh ở đây không cần sợ, lần trước xe thể thao đều đã từng lái qua, cái nhà xe cũng không tin em không lái tốt, Cố Noãn Phong của nhà chúng ta đúng là không gì làm không được." Diệp Thanh Thành cổ động nàng, ánh mắt khích lệ kia lập tức làm cho Cố Noãn Phong tìm được lại tự tin.

Một chiếc nhà xe hào hoa tại trong sân cửa tiệm 4S thảnh thơi đi lòng vòng, từ teong cửa sổ mở toang ở mái nhà bay ra âm thanh nam nhân thuần hậu: "... Chạy rất ổn định, không biết còn tưởng rằng người đang đi là lái xe có hai ba năm kinh nghiệm lái nhà xe đây, sang năm anh liền đi đăng kí cho em thi bằng lái xe..."

"Noãn Phong, làm sao con luôn thất thần, cò vầy chơi không tốt, như thế nào bây giờ ngay cả cò năm quân không đánh nổi với ba." Cổ ba ba còn kém bước lấy ngón tay đi gõ đầu Cổ Noãn Phong.

Con rề buổi tối ăn tiệc tất niên của bệnh viện, nữ nhi không đi nên nói sẽ đến cùng Nhị lão bọn họ. Lúc ấy bọn họ còn kích động một hồi, đúng là người thì ở chỗ này, hôn lại rớt tại trên người con rề, từ khi đến liền bắt đầu một bộ không yên lòng, này còn không bằng đừng đến đây.

"Ai nói, còn không phải là do con sợ ba tức giận nên nhường cho ba sao?" Cổ Noãn Phong có thể không thừa nhận, nhưng tâm tình nàng quả thật có chút không tập trung, không có cách nào tập trung tư tưởng đánh cò với ba, thậm chí bắt đầu hối hận không cùng đi với Diệp Thanh Thành.

Ăn quả táo to, cũng không thèm nhìn tới trong tay là ruột táo vừa ném vào mâm đựng trái cây lại bỏ vào trong miệng.

Ngẩng đầu đã nhìn thấy Cổ ba ba bày ra vẻ mặt "con xong rồi", nàng "Ha ha" thẹn thùng cười rộ lên: "Vây chúng ta lại đánh một ván nữa?"

"Thôi, ba thà đi xem ti vi còn hơn, con thích thì vào phòng bếp tán dóc với mẹ một hồi, không muốn liền đi nhanh lên, chờ ở bên ngoài nhà hàng nó ăn liên hoan còn có thể tạo cho nó kinh hi, chúng ta đều đang mong ôm cháu ngoại đây."

"Ba - -" cần nói trắng ra như vậy sao? Cổ Noãn Phong lúng túng, trên mặt bắt đầu bốc lên rặng mây đỏ.

"Được rồi, ba cũng đã nhìn ra, đi nhanh lên đi, bên ngoài lạnh lẽo, đem mũ và khăn quàng cổ mang tốt, lần sau nếu như Thanh Thành không đến thì con cũng không cần tới, nhìn mà phiền lòng." Cổ ba ba liên tục đuổi người đem Cổ Noãn Phong "Oanh" đi ra ngoài.

"Lão Cổ, ông làm gì vậy?" Cổ má má muốn xem cha và con gái bọn họ đánh cò. Từ trong phòng bếp đi ra đã nhìn thấy Cổ ba ba đem Cổ Noãn Phong đẩy ra đóng cửa lại.

"Muốn ôm cháu ngoại không?"

"Chuyện này còn phải dùng để hỏi sao? Con nhà Triệu lão sư hết hôn sau Noãn Phong mà cháu nội đều đã được mấy tháng, mập mạp đáng yêu, khiến cho tôi thấy mà thêm chết."

"Vây tôi liền chúc mừng Thảm lão sư, con gái của bà sắp có chuyện tốt."

Cổ Noãn Phong ngồi ở trong xe taxi đi đến nhà hàng chỗ bọn Diệp Thanh Thành ăn cơm tất niên, tim của nàng đập thình thịch nhảy dòn đập không ổn định. Đường như càng đến gần nhà hàng, tâm tình của nàng càng trầm trọng thêm vài phần.

"Noãn Phong, em mau đến hồ nhân tạo trên đường Tân Giang. Thanh Thành nhảy xuống cứu người đến bây giờ vẫn chưa thấy đi lên..." Lời nói của Chu Tử Khanh như một quả bom nặng ký đột nhiên nổ vang bên tai Cổ Noãn Phong.

Cuộc điện thoại này làm cho cả người nàng tựa như tiến vào trong hầm băng, thế giới của nàng trong nháy mắt sụp đổ.

Cổ Noãn Phong hôn bay phách lạc từ trên xe taxi chạy xuống, trông thấy Chu Tử Khanh với đôi mắt đã đỏ lên chờ ở bên ngoài bức tường người liền hỏi: "Thanh Thành anh ấy ở đâu?"

"Nhân viên cứu hộ đã nhảy xuống, cậu ấy..."

Cổ Noãn Phong lướt qua hần chen vào đám người vây xem, nỗi đau đớn xuyên tim làm cho nàng tuyệt vọng đến mức hít thở không thông.

"Noãn Phong, Thanh Thành... Cậu ấy sẽ không có việc gì." Quần áo Tàn Thương ướt nhẹp, người đứng ở trong gió lạnh đến run lẩy bẩy. Hần không biết mình đang an ủi ai, bởi vì nhìn sang ánh mắt cũng tuyệt vọng như Cổ Noãn Phong.

Tiệc tất niên mở sớm, kết thúc cũng liền sớm, ba người bọn họ đều uống một chút rượu, hẹn nhau cubgf không tự lái xe mà thuê xe về nhà, nhà ai gần thì đưa về trước.

Ra khỏi nhà hàng không xa liền nghe thấy bên phía hồ nhân tạo có người đang kêu cứu. Ba người bọn họ đều là bác sĩ, bản năng nghề nghiệp bác sĩ làm cho ba người bọn họ lập tức chạy tới đó. Bên bờ có một phụ nữ cầu cứu người đi đường, nói có hai nam nhân đánh nhau bị rơi xuống hồ.

Ngoại trừ Chu Tử Khanh không biết bơi nên không xuống nước, hần và Diệp Thanh Thành đều vội vàng cởi áo khoác nhảy xuống cứu người. Người bị rơi xuống nước mặc quần áo mùa đông nên khi ướt đầm rất nặng, cả người quẩn lấy hần không buông tay, hần mấy lần thiếu chút nữa không bơi lên nổi.

Đang khi tình bị lực tẩn cuối cùng cũng bơi được đến bờ, lại trông thấy Diệp Thanh Thành còn không buông tha cố gắng đem người còn lại cứu lên, hần bơi vội tới giúp một tay kéo lên. Chờ đến khi hần và Chu Tử Khanh thật vất vả đem người tùm lên bờ, quay đầu lại thì lại không nhìn thấy bóng dáng Diệp Thanh Thành trong hồ nước.

Tần Thương lại nhảy xuống tin, nhưng mà mãi không được tìm Diệp Thanh Thành. Lúc bọn họ đi xuống cứu người Chu Tử Khanh đã gọi cho 110 và 120, về sau hẳn cũng bị nhân viên cứu hộ kéo lên. Tần Thương hẳn thật sự không dám tưởng tượng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, nay cách lễ mừng năm mới cũng chỉ còn bốn ngày.

"Vậy tại sao anh ấy còn chưa lên đây?"

Cố Noãn Phong lấy tay như thế nào cũng không lau hết được nước mắt chảy ra, nàng chỉ muốn cho tầm mắt nhìn được rõ ràng hơn, có thể là người thứ nhất nhìn thấy Diệp Thanh Thành đi lên.

Đau đớn tột cùng làm cho Cố Noãn Phong sững sờ nhìn xem hồ nước tại trong gió mùa đông lạnh như băng, nếu như mất đi hẳn, nàng còn có thể làm thế nào để sống tiếp tục?

Trong nước truyền tới âm thanh âm ỉ gọi người của nhân viên cứu hộ, còn có Chu Tử Khanh cảm thấy nàng bất thường nên đang đi đến cố gắng cùng nàng nói gì đó, nhưng nàng hoàn toàn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh mình.

Noãn Phong, anh ở chỗ này, Noãn Phong, em nhìn thấy anh không?

Em nhìn thấy anh, chờ em! Thanh Thành! Nàng như vận động viên nhảy cầu chạy lấy đà tạo thành một đường vòng cung kiên quyết nhảy vào trong hồ.

"Chúng tôi đã tìm được người, một người đã đình chỉ hô hấp, một người còn có dấu hiệu sống..."

"Tại sao lại có người rơi xuống nước, nữ nhân này làm sao thế?..."

Mia: Phát diện phát ngộ, tối qua vừa edit xong đăng lên thì lại bị lỗi, mất hết luôn. Lại phải làm lại. Đã thế đúng dịp bận làm hồ sơ sổ sách. Còn 2 chương cuối có post chậm thì mọi người cũng thông cảm nha. Đạo này sắp k có cả thời gian thờ nữa rồi ^^

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Làn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chờ Anh Tỉnh Lại

Trong chớp mắt khi Cố Noãn Phong kiên quyết liều lĩnh nhảy xuống, Chu Tử Khanh ở gần nàng nhất nên thấy rõ ràng nhất. Một khắc kia, hẳn mới bừng tỉnh đại ngộ, từ đầu đến cuối hẳn đều không thể hoàn toàn quên được nàng.

Cảm giác đau đớn bao giờ biết đến trong nháy mắt lan tràn đến ngực. Ở gần nàng nhưng lại bởi vì nỗi đau chưa từng phải trải qua này, làm cho hẳn không kịp ra tay bắt lấy nàng, đành cứ như vậy trở mặt mặc cho nàng rơi vào trong hồ, văng lên nhiều bọt nước thê mỹ* lạnh như băng.

(* vẻ đẹp thê lương)

Chu Tử Khanh trên người không bị ướt, lại cảm thấy lạnh như băng xuyên thấu tâm can. Nữ nhân này tại sao có thể ngu như vậy?

Tần Thương đã nhảy xuống, cùng nhân viên cứu hộ gần như cùng lúc ôm Diệp Thanh Thành và Cố Noãn Phong lên bờ. Chu Tử Khanh đứng xa xa nhìn lại, trực giác báo cho, mức độ chết đuối của nàng không nặng, lúc này hẳn mới thu hồi tất cả tâm tư, nhanh chóng đi tới cùng nhân viên cứu hộ làm cấp cứu cho người gặp nạn.

Trong xe cứu hộ lao nhanh, Cố Noãn Phong mặc dù vẫn ở trong trạng thái hôn mê nhưng đã không còn bất kỳ nguy hiểm về tính mạng. Chu Tử Khanh phối hợp với người khác cùng cấp cứu cho Diệp Thanh Thành, đôi mắt thỉnh thoảng quét qua khuôn mặt trắng bệch của Diệp Thanh Thành, trong lòng của hẳn liền nhói lên, hai người bọn họ khi hôn mê bộ dạng rất giống nhau, chẳng lẽ đây là mọi người thường nói 'tướng phu thê'?

"Noãn Phong... Noãn Phong, anh ở đây,... Noãn Phong, em nhìn thấy anh không?"

"Đừng sợ, nước tràn vào phổi của em đều đã được ép ra..."

Cố Noãn Phong được ai đó khẽ vuốt ve mặt, ôn nhu chạm vào làm cho nàng thật sự chỉ muốn ngủ say một giấc. Thanh Thành, là anh sao? Nghe thấy anh kêu gọi em liền đến đây, em đến giúp anh.

"Anh nhìn thấy mí mắt em đang động, rõ ràng tỉnh, vì sao lại không mở mắt ra? Thật sự nếu không mở mắt ra anh liền..."

Hơi thở quen thuộc khiến cho Cố Noãn Phong an tâm bao phủ nàng, còn có giọng nói thuần hậu tươi mát độc nhất vô nhị trên thế gian này. Cố Noãn Phong nhanh chóng mở mắt ra, sợ tri hoãn một giây, mọi thứ đều trở thành ảo giác của nàng.

Nam nhân ở trước mắt không phải là Diệp Thanh Thành thì là ai! Cố Noãn Phong nhìn hắn, trong mắt nhanh chóng lấp đầy sương mù. Thật tốt, mặc dù bọn họ đều chết hết, nhưng có thể ở cùng một chỗ thì so với điều gì cũng đều tốt hơn.

"Thanh Thành, em đến giúp anh, em rất sợ anh cứ như vậy bỏ lại một mình em." Cố Noãn Phong vui vẻ trước tiên thì cười, sau đó lại nghẹn ngào nằm ở trong ngực Diệp Thanh Thành khóc thút thít, hai mắt tựa như nguồn nước sung túc, ào ào chảy ra nước mắt.

"Noãn Phong? Là em sao?" Diệp Thanh Thành nhìn cái đầu nhỏ nằm ở trong lồng ngực hắn khóc nức nở, trong đôi mắt đen láy trong suốt có rất nhiều nghi vấn.

"Có phải bộ dáng bây giờ của em rất xấu hay không? Anh lại không nhận ra em?"

Thành quý thật sự rất xấu sao? Mặt nàng bây giờ có phải cũng trắng bệch như trong phim ma hay không? Đúng là trước mắt vì sao hắn vẫn cao ráo thoát tục như vậy, đẹp trai trẻ trung như vậy đây? Thậm chí còn thấy hắn trở nên càng trẻ hơn trước.

Cố Noãn Phong vội vàng lau nước mắt, chuyện này thật bất công, nàng phần hận cắn môi muốn đem nước mắt nước mũi trên mặt đều cọ hết lên người hắn.

... Màu gì đập vào mắt của nàng, màu cam tươi? Đợi chút, tại sao nàng lại mặc áo tắm liền mảnh màu cam? Còn nữa, nàng vừa rồi chỉ lo cao hứng vì bọn họ được gặp nhau, đã bỏ qua chuyện hắn để ngực trần, toàn thân chỉ mặc có duy nhất một chiếc quần bơi màu xanh đen.

Cố Noãn Phong vội vàng nhắm mắt lại sau đó mở ra ngấm nhìn bốn phía, mặt nước biển sóng biếc nhộn nhạo, vui đùa âm ỉ đuổi theo du khách ở trên bờ cát, trong nước là những người yêu thích bơi lội tung tăng..

Đương nhiên còn có Diệp Thanh Thành ở trước mắt ân cần nhìn xem nàng, người càng trẻ hơn mấy phần.

"Ô ô ô..." Lúc này Cố Noãn Phong tuyệt đối là khóc thành tiếng, nàng thế nhưng lại lần nữa trở lại quá khứ, nàng lại bỏ rơi Diệp Thanh Thành sinh từ chưa biết ở chổ kia.

Mặc dù bọn họ đều là cùng một người, nhưng mà lúc này nàng sao có thể không lo cho Diệp Thanh Thành chưa biết đã được nhân viên cứu hộ tìm thấy hay chưa. Nàng muốn trở về, thực sự rất muốn trở về. Nhưng mà nàng làm như thế nào mới có thể trở về được đây? Lại nhảy xuống nước một lần nữa sao?

"Noãn Phong?" Diệp Thanh Thành thúc thủ vô sách* với Cố Noãn Phong lúc vui lúc buồn, chỉ có thể ôm thật chặt nàng, dùng môi an ủi mái tóc ướt đầm của nàng.

(*thúc thủ vô sách: Bó tay, không có cách giải quyết)

Cố Noãn Phong lộ vẻ sầu thảm nhìn Diệp Thanh Thành, nghẹn ngào nói nhỏ: "Thực xin lỗi, em cũng không biết giải thích với anh như thế nào, nhưng mà hiện tại em nhất định phải đi, anh ấy không ở chỗ này... Cho nên em không thể ở lại đây..."

Nàng từ trong ngực của hắn đứng người lên, cầm lấy mặt Diệp Thanh Thành ấn môi lên: "Tạm biệt!"

Nàng lần nữa chạy về phía biển rộng, Thanh Thành, em đến đây, chờ em - -

"Noãn Phong, dừng, là anh, em hãy nhìn rõ ràng là anh." Diệp Thanh Thành giống như là hiểu được ý tứ của Cố Noãn Phong, chạy nhanh níu lại nàng đang hướng về biển rộng chạy như điên.

"Anh không biết tại sao lại đến nơi này. Nơi đây và nơi em miêu tả giống nhau như đúc." Diệp Thanh Thành lôi kéo bàn tay lạnh như băng của Cố Noãn Phong áp lên trên mặt của hắn, trong vành mắt phiếm hồng của hắn ngập nước mắt.

"Hiện tại anh ở chỗ này, em còn muốn đi đâu đây?"

"Anh là Thanh Thành?" Cố Noãn Phong không dám tin vuốt lên khuôn mặt hắn.

"Là anh, khi anh kéo người kia lên thì không còn khí lực, đến lúc mở mắt ra liền phát hiện em đang ở dưới nước giãy giụa gọi anh kêu cứu. Noãn Phong, anh không biết em có thể tỉnh lại hay không, ích kỷ mong ngóng rồi lại không muốn em thức tỉnh." Trong mắt Diệp Thanh Thành vừa có nỗi thống khổ lại cất giấu niềm hạnh phúc, "Tại sao em lại có thể ngu như vậy."

Nghĩ đến vừa rồi nếu như hắn phản ứng chậm một chút thì nàng lại định nhảy xuống. Còn có, nếu nàng đã tới, vậy thì không phải là nói nàng cũng... Diệp Thanh Thành ghì chặt Cố Noãn Phong vào trong ngực, cọ đỉnh đầu của nàng lặng yên chảy nước mắt.

"Không phải anh đã nói không bỏ em một mình sao? Đã đồng ý với em tại sao lại có thể quên? Cho nên em liền đến tìm anh." Cố Noãn Phong tức giận bắt đầu dấm vào lồng ngực của hắn.

"Thực xin lỗi, về sau sẽ không còn..." Hắn sao có thể cam lòng rời xa nàng, hắn căn bản không thể ngờ được mình biết bơi lội vô cùng tốt lại sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Đánh hắn xong lại bắt đầu đau lòng, xoa xoa chỗ bị đánh hồng lên, sau đó lại bỏ nhào vào trong ngực của hắn.

Tại bãi đậu xe ven biển, Diệp Thanh Thành tìm được xe của mình. Nhìn thấy giống như trong trí nhớ, trong lòng cảm khái, đây đúng là chiếc xe đầu tiên của hắn năm đó.

"Noãn Phong, vậy em hãy kể cho anh, anh rất muốn cùng em ôn lại mỗi một chỗ mà chúng ta đã từng đi qua. Trước kia chỉ là nghe em nói, hiện tại anh muốn tự thân nhận thức một chút, hơn nữa kỳ tích như vậy khiến cho anh bắt đầu có lòng tham, muốn đời đời kiếp kiếp cùng em gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau, làm bạn suốt đời, tuần hoàn luân hồi, vĩnh không kết thúc."

"Sẽ, Thanh Thành, chúng ta có duyên phận đời đời kiếp kiếp, bằng không vì sao chúng ta sẽ cùng đến nơi đây? Thanh Thành, nhưng kiếp sau em sẽ không để cho anh thương tâm vì em nữa, em sẽ tìm được anh trong biển người mù mịt, chỉ cùng anh yêu nhau."

Cố Noãn Phong ôm lấy đầu của hắn, cùng môi dán lên: "Thanh Thành, em đã sai lầm một lần, thiếu chút nữa bởi thương bằng cả cuộc đời, may nhờ anh rộng lượng nguyện ý tiếp nhận em, nếu không phải vậy..."

"Đưa ngọc, mặc kệ em biến thành bộ dáng gì, chỉ cần là em, chỉ cần em chịu quay đầu lại, anh cũng sẽ đứng ở chỗ ban đầu liên tục chờ em." Diệp Thanh Thành đáp lại nụ hôn của nàng, linh xảo lưỡi trơn vào trong miệng nàng, thăm dò mỗi một chỗ không gian ngọt ngào, quần lấy lưỡi của nàng, kịch liệt triển miên cùng nàng.

...

"Dùng hết mọi biện pháp phải đem người cứu sống."

"Như thế nào còn chưa có dấu hiệu thức tỉnh?"

"Các người nhất định phải nghĩ biện pháp đem người cứu tỉnh cho tôi, mặc kệ bao nhiêu tiền tôi đều nguyện ý đưa."

Cố Noãn Phong đầu ảm ảm, bên tai luôn có rất nhiều tiếng người huyên náo, nghe không rõ ràng, rồi lại vang lên không ngừng, nàng thống khổ ôm lấy đầu.

Diệp Thanh Thành phát giác được dị thường của nàng, vội vàng dừng xe, nghiêng người qua hôn má nàng, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy, có phải cảm thấy không thoải mái ở đâu hay không?"

"Có rất nhiều âm thanh ở trong óc cùng bên tai rầm rầm vang lên, em rất khó chịu." Cố Noãn Phong thậm chí cảm thấy toàn thân đều suy yếu vô lực.

"Nếu như không có đoán sai, bọn họ có lẽ đang cứu chúng ta, anh cũng thỉnh thoảng nghe thấy một chút âm thanh. Noãn Phong, đồng ý với anh, mặc kệ ai đi về trước, cũng phải nhớ rõ không được làm chuyện đại đột lần nữa. Chúng ta cần phải tin tưởng rằng chúng ta sẽ được gặp lại nhau. Hơn nữa anh còn chờ đợi để cùng em sống tiếp kiếp sống của chúng ta ở đó."

"Thanh Thành, mặc dù nơi này có anh cũng có em, nhưng kỳ thật em nguyện ý trở về hơn, chỗ đó khiến cho em cảm thấy chân thật hơn."

Không thể tưởng được ý nghĩ của bọn họ đều là giống nhau, Diệp Thanh Thành đau lòng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Noãn Phong bởi vì khó chịu mà nhăn nhó. Noãn Phong, nếu như anh không thể trở về, em cũng nhất định phải sống thật tốt.

Buổi tối về đến nhà Cố Noãn Phong nói chuyện điện thoại với Diệp Thanh Thành mãi không chịu gác máy, cuối cùng thế nhưng kỳ kèo muốn hắn hát cho nghe. Rồi trong tiếng hát của hắn, dần dần chìm vào mộng đẹp.

"Chu viện trưởng, bệnh nhân đã thức tỉnh."

Ai đang nói chuyện?

Cố Noãn Phong mở mắt ra phát hiện nàng đang ngủ ở trên giường bệnh, Chu Từ Khanh mâu quang mừng rỡ nhìn xem nàng: "Noãn Phong, rốt cục em cũng tỉnh."

"Thanh Thành anh ấy như thế nào?"

"Em mới vừa tỉnh lại cho nên nghe không cần phải xúc động quá lớn, Thanh Thành còn sống. Bởi vì chết đuối làm cho não bộ thiếu dưỡng thời gian quá dài, phải đợi khôi phục chức năng thần kinh trung ương thì cậu ấy mới có thể thức tỉnh."

Trên giường bệnh phòng bệnh nặng, Diệp Thanh Thành liên tục hôn mê bất tỉnh, người được hắn cứu và người tỏ ra thiên ân vạn tạ. Tân Thành thì đem việc làm đầy ý nghĩa của Diệp Thanh Thành làm điển hình chuyên môn khen ngợi, mọi chuyện đối với Cố Noãn Phong mà nói cũng không trọng yếu bằng chuyện hắn tỉnh lại.

"Noãn Phong, đêm nay con nhất định phải đi về nghỉ, mẹ và ba con sẽ đến cùng Thanh Thành." Diệp má má nhìn xem Cố Noãn Phong mới mấy ngày đã gầy một vòng lớn, không khỏi bắt đầu đau lòng. Nói lời lương tâm, bây giờ bà rất hối hận vì chuyện mấy năm nay không muốn gặp người con đầu này.

"Mẹ, ngày mai đã là trừ tịch, trong nhà nhất định có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, con ở đây với anh ấy, hơn nữa có trở về con cũng không ngủ được."

Diệp ba ba hiểu tâm tình Cố Noãn Phong: "Chúng ta đều tin tưởng Thanh Thành nhất định sẽ tỉnh lại, cho nên con cũng phải bảo trọng thân thể cho tốt."

"Con sẽ, người tốt sẽ được bình an cả đời, Thanh Thành anh ấy chính là người tốt."

Cố Noãn Phong cách cửa thủy tinh, quay đầu lại nhìn Diệp Thanh Thành trong phòng bệnh nặng, Thanh Thành, mặc kệ anh hôn mê bao lâu, em đều sẽ chờ anh.

Đêm khuya, Chu Từ Khanh nhìn Cố Noãn Phong ngồi ở trên ghế dài bên ngoài phòng bệnh nặng, cảm giác suy yếu làm cho nỗi đau nhức kia lại dâng lên.

"Trời lạnh như vậy, tốt hơn là em đi nghỉ ngơi một chút đi."

"Em nghĩ anh ấy cũng sắp tỉnh rồi, nếu như tỉnh lại bên cạnh ngay cả người thân cũng không có anh ấy sẽ khổ sở."

Chu Từ Khanh mâu quang tối ám, như làm ra quyết định gì đưa tay đem Cố Noãn Phong ở trên ghế dài ôm lấy, người nàng lạnh như khối băng làm cho hân bỗng nhiên lạnh lẽo: "Noãn Phong, nếu như em nguyện ý cho anh cơ hội, anh có thể thay thế cậu ấy chăm sóc cho em."

Cố Noãn Phong bị động tác thân mật đột nhiên của hân làm cho sững sờ, thân thể theo bản năng hướng bên cạnh co lại, tránh xa ngực của hân: "Không, trên cái thế giới này không có bất kỳ người nào có thể thay thế anh ấy."

....

Mia: cuối tuần vui vẻ. Hẹn gặp lại tuần sau nha mọi người^^

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lớn Hơn Sinh Mạng (End)

Chu Từ Khanh không còn người trong vòng tay, ánh mắt sắc bén gọn sóng thất lạc.

Hai tay bỏ lại vào trong túi áo khoác trắng một cách tự nhiên: "Thanh Thành là anh em tốt nhất đời này của anh. Đối với anh mà nói em chính là em gái của anh, cho nên mặc kệ cậu ấy trở thành như thế nào, sau này nếu gặp phải bất kỳ khó khăn gì thì chớ quên em còn có một người anh này."

Trên mặt Chu Từ Khanh nhẹ nhàng trôi lên một nụ cười nhạt gần như không nhìn rõ lắm: "Thậm chí về sau nếu cậu ấy khiến cho em phải chịu ủy khuất gì, em cũng có thể tới tìm anh, anh sẽ giúp em dạy dỗ cậu ta."

Cố Noãn Phong thật lòng cảm thấy vừa rồi mình quá mức thất thố, phản ứng thái quá. Có lẽ là do lời nói của Trương Tư Khiết lần trước cùng Thanh Thành đi Lịch Thành ảnh hưởng, nên lời nói cộng thêm hành động của hân làm cho nàng cho rằng..

Chu Từ Khanh ra khỏi phòng bệnh nặng, đến hành lang khúc quanh, đột nhiên ra tay lôi Tần Thương đang dựa ở trên vách tường ôm ra: "Nghe lời người khác nói chuyện là hành vi không lễ phép, Tần viện trưởng."

Tần Thương không nghĩ tới Chu Từ Khanh đã sớm phát hiện ra hân, phần nộ tránh thoát tay của hân: "Đi ngang qua mà thôi."

"Vậy thì thật là khó khăn, nhìn thấy thế mà không có cấp tốc lao ra đánh mình."

"Từ Khanh, cậu vẫn còn nhớ thù cũ à?" Khuôn mặt giễu cợt của Tần Thương để sát vào Chu Từ Khanh mặt.

"Nói nhảm, cậu làm cho người khác đánh thử xem."

"Được cái lần này mình ngược lại thật sự yên tâm rồi." Tần Thương thân mật cùng hân kề vai sát cánh, "Từ Khanh, mình có đưa em họ lớn lên không tệ, có hứng thú khi nào mình sẽ giới thiệu cho hai người gặp nhau?"

"Tốt hơn hết là cậu hãy quan tâm tốt chuyện của mình trước đi. Hôm nọ ba cậu còn bảo mình làm mai cho cậu đấy, nếu vị em họ này của cậu không tồi, vậy cậu liền tự sinh tự diệt đi."

"Chu Từ Khanh, cậu muốn tôi loạn luân à..."

"Cậu nói thử xem tình trạng của Thanh Thành tình ngư thế này..."

Hai người âm thanh càng lúc càng xa, chờ đến lúc hành lang trở nên yên tĩnh không còn tiếng động, cửa chỗ hành lang đối diện mở có một nam nhân với khuôn mặt tinh xảo bước ra. Hân thật sâu ngưng mắt nhìn Cố Noãn Phong vẫn ngồi im lìm trên ghế ngoài hành lang, nàng không có chuyện gì là tốt rồi.

Cơ hội không bị quấy nhiễu nhìn nhìn nàng như vậy về sau sẽ càng ngày càng ít, Lâm Hiếu Quân phát hiện mình không khống chế nổi đang dùng con mắt phác hoạ hình dáng của nàng. Tựa hồ như vậy thì nàng liền vĩnh viễn cảm rễ ở trong lòng, dù cho ai cũng không cách nào xóa đi.

Hắn nở một nụ cười khổ sở, rồi giống như khi đến, im lặng rời đi.

Ở trên trời trong nháy mắt nổ rộ rất nhiều đóa pháo hoa rực rỡ, đám tia lửa màu mè kia không ngừng chiếu lên rèm cửa sổ.

Cố Noãn Phong mặc dù không nghe được âm thanh của thế giới bên ngoài phòng bệnh cùng với bệnh viện, nhưng có thể tưởng tượng được cảnh náo nhiệt của Tân Thành trong ngày lễ.

"Thanh Thành, anh có cảm nhận được không khí náo nhiệt của Tết Nguyên Tiêu không? Em nhìn thấy pháo hoa xinh đẹp đều sắp chiếu vào bên trong rèm cửa sổ đến đây."

Diệp Thanh Thành đã từ phòng bệnh nặng chuyển đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Mặc dù hắn liên tục chưa tỉnh lại, nhưng Cố Noãn Phong đã không còn bị hạn chế phải chờ ở ngoài phòng bệnh, nàng không cần rời đi hắn mà có thể từng giây từng phút cùng hắn ở một chỗ.

Cố Noãn Phong vừa cẩn thận lau chùi thân thể cho Diệp Thanh Thành đang ngủ yên, vừa khoan khoái trò chuyện với hắn.

Mỗi ngày nàng cũng sẽ cho hắn chải đầu rửa mặt, sớm tối gì đều lau người hai lần. Những chuyện này giao cho người khác nàng không yên tâm, nên đều không cho điều dưỡng viên chăm sóc đặc biệt và những người khác nhúng tay vào.

Trên công tác nàng đã xin nghỉ dài hạn, đối với nàng mà nói không có chuyện gì quan trọng bằng Diệp Thanh Thành. Thanh Thành là người rất thích sạch sẽ, không chịu nổi lời thôi.

"Thanh Thành, anh đã nói mừng một sẽ dẫn em đi chơi, bây giờ cũng đã đến lúc thả hoa đăng tết Nguyên Tiêu, đã hứa sao có thể nuốt lời đây?"

"Đừng rồi, hôm nay em ăn bánh trôi, anh nhất định không thể tưởng được là ai làm. Là mẹ, bà mua hoa quế cùng bánh đậu, em ăn đến hắn năm cái đó. Đừng tưởng rằng chúng rất nhỏ, mỗi một cái đều to bằng nửa nắm tay của em."

"Cũng không biết vì sao gần đây em rất hay thèm ăn, Thanh Thành, em muốn ăn kem, chừng nào thì anh mới dậy đi mua cho em đây?"

Cố Noãn Phong thao thao bất tuyệt, mặc kệ hắn có nghe thấy hay không. Máy người Từ Khanh, kể cả bác sĩ chủ trị đều nói qua, đầu óc của hắn vẫn có ý thức, như vậy hắn hẳn là có thể nghe thấy.

Giọng nói Cố Noãn Phong khoan khoái, nhưng trong đôi mắt chăm chú nhìn Diệp Thanh Thành ngủ say kia lại bi thương tới cực điểm.

Lòng của nàng tựa như bị giam trong bóng tối vô tận, không nhìn thấy ánh sáng.

Diệp Thanh Thành chết đuối sau bị hôn mê bất tỉnh đã 18 ngày, không thể tự hô hấp, đôi mắt chiếu đèn vào cũng không có phản ứng, bác sĩ nói tình huống như thế hôn mê một tháng cũng có, chỉ là thời gian càng dài tỷ lệ thức tỉnh càng thấp.

Năm mới này tất cả mọi người đều trải qua một cách rất trầm trọng. Cố Noãn Phong đã nhìn thấy ba mẹ Diệp Thanh Thành không biết đã khóc bao nhiêu lần. Nhưng mỗi lần nàng đều không khóc, nàng sợ tiếng khóc sẽ làm Diệp Thanh Thành nghe thấy. Nàng đều dùng thanh âm khoan khoái vui vẻ cùng hắn nói chuyện, nhờ đâu một giây sau hắn sẽ mở mắt ra nói chuyện với mình thì sao.

Cố Noãn Phong dè dặt chải tóc cho Diệp Thanh Thành, hắn ngủ lâu như vậy, mái tóc ngắn cũn cũng đã dài ra rất nhiều, luca nàng cạo toca chỗ thái dương cho hắn còn dùng dao cạo râu chạy bằng điện giúp hắn sửa soạn lại một chút, kỳ thật mặc kệ hắn biến thành bộ dáng gì, tại trong mắt Cố Noãn Phong luôn đều là cao ráo tuấn đạt bất phàm.

"Thanh Thành, anh nói xem ngày mai khi em mở mắt ra, anh có thể tỉnh lại nhìn em hay không?"

Lâm Hiếu Quân vừa mới lái xe ra khỏi bãi đậu xe của tập đoàn Trung Hằng, đã bị một chiếc xe màu bạc có rèm che chặn lại đường đi.

Tren đàn ông trên chiếc xe màu bạc bừa bãi cầm búa trên tay liền đập vỡ cửa sổ xe Lâm Hiếu Quân.

"Đồ dã chủng chết tiệt này, mày lại dám thông đồng với mẹ tao chơi tao, mày nhất định không thể ngờ rằng tao không có đi đi, trái lại tao còn cho người đem hai lão già vương vùi kia giải quyết."

Lâm Hiếu Quân nhui mày mở mạnh cửa xe, quán tính làm cho Lâm Hiếu Đường lao đảo thiếu chút nữa ngã xuống, cổ tay cầm lấy búa bị Lâm Hiếu Quân đá trúng, búa rơi xuống đất.

Lâm Hiếu Đường cũng là người linh hoạt, giờ quả đấm liền đánh trúng bụng Lâm Hiếu Quân, hai người nhanh chóng lao vào đánh nhau.

Bảo vệ cùng đại Lưu còn có hộ vệ nhanh chóng chạy đến kéo hai người ra.

"Quân thiếu, muốn báo cảnh không?"

Lâm Hiếu Quân cài lại nút tây âu bị giật ra, sửa sang lại một lát, đột nhiên lại còi ra ném xuống đất, hần sảng giọng nhìn Lâm Hiếu Đường bị đàn em đè dưới đất.

"Cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu như trước đêm mai để cho tôi biết anh vẫn còn ở lại Tân Thành, thì đừng trách lòng tôi hung ác."

Hần phát tay ra hiệu thả người.

Lâm Hiếu Đường âm trầm nghiêm mặt lướt qua mọi người, sau đó lên xe.

"Quân thiếu, để em đưa anh đến nhà xưởng bên kia đi." Đại Lư giúp Lâm Hiếu Quân mở cửa xe.

"Không cần."

Lâm Hiếu Quân khom lưng lên xe, đúng lúc này, Lâm Hiếu Đường lái xe tăng tốc mã lực hướng Lâm Hiếu Quân phóng tới.

"Quân thiếu, mau tránh ra - - "

Đại Lư đang mở cửa xe chờ đến phát hiện ra nhắc nhở Lâm Hiếu Quân thì đã muộn. Lâm Hiếu Quân căn bản còn chưa kịp phản ứng chút nào đã bị lực khổng lồ đánh vào làm cả xe lẫn người đều bay đi ra xa, cho đến khi đụng vào tường rào bãi đậu xe mới giảm tốc ngừng lại.

Lâm Hiếu Đường phóng chừng đã điên rồi, vẫn không chịu buông tha, tiếp tục lái xe về phía trước.

Đại Lư nóng nảy vọt tới trước xe Lâm Hiếu Quân, vron hai tay ra cố gắng muốn ngăn chiếc xe màu bạc muốn xông tới. Cuối cùng một khắc, Lâm Hiếu Đường không biết là kinh sợ trước một thân chính khí của đại Lư, hay là thể nào, hần mãnh liệt phanh xe, ngừng lại.

"Còn gây ngốc làm gì, mau gọi xe cứu thương - - "

Cố Noãn Phong không nghĩ tới từ lúc trốn bằng xe thể thao của Lâm Hiếu Quân lại nhìn thấy hần lần nữa, còn là sau khi hần gặp tai nạn xe cộ.

"Noãn Phong, cảm ơn em đến thăm tôi, tôi cho là em hận tôi sẽ không tới."

Lâm Hiếu Quân biết rõ đại Lư nhất định sẽ đi tìm Cố Noãn Phong, nhưng trong lòng hần hoang mang, cho rằng nàng sẽ không tới, bây giờ nhìn thấy nàng xuất hiện ở trước mặt, ngược lại có chút khó có thể tin.

"Tôi đã sớm nói qua cho anh biết là tôi không hận anh. Anh nói ít thôi, nghỉ ngơi cho tốt."

Người đàn ông bảo cho nàng biết Lâm Hiếu Quân xảy ra tai nạn xe cộ kia nói tình huống của hần rất không tốt. Cố Noãn Phong cũng nhìn ra hần bị thương rất nặng, trông thấy hần có hết sức nói chuyện, nàng đột nhiên cảm thấy sinh mạng thật sự rất yếu ớt.

"Thì ra là tôi bỏ qua em một lần, chính là bỏ qua cả đời. Đây là chuyện mà tôi hối hận nhất trong đời. Noãn Phong, nếu như có kiếp sau, đáp ứng tôi, chúng ta lại bắt đầu lần nữa, tôi nhất định sẽ thật tốt quý trọng duyên phận của chúng ta."

"Hiếu Quân, nếu quả như thật có kiếp sau, chúng ta tốt hơn là làm anh em đi."

Nàng đòi đòi kiếp kiếp đều cho Diệp Thanh Thành, mặc dù nhìn hần suy yếu giống như sẽ tùy thời sẽ chết đi, nhưng nàng cũng không muốn lừa gạt hần.

Lâm Hiếu Quân buồn bã nhìn Cố Noãn Phong: "Được rồi, liền nghe lời em, vậy thì làm anh em đi."

Noãn Phong, em tựa như ánh nắng giữa ngón tay, ấm áp, tốt đẹp, mà anh lại không có nắm chặt lấy.

Em đã từng muốn một đêm tân hôn đẹp như pháo hoa nở rộ, chúng ta bỏ lỡ, liền giống như tình yêu của chúng ta, như pháo hoa nở rộ mặc dù đã từng sáng lạn vô cùng, nhưng trong dải thiên hà thì chỉ là ngắn ngủi.

Trong cuộc đời tôi, quãng thời gian đẹp nhất là ba năm ở cùng em, nhưng sau khi mất đi tôi mới biết được điều đó.

"Hiếu Quân, con nhất định sẽ không có việc gì, mẹ đã mời bác sĩ tốt nhất cho con, mẹ chờ con khỏe lại - - "

Liễu Tiểu Thiên khóc đến khàn cả giọng, thứ trông mong hơn nửa đời người liền ở trên tay, mà bây giờ lại giống như xe cáp treo thoáng qua liền ngừng. Lâm Hiếu Quân bỗng dưng xảy ra chuyện.

"Tôi đã ủy thác luật sư đem toàn bộ cổ phiếu và tài sản chuyển dời đến danh nghĩa của bà, khi tôi đi rồi, nếu như bà có thể ghi nhớ bài học trước đây, thì tên đàn ông mà bà nuôi và bà sẽ được sông yên ổn."

"Hiếu Quan, con nói lời vô lý gì vậy? Con nhất định sẽ không có chuyện gì."

"Thân thể của tôi tôi tự biết, bà cũng không cần khóc vì tôi, hậu sự linh tính chỉ cần làm đơn giản, tro cốt không cần phải lưu lại, tìm chỗ yên tĩnh mà rắc, coi như tôi chưa từng sống trên đời. Còn nữa, không cho phép đăng bất kỳ tin tức gì ra ngoài, chỉ cần báo vì lý do sức khỏe tôi cần ở nước ngoài tĩnh dưỡng lâu dài. Đã nói nhiều như vậy, đi ra ngoài đi."

Liễu Tiểu Thiên lúng túng nín thở: "Con không còn lời gì muốn nói với mẹ sao?"

"Nếu như có kiếp sau, tôi không muốn là con của bà, không muốn lại họ Lâm."

Tập đoàn Trung Hằng bởi vì nguyên nhân sức khỏe của người thừa kế đời thứ ba, Lâm lão gia từ phải ủy thác công ty khác đáng tin cậy thay mặt quản lý.

Lâm Hiếu Đường với tội danh kẻ khả nghi cố ý giết người cùng nhiều tội danh khác bị viện kiểm soát bắt giữ.

Trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của BV Nhân Khang, thời điểm Cố Noãn Phong nghe thấy bác sĩ tuyên bố não bộ Diệp Thanh Thành tử vong, nằng lặn đầu tiên không kiêng dè khóc thành tiếng.

"Bác sĩ, tôi không tin, không phải ông nói còn có trường hợp hôn mê một tháng sao? Anh ấy mới hôn mê hơn 20 ngày, Tần Thương, Từ Khanh, các anh nói một câu, các anh đều là bác sĩ, các anh sẽ giúp anh ấy điều trị thêm, anh ấy chỉ là ngủ thiếp đi thôi mà..."

"Noãn Phong, Thanh Thành nếu như nhìn thấy em như vậy cậu ấy sẽ khổ sở, cậu ấy ra đi rất vinh quang, cậu ấy là anh hùng, cậu ấy cứu người khác..."

"Em không cần sinh ấy làm cái gì anh hùng, em chỉ muốn anh ấy sống thật khỏe mạnh."

"Noãn Phong, con ngoan, mắt Thanh Thành, về sau con còn có chúng ta, có ba mẹ a..." Mẹ Diệp Thanh Thành an ủi tâm tình kích động Cố Noãn Phong, hơn mười ngày trước bọn họ đã làm chuẩn bị tâm lý thật tốt, mặc dù không nỡ, nhưng mà không muốn tiếp nhận cũng chỉ có thể tiếp nhận.

"Không, con không thể không có anh, con của con không thể không có anh ấy..."

Cố Noãn Phong chưa từng có điên cuồng như vậy bao giờ, nàng phát hiện kỳ sinh lý của mình liên tục không thấy đến, cho là do gần đây tâm tình không ổn định nên chậm trễ. Buổi sáng vừa mới làm kiểm tra, đã mang thai khoảng 40 ngày. Nàng cao hứng lắm, bây giờ lại phải tiếp nhận tin dữ như vậy.

"Mẹ, con không muốn con của chúng con sinh ra sẽ không có ba..."

Nàng cũng từng nghĩ đến dự định xấu nhất, nếu như cuối cùng Thanh Thành vẫn bất tỉnh, nàng sẽ tiếp tục đi nhảy sông tự vận tìm hán, nhưng bây giờ có con, nàng làm sao có thể đi? Tinh thần bị kích thích mãnh liệt làm cho trước mặt nàng bỗng tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Giọt nước mang theo ẩm áp, từng giọt nhỏ xuống trên mặt của nàng, Cố Noãn Phong vừa định lấy tay đi bôi, mới nâng lên đã bị một cái tay khác nhanh chóng nắm trong lòng bàn tay: "Noãn Phong, rốt cục em cũng tỉnh, thực xin lỗi, Noãn Phong, anh khiến em phải lo lắng - -"

"Thanh Thành - -"

Cố Noãn Phong bị Diệp Thanh Thành ôm vào trong lòng, đôi môi khô ráo cùng đôi môi cũng đồng dạng khô ráo nghiền nát, hai người nước mắt hỗn hợp giao hòa trong miệng gần bó kẻ nhau.

"Thanh Thành, là em đang nằm mơ sao?" Cố Noãn Phong rung rung hỏi hán, "Vì sao em ngất đi là có thể nhìn thấy anh đây?" Nàng dùng con mắt quan sát bốn phía, là bệnh viện, là Diệp Thanh Thành tái nhợt tiêu tụy.

"Không phải là mơ, anh đã tỉnh lại, anh sẽ vĩnh viễn cũng không rời xa em nữa."

Cố Noãn Phong đem tay Diệp Thanh Thành đặt lên bụng của nàng: "Thanh Thành, còn có nó, cục cưng của chúng ta."

Diệp Thanh Thành lấy tay dịu dàng chạm vào tiểu sinh mệnh, sau khi của chúng ta tỉnh lại nghe nói, có lẽ chính là nhờ tình yêu cường đại của nàng mới khiến cho hán thức tỉnh, hôm nay bọn họ sẽ được sống hạnh phúc vĩnh viễn.

"Chúng ta, còn có cục cưng của chúng ta, cả nhà vĩnh viễn sẽ không còn tách ra." Mút đi nước mắt không ngừng thấm ra chỗ khóe mắt nàng, Diệp Thanh Thành đau lòng chỉ muốn đánh mình một trận, "Ngoan ngoãn, đừng khóc, cho là anh sẽ không làm cho em khóc, không nghĩ tới vẫn luôn khiến cho em phải thương tâm."

"Không phải là thương tâm, Thanh Thành, là nước mắt vì hạnh phúc. Thanh Thành, em yêu anh."

"Anh cũng là, Noãn Phong, anh yêu em, rất yêu rất yêu, lớn hơn cả tính mạng của anh."

Cố Noãn Phong mang theo lệ cười rộ lên, thật tốt, mặc kệ nàng mất đi cái gì, ít nhất hán vẫn còn ở.

Ngoài phòng bệnh, Tần Thương chuẩn bị đi vào, đã bị Chu Tử Khanh kéo lại, lấy tay lặng lẽ chỉ chỉ hai người ôm nhau cùng một chỗ bên trong.

Tần Thương hiểu ý, nhìn ba mẹ Diệp Thanh Thành và cha mẹ Cố Noãn Phong đứng ở ngoài phòng bệnh, tất cả mọi người đều cảm động rơi nước mắt.

"Thanh Thành, chờ xuất viện chúng ta phải đi hưởng tuần trăng mật đi."

"Tốt, em muốn đi đâu anh cũng sẽ đi cùng em."

"Phải đi Canada, đi thăm ông bà chú bác của anh, đứng rồi còn có tiểu di và tiểu di phụ. Chúng ta còn dẫn theo ba cùng mẹ."

"Tốt, Noãn Phong, còn có ba mẹ của em."

"Ừ, chúng ta toàn bộ cùng đi."

...

Đây là một loại tình cảm mà Thượng Đế ban cho, vô luận chờ đợi, vô luận tưởng niệm, vô luận khát vọng, vô luận thống khổ, chỉ cần biết quý trọng, cuối cùng sẽ có được.

Con đường hạnh phúc còn rất dài, bọn họ có thời gian cả một đời.

=====HẾT=====

Mia: Tung bóng nổ pháo hoa thôi. Cuối cùng cũng hoàn thành xong bộ truyện đầu tiên. May hôm nay nặn ra đc ít thời gian ngồi edit nhanh cho mọi người đỡ hóng, còn nhiều chỗ sai sót hôm nào rảnh mình sẽ sửa sau. Hẹn gặp lại mọi người trong bộ truyện kế tiếp "Nếu yêu phải cung chiêu" trong một ngày gần nhất.

Tạm biệt và hẹn gặp lại ^^!

13h09' ngày 17-10-2015

Bạn đang đọc truyện *Lại Trăm Luân Lân Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.